millennium sorozat

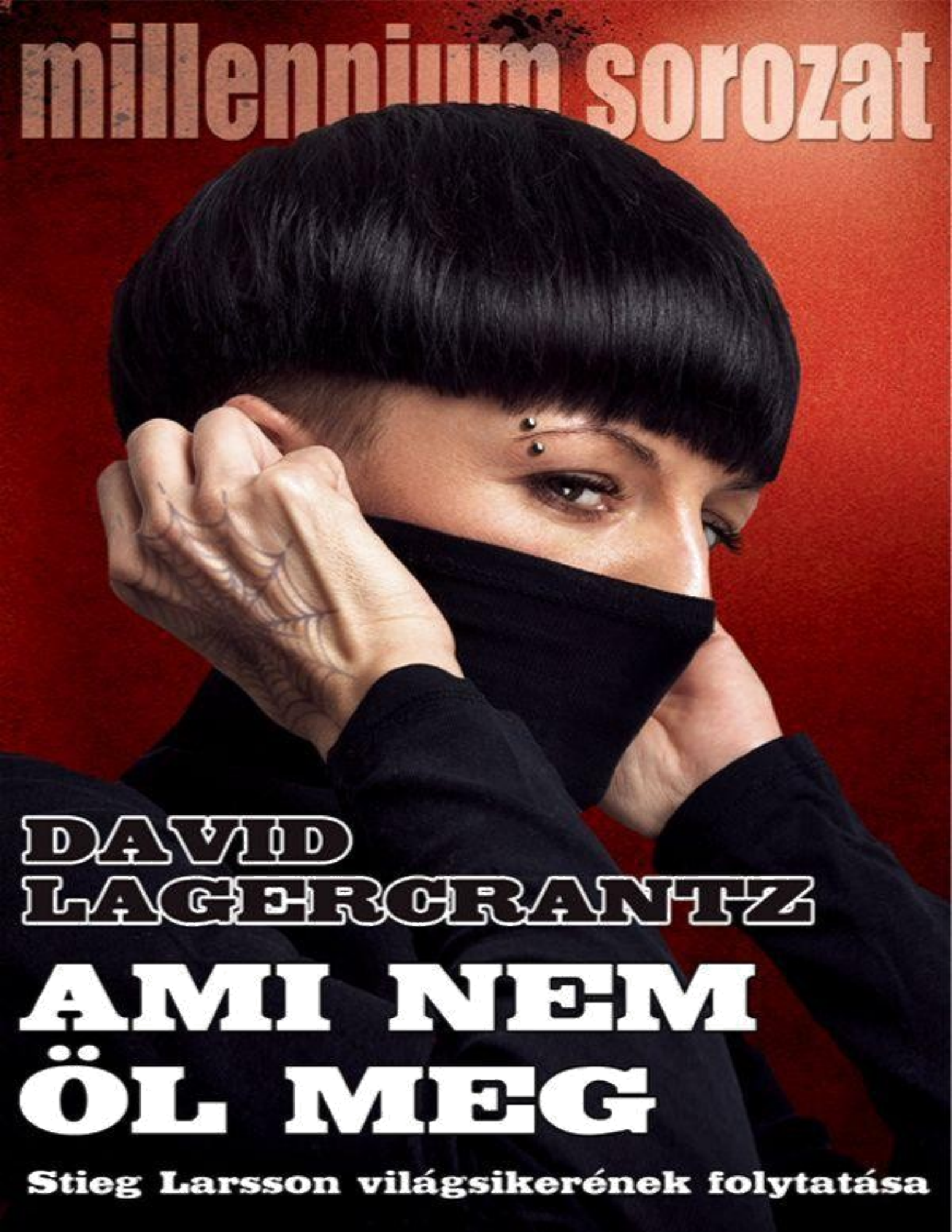

DAVID LAGERCRANTZ

AMI NEM ÖL MEG

Stieg Larsson világsikerének folytatása

Köszönjük a vásárlást a szerző és a kiadó, valamint a terjesztő nevében is. Vásárlásával támogatta, hogy Magyarországon az elektronikus könyvkiadás fejlődni tudjon, a digitális kereskedelemben kapható könyvek választéka egyre szélesebb legyen. Köszönjük, és reméljük webáruházunkban hamarosan viszontlátjuk.

David Lagercrantz

Ami nem öl meg

animus®

A mű eredeti címe: Det som inte dödar
oss Copyright © David Lagercrantz
A fordítás a Norstedts 2015-ös első kiadása alapján
készült Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2015
a Norstedts Agency engedélyével
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető

Fordította: Erdődy Andrea

Szerkesztette: Árkos Eszter

ISBN 978 963 324 333 6 (papír)
ISBN 978 963 324 334 3 (epub)
ISBN 978 963 324 335 0 (mobi)

Kiadta az Animus Kiadó 2015-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

info@animus.hu
www.animus.hu

Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Tipográfia, e-book: Scriptor Kft.

PROLÓGUS

Úgy egy évvel ezelőtt, hajnaltájt…

Az egész azzal az álommal kezdődött. Ami azt illeti, nem volt benne semmi különleges. Csak egy kezet látott, egy jobb kezet, amely ütemesen és kitartóan ütötte a matracot a lundagatani lakás szobájában.

De Lisbeth Salander megértette az üzenetet. Kinyitotta a szemét, leült a számítógépe elé, és kezdetét vette a vadászat…

I. RÉSZ

AZ ŐRZŐ SZEM

November 1–21.

A National Security Agency, röviden csak NSA, vagyis a Nemzetbiztonsági Ügynökség az Amerikai Egyesült Államok hírszerző szervezete, amely az Amerikai Védelmi Minisztérium fennhatósága alá tartozik. Központi irodája Marylandben, Fort Meade-ben található, a Patuxent autópálya mentén.

1952-es alapítása óta az NSA rádióelektronikai jelhírszerzéssel foglalkozik, napjainkban elsősorban az internet- és telefonforgalom területén. A szervezet tevékenységét időről időre kiterjesztik, s mostanra már mintegy húszmilliárd beszélgetést és levelezést figyelnek meg naponta.

1. FEJEZET

November eleje

Frans Baldert mindenki csapnivaló apának tartotta, és nem volt ezzel másként ő maga sem. August időközben nyolcéves lett, de neki eddig még nem sok alkalma nyílt rá, hogy gyakorolhassa apai szerepét. Ezúttal sem érezte magát túl kényelmesen ebben a helyzetben, de minden porcikája azt súgta, elérkezett az ideje, hogy teljesítse apai kötelességét. Meg kell védenie a fiát, aki Frans volt feleségénél, és annak átkozott, jelenlegi partnerénél, Lasse Westmannál minden jel szerint sokat szenvedett.

Frans Balder tehát felmondta Szilícium-völgy-beli állását, és hazarepült. Most szinte sokkos állapotban állt az Arlanda repülőtéren, a taxira várva. Kutya egy idő volt. Az eső és a viharos szél az arcába csapott, és már vagy századszor tette fel magának a kérdést: vajon helyesen cselekszik? Elég hülye ötletnek tűnt, hogy az összes önző idióta közül épp ő váljon főállású apává. Ilyen erővel elmehetne dolgozni akár az Állatkertbe is. Egy kukkot se tudott a gyerekekről, és magáról az életről se sokat. Ráadásul senki se kérte erre. Nem a gyerek anyja vagy nagyanyja telefonált neki könyörögve, hogy gondoskodjon a fiúról.

Ő maga döntött így. A régi gyermekelhelyezési perben kimondott ítélet ellenére, és minden előzetes értesítés nélkül, most egyszerűen besétál az exnejéhez, és elhozza a fiút. Biztos balhé lesz belőle. Az a szörnyeteg Lasse Westman tutira jól ellátja majd a baját – de a kocka most már el van vetve. Bepattant egy taxiba, amelynek női sofőrje mániákusan kérődzött egy rágógumin, miközben próbált Fransszal beszélgetést kezdeményezni. Ám ez még akkor sem sikerült volna neki, ha a férfinak jó napja lett volna. Frans Balder ugyanis nem volt az üres fecsegés híve.

Csak ült a hátsó ülésen, a fiára gondolt, és mindarra, ami az utóbbi időben történt. Nem August volt az egyetlen, sőt, még csak nem is a legfontosabb oka annak, hogy felmondott a Solifonnál. Egész élete egyetlen összefüggő válságos időszak volt, s egy pillanatra elbizonytalanodott, vajon tényleg menni fog-e ez neki. Úton a Vasastan felé, mintha elszállt volna az ereje, és erőt kellett vennie magán, nehogy sutba vágja az egészet. Nem hátrálhatott meg .

A Torsgatanon kiszállva kifizette a taxit, kivette a kocsiból a csomagját, és odaállította a bejárati ajtó elé. Az egyetlen, amit felvitt magával a lépcsőházba, az az utazótáskája volt, benne a színes világtérkép, amit a San Franciscó-i nemzetközi repülőtéren vásárolt. Lihegve megállt az ajtó előtt, behunyta a szemét, és magában elképzelte a vita és a veszekedés összes lehetséges forgatókönyvét. Voltaképpen maga is úgy gondolta, jogos lenne a részükről. Hiszen ki az, aki csak úgy felbukkanhat, és kiragadhat egy gyereket a megszokott, családi környezetéből? Főleg,

ha az illető egy olyan apa, aki addig mindössze a bankszámláján keresztül vállalt kötelezettségeket? De ez szükséghelyzet, így aztán összeszedte magát és becsengetett, bármennyire is szerette volna megúszni az egészet.

Először senki nem reagált. Majd hirtelen kivágódott az ajtó, és az átható tekintetű, kék szemű Lasse Westman jelent meg, széles mellkasával és hatalmas öklével, amelyek mintha csak arra termettek volna, hogy ártson velük az embereknek. E tulajdonságainak köszönhette azt is, hogy gyakran játszott rosszfiút a filmvásznon – bár Frans Balder szerint egyik szerepe sem lehetett annyira rossz, mint az, amit a valóságban adott elő.

– Ó, te jóságos ég! – szólalt meg Lasse Westman. – Még nincs elég bajunk. Maga a zseni jött el hozzánk látogatóba.

– Azért jöttem, hogy magammal vigyem Augustot – közölte Frans.

– Mi van?

– Magammal akarom vinni, Lars.

– Ugye, csak viccelsz?

– Sosem beszéltem még komolyabban – válaszolta a férfi, s ekkor bukkant elő volt felesége, Hanna. Szó, ami szó, hajdani szépsége megfakult már. Túl sok „baleset” történt vele az idők folyamán, s alighanem túl sokat cigarettázott, és gyakran emelgette a poharat. Frans mégis váratlan gyengédséget érzett iránta, amikor meglátta, főleg, amint észrevette a kék foltot a nő nyakán. Úgy tűnt, a nő is szerette volna pár kedves szóval üdvözölni őt, de képtelen volt szólásra nyitni a száját.

– Hogyhogy hirtelen elkezdtél érdeklődni iránta? – tudakolta Lasse Westman.

– Mert már megelégeltem ezt. Augustnak biztonságos otthonra van szüksége.

– És ezt épp te tudnád megadni neki, Szaki Dani? A számítógép-bámuláson kívül mikor csináltál utoljára bármit is?

– Megváltoztam – jelentette ki Frans, ami kissé szánalmasan hangzott, pláne, mert a kijelentés igazságtartalmában maga is erősen kételkedett.

Megremegett, amikor Lasse Westman hatalmas testével és dühödt tekintetével közelített felé. Olyan átkozottul nyilvánvalóvá vált, hogy semmit se tudna tenni, ha ez az őrült rátámadna, és hogy az egész ötlete a kezdetektől fogva merő ostobaság volt. De semmi ordibálás, semmi jelenet – ezt különösnek találta. Lasse csak egy zord mosolyt villantott rá, majd így szólt:

– Ó, hiszen ez szuper!

– Ezt meg hogy érted?

– Már épp itt volt az ideje, nem igaz, Hanna? Mr. Elfoglaltban végre feltámadt a felelősségérzet. Bravó, bravó! – folytatta Lasse Westman, és színpadiasan összeütötte a tenyerét, majd – s Frans Baldert valójában ez rémítette meg a leginkább – könnyedén elengedte a gyereket.

Minden ellenvetés nélkül, némi szimbolikus színjátékot leszámítva, odaadta neki a fiát. August talán csak teher volt a nyakukon. Nem tudta megállapítani. Hanna vetett Fransra néhány nehezen megfejthető pillantást, a keze remegett, az arcizmai pedig megfeszültek. De nem sokat kérdezett. Pedig számos keresztkérdést kellett volna feltennie, ezernyi követelést

támasztania a férfival szemben, szemrehányásokat tenni neki, és aggódnia amiatt, hogy a kisfiú kiesik a megszokott napirendjéből. De csak ennyit mondott:

– Biztos vagy benne? Bírni fogsz vele?

– Biztos vagyok – felelte Frans. Együtt bementek August szobájába, s Frans ekkor látta őt több mint egy év óta először. Szégyellte magát.

Hogy hagyhatott el egy ilyen kisfiút? Hisz annyira szép volt, dús, göndör hajával, törékeny alkatával és komoly, kék szemével, amint épp elmélyült egy hatalmas, vitorlás hajót ábrázoló kirakós játékban. Egész testével mintha ezt sugallta volna: „Ne zavarjatok!”. Frans csak lassan mert odalépni hozzá, mintha valami idegen, kiszámíthatatlan lényhez közelítene.

Mégis sikerült kizökkentenie a fiút, megfogta a kezét, és kivezette a folyosóra. Sosem fogja elfelejteni azt a pillanatot. Vajon August mit gondolt? Mit hitt? Sem az apjára, sem az anyjára nem nézett, és persze figyelmen kívül hagyott minden gesztust és búcsúszót. Csak eltűnt Fransszal a liftben. Ilyen egyszerűen.

August autista volt, emellett feltehetőleg súlyos fogyatékossággal született, habár erről a szülők semmilyen szakvéleményt nem kaptak. Ha az ember távolról ránézett a kisfiúra, nem látta ennek semmi jelét. Sőt, egy komoly, mélyen elgondolkodó fiút látott, akinek figyelmét nem vonja el a külvilág, s akinek arckifejezése királyi fenség érzetét kelthette bárkiben. Csak ha alaposabban megnézte őt valaki, akkor láthatta meg, hogy tekintete fátyolos, és látszólag a semmibe vész.

August ráadásul még soha életében nem szólalt meg. Ezzel rácáfolt minden jóslatra, amit kétéves korában kapott. Abban az időben az orvosok azt mondták, ő valószínűleg azon kevés autista gyerekek közé tartozik, akik nem értelmi fogyatékosok, s ha intenzív viselkedésterápiát alkalmaznak rajta, elég jók a kilátásai. De a fiú sorsa nem a reményeik szerint alakult. Frans Balder nem értette, hová tűnt az a sok támogató és segítő szakember, mint ahogy arról sem volt semmi fogalma, vajon hol tart a gyerek az iskolai tanulmányaiban. Frans a saját külön világában létezett, nekivágott az Egyesült Államoknak, és konfliktusba keveredett mindenkivel, aki élt és mozgott.

Elment az esze. De most mindent jóvá tesz. Gondját fogja viselni a fiának, és erre már rá is készült. Folyóiratokat rendelt, szakértőket és pedagógusokat hívott fel. Annyi máris világossá vált számára, hogy a pénz, amit Augustnak küldött, máshol landolt. Feltehetőleg Lasse Westman költötte el a kicsapongásaira és a szerencsejáték-adósságainak rendezésére. A fiúval a jelek szerint nem törődtek, így kényszeres szokásai megmaradtak, és alighanem ennél még rosszabb dolgok is történtek vele. Ezért jött érte Frans.

Egy pszichológus felhívta, mert aggódott a fiú testén található rejtélyes kék foltok miatt, amelyeket Frans is látott. Zúzódások borították August karjait, a lábait, a mellkasát és a vállát. Hanna állítása szerint ezeket saját maga okozta a rohamai közben, amikor előre-hátra vetette magát. Frans Balder már a második napon látott egy ilyen rohamot, és halálra rémült tőle, de úgy érezte, mégsem stimmel ez a történet a zúzódásokról.

Sokkal inkább arra gyanakodott, hogy a fiát bántalmazták. A háziorvosa és egy egykori rendőr ismerőse segítségét kérte, s bár nem tudták teljes bizonyossággal megerősíteni

balsejtelmeit, őt egyre jobban megrázta az ügy. Egy csomó feljelentést tett és kérvényt írt – közben a gyerekről szinte megfeledkezett. Rádöbbent, milyen könnyű róla megfeledkezni. August általában a padlón ült, abban a tengerre néző szobában, amit Frans rendezett be neki a saltsjöbadeni villában, és egyre csak rakosgatta borzasztó nehéz, több száz darabból álló kirakós játékait. Mesteri módon kirakta mindet, azután rögtön szétszedte, és újrakezdte a játékot.

Eleinte Frans elbűvölten figyelte. Mintha valami nagy művészt tanulmányozott volna munka közben, s olykor abba az illúzióba ringatta magát, hogy a fia bármelyik pillanatban felnézhet, és valami egészen felnőttes dolgot mond majd neki. De August sosem szólt egy szót sem, s ha fel is emelte a fejét a kirakósjátékból, elnézett apja mellett, az ablak irányába, figyelte a vízben visszatükröződő napfényt. Frans békén hagyta őt. Hadd üldögéljen August magában. Igazság szerint csak ritkán vitte ki őt a lakásból, még a kertbe is alig.

Formálisan nem viselhette volna gondját a fiának, s ő nem is akart kockáztatni semmit, amíg a dolog jogi részét el nem intézte. Megbízta a házvezetőnőjét, Lottie Raskot, hogy mostantól két személyre intézze a vásárlást, a főzést és a takarítást, mert az élet ezen területein ő továbbra sem jeleskedett. Jól ismerte a számítógépeket és az algoritmusokat, de mást nem nagyon, s ahogy telt-múlt az idő, egyre több időt töltött a gépeivel, és az ügyvédekkel való levelezéssel. Éjszakánként rosszul aludt, ugyanolyan rosszul, mint az Egyesült Államokban.

Sok kalamajka volt kilátásban. Minden este megivott egy üveg vörösbort, többnyire Amaronét, de ez legfeljebb rövid távon segített. Egyre rosszabbul érezte magát, és arról álmodozott, hogy egy nap csak úgy eltűnik a ködben, vagy valami isten háta mögötti barátságtalan helyre menekül. Ám azon a novemberi napon történt valami Augusttal. Szeles, hideg szombat este volt, mindketten fáztak, amint átvágtak Södermalmon, a Ringvägenen.

Vacsorázni voltak Farah Sharifnél a Zinkens vägon. Augustnak már rég aludnia kellett volna, ám a vacsora elhúzódott, mert Frans túl sokat fecsegett. Ilyen hatással volt Farah Sharif az emberekre, mindenki ki akarta önteni neki a szívét. Ő és Frans azóta ismerték egymást, amióta együtt tanultak informatikát a londoni Imperial College-ban. Farah egyike volt azon keveseknek, akik Frans szintjén ismerték e tudományt az országban, és egyike azon keveseknek, akik türelmesen végighallgatták a férfi gondolatmenetét. Frans számára hallatlan megkönnyebbülést jelentett, ha olyasvalakivel találkozhatott, aki érti őt.

Ugyanakkor vonzódott is a nőhöz, de hiába próbálkozott több ízben, nem sikerült elcsábítania. Frans Balder nem állt valami nagy csábító hírében – ezúttal azonban kapott egy búcsúölelést, amely csaknem csókban végződött, s ezt nagy előrelépésnek tekintette. Erre gondolt, amikor Augusttal elhaladtak a Zinkensdamm Sport Aréna előtt.

Frans úgy döntött, legközelebb hív egy gyerekvigyázót, és akkor talán… Ki tudja? Nem messze tőlük egy kutya ugatott. Egy női sikolyt hallott a háta mögött, de nem tudta eldönteni, riadt vagy örömteli kiáltás volt-e. Elnézett a Hornsgatan és az útkereszteződés irányába, ahol le akart inteni egy taxit, vagy felszállni a Slussen felé tartó metróra. Esőszag terjengett a levegőben, s előttük, a gyalogátkelőhelynél épp pirosra váltott a lámpa. Az utca túloldalán egy negyvenes éveiben járó, szakadt férfi állt, aki valahonnan ismerősnek tűnt neki. Ekkor megfogta August kezét.

Bizonyos akart lenni benne, hogy a fia megáll a járda szélén, s ekkor megérezte, hogy a fiú

keze megfeszül, mintha valami erőteljes érzést váltott volna ki belőle. Ráadásul olyan átható és tiszta lett a tekintete, mintha az a fátyol egy varázsütésre felszállt volna róla. Ezúttal nem befelé figyelt, és nem saját agytekervényeinek útvesztőjében bujkált: szemmel láthatóan mélyebb benyomást tett rá az útkereszteződés a gyalogátkelőhellyel együtt, mint bármely másik emberre. Frans nem is törődött azzal, hogy a lámpa közben zöldre váltott.

Csak hagyta, hogy a fia ott álldogáljon és figyelje a jelenetet. Maga sem értette, miért, de erős felindultságot érzett, amit különösnek talált. Hisz csak egyetlen pillantás volt, semmi több, és ez a pillantás sem volt különösebben értelemmel vagy érzelmekkel teli. Mégis valamilyen távoli, rejtett dologra emlékeztette Fransot, ami már régóta szunnyadt az elméjében, s hosszú idő óta először reményteli gondolatai támadtak.

2. FEJEZET

November 20.

Mikael Blomkvist mindössze néhány órát aludt, s ennek egyetlen oka Elizabeth George volt, akinek regényét egész éjjel nem bírta letenni. Ez persze nem volt valami bölcs döntés. Délelőtt a nagy médiaguru, Ove Levin előadást tart majd a Serner Mediától, s egyben ismerteti a Millennium programját, amin Mikaelnek kipihenten és harcra készen kellene részt vennie.

De semmi kedve nem volt mutatkozni. Úgy általánosságban rosszul érezte magát, kedvetlenül kelt fel, és egy szokatlanul erős cappuccinót készített Jura Impressa X7-es kávéfőzőjével, amit valaha a következő szavak kíséretében szállítottak a házához: „Úgyis azt fogod mondani, hogy nem tudod használni”. De a gép most is itt állt a konyhájában, a régi szép idők emlékére. Már nem tartotta a kapcsolatot azzal, aki küldte, ahogyan a munkáját sem érezte különösebben inspirálónak.

Az elmúlt héten még azon is elgondolkodott, nem kellene-e másik állás után néznie, ami elég durva ötletnek számított egy olyan embertől, mint Mikael Blomkvist. A Millennium volt az élete, a szenvedélye – a legjobb és a legdrámaibb dolgok többsége, amik vele történtek, az újsággal álltak kapcsolatban. De semmi sem tart örökké, talán még az őt a Millenniumhoz kötő érzelem sem. Egyébként sem túl előnyös egy olyan lap tulajdonosának lenni, amely leleplező riportokat készít.

Minden olyan cikke, amely nagyszabású és ambiciózus terveinek részét képezte, elvérzett, s immár nem hagyhatta figyelmen kívül azt a gondolatot, miszerint a Millenniummal kapcsolatos jövőképe szép és igaz, mégsem biztos, hogy elősegíti a lap életben maradását. Bement a nappaliba, belekóstolt a kávéjába, és végignézett a Riddarfjärdenen. Odakint teljes gőzzel tombolt a vihar.

Nemrég még a vénasszonyok nyara aranyozta be a várost, pedig már jócskán benne jártak a novemberben, s a szabadtéri vendéglátóhelyek a szokásosnál jóval tovább nyitva tartottak. Ám hirtelen rájuk tört ez az őrült időjárás, a folyamatosan változó irányú széllel, és felhőszakadásokkal. Az emberek többnyire kétrét görnyedve siettek át a városon. Mikael egész héten ki se mozdult, s ami azt illeti, nem csak az időjárás miatt. Nagyszabású tervei voltak egy bizonyos revansot illetően, de dugába dőlt az egész – és ehhez ő nem volt hozzászokva. Hát ki ő? Valami esélytelen játékos, akinek újra meg újra bizonyítania kell? Nem, ő a svéd médiavilág többi nagyágyújától eltérően nem egy felfuvalkodott hólyag, akinek állandó megerősítésre van szüksége, na meg arra, hogy folyton hizlalják a máját. Másrészt viszont még alig egy hónap telt el azóta, hogy „kedvenc” gazdasági újságíró kollégája, William Borg szemlét írt a Serner-

konszern újságjának, a Business Life-nak ezzel a címmel: „Mikael Blomkvist ideje leáldozott”. Nehéz idők jártak rájuk.

Az, hogy a cikket egyáltalán megírhatta, és annyira felmagasztalták érte, persze azt bizonyította, hogy Blomkvist pozíciója továbbra is stabil, továbbá az írásról sem állította senki, hogy különösebben stílusos vagy eredeti lett volna. Könnyedén lehetett egy féltékeny kolléga támadásaként értelmezni, de valamilyen okból, amelyet utólag nehéz megérteni, az egész egy nagyobb szabású eseménnyé nőtte ki magát. Eleinte felfoghatták az újságírószakma vitájaként is, „mert ez a Blomkvist állandóan hibát keres a gazdasági életben, és ragaszkodik a már elavult, hetvenes évekbeli újságírói stílushoz”, szemben ezzel: „mert a William Borg-félék az irigységüket sárdobálásban vezetik le, ahelyett, hogy észrevennék azon vállalkozó szellemű emberek érdemeit, akik előmozdították Svédország fejlődését”.

Ám a vita lépésről lépésre kihunyt, s egyesek dühödten állították, hogy nem véletlenül került Blomkvist az utóbbi időkben mellékvágányra, „mivel úgy tűnik, abból indul ki, hogy minden nagyvállalkozó cég szélhámosokból áll”, s ezért „a történeteit elvakultan és túl keményen írja meg”. Az ilyesmi hosszútávon megbosszulja magát. Még azzal a vén csirkefogóval, Hans-Erik Wennerströmmel is, akit állítólag Blomkvist vitt a sírba, szimpatizáltak páran. S ha a komoly irodalmi orgánumok ebből igyekeztek is kimaradni, azért a médiában itt-ott megjelent a szitokáradat. A kirohanásokat nem csupán gazdasági újságírók és a gazdasági élet egyéb szereplői intézték ellene, akiknek jó okuk volt ellenfelükre támadni, amikor az egy pillanatra gyengének látszott.

Egy rakás fiatal újságíró is megjelenési lehetőséget látott az ügyben, azzal, hogy rámutattak, Mikael Blomkvist nem egy modern gondolkodású ember, hiszen sem Twittert, sem Facebookot nem használ, inkább valami letűnt kor lovagja, a hőskoré, amikor még volt arra pénz, hogy az ember fura, régi, ócska papírokba temetkezzen. Vagy egyszerűen csak megragadták a lehetőséget, hogy csatlakozzanak, és vicces hashtageket kreáljanak maguknak, mint például a #mintblomkvistidejében meg ilyenek. Az egész egy nagy ostobaság volt, márpedig az efféle üres fecsegés távol áll tőle – legalábbis ő ezzel győzködte magát.

Másrészt viszont nem vetett jó fényt rá, hogy nem akadt egyetlen jó sztorija sem a Zalachenko-ügy óta, ahogy az sem, hogy a Millennium krízishelyzetbe került. Az eladott példányszámokkal nem volt gond, még mindig huszonegyezren fizettek elő az újságra. Ám a reklámbevételek drámaian lecsökkentek, és semmilyen extra jövedelmük nem származott sikerkönyvek kiadásából, továbbá a résztulajdonos, Harriet Vanger képtelen volt több tőkét befektetni. Így hát a vezetőség, Mikael akarata ellenére, hagyta, hogy a norvég média-nagyhatalom, a Serner felvásárolja a részvények harminc százalékát. Nem volt ez annyira különös, mint amilyennek első hallásra hangzott. A Serner esti- és hetilapokat is kiadott, tulajdonában állt egy komoly társkereső honlap, két fizetős tévécsatorna, és egy elsőosztályú norvég focicsapat. Igazából mit is kezdtek volna egy Millennium kaliberű lappal?

Ám a Serner képviselői – elsősorban a sajtófőnök, Ove Levin – biztosították őket arról, hogy a vállalatnak szüksége van egy presztízstermékre a nyomtatott sajtó területén, és a vezetőség tagjai valamennyien a Millennium csodálói, és a leghőbb vágyuk, hogy az újság továbbra is töretlenül sikeres legyen. „Nem azért vagyunk itt, hogy pénzt keressünk” – mondta Levin.

„Valami fontos dolgot akarunk véghezvinni.” És azonnal gondoskodott is róla, hogy egy szép summa vándoroljon az újság kasszájába.

Kezdetben a Serner nem is avatkozott bele a szerkesztőségi munkába. Ez is csak üzlet volt, mint a többi, bár valamivel előnyösebb, ha az anyagi szempontokat nézzük. A szerkesztőség tagjain újra eluralkodott a remény, olykor még magán Mikael Blomkvisten is – úgy érezte, kivételesen az újságírásnak szentelheti az idejét, ahelyett, hogy a pénz miatt kellene aggódnia. Ám nagyjából attól a pillanattól kezdve, amikor megindult ellene a hajtóvadászat, hangszínt váltottak, és kezdték sarokba szorítani őt. Mikael képtelen volt megszabadulni a gyanújától, hogy a konszern kreálta, de legalábbis kihasználta a helyzetet.

– Az újság természetesen továbbra is folytathatja a dolgok mélyére hatolást, az irodalmi elbeszéléseket és a társadalomkritikát, mindent – állította Levin. – De azért még nem kell minden újságcikknek szükségszerűen pénzügyi sikkasztásokról, társadalmi igazságtalanságokról és politikai botrányokról szólnia. Az élet napos oldaláról, a hírességekről és a bemutatókról is lehet remek cikkeket írni – érvelt, s szenvedélyes szónoklatot tartott az amerikai Gay Talese klasszikus Sinatra-portréjáról „Frank Sinatra Has a Cold” (Frank Sinatra megfázott) címmel, amely az Esquire hasábjain jelent meg még 1966-ban, valamint a Vanity Fairről, Norman Mailerről, Truman Capote-ról, Tom Wolfe-ról és még isten tudja, kiről.

Mikael Blomkvistnek nem volt semmi ellenvetése. Akkor még nem. Mindössze egy fél évvel azt megelőzően maga is írt egy hosszú tudósítást a paparazzi-iparról. Persze ő bárkit kereszttűz alá vehetett, mert mindig sikerült a megfelelő szögből megvilágítania a valóságot. „Nem a téma dönti el, hogy egy cikk jó vagy rossz – szokta mondani –, hanem a hozzáállás.” Valójában az ellen szállt síkra, amit a sorok közül olvasott ki, mégpedig, hogy ez egy nagyobb támadás kezdete, és a Millennium a konszern számára éppolyan újság, mint az összes többi, azaz egy olyan megjelenési lehetőség, amelyet tetszésük szerint alakíthatnak, egészen addig, amíg kifizetődő marad, és el nem laposodik.

Ezért, amikor Mikael megtudta, hogy Ove Levin megbízott egy tanácsadót, és elvégeztetett vele egy csomó piackutatást, amelyeket hétfőn tervezett ismertetni, nincs mit szépíteni rajta, lelépett péntek délután. Otthon hosszasan elüldögélt az íróasztalánál, valamint feküdt az ágyában, és tüzes beszédeket fogalmazott meg magában arról, miért kell a Millenniumnak ragaszkodnia saját, eredeti elképzeléseihez, célkitűzéseihez: „Az elővárosokban zavargások zajlanak. A parlamentbe bekerült egy nyíltan idegengyűlölő párt. Az intolerancia egyre nő. A fasizmus egyre inkább előtérbe kerül. Mindenütt hajléktalanok és koldusok lepik el az utcákat. Svédország számos tekintetben szégyellheti magát.” Egy csomó elegáns szóval fogalmazta meg mondandóját, és arról álmodozott, hogy lehengerlő győzelmet arat majd a találó és meggyőző igazságok számbavételével, és sikerül felébresztenie az egész szerkesztőséget, sőt a Serner-konszernt is téveszméikből, míg végül mindannyian felsorakoznak majd mögé.

De amint magához tért ábrándozásaiból, belátta, mennyire elszállnak az efféle szavak a szélben, ha pénzügyi szempontból nem megindokolhatóak. Pénz beszél, kutya ugat. Ennyi! Először a lapnak fenn kell maradnia, utána majd megválthatják a világot. Így működik ez, s ahelyett, hogy dühödt beszédeket fogalmazott volna, inkább azon kezdett gondolkodni,

honnan áshatnának elő egy jó sztorit. Egy nagy leleplezés ígérete talán önbizalmat ébresztene a szerkesztőségben, s valamennyien fütyülnének Levin piackutatásaira és jóslataira a Millennium törékenységét illetően, vagy bármire, amiről Ove papolni akar nekik.

Blomkvist a nagy leleplezése óta egyfajta hírközponttá vált. Nap mint nap újabb füleseket kapott mindenféle sikkasztásokról és ködös ügyletekről. Igaz, a többségük egy fabatkát sem ért. Az igazság bajnokai, összeesküvéselmélet-gyártók, mániákus hazudozók és feltűnési viszketegségben szenvedők bukkantak fel a leghihetetlenebb sztorikkal, amelyek már minimális utánajárást követően bebuktak, vagy legalábbis nem bizonyultak elég érdekesnek ahhoz, hogy akár egyetlen cikket is lehessen írni róluk. Olykor viszont egészen banális vagy hétköznapi történetek mögött is rejtőzhettek egyedülálló sztorik: egy egyszerű biztosítási ügy, vagy egy eltűnt személy utáni köröztetés is rejthet magában izgalmas történetet. Sosem lehet tudni. Csak módszeresen kell hozzáállni mindenhez, és nyitottnak kell lenni. Így aztán szombat reggel leült a laptopja és a jegyzetfüzete elé, s nekiállt átrágni magát mindazon, ami a rendelkezésére állt.

Ezzel egészen délután öt óráig elfoglalta magát, és minden bizonnyal meg is akadt a szeme néhány dolgon, ami tíz évvel ezelőtt még lázba hozta volna, ám most már nem lelkesítette különösebben. Néhány, a szakmában eltöltött évtized után az embernek a legtöbb eset ismerősnek tűnik, s még ha intellektuális szempontból érdekesnek is tartaná, már nem mozdul rá. Amikor ismét jéghideg zápor kezdte verni a háztetőt, Mikael félbehagyta a munkát, és visszatért Elizabeth George-hoz.

Igyekezett meggyőzni magát, hogy nem egyszerűen szökni próbál. Olykor a nyugalom szüli a legjobb ötleteket – ez volt a tapasztalata. Amikor az ember épp valami egészen mással foglalkozik, a kirakósjáték darabjai hirtelen a helyükre kerülnek. De a legjobb ötlete ezúttal mindössze annyi volt, hogy gyakrabban kellene így feküdnie és jó regényeket olvasnia. S mire elérkezett a továbbra is esős, pocsék hétfő reggel, ő már átrágta magát másfél George-regényen, plusz a New Yorker három régebbi számán, amelyek az éjjeliszekrényén enyésztek.

Most tehát a nappaliban a kanapén üldögélt, egy cappuccinóval a kezében, és az ablakon át nézte a rémes időjárást. Fáradtnak és kimerültnek érezte magát, ám egyszerre hirtelen felpattant, és erőnek erejével újraéledt. Felkapta a bakancsát és a télikabátját, majd kiviharzott a lakásból. Nevetségesen könnyen ment.

Jeges, esőtől nehéz széllökések martak a testébe, s ő lefelé sietett, a Hornsgatan irányába, amely szokatlanul szürkének tetszett. Mintha az egész déli városrész megfakult volna. Még egy aprócska fényes, őszi levelet sem látott a levegőben, s lehajtott fejjel és a mellkasán keresztbefont karral továbbment a Maria Magdalena templom felé, a Slussen irányába, majd a Götgatsbackennél jobbra fordult, majd szokás szerint a Monki ruhaüzlet és az Indigo bár és étterem közötti kapu alá tért be. Felment a negyedik emeletre, a szerkesztőségbe, pontosan a Greenpeace irodája fölé, s már a lépcsőházban zsivajt hallott.

Szokatlanul sok ember tolongott odabent. A teljes szerkesztőségi csapat, a legfontosabb szabadúszók, és hárman a Sernertől: két tanácsadó és Ove Levin. Ove ezúttal nem öltözött ki annyira, legalábbis nem az alkalomhoz illő módon: most nem úgy nézett ki, mint egy vezérigazgató, és észrevehetően új szavakkal gyarapodott a szótára. Például úgy köszönt, hogy:

– Szevasz, Micke, mi a helyzet?

– Az tőled függ – felelte Mikael, s voltaképp nem is akart ezzel semmi rosszat mondani.

De a másik fél ezt szemmel láthatóan hadüzenetnek vette, így mereven bólintott egyet, majd ment tovább, és leült az egyik székre, amelyet az előadótérben helyeztek el.

Ove Levin megköszörülte a torkát, és idegesen pillantgatott Mikael Blomkvist felé. A sztárriporter, aki az ajtóban még harcra késznek mutatkozott, ezúttal udvarias érdeklődést mutatott az irányában, és semmi jelét nem mutatta, hogy vitatkozni vagy érvelni akar. Ez mégsem nyugtatta meg Ovét, a legkevésbé sem. Ő és Blomkvist valaha együtt gyakornokoskodtak az Expressen szerkesztőségénél. Azidőtájt ők írták meg a legfrissebb híreket, meg egy csomó pletykát is. Munka után, a kocsmában viszont arról álmodoztak, hogy nemsokára komoly riportokat, nagy leleplezéseket írnak, és hogy soha, de soha nem elégszenek majd meg a szokványos témákkal és a lerágott csontokkal, hanem mindig a dolgok mélyére fognak ásni. Fiatalok és ambiciózusak voltak, mindent azonnal akartak. Ove már akkoriban sem szenvedett hiányt pénzben, munkája is akadt bőven, meg szabadideje, amit lányok társaságában tölthetett el a különféle bárokban. De az álmaiban nem volt meg a kellő erő. Most hiányzott neki az a mindent elsöprő, régi vágy, a világmegváltó újságírás, a cikkek, amelyektől megáll a Föld, és az ő szupersztársága előtt meghunyászkodó hatalom. Néha feltette magának a kérdést: Mivé lett mindez? Hová tűntek az álmai?

Micke Blomkvist legalább az egyiket beváltotta közülük, s nemcsak azért, mert ő állt a modern idők néhány óriási leleplezése mögött. De azért is, mert az ő írásaiban megvolt az az erő és szenvedélyes lelkesedés, amelyről együtt fantáziáltak. Ő sosem hajtott fejet a nagyságok előtt, hiába is próbáltak nyomást gyakorolni rá, és sosem kötött kompromisszumokat, ha az eszméiről volt szó, miközben Ove… nos igen, hát ő… De mégis ő volt kettejük közül az, aki szép karriert csinált, nem igaz? Mostanra legalább tízszer annyit keresett, mint Blomkvist, s ez elmondhatatlanul boldoggá tette. Mert mire ment Micke a címlapsztorijaival, ha még csak egy normális nyaralót sem tudott venni belőle, csak azt az ócska kis sandhamni viskót? Atyaég, mi volt az Ove cannes-i házához képest? Semmi. Na, mégiscsak ő az, aki a helyes utat választotta.

Ove, ahelyett, hogy a napi sajtónál gürizett volna, inkább médiaelemzőnek állt a Sernernél, így került személyes kapcsolatba magával Haakon Sernerrel, aki megváltoztatta az egész életét, valamint gazdaggá tette. Napjainkra ő lett a legjelentősebb publicisztikai írások felelős kiadója és a tévécsatornák fejese. Élvezte. Szerette a hatalmat, a pénzt és mindent, ami ezekkel járt, mégis… hajlamos volt nagyvonalúan beismerni, hogy olykor arról a másik életről is ábrándozott, persze csak visszafogottan. Szerette volna, ha jó újságírónak tartják őt is, akárcsak Blomkvistet, és bizonyára ezért is harcolt annyira azért, hogy a konszern vásárolja be magát a Millenniumba. Szerencsére a kismadarak azt csiripelték, hogy az újság gazdasági-pénzügyi krízishelyzetben van, ráadásul a főszerkesztő, Erika Berger, aki titkon mindig megmozgatta a fantáziáját, meg akarja tartani a két legutóbb felvett munkatársát, Sofie Melkert és Emil Grandént, amit aligha tehet meg, hacsak nem áramlik friss tőke a laphoz.

Egy szó mint száz, Ovének váratlan lehetősége nyílt rá, hogy bevásárolja magát a svéd médiavilág egyik jelentős presztízstermékébe. De nem mondhatjuk, hogy a Serner vezetősége

el lett volna ragadtatva az ötlettől. Sőt, arról pusmogtak, hogy a Millennium elég elavult szemléletű és baloldali érzelmű lap, amely hajlamos magára haragítani a fontos hirdetőket és együttműködő partnereket – ha Ove nem érvel olyan szenvedélyesen, kútba esett volna az egész. De ő csökönyös volt. Ragaszkodott hozzá, hogy a Millenniumba való befektetés számukra csak aprópénz, olyan jelentéktelen kiadás, amely talán nem hoz komoly anyagi nyereséget, más tekintetben viszont jelentős eredményt hozhat, mégpedig a hitelessége okán. Ugyanis ezidőtájt
– a számos leépítés és vérfürdő után – bármit lehetett mondani a Sernerről, csak azt nem, hogy a cégnek túl sok hitele lett volna. Épp ezért a Millenniumba történő befektetés annak jele volt, hogy a konszernt mégiscsak érdekli az újságírás és a véleménynyilvánítás szabadsága. A Serner vezetősége azonban nem rajongott sem a véleményszabadságért, sem az afféle oknyomozó újságírásért, amelyet a Millennium képviselt. Másrészt viszont kicsivel több hitelesség nem ártott volna nekik. Ezzel mindannyian egyetértettek, így Ove véghezvihette akaratát, és ez jó időre szerencsés húzásnak bizonyult az összes partnerük szemében.

A Serner népszerűsége nőtt, a Millennium pedig megtarthatta a személyzet minden tagját, és arra koncentrálhatott, ami az erőssége: a mélyenszántó, jól megírt tudósításokra. Ove személy szerint csak úgy sugárzott a boldogságtól, és még egy vitán is részt vett a Sajtóklubban, ahol ezt nyilatkozta a maga szerény módján:

„Én a jó cégekben hiszek. Mindig is lelkes híve voltam az oknyomozó újságírásnak.”

De ami azután történt, arra gondolni sem mert. Elkezdődött a Blomkvist elleni hajtóvadászat, s ezt eleinte nem is nagyon bánta. Mióta csak Mikael bevitorlázott, mint fényes csillag az újságírók egére, ő titkon örült, valahányszor Blomkvist a média gúnyolódásának célpontjává vált. Ezúttal azonban elégedettsége nem tartott sokáig. Serner fiatal fia, Thorvald felfigyelt a felhajtásra, és nagy ügyet csinált belőle. Persze nem azért, mintha érdekelte volna, Thorvald nem az a fajta srác volt, aki törődött az újságírók véleményével. A hatalmat viszont szerette.

Élt-halt a cselszövésért, s meglátta az esélyt, hogy nyerő pozícióba kerüljön, vagy legalább egy kicsit odadörgölőzhessen a vezetőség idősebb tagjaihoz. Rövid időn belül sikerült is megnyernie magának a vezérigazgatót, Stig Schmidtet – akinek nemrég még nem volt ideje ilyen semmiségekre –, hogy kinyilvánítsa: a Millennium nem kaphat semmiféle engedményt, muszáj alkalmazkodnia a modern korhoz, akárcsak a vállalat egyéb termékeinek.

Ove, aki szentül megígérte Erika Bergernek, hogy nem avatkozik bele a szerkesztőség munkájába, csak mint „barát és tanácsadó”, hirtelen úgy érezte, meg van kötve a keze, és kénytelen bonyolult játékokba kezdeni a kulisszák mögött. Minden lehetséges módon igyekezett megnyerni Erikát, Malint és Christert az új célkitűzések megvalósításához, amelyeket még meg sem fogalmaztak igazán, mint mikor pánikszerűen talál ki az ember valami megoldást. Ennek segítségével mégiscsak sikerült megújítani a Millenniumot, és fellendíteni a forgalmát.

Ove persze újra meg újra biztosította őket arról, hogy szó sincs semmi olyasmiről, miszerint változtatniuk kellene az újság fő célkitűzésein és szókimondó stílusán – bár ő maga sem tudta, hogyan is értette ezt. Csak annyit tudott, hogy több csillogás kell a lapba ahhoz, hogy a vezetőség örüljön, s kevesebb gazdasági elemzés, mert ez felbosszanthatja a hirdetőket, viszont ellenségeket szerezhet a vezetőségnek – ezt Erikának persze nem árulta el.

Szükségtelen vitákba nem akart belebonyolódni, így a biztonság kedvéért nem öltözött ki annyira, mint szokott. Senkit nem akart a fényes öltönyeivel és nyakkendőivel provokálni, ami a központi irodában mostanság divatba jött. Inkább farmernadrágot vett fel, és hozzá egy egyszerű, fehér inget, valamint egy sötétkék, V-nyakú pulóvert, ami még csak nem is kasmírból készült, s hosszú, göndör haját, amely hozzátartozott lázadó képéhez, lófarokba fogta, ahogy a tévében szereplő legvagányabb újságírók. Amikor ott állt a szerkesztőségben, bevezetőjét azzal az alázattal kezdte, ami a menedzsment-kurzusokon ragadt rá:

– Helló mindenki! – szólalt meg. – Micsoda rémes idő van odakint. Már számtalanszor mondtam, de szívesen megismétlem újra: mi, a Sernernél elképzelhetetlenül boldogok vagyunk, hogy részesei lehetünk ennek a kalandnak. Ami engem illet, még ennél is többről van szó. A Millenniumhoz hasonló újságokban való szerepem teszi fontossá a munkámat, ami mindig eszembe juttatja, miért is választottam valamikor ezt a szakmát. Emlékszel még, Micke, ahogy ott ültünk az Operabarenben, és arról álmodoztunk, hogy mi mindent fogunk majd véghezvinni? Azóta sem józanodtunk ki, hehe!

Mikael Blomkvist úgy nézett ki, mint aki semmire sem emlékszik. De Ove Levin lelkesedését ez sem törte le.

– Nem, nem, eszemben sincs nosztalgiázni – folytatta –, és tulajdonképpen okom sincs rá. Abban az időben rengeteg pénz volt az újságírásban. Ha valahol az isten háta mögött történt egy vacak gyilkosság, kibéreltünk egy helikoptert, és foglaltunk egy egész lakosztályt a legmenőbb szállodában, az esti bulira pedig pezsgőt rendeltünk. Tudjátok, amikor először készültem külföldre, megkérdeztem a világszerte ismert riportert, Ulf Nilsont, mennyi most a német márka árfolyama. Azt mondta, fogalma sincs, döntsem el én. He, he! Így aztán megfűszereztük egy kicsit az utazási költségeinket, emlékszel, Micke? Talán az volt a legkreatívabb korszakunk. Amúgy nem volt más dolgunk, mint megírni a cikket, aztán fütyültünk a világra – mégis képesek voltunk bármennyi újságot eladni. Ám azóta sok minden megváltozott, ezt valamennyien tudjuk. Gyilkos konkurencia támadt a piacon, és ma már nem könnyű újságírásból megélni, még akkor sem, ha az ember a legjobb svéd szerkesztőséggel dolgozik, mint amilyenek Ti vagytok. Úgy terveztem, ma egy kicsit a jövő kihívásairól fogunk beszélgetni. Nem mintha egy pillanatig is azt képzelném, hogy taníthatok Nektek valami újat. Mindössze egy kis vitaindító alapot szeretnék adni. Mi, a Sernernél előkerestünk egy pár felmérést az olvasóitok összetételéről, és arról, mi az emberek véleménye a Millenniumról. Lehet, hogy némelyiktől ijedten ugrotok majd egyet, de ahelyett, hogy lehangolódnátok, tekintsétek ezt kihívásnak, és gondoljatok arra, hogy odakint a nagyvilágban valami egészen őrült változás zajlik.

Itt Ove kis szünetet tartott, és azon gondolkodott, vajon az „egészen őrült” kifejezés használata hiba volt-e, egy eltúlzott kísérlet, amellyel megpróbált lazának és fiatalosnak tűnni, s hogy valójában menő és vicces volt-e. „Sose becsüljük alá az alulfizetett erénycsőszök humorérzékének hiányát” ahogy Haakon Serner szokta mondani. De nem, Ove úgy érezte, ura a helyzetnek.

A maga oldalára fogja állítani őket!

Mikael Blomkvist nagyjából onnantól nem figyelt oda, amikor Ove azt magyarázta, hogy valamennyiüknek el kell gondolkodnia a saját „digitális érettségéről”, így azt sem hallotta, amikor terítékre került, hogy a fiatal generáció sem a Millenniumot, sem Mikael Blomkvist nevét nem ismeri. De igazán szerencsétlen helyzet csak akkor alakult ki, amikor elege lett az egészből, és kiment a konyhába kávézni, s így fogalma sem lehetett arról, hogy közben a norvég tanácsadó, Aron Ullman hangosan megjegyezte:

– Ez nevetséges. Ennyire fél attól, hogy elfelejtik?

Ám igazság szerint Mikaelt ez az adott pillanatban a legkevésbé sem érdekelte. Átkozottul haragudott Ove Levinre, amiért azt hiszi, hogy a közvélemény-kutatások hozzák a megváltást számukra. Elvégre az újságot nem valami nyavalyás marketingelemző alapította, hanem az igazságérzet, a hit és a szenvedély. A Millennium úgy érte el jelenlegi pozícióját, hogy valamennyien azt tették, amiben hittek és amit fontosnak tartottak, nem pedig feltartották az ujjukat a levegőbe, hogy megtudják, épp merről fúj a szél. Mikael hosszan álldogált a konyhában, kíváncsian: vajon meddig tart, míg Erika is kijön a teremből?

A válasz: nagyjából két percig. A nő cipősarkának kopogásából próbálta megítélni, mennyire dühös. De mikor Erika ott állt előtte, csak kimerülten mosolygott a férfira.

– Mi történt veled? – kérdezte.

– Egyszerűen nem bírtam tovább hallgatni.

– Fogd már fel, hogy átkozottul feldühíted az embereket azzal, ha így viselkedsz.

– Felfogtam.

– Feltételezem, azt is felfogtad, hogy a Serner mit sem tehet az engedélyünk nélkül. Még mindig mi irányítunk.

– Egy francot, Ricky! A túszaik vagyunk! Hát nem látod? Ha nem azt tesszük, amit mondanak nekünk, elveszítjük a támogatásukat, és akkor a tönk szélére kerülünk – magyarázta, kissé talán túl hangosan és dühödten. Amikor Erika csitítani kezdte és a fejét csóválta, Mikael kicsivel halkabban hozzátette:

– Sajnálom. Én ilyen gyerekes vagyok. És most hazamegyek. Gondolkodnom kell.

– Kezded nagyon lazán venni a munkaidőt.

– Azt hiszem, túlóráztam már eleget. Ideje kivennem egy kis szabadságot.

– Bizonyára. Akarsz egy kis esti társaságot?

– Nem tudom. Tényleg nem tudom, Erika – felelte a férfi, majd otthagyta a szerkesztőséget, és elindult a Götgatanon.

A vihar és az eső az arcát csapkodta, majd’ megfagyott, átkozódott, és egy pillanatra fontolóra vette, hogy vesz egy újabb krimit, amibe beletemetkezhet. De inkább a Sankt Paulsgatan felé vette az irányt, és pont amikor a tőle jobbra levő szusiétterem mellett haladt el, megszólalt a mobilja. Biztos volt benne, hogy Erika keresi. De Pernilla volt az, a lánya, aki igazán rossz időpontot választott arra, hogy életjelt adjon az apjának, akit már így is furdalt a lelkiismeret, mert túl keveset törődött a gyerekével.

– Szervusz, kincsem – szólt bele a telefonba.

– Mi ez a zaj?

– Gondolom, a vihar.

– Jó, jó, rövidre fogom. Felvettek a Biskops Arnöra[1], írói szakra.

– Szóval most éppen író akarsz lenni – állapította meg az apja túlságosan nyersen, és már-már gúnyosan, s ez persze minden tekintetben igazságtalan volt a részéről.

Elég lett volna, ha gratulál a lányának, és sok szerencsét kíván neki. De Pernilla annyi zűrös évet tudott már maga mögött, amikor különféle furcsa keresztény szekták között lavírozott, és hol ezt, hol azt tanult, de egyiket sem fejezte be, hogy Mikael már belefáradt. Most megint egy újabb irányba indul el a lánya.

– Hát ez nem volt épp üdvrivalgás.

– Sajnálom, Pernilla. Ma nem vagyok önmagam.

– És mégis mikor vagy az?

– Csak azt szeretném, ha találnál végre valami olyasmit, ami bejön neked. Nem tudom, az írás mennyire jó ötlet, tekintve, hogy milyen helyzetben van most a szakma.

– Én nem olyan unalmas újságírással fogok foglalkozni, mint te.

– Hanem mivel?

– Valódi írással.

– Rendben – felelte Mikael, anélkül, hogy rákérdezett volna, mit ért ez alatt Pernilla.

– Van elég pénzed?

– Vállaltam egy kis extra melót az egyik Wayne's Coffee-nál.

– Átjössz ma este vacsorára? Akkor megbeszélhetnénk.

– Nem érek rá, apa. Csak el akartam újságolni – felelte Pernilla, majd letette a telefont. Bár Mikael megpróbálta pozitívan nézni lánya lelkesedését, egyre rosszabb kedve lett. Átvágott a Mariatorgeten, majd a Hornsgatanon, a Bellmansgatanon található padlástéri lakása felé.

Úgy érezte, mintha még csak most jött volna el otthonról. Az a furcsa érzése támadt, mintha nem lenne többé munkája, és úton lenne egy új jövő felé, amelyikben, ahelyett, hogy tönkretenné magát, rengeteg ideje lesz. Eltöprengett azon, vajon nem kellene-e rendet raknia. A lakásban mindenütt újságok, könyvek és ruhadarabok hevertek szerteszét. De inkább elővett két Pilsner Urquellt a hűtőből, és mindent józanul végiggondolt, már amennyire józan lehet az ember két sör után. Most mihez kezdjen?

Fogalma sem volt róla, de az egészben azt találta a legnyugtalanítóbbnak, hogy már nem akart harcolni. Sőt, furcsamód beletörődött a sorsába, mintha lassanként elveszítette volna érdeklődését a Millennium iránt, és megint eszébe jutott, talán elérkezett az ideje, hogy valami új dologba fogjon. Ezzel persze nagy csalódást okozna Erikának és a többieknek. De valóban ő lenne a megfelelő ember arra, hogy egy olyan újságot vezessen, amely hirdetésekből és az előfizetésekből tartja fenn magát? Talán jobb lenne neki máshol, bárhol.

Mostanság még a nagyobb napilapok is súlyos vérveszteségeket szenvednek el. Az egyetlen terület, ahol még fellelhető némi pénz- és egyéb forrás az oknyomozó újságíráshoz, az az Ekot[2], vagy az SVT[3]… na igen, miért is ne? Eszébe jutott Kajsa Åkerstam, az az elbűvölő nő, akivel időnként megittak egy-egy pohár bort. Kajsa volt az SVT „A küldetés: felülvizsgálat" című műsorának vezetője, aki évről évre megpróbálta magukhoz csábítani Mikaelt. De ő valahogy sosem érzett kedvet hozzá.

De vajon számított, mi mindent ígért neki a nő, mekkora előrelépést és teljes sérthetetlenséget, amikor neki a Millennium volt a szíve csücske? Ám a jelenlegi helyzetben reménykedhet-e még benne, hogy áll az ajánlat, miután ennyiféle disznóságot összehordtak róla? Sok mindent csinált már életében újságíróként, de tévézéssel még soha nem foglalkozott – leszámítva azt a több száz vitaműsort és reggeli beszélgetős programot, amelyeken meghívott vendégként részt vett. Ha „A küldetés: felülvizsgálat” stábjánál dolgozna, az talán új lendületet adna neki.

Megcsörrent a mobilja, és egy pillanatra megörült. Akár Erika az, akár Pernilla, kedves lesz vele, és valóban végig fogja hallgatni. De nem, egy rejtett számról hívták, s ő óvatosan szólt bele a telefonba.

– Maga Mikael Blomkvist? – érdeklődött egy fiatalos hang.

– Igen – felelte ő.

– Van egy kis ideje?

– Ha bemutatkozik, talán.

– Linus Brandell vagyok.

– Rendben, Linus, és mit akar?

– Van egy sztorim a maga számára.

– Halljuk!

– Elmesélem, ha lesétál az utca túloldalán lévő Bishop’s Armsba. Ott várom.

Mikael felhúzta magát. És nem csak a parancsolgató hang miatt. Az ismeretlen férfi odaállított az ő utcájába.

– Szerintem a telefon is megteszi.

– Ez olyasmi, amit nem lehet nyílt vonalon elintézni.

– Vajon miért fáraszt engem annyira ez a beszélgetés, Linus?

– Hát, lehet, hogy épp rossz napja van.

– Eltalálta, tényleg rossz napom van.

– Na, látja. Akkor szaladjon le a Bishop’s-ba, meghívom egy sörre, és mesélek magának valami igazán meredek dolgot.

Mikael a legszívesebben ráordított volna: „Ne mondja már meg nekem, hogy mit csináljak!” Ehelyett, bár maga sem értette, miért – talán mert épp nem talált magának értelmesebb elfoglaltságot, mint hogy otthon gubbasszon és a jövőjén töprengjen –, így szólt:

– Rendben, lemegyek. De a sörömet én fizetem.

– Jól döntött.

– Várjon, Linus!

– Igen?

– Ha nagyon terjengős lesz a mese, vagy azzal jön nekem, hogy Elvis él, vagy hogy tudja, ki lőtte le Olof Palmét, meg mindenféle összeesküvés-elméleteket ad elő, és nem tér hamar a lényegre, én rögtön hazajövök.

– Korrekt ajánlat – felelte Linus Brandell.

---

0 Biskops Arnö Nordens Folkhögskola, azaz Biskops Arnö Népfőiskola, Bålsta, Svédország

1 A svéd nemzeti rádió, a Sveriges Radio hírszolgálata a Dagens Eko („a nap visszhangja”), vagy röviden Ekot.

[3] Sveriges Television Svédország állami televíziója

3. FEJEZET

November 20.

Hanna Balder torsgatani lakásának konyhájában állt, és egy füstszűrő nélküli Camel cigarettát szívott. Kék színű köntöst viselt, és egy pár ócska, szürke papucsot. Szép, sűrű hajával maga lett volna a megtestesült szépség, mégis elég megviseltnek látszott. Ajkai felduzzadtak, s a szeme körüli erőteljes smink nem csupán esztétikai szerepet játszott. Hanna Baldernek ismét zúzódásai voltak.

Ez gyakorta megesett vele. Persze hazugság lenne azt állítani, hogy megszokta. A bántalmazást senki sem képes megszokni. Számára mégis a mindennapok részévé vált, és szinte nem is emlékezett rá, hogy valaha milyen boldog ember volt. A félelem mára már beépült a személyiségébe, s jó ideje napi hatvan szál cigarettát szívott, és nyugtatókat szedett.

Odabent, a nappaliban Lasse Westman magában káromkodott, s ez a nőt egyáltalán nem lepte meg . Már rég tudta, hogy a férfi megbánta a Fransnak tett nagyvonalú gesztusát. Tulajdonképpen az első perctől fogva rejtélyesnek találta az egészet. Lasse attól a pénztől függött, amit Frans küldött nekik August részére. Hosszú időn keresztül szinte ebből élt, s hányszor kellett Hannának hazug e-maileket küldenie Frans részére mindenféle előre nem látható kiadásokról olyan tanárok és különféle kezelések miatt, amelyeknek persze hírét sem hallották soha! Épp ezért volt furcsa, hogy vajon miért mondott le Lasse mindezekről, és miért hagyta, hogy Frans magával vigye a fiút.

Valójában persze tudta a választ: mert részeg volt. A férfinak épp akkor ajánlottak fel egy szerepet a TV4 egyik rendőrségi sorozatában, amitől a végletekig önteltté vált. De leginkább maga August volt az ok. Lasse szerint a fiú zavarodott, és a frászt hozza rá – ez volt a legérthetetlenebb Hanna számára. Hogy gyűlölhet valaki egy ilyen gyereket, mint August?

Hiszen ő folyton csak a padlón ült a kirakós játékaival, senkit nem zavart. Lasse mégis ki nem állhatta, a tekintete miatt, mert olyan különösen tudott nézni, inkább befelé, mint kifelé. Erre mások mosolyogva csak annyit mondtak: bizonyára lelkiekben gazdag, Lassénak viszont az idegeire ment.

– A francba, Hanna! Egyenesen átnéz rajtam! – szokta üvölteni.

– Mit vársz tőle? Hiszen, ahogy te szoktad mondani „idióta”!

– Az hát, de ettől még nem kellene ilyen alattomosnak lennie. Folyton úgy érzem, valamit tervel ellenem.

Ez nonszensz volt, hiszen August sem Lasséra, sem senki másra nem nézett, és nem akart ártani senkinek. Egyszerűen csak zavarta az őt körülvevő környezet, és akkor érezte magát a

legjobban, ha bezárkózhatott a saját kis világába. De Lasse részeges hallucinációiban valamiféle bosszúvágyat feltételezett benne, s bizonyára ezért hagyta, hogy August, és vele együtt a pénz is eltűnjön az életéből. Az egész annyira szánalmas volt. Legalábbis Hanna így látta. De most, ahogy ott állt a mosogató mellett, s annyira erősen és idegesen szívta a cigarettáját, hogy dohány ment a nyelvére, azon gondolkodott, nem lehetséges-e, hogy mégiscsak volt benne valami. Talán August is gyűlölte Lassét. Lehet, hogy szívesen megbüntette volna azért a sok verésért, amit az anyja tőle kapott, vagy talán… Hanna behunyta a szemét, és az ajkába harapott… talán róla is rossz véleménnyel volt.

Azóta kezdte ezt az önmarcangolást, mióta esténként szinte kibírhatatlanul hiányzott neki a fia. Folyton azt kérdezte magától, vajon ő és Lasse mennyit ártottak neki. Rossz ember vagyok, motyogta magában. Lasse üvöltött valamit. De nem hallotta.

– Mi az? – kérdezte.

– Hol a francban van a gyermekelhelyezési határozat?

– Az meg minek neked?

– Bizonyítani akarom, hogy nem volt joga elvinni a gyereket.

– Nemrég még örültél, amiért megszabadultál tőle.

– Akkor részeg voltam és hülye.

– És most hirtelen józan lettél és okos?

– Rohadtul okos – fröcsögte Lasse, miközben Hannához közeledett, dühösen és határozottan, pedig behunyta a szemét, és már vagy ezredszer gondolt arra, vajon miért siklott így félre minden?

Frans Balder már nem az az elegáns úriember volt, aki beállított a volt feleségéhez. A haja az égnek állt, felső ajkán izzadság csillogott, három napja nem borotválkozott és nem zuhanyozott. Hiába határozta el, hogy ezentúl főállású apa lesz, és hiába élte át a remény és a felindultság intenzív élményét ott, a hornsgatani gyalogátkelőhelyen. Most elmélyülten összpontosított, amit valaki tévesen akár úgy is értelmezhetett volna, hogy dühös.

Még a fogait is csikorgatta, s a kinti világ a viharral együtt már órák óta megszűnt létezni a számára. Azt sem vette észre, ami a lába előtt történt: az apró, tétova mozdulatokat, mintha egy macska vagy más állat bujkálna a lábai közt. Kellett hozzá egy kis idő, mire rájött, hogy August bújt be az íróasztala alá. Frans zavartan nézett rá, még mindig a kódok sokasága homályosította el a tekintetét.

– Mit akarsz?

August tisztán, kérő tekintettel nézett fel rá.

– Mit? – ismételte meg Frans. – Mit? – S ekkor történt valami.

A kisfiú lehúzott egy kvantumalgoritmusokkal teleírt papírlapot a földre, s kezét lázasan ide-oda mozgatta fölötte. Frans egy pillanatra azt hitte, a gyereknek megint rohama lesz. De nem. Inkább mintha sietős mozdulatokkal írni akart volna valamit, mire Frans teste megfeszült, és ismét eszébe jutott valami fontos és mélyen rejtett dolog, mint ott az útkereszteződésnél. A különbség csak annyi volt, hogy ezúttal rá is jött, mi az.

Visszaemlékezett a saját gyerekkorára, amikor a számok és az egyenletek mindennél többet

jelentettek a számára, s ezért ragyogva felkiáltott:

– Számolni akarsz, igaz? Ugye, számolni akarsz? – S a következő pillanatban már rohant is, és hozott tollakat, meg néhány négyzetrácsos A4-es lapot, amit August elé tett a földre.

Ezután leírta az általa ismert legegyszerűbb számsorozat, a Fibonacci-számok első néhány elemét, amelyben minden szám az azt megelőző két szám összegével egyenlő: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, majd kihagyta a következő szám helyét, ami a 34 volt. De azután úgy gondolta, ez túl egyszerű, és alá írt egy mértani sorozatot is: 2, 6, 18, 54… amelyben a következő tag a 162 lett volna. Egy ilyen feladat megoldásához, úgy gondolta, egy gyereknek tehetségesnek kell lennie, s nem szükséges semmiféle különleges előképzettség. Szóval Fransnak elég különös elképzelései voltak arról, mit jelent az, hogy valami matematikailag egyszerű, és azonnal arról kezdett álmodozni, hogy a fia egy cseppet sem fogyatékos, sőt, saját magának felnagyított másolata, hiszen ő is későn kezdett beszélni, és a társas érintkezésben is lemaradt, de a matematikai összefüggéseket már jóval azelőtt megértette, hogy az első szavát kiejtette volna.

Sokáig ült a fiú mellett, és várt. De persze nem történt semmi. August egyre csak bámulta a számokat üveges tekintettel, mintha abban reménykedett volna, hogy a válaszok maguktól kimásznak a papírlapból. Frans magára hagyta őt, felment az emeletre, és szénsavas ásványvizet ivott, majd toll és papír segítségével folytatta a munkát az íróasztalnál. De már képtelen volt koncentrálni, s végül, kissé szórakozottan nekiállt elolvasni a New Scientist egy újabb számát, és ezzel el is töltött nagyjából egy félórát.

Azután felállt, és megint lement Augusthoz. Először úgy tűnt, mintha mi sem történt volna. August összekuporodva ült, éppoly mozdulatlanul, ahogy ott hagyta, bár Frans észrevett valamit, amit először még nem is talált rendkívülinek.

A következő pillanatban azonban egy teljességgel megmagyarázhatatlan és lenyűgöző jelenséggel találta szemben magát.

A Bishop’s Armsban nem volt túl sok vendég. Épphogy elmúlt dél, az időjárás pedig nem csábított különösebb kirándulásra, még a helyi kocsmába sem. Mikael kiáltásokat és nevetést hallott, valamint egy rekedt hangot, amely torkaszakadtából azt üvöltötte:

– Kalle Blomkvist!

Egy pirospozsgás arcú, borzas hajú, kackiás bajszú férfi volt az, akit Mikael már számtalanszor látott a környéken, és úgy tudta, Arnénak hívják. A férfi képes volt minden áldott nap óraműpontossággal délután kettőkor megjelenni a kocsmában, ám ezen a napon a jelek szerint korábban érkezett, és leült egy asztalhoz, a bárpulttól balra, ahol három ivócimborája üldögélt.

– Mikael – helyesbített mosolyogva.

Arne – vagy mi volt a neve – és barátai röhögni kezdtek, mintha Mikael valódi neve lett volna a legviccesebb dolog, amit valaha hallottak.

– Valami címlapsztori van készülőben? – tudakolta Arne.

– Azon gondolkodom, hogy leleplezem a Bishop’s Arms-beli galerit.

– Gondolja, hogy Svédország már megérett egy efféle sztorira?

– Nem, azt hiszem, még nem.

Mikael valójában bírta ezt a bandát, nem mintha valaha is többet beszélt volna velük, mint néhány ehhez hasonló odavetett mondatot. Mégis, ezek a fickók szerves részét képezték a hétköznapjainak, amelyektől olyan jól érezte magát ezen a környéken, és egy cseppet sem vette rossz néven, amikor egyikük így szólt:

– Úgy hallottam, hogy magának vége. Igaz ez?

Épp ellenkezőleg, e szavak az egész ellene irányuló hajtóvadászatot olyan nevetséges szintre alacsonyították, ahová valójában tartozott.

– „Tizenöt éve végem már, húzd meg a flaskát, s a gond elszáll” – idézte válaszában Frödinget[4], s körbenézett a kocsmában, olyasvalakit keresve, aki túl sokat ivott már ahhoz, hogy fáradt újságírókat inzultáljon. De Arnén és a haverjain kívül senkit nem látott, így odasétált a bárpultnál ácsorgó Amirhoz.

Amir nagydarab, kövér és kedélyes ember volt. Keményen dolgozó négygyermekes apa, aki már évek óta vezette a kocsmát. Mikaellel elég jó barátokká váltak az idők során. Nem mintha Mikael törzsvendég lett volna nála, hanem mert egész más ügyekben segítettek egymásnak. Néhányszor, amikor Blomkvistnek valami nővel volt találkozója, és nem ért rá lemenni a Systembolagetbe italért, Amir ellátta őt pár üveg vörösborral, Mikael pedig egyszer segített Amir egyik barátjának, akinek nem voltak iratai, egy beadványt írni a hatóságoknak.

– Minek köszönhetjük a látogatást? – kérdezte Amir.

– Találkozóm van valakivel.

– Valami érdekes emberrel?

– Nem hiszem. Hogy van Sara?

Sara Amir felesége volt, aki épp nemrég esett át egy csípőműtéten.

– Folyton nyöszörög és fájdalomcsillapítókat szed.

– Kellemetlen lehet. Jobbulást kívánok neki.

– Átadom – ígérte Amir, aztán még beszélgettek erről-arról.

De Linus Brandell csak nem jött, és Mikael már kezdte azt hinni, hogy valamiféle hétköznapi átverés szereplőjévé vált. Bár, ami azt illeti, jobb poén is van annál, mint becsalni valakit a szomszédos kocsmába, így végül tizenöt percet várt. Megbeszéltek néhány üzleti és egészségügyi problémát, majd végül megfordult, és az ajtó felé indult. Ekkor érkezett meg a fickó.

August nem írta be a helyes válaszokat a számsorokba. Ez nem is tetszett volna különösebben egy olyan embernek, mint Frans Balder. Amit a számok mellett látott, első pillantásra úgy nézett ki, mint egy fénykép vagy festmény, de valójában egy rajz volt: mégpedig pontos mása a hornsgatani közlekedési lámpának, amelyet az egyik este láttak. Nemcsak aprólékos, de matematikailag tökéletesen pontos munka volt.

Rögtön lerítt róla. Bár Augustot soha senki nem tanította a háromdimenziós ábrázolás rejtelmeire, sem pedig arra, hogyan dolgozik egy művész a fényekkel és az árnyékokkal, mégis úgy tűnt, tökéletesen ismeri a technikáját. A közlekedési lámpa csak úgy ragyogott, a Hornsgatanon körülvette őket az őszi szürkület, amely valahogy szintén fénylett, s az út közepén ott állt az a férfi, akit Frans meglátott és valahonnan ismerősnek tűnt neki. Ijedtnek

látszott, vagy legalábbis olyannak, akit valami igen kellemetlenül érintett, mintha August kibillentette volna a lelki egyensúlyából, s emiatt kissé bizonytalanul járt. De hogy volt képes a fiú ezt ilyen jól ábrázolni?

– Te jó isten! – szólalt meg Frans. – Ezt te rajzoltad?

August erre se nem bólintott, se nem rázta a fejét, csak nézett az ablak felé, és Frans Baldernek az a furcsa érzése támadt, hogy ettől a naptól fogva megváltozik az élete.

Mikael nem is tudta igazán, mire számított, talán egy stureplani ficsúrra. Ehelyett valami csövesnek látszó, alacsony srác érkezett. Kopott farmert viselt, hosszú, sötét haját rég nem moshatta meg, és álmos, tétova tekintettel nézett rá. Talán huszonöt éves lehetett, vagy még annyi sem, a bőre sápadt, a haja a szemébe lógott, és a száján herpesz éktelenkedett. Linus Brandell nem tűnt olyan férfinak, akinek komoly címlapsztori van a tarsolyában.

– Feltételezem, maga Linus Brandell – szólította meg Mikael.

– Stimmel. Bocs, hogy késtem, de összefutottam egy ismerős csajjal, akivel még együtt jártunk kilencedikbe…

– Keressünk egy nyugodtabb helyet – szakította félbe Mikael, és egy asztalhoz vezette őt a helyiség belső részébe.

Mikor Amir odalépett, és diszkréten rájuk mosolygott, két Guinnesst rendeltek, majd egy pár másodpercig csak ültek némán. Mikael nem értette, miért lett olyan ideges. Ez nem vallott rá, de talán a Serner-drámának volt köszönhető. Rámosolygott Arnéra és a cimboráira, akik kicsivel távolabbról figyelmesen szemlélték őket.

– Rögtön a lényegre térek – jelentette ki Linus.

– Ennek örülök.

– Ismeri a Supercraftot?

Mikael Blomkvist nem sokat tudott a számítógépes játékokról, de a Supercraftról még ő is hallott.

– Névről igen.

– Alaposabban?

– Nem.

– Akkor azt sem tudja, hogy a játék különlegességét az adja, hogy található benne egy speciális mesterségesintelligencia-funkció, ami azt jelenti, hogy úgy kell megbeszélnie a küzdelem stratégiáját egy harcossal, hogy nem lehet benne biztos, legalábbis kezdetben, vajon valódi emberrel vagy egy digitális teremtménnyel van dolga.

– Nocsak – felelte Mikael, akit a legkevésbé sem érdekeltek egy nyavalyás játék trükkjei.

– Ez a játékipar egy kisebbfajta forradalmi újdonsága, és ami azt illeti, én is részt vettem a kifejlesztésében – folytatta Linus Brandell.

– Gratulálok. Biztos szép összeget akasztott le érte.

– Hát épp erről van szó.

– Miről?

– Hogy a Truegames lenyúlta tőlünk a technológiát, és most ők keresnek rajta milliárdokat, mi meg egy fillért se kapunk.

Ezt a fajta sztorit már jól ismerte Mikael. Sőt, egyszer beszélt is egy idős nővel, aki állította, hogy valójában ő írta a Harry Potter-könyveket, és J. K. Rowling telepatikus úton lopta el azokat tőle.

– És mégis hogy csinálták? – kérdezett vissza.

– Meghekkelték a rendszerünket.

– Honnan tudják?

– Az FRA[5] Jelhírszerző Szolgálatától jelezték. Adhatok egy nevet is magának, ha akarja, és egy…

De azután megtorpant.

– Igen?

– Á, semmi. De a Titkosszolgálat is tud róla. Beszéljen Gabriella Grane elemzővel, meg fogja erősíteni az általam elmondottakat. Egyik nyilvános jelentésében is megemlítette a történetet, ami tavaly jelent meg. Itt az ügyirati számom…

– Más szóval a dolognak nincs semmi hírértéke – szakította félbe Mikael.

– Nem, ebben az értelemben valóban nincs. A Modern Technológia és Számítástechnika Svédországban című folyóirat is írt róla. De mivel Frans nem akart az esetről beszélni, sőt néhány ízben még magát a behatolás tényét is tagadta, soha nem terjedt el igazán.

– De akkor is lejárt hír ez már.

– Minden bizonnyal az.

– Akkor meg miért figyeljek magára, Linus?

– Mert Frans most érkezett haza San Franciscóból, és úgy tűnik, végre felfogta, mi történt. Szerintem kezd becsavarodni. Mániákusan ügyel a biztonságra. Telefonbeszélgetésekhez és e-mailezéshez csakis titkosított csatornákat használ, és épp most szereltetett fel egy új riasztóberendezést, kamerákkal, érzékelőkkel, meg minden vacakkal. Azért hívtam fel magát, mert szerintem beszélnie kellene vele. Egy olyan pasi, mint maga, talán rá tudná venni, hogy legyen nyitottabb. Rám nem hallgat.

– Tehát azért rendelt engem ide, mert valaki, akit Fransnak hívnak, talán épp most készül becsavarodni?

– Nem valaki, akit Fransnak hívnak, Blomkvist, hanem maga Frans Balder, hát nem mondtam? Én voltam az egyik asszisztense.

Mikael kutatott az emlékeiben, de az egyetlen Balder, aki eszébe jutott, az Hanna volt, a színésznő. Vajon hová tűnhetett?

– Az meg ki? – kérdezett rá.

Erre szemmel láthatóan olyan gyűlöletes pillantást kapott válaszul, hogy csaknem padlót fogott.

– Maga a Marsról jött, vagy mi? Frans Balder egy élő legenda. Valóságos fogalom.

– Valóban?

– Jézusom, hát persze! – bizonygatta Linus. – Guglizzon rá, majd meglátja. Mindössze huszonhét évesen lett informatika-professzor, és immár két évtizede a mesterségesintelligencia-kutatások világvezető szaktekintélye. Aligha él még egy olyan ember a világon, aki annyira messzire jutott a kvantumszámítógépek és a mesterséges neurális

hálózatok kutatása terén, mint ő. Örökké talál valamilyen szokatlanul új, őrült megoldást. Egészen különleges az agya, fordítva működik, mint másoké. Úttörő gondolatai vannak, és amint azt sejtheti, a számítástechnikai ipar évek óta igyekszik ezt minél jobban kihasználni. Balder sokáig nem engedte magát elcsábítani. Egyedül akart dolgozni. Vagyis hát mindig voltak segítői, akiket agyondolgoztathatott. Ő eredményeket akar, nem mást, és mindig azzal jön, hogy „Semmi sem lehetetlen. Nekünk az a dolgunk, hogy tágítsuk a lehetőségek határait.” Bla, bla, bla. De az emberek mégis hallgatnak rá. Bármit megtesznek neki. Szinte az életüket is feláldozzák érte. Az olyan számítógépbuzik közt, mint mi, Balder maga az isten.

– Azt hallom.

– De ne gondolja, hogy kritikátlan csodálója vagyok, a legkevésbé sem. Ha valaki, hát én tudom, hogy mindennek ára van. Vele nagyszerű dolgokat vihet véghez az ember, ugyanakkor bele is rokkan. Frans még a saját fiáról sem gondoskodhat, mert megbocsáthatatlan módon elhanyagolta őt. Több történet is kering róla. Olyan asszisztenseiről, akik bekattantak tőle, és tönkrement az életük, s ki tudja még, mi mindenről. Mindig is megszállott volt, és reménytelen eset, de korábban sosem viselkedett így. Nem ragaszkodott ilyen hisztérikusan a biztonsághoz, s én ezért ülök itt. Szeretném, ha maga beszélne vele. Én csak annyit tudok, hogy valami komoly nyomra bukkant.

– Hát, maga már csak tudja.

– Értse már meg, hogy Frans egyáltalán nem egy paranoiás ember. Sőt, korábban túlságosan elővigyázatlan volt, a foglalkozását tekintve. De most bezárkózott a házába, és szinte elő sem bújik onnan. Úgy tűnik, fél, pedig nem egy beszari alak. Sőt inkább olyan, mint egy gőzmozdony, mindennek nekimegy, ha beindul.

– És számítógépes játékokkal foglalkozik? – tudakolta Mikael, nem titkolva szkepticizmusát.

– Hát szóval… Frans tisztában volt vele, hogy mi mindannyian a játékok megszállottjai vagyunk, és úgy gondolta, hadd foglalkozzunk valami olyasmivel, ami érdekel is minket. De az h 23 mesterségesintelligencia-programja is tökéletesen beleillett a képbe. Ez egy remek tapasztalatszerzési lehetőség volt, és egészen meglepő eredményeket értünk el. Addig felfedezetlen utakon jártunk. Csak éppen…

– Linus, térjen már a lényegre!

– A lényeg az, hogy Balder és az ő szabadalmi ügyvivői írtak egy szabadalmi beadványt a technológia leginnovatívabb részeire vonatkozóan, s ekkor érte őket az első sokk. Egy orosz mérnök, aki a Truegamesnél dolgozik, már készített egy hasonló beadványt nem sokkal korábban, amellyel levédette a szabadalmat, s ez aligha lehetett a véletlen műve. De igazából nem is ez számított. Maga a levédett szabadalom csak egy darab papír. Az érdekes az, vajon hogy szagolhatta ki, hogy mire készülünk, hisz valamennyien halálosan hűségesek maradtunk Franshoz. Csak egy lehetőség maradt: valaki meghekkelte a rendszert, minden biztonsági intézkedésünk ellenére.

– S ekkor vették fel a kapcsolatot a Titkosszolgálat és az FRA embereivel?

– Még nem. Frans ugyanis nem szívleli a nyakkendős figurákat, meg a kilenctől ötig tartó munkaidőt. Jobban kedveli azokat a megszállott idiótákat, akik képesek egész éjjel a számítógépük mellett ülni, ezért inkább megkeresett valami fura hacker fazont, akivel valahol

összeakadt korábban, és a csaj rögtön rávágta, hogy belemásztak a rendszerünkbe. Nem mintha nagyon szavahihető ember benyomását keltette volna. Én biztos nem alkalmaztam volna a cégemnél, ha érti, mire gondolok, és feltételeztem, hogy csak blöffölt. De a legalapvetőbb állításait később az FRA megerősítette.

– És senki nem tudta, ki volt az, aki meghekkelte a rendszerüket?

– Nem, dehogy, az ilyesmit szinte lehetetlen kinyomozni. De annyi biztos, hogy profik csinálták. Rengeteget dolgoztunk ugyanis az információtechnológiánk biztonságán.

– Maga mégis úgy gondolja, hogy Frans Baldernek sikerült valamit megtudnia ezzel kapcsolatban?

– Határozottan. Máskülönben nem viselkedne ennyire furán. Biztos vagyok benne, hogy megneszelt valamit a Solifonnál.

– Tehát nekik dolgozott?

– Igen, ami elég furcsa. Hiszen korábban, amint már mondtam, nem volt hajlandó leszerződni egyik nagy komputercéghez sem. Eszméletlenül sokszor hangsúlyozta, mennyire fontos számára a függetlenség, az, hogy szabad lehet, és nem kell alárendelnie magát mindenféle üzleti érdekeknek. Aztán, amikor ellopták a technológiánkat, és ott álltunk letolt gatyával, ő ripsz-ropsz rákattant a Solifon ajánlatára, pedig lett volna más is bőven, és senki nem értett az egészből egy kukkot sem. Az rendben, hogy elképesztő magas fizetést ajánlottak neki, szabad kezet kapott meg ilyenek, ami gyakorlatilag annyit jelentett, hogy „Csinálj, amit akarsz, csak nekünk csináld!”. Szóval baromi jól hangzott. Azaz baromi jól hangzott volna bárki számára, akit nem Frans Baldernek hívtak. De ő ehhez hasonló ajánlatokat percenként kapott a Google-től, az Apple-től és hasonló cégektől. Miért lett ez hirtelen olyan érdekes számára? Sosem adott rá magyarázatot. Csak fogta magát és lelépett, és az alapján, amit hallottam, eleinte remekül ment is a dolog . Frans továbbfejlesztette a módszerünket, és azt hiszem, a tulaj, Nicolas Grant már újabb milliárdos beruházásokról álmodozott, amikor történt valami.

– Valami, amiről maga tulajdonképpen nem sokat tud.

– Nem, megszakadt köztünk a kapcsolat. Frans gyakorlatilag az egész világgal megszakította a kapcsolatát. De abban biztos vagyok, hogy valami súlyos dolog történt. Hiszen Frans világéletében a nyitottságról papolt, meg a tömegek bölcsességéről, hogy milyen fontos minél több ember tudását kihasználni, vagyis a Linux-gondolkodás alapjairól. De a Solifonnál biztos, hogy minden apróságot titokban tartott még a legközelebbi hozzátartozói előtt is, aztán hirtelen felmondott és hazautazott, most meg ott ücsörög a saltsjöbadeni házában, és még a kertbe se dugja ki az orrát, meg a kinézetével se törődik egyáltalán.

– Tehát Linus, magának van egy története egy professzorról, aki stresszesnek látszik, és nem törődik a kinézetével. De honnan is lehet ezt tudni, ha ki se mozdul?

– Jó, de azt hiszem…

– Én is azt hiszem, Linus, hogy ez talán egy érdekes történet. Viszont nem az esetem. Én ugyanis nem vagyok információtechnológiai újságíró, csak egy kőkorszaki figura, aminek valaki a minap olyan bölcs meglátással titulált. Ajánlom magának Raoul Sigvardssont, a Svenska Morgonpostennél. Ő otthonosan mozog ebben a világban.

– Nem, nem. Sigvardsson túl kispályás ehhez. Nincs ezen a szinten.

– Szerintem alábecsüli őt.

– Gyerünk, csapjon le rá! Itt a nagy visszatérés lehetősége, Blomkvist!

Mikael fáradtan intett Amirnak, aki nem messze tőlük épp egy asztalt törölt le.

– Adhatok magának egy tanácsot? – kérdezte Mikael.

– Hát… igen, persze.

– Legközelebb, ha megpróbál eladni egy sztorit, ne akarja megmagyarázni az újságírónak, hogy neki miért fontos az ügy. Tudja, hányszor játszották már el ezt velem? „Ez lesz élete legnagyobb sztorija! Ez jobb, mint a Watergate-botrány!” Ha kicsivel tárgyilagosabban fogalmaz, talán többre megy vele, Linus.

– Én csak úgy gondoltam…

– Na, hogy gondolta? Mesélje már el.

– Hogy beszélni fog vele. Azt hiszem, magát bírná. Maguk ketten ugyanabból a nem-megalkuvó fajtából valók.

Úgy tűnt, Linusnak hirtelen elszállt az önbizalma, és Mikael azon töprengett, vajon nem bánt-e vele szükségtelenül durván. Általában elvből barátságos volt, és biztatta ötletadóit, akármilyen őrültnek tűnő gondolatokkal álltak is elő, és nemcsak azért, mert ezek mögött is megbújhatott olykor egy jó sztori, hanem azért is, mert tudta, az ilyeneknek gyakran ő jelenti az utolsó szalmaszálat, amibe kapaszkodhatnak. Sokan olyankor fordultak hozzá, amikor már senki más nem hallgatta meg őket. Nem ritkán ő volt az utolsó reményük, és sosem gúnyolódott rajtuk.

– Nézze, rémes napom volt. Nem akartam szarkasztikus lenni.

– Rendben.

– És tulajdonképpen igaza van – folytatta Mikael. – Tényleg van valami ebben a történetben, ami érdekel engem. Azt mondta, egy női hackerrel volt dolguk.

– Igen, de ennek az ügyhöz voltaképpen semmi köze sincs.

– De úgy tűnik, értette a dolgát.

– Vagy egyszerűen csak szerencséje volt. Összevissza beszélt mindenféle hülyeséget.

– Tehát maga találkozott vele?

– Igen, amikor Balder lelépett a Szilícium-völgybe.

– És ez mikor történt?

– Tizenegy hónappal ezelőtt. A számítógépeinket átvittem a lakásomra, a Brantingsgatanra. Nem mondhatom, hogy az volt életem csúcspontja. Magányos voltam, csóró és másnapos, az otthonom romokban állt, és épp előtte beszéltem Fransszal telefonon, ő meg olyan szöveget nyomott le, mint valami vadidegen unalmas vénember. Ez már kicsit sok volt. „Ne ítélj a külseje alapján, a látszat néha csal”, meg ilyenek. Uramatyám, és ezt épp nekem mondta! Hát én se vagyok épp az anyósok álma. Soha életemben nem hordtam zakót meg nyakkendőt, ha valaki, hát én tudom, hogy néz ki egy hacker. Egy szó mint száz, ott ültem, és vártam ezt a csajt. Azt azért gondoltam, hogy legalább kopog majd, ha odaér. De csak kitárta az ajtót, és belépett.

– És hogy nézett ki?

– Rémesen… azaz, valami fura módon szexisen is. Nem, inkább mégis rémes!

– Linus, nem úgy értettem, hogy mondjon véleményt a lány külsejéről. Csak azt szeretném tudni, milyen ruhát viselt… Bemutatkozott?

– Fogalmam sincs, ki volt – folytatta Linus –, bár valahonnan ismerősnek tűnt. Úgy éreztem, nincs minden rendben vele. Tetoválást, meg piercinget viselt, meg ilyen szarságokat, és úgy nézett ki, mint egy hard rocker vagy mint egy gót vagy punk, és iszonyú sovány volt.

Mikael szinte öntudatlanul jelt adott Amirnak, hogy töltsön neki még egy Guinnesst.

– Mi történt? – kérdezte.

– Hát, hogy is mondjam… Úgy gondoltam, nem muszáj rögtön belekezdenünk, úgyhogy leültem az ágyamra, máshová nemigen lehetett, és felajánlottam neki, hogy igyunk meg előtte egy pohárkával, vagy ilyesmi. De tudja, mit válaszolt erre? Azt mondta, menjek ki. Kizavart a saját otthonomból, mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga. Én meg persze megtagadtam. Valahogy így tiltakoztam: „Hiszen itt lakom!” De ő csak ennyit mondott: „Lépj le! Tűnj már el!”, így nem láttam más megoldást, mint elhúzni a csíkot. Elég sokáig távol voltam. Amikor visszatértem, azt láttam, hogy az ágyamban fekve cigarettázik, és egy könyvet olvas a húrelméletről vagy mi a fenéről. Tiszta lökött volt. Valószínűleg nagyon hülyén bámultam rá, mert közölte, hogy nem akar lefeküdni velem egy kicsit se. „Egy kicsit se”, így mondta, és azt hiszem, közben egyszer sem nézett a szemembe. Csak úgy kibökte, hogy trójai vírus támadta meg a gépeinket, egy RAT, azaz Remote Administration Tool, olyan szoftver, amely távolból megváltoztatja a számítógép működését, és a lány állította, hogy felismerte a behatolás módját, magából a programozás minőségéből. – Végetek van – ennyit mondott. Aztán lelépett.

– Azt se mondta, fapapucs?

– Egy rohadt szót se.

– Te jó ég – csúszott ki Mikael száján.

– Bár őszintén szólva, szerintem csak játszotta a nagymenőt. A srác az FRA-tól, aki kicsivel később elvégezte ugyanezt a vizsgálatot, és aki minden bizonnyal sokkal jobban értett az efféle támadásokhoz, határozottan állította, hogy nem lehet levonni ilyen következtetéseket, és ő akárhogy vizsgálgatta a gépet, nem talált rajta régebbi kémvírust. Mégis hajlott rá Molde, mert így hívták, Stefan Molde, hogy behatoltak a rendszerünkbe.

– És ez a lány, sosem mutatkozott be?

– Én próbáltam kiszedni belőle, hogy hívják, erre savanyú arccal csak annyit mondott, hívjam nyugodtan Harisnyás Pippinek, és bár nyilvánvalóan nem így hívták, azért volt benne valami…

– Mi?

– Hát úgy éreztem, valahogy illik rá ez a név.

– Na nézze csak! Az előbb meg már kis híján elindultam haza.

– Igen, azt észrevettem.

– De most alapvetően megváltozott a helyzet. Azt mondta, hogy Frans Balder ismerte a lányt, igaz?

– Igen.

– Akkor szeretnék kapcsolatba lépni Frans Balderrel, amilyen hamar csak lehet.

– A lány miatt?

– Valami olyasmi.

– Rendben, hát jó – felelte Linus, némi töprengés után. – De nem fogja megtalálni őt. Olyan átkozottul titokzatos lett, mint már mondtam. Magának iPhone-ja van?

– Az.

– Azt felejtse el. Frans szerint az Apple többé-kevésbé eladta magát az NSA-nak. Ahhoz, hogy beszélhessen vele, vennie kell egy Blackphone-t, vagy legalábbis kölcsönöznie egy Androidot, és letölteni rá egy különleges titkosító programot. De megpróbálom rávenni, hogy ő jelentkezzen magánál, így megbeszélhetnek egy találkozót valami biztonságos helyen.

– Remek, Linus, köszönöm.

Mikael még ült ott egy darabig, miután Linus elment, megitta a Guinnessét, majd kibámult a viharba. A háta mögött Arne és a bandája valamin nevettek. De Mikael olyan mélyen a gondolataiba merült, hogy meg se hallotta, sőt még azt se vette észre, hogy Amir leült mellé, és nekilátott ismertetni az időjárás-előrejelzést.

Az időjárás pedig szemmel láthatólag teljesen megbolondult. A hőmérséklet mínusz tíz fokra fog süllyedni, és várható az idei tél első havazása. És nem kellemes hószállingózás lesz. Metszőn záporozik majd rájuk, olyan vihar kíséretében, amilyet már rég nem tapasztaltak Svédországban.

– Orkán erejű szélviharok lehetnek – jósolta Amir, mire Mikael, aki még mindig nem figyelt oda rá, csak ennyit mondott:

– Az jó.

– Jó?

– Mi? …Ja, hát igen, jobb, mintha semmilyen időjárás sem lenne.

– Ez igaz. De mi van veled? Úgy nézel ki, mint aki sokkos állapotban van. Nem sikerült jól a találkozó?

– De, minden rendben volt.

– Azért mégiscsak valami megrázó dolgot hallottál, nem?

– Hát nem is tudom. Most egy kicsit kavarognak a gondolataim. Azon morfondírozom, hogy otthagyom a Millenniumot.

– Azt hittem, te magad vagy az a lap.

– Én is azt hittem. De, szerintem, mindennek eljön a maga ideje.

– Hát, biztosan – hagyta jóvá Amir. – Az öregem mondogatta, hogy még az is véget ér egyszer, ami örök.

– Ezt meg hogy értette?

– Szerintem az örök szerelemre célzott. Ez pont azelőtt történt, hogy elhagyta anyámat. Mikael felnevetett.

– Na igen. Magam se voltam jó soha az örök szerelem témában. Viszont…

– Igen, Mikael?

– Van egy nő, akit valaha jól ismertem, de eltűnt az életemből.

– Pech.

– Hát igen… de az a furcsa, hogy most hirtelen életjelet kaptam róla, legalábbis úgy tűnik, és talán ezért viselkedem olyan különösen.

– Értem.

– Nos, azt hiszem, ideje hazamennem. Mivel tartozom?

– Majd később elintézzük.

– Jól van. Vigyázz magadra, Amir – felelte Mikael, azután végigment a törzsvendégek között, akik újfent vicceskedő megjegyzéseket intéztek hozzá, majd kilépett a viharba.

Szinte halálközeli élményben volt része. A szélroham kis híján keresztülsüvített a testén, ő mégis megállt egy kicsit ebben a szörnyű időben, és belefeledkezett régi emlékeibe. Lassan sétált hazafelé, maga sem tudta, miért. Hazaérve alig bírta kinyitni az ajtót, trükköznie kellett a kulcsokkal, majd odabent lerúgta magáról a cipőt, leült a számítógép elé, és nekilátott információkat keresgélni Balder professzorról.

De képtelen volt koncentrálni, így inkább azon töprengett, amin már annyiszor: vajon hová tűnt a lány? Dragan Armanskijtól, a lány régi munkaadójától kapott jelentéstől eltekintve egy szót sem hallott felőle. Mintha a föld nyelte volna el, s bár gyakorlatilag ugyanazon a környéken laktak, színét sem látta – talán ezért is tettek rá olyan nagy hatást Linus szavai.

Tulajdonképpen bárki más is lehetett, aki megfordult náluk. Elképzelhető, de nem túlságosan valószínű. Lisbeth Salanderen kívül ki képes még úgy betrappolni valahová, hogy nem néz az ember szemébe, kizavarja a saját otthonából, kifürkészi a legrejtettebb titkait a számítógépén, és ilyeneket mond, mint: „Nem akarok lefeküdni veled, egy kicsit sem”? Ez csakis Lisbeth lehetett, vagyis Pippi, rá vall a dolog.

A lány fiskargatani lakásának ajtaján a V. Kulla felirat díszelgett[6], s Mikael nagyon is értette, miért nem használja a lány a saját nevét. Hisz úgy túl könnyen megtalálhatná bárki, márpedig ehhez a névhez számos drámai esemény és őrült tett kötődött. De vajon hol lehet most? Nem ez volt az első alkalom, hogy a lány köddé vált. De attól a naptól fogva, amikor először becsengetett Lisbeth régi lakásának ajtaján, és nekitámadt, amiért részletes átvilágításnak vetette őt alá, sosem voltak még ennyi ideig távol egymástól, s ez kicsit furcsának tűnt. Hiszen Lisbeth mégiscsak az ő … hm, mije is tulajdonképpen?

A barátja aligha. Mert a barátaival találkozni szokott az ember. A barátok nem tűnnek el csak úgy. És nem úgy adnak hírt magukról, hogy meghekkelik az ember számítógépét. Mégis, ők ketten Lisbethtel eggyé váltak… képtelen lenne elengedni őt, és folyton aggódott is érte. A lány régi gyámja, Holger Palmgren azt szokta mondani, Lisbeth mindent kibír. Szörnyű gyermekkora ellenére, vagy talán éppen amiatt, ő olyan, aki a világvégét is túléli, s ebben minden bizonnyal volt igazság.

Garancia azonban nem, főleg, ha a lány hátterét nézzük, mivel könnyen szerzett magának ellenségeket. Talán rájött, hogy Dragan Armanskij és ő úgy egy fél évvel korábban együtt ebédeltek a Gondolen étteremben. Egy szombati napon történt, Dragan erősködött, hogy meghívja Mikaelt egy sörre és egy snapszra. Mikaelnek az volt az érzése, hogy Dragannak ki kell beszélnie magát, s bár hivatalosan úgy találkoztak, mint két régi barát, kétség nem fért hozzá, hogy Dragan valójában Lisbethről akart beszélni, és néhány pohár ital segítségével átadni magát némi szentimentális hangulatnak.

Dragan elmesélte, hogy vállalata, a Milton Security leszállított néhány személyi segélyhívót a Högdaleni Idősek Otthonának.

– Jó minőségű termékek, de mit sem érnek, ha áramszünet van, és senki sem intézkedik. Pontosan ez történt. Egyik este áramszünet támadt az idősotthonban, s aznap éjszaka az egyik öreg hölgy, bizonyos Rut Åkerman elesett, és eltörte a combnyakcsontját. Azután órákig feküdt ott, a segélyhívót nyomogatva, mindhiába. Reggelre az állapota kritikusra fordult, s mivel az újságok épp az időskori ellátásban előforduló problémákkal és mulasztásokkal foglalkoztak behatóbban, nagyon felkapták a sztorit.

Rut állapota szerencsére javult. Sajnos azonban a hölgy az SD, a Svéd Demokraták szélsőjobboldali pártjának egyik vezető személyiségének anyja volt. A párt weboldalára, amelyet „Kikockázva” névre kereszteltek, hamar kikerült, hogy Armanskij arab származású – ami nem is volt helytálló, bár olykor valóban „arabnak” nevezték –, csak úgy záporoztak a kommentek. Több száz névtelen kommentelő átkozódott, miszerint „ez történik, ha hagyjuk, hogy ezek a nyavalyás sötétbőrűek ránk sózzák a cuccaikat”, és Dragan elég csúnyán került ki a dologból, főleg, mivel az ő idős anyját is durva támadások érték.

Ám hirtelen, mintegy varázsütésre, a kommentelők névtelensége egyszerre megszűnt. Ott állt a nevük, a lakcímük, a foglalkozásuk és az életkoruk fehéren-feketén. Parádés volt, mintha valamennyien ugyanazt a nyomtatványt töltötték volna ki. Az egész oldal teljes tartalma láthatóvá vált, és persze kiderült, hogy egyáltalán nem pusztán társadalmi beilleszkedési problémákkal küzdő kivagyiak írogatnak az oldalra, hanem számos tekintéllyel rendelkező állampolgár is, még Armanskij egyes konkurensei is, akik a biztonságtechnika területén dolgoztak. Az oldal adminisztrátorai mindezt tehetetlenül nézték. Egy szót sem értettek. Csak tépték a hajukat, míg végül sikerült lezárniuk az oldalt, és bosszút esküdtek az elkövetők ellen. Csak épp senki sem tudta, ki rejlik a támadás mögött, leszámítva Dragan Armanskijt.

– Ez amolyan klasszikus „lisbethi húzás” volt – magyarázta –, na persze én is kivettem a részemet az ügyből. Annyira azért nem voltam nagyvonalú, hogy részvétet érezzek azok iránt, akiket kipellengéreztek, hiába foglalkozik a cégem az IT-biztonság védelmével. Tudod, már időtlen idők óta nem hallottam Lisbethről, és egészen biztos voltam benne, hogy nagy ívben tesz rám, ahogy egyébként mindenki másra is. De amikor ez történt, jó érzés töltött el. Kiállt értem, én pedig egy dagályos köszönőlevelet küldtem neki e-mailben, és legnagyobb meglepetésemre választ is kaptam rá. Tudod, mit írt?

– Nem.

– Mindössze egyetlen mondatot: „Hogy a francba védhetitek azt az undorító Sandvallt az östermalmi klinikáról?”

– És ki ez a Sandvall?

– Egy plasztikai sebész, akinek a személyvédelmét mi látjuk el. A férfi erőszakosan rányomult egy fiatal észt lányra, akinek a mellműtétjét csinálta. Kiderült, hogy a lány egy ismert bűnözővel jár, Sandvallt pedig megfenyegették.

– Húha!

– Hát igen. Nem volt épp bölcs húzás, és meg is írtam Lisbethnek, hogy Sandvall szerintem sem épp egy szent. Sőt, tudtam is, hogy nem az. De próbáltam rámutatni, hogy nem ítélhetjük meg ez alapján az embereket. Nem védhetjük kizárólag azokat, akik erkölcsileg feddhetetlenek. Még a disznó férfiaknak is joguk van hozzá, hogy többé-kevésbé biztonságban érezhessék

magukat, és mivel Sandvallt komolyan megfenyegették és a mi segítségünket kérte, meg is kapta, dupla megbízási díj ellenében. Ilyen egyszerű ez.

– De Lisbeth nem fogadta el az érvelésedet.

– Hát, mindenesetre nem válaszolt, legalábbis e-mailben nem. Viszont mégiscsak reagált rá a maga módján, hogy úgy mondjam.

– Éspedig?

– Bevonult a klinikára, odalépett az őreinkhez, és megparancsolta nekik, hogy maradjanak nyugton. Azt hiszem, még az én üdvözletemet is átadta nekik. Majd elsétált a páciensek, ápolónők és orvosok közt, belépett Sandvall rendelőjébe, és eltörte a férfi három ujját, valamint súlyosan megfenyegette.

– Te jó isten!

– Hát nem semmi. Teljesen őrült húzás volt, ennyi szemtanú előtt, ráadásul egy orvosi rendelőben így viselkedni!

– Na igen, ez még Lisbethtől is váratlan.

– És persze istentelenül nagy balhé lett belőle, mindenféle perrel, bírósággal és egyebekkel fenyegetőzés. De hát érted, eltörni egy sebész ujjait, aki ráncfelvarrást végez, meg mindenféle vágásokat és egyebeket, tényleg elég gáz. Az ilyesmi hallatán szokott a sztárügyvédek szemében villogni a dollárjel.

– És mi történt?

– Semmi. Ez a legfurcsább az egészben. Az egész ügy elcsitult, valószínűleg azért, mert maga a sebész nem akarta felfújni. De Mikael, ez akkor sem normális! Egy kiegyensúlyozott ember nem ront be fényes nappal egy orvosi rendelőbe, és töri el egy orvos ujjait. Még Lisbeth Salander sem, ha épp minden rendben van nála.

Mikael Blomkvist azonban korántsem volt ennyire biztos ebben az okfejtésben. Szerinte az egész nagyon is logikusan hangzott a „lisbethi logika szerint”, márpedig ebben a témában ő gyakorlatilag szakértőnek számított. Ha valaki, hát ő tudta, mennyire racionálisan gondolkodik Lisbeth, nem olyan értelemben, ahogy más, átlagos emberek, hanem a saját maga által felállított alapelvekhez viszonyítva. Mikael egy percig sem kételkedett abban, hogy az az orvos rosszabb dolgokat is művelt annál, minthogy a nem megfelelő nőre nyomult rá. Mégis aggódott amiatt, vajon nem hiányzott-e Lisbethből valami, amikor ezt tette, mondjuk híres következményelemzői képessége.

Még annak gondolata is megérintette, hogy a lány esetleg szándékosan akart balhéba keveredni, talán, hogy ezzel dobja fel a hangulatát egy kicsit. De ez persze igazságtalannak tűnt vele szemben. Hiszen mit sem tudott a lány indítékairól. Fogalma sem volt róla, hogy alakul Lisbeth élete mostanában, s miközben a vihar odakint az ablak előtt tombolt, ő pedig a számítógépe előtt ülve rákeresett Frans Balder nevére, próbálta meglátni a szépséget abban, hogy ennyire indirekt módon egymásba botlottak. Mindenesetre ez is jobb, mint a semmi, és úgy érezte, örülhet, hogy a lány ennyire nem hazudtolja meg önmagát. Úgy tűnt, mit sem változott az idők folyamán, és ki tudja, talán még egy sztori is kikerekedik a dologból. Valamilyen megmagyarázhatatlan okból Linus az első perctől fogva idegesítette őt, és nagy ívben tett volna az egész ügyre, mégha félig-meddig szenzációs dologról volt is szó. De amint

Lisbeth neve felbukkant a történetben, onnantól neki is lett rá oka, hogy jobban elmélyüljön benne. Legalább egy kicsit utánanéz a dolognak, s egy kis szerencsével még Lisbethről is új dolgokat tudhat meg, hiszen már a bevezetőben is egy tízezer koronás kérdés rejlik, nemdebár?

Mégpedig, hogy miért bukkant fel megint?

Hisz Lisbeth nem volt valami házaló „IT-ügynök”, és amúgy is eléggé haragudott a világra annak minden igazságtalanságáért. Nyugodtan szolgáltathatta volna a maga igazságát másként is. De szó, ami szó, azért az elég meglepőnek tűnt, hogy a hackerlány épp egy rendszerfeltörésen húzza így fel magát. Az rendben van, hogy eltöri egy sebész ujjait. De hogy egy törvénytelen rendszerbehatolás ellen küzd, az olyan, mint mikor a hóhért akasztják, nem? Amúgy viszont Mikael mit sem tudott az egészről.

Bizonyára volt az egésznek egy előtörténete is. Lehet, hogy Lisbeth és Balder barátok voltak, vagy tárgyalópartnerek. Ezt sem zárhatta ki, és próbaképpen beütötte a Google-ba mindkettejük nevét, de mivel erre nem érkezett találat, legalábbis semmi értelmes, Mikael egy darabig csak ült, és bámult kifelé az ablakon. Nézte a vihart, miközben egy sápadt, sovány lány hátát díszítő sárkánytetoválásra gondolt, a hedestadi hideg időre, azután meg arra a kiásott gossebergai sírra.

Ezután tovább keresgélt Frans Balder nyomában, és éppenséggel nem maradt olvasnivaló híján. A professzor nevére kétmillió találatot kapott, életrajzának áttekintése mégsem bizonyult egyszerűnek. Többnyire tudományos cikkeket és megjegyzéseket talált róla, úgy tűnt, Frans Balder sosem adott interjút senkinek. Életének minden részletét szinte mitikus homály borította. Mintha csodálói – egy csapat diák – tették volna őt híressé.

A neten azt olvasta, hogy Fransot gyermekkorában többé-kevésbé értelmi fogyatékosként definiálták, egészen addig, amíg oda nem ment az ekerői iskola igazgatójához, és rá nem mutatott egy hibára a kilencedikesek matekkönyvében, amely az úgynevezett komplex számok halmazával foglalkozott. A könyv frissebb kiadásaiban azután ki is javították e hibát, s a rákövetkező tavasszal Frans megnyert egy országos matematika-bajnokságot. Azt állították, képes visszafelé mondani a szavakat, és saját palindrómákat, visszafelé is olvasható szövegeket alkotott. Egy korai iskolai fogalmazásában kritizálta H.G. Wells Világok harca című regényét, mivel nem értette, hogy az embernél minden tekintetben fejlettebb lények hogyhogy nem voltak képesek felfogni az alapvető különbségeket a Mars és a Föld mikroorganizmusai közt, amelyek végül a halálukat okozzák.

A gimnáziumi évek után informatikusnak tanult a londoni Imperial College-ben, ahol műfajában egyedülálló doktori disszertációját az Algoritmusok szerepe a neurális hálózatok működésében címmel írta.

Eszméletlenül fiatalon avatták a KTH, vagyis a Királyi Műszaki Főiskola professzorává, majd beválasztották a Királyi Mérnöki Tudományos Akadémia tagjai közé. Napjainkban világhírű szaktekintélynek tartják az úgynevezett „technológiai szingularitás”[7] elméletének területén, amely azt az állapotot írja le, amikor a gyorsuló számítástechnikai teljesítmény során a számítógépek intelligenciája meghaladja az emberét.

Nem tűnt különösebben figyelemreméltó vagy szimpatikus arcnak. Apró szemeivel és kócos

hajával minden fényképen úgy nézett ki, mint valami ápolatlan szörny. Mégis az elbűvölő színésznő, Hanna Lind lett a felesége. A párnak egy fia született, aki, az egyik pletykalap szerint – „Hanna nagy bánatára” – súlyos értelmi fogyatékosként látta meg a napvilágot, habár a cikk mellett álló fotó tanúsága szerint ez egyáltalán nem látszott rajta.

Házasságuk felbomlott, és a nackai bíróságon tartott gyermek-elhelyezési perbe már beszállt Lasse Westman is, a színház fenegyereke, aki agresszívan magyarázta, hogy Baldernek egyáltalán nem lenne szabad gondoskodnia a fiáról, hiszen a számítógépek intelligenciáját előbbrevalónak tartja a gyermekéénél. De ennél jobban Mikael nem mélyedt bele a válási drámába, inkább megpróbálta megérteni Balder kutatásait, és a jogi vitákat, amelyekbe belekeveredett, s hosszasan üldögélt egy kvantumprocesszorokról íródott bonyolult tanulmány előtt.

Ezután belépett a <LISBETH SALANDER> mappába, amit régebben hozott létre Lisbeth számára, hogy érintkezni tudjanak egymással. Fogalma sem volt róla, vajon a lány még mindig meghekkeli-e a gépét, vagy, hogy érdekli-e még Mikael újságírói munkássága. De remélte, hogy igen, és gondolta, talán begépelhetne neki egy rövidke üzenetet. Csak azt nem tudta, mit írjon.

A lány nem volt oda a hosszú, személyes hangvételű levelekért. Egy ilyen csak untatná. Ezért végül úgy döntött, rövid és kicsit rejtélyes üzenettel próbálkozik, így feltett egy kérdést:

„Mi a véleményünk Frans Balder mesterséges intelligenciájáról?”

Azután felállt, és ismét kinézett a hóviharba.

---

23 Gustaf Fröding (1860-1911) svéd költő Skalden Wennerbom c. verséből. Idézet ford.: Erdődy Andrea

24 Försvarets radioanstalt, a svéd Honvédelmi Rádióintézet, a Nemzetvédelmi Hivatal távközléssel foglalkozó létesítménye, s annak rádiós hírszerzéssel, rádióelektronikai felderítéssel (SIGINT) foglalkozó osztálya.

25 Utalás Astrid Lindgren (1907–2002), svéd írónő mesefigurájára, Harisnyás Pippire, aki a történet szerint a Villa Villekullában lakik (a ford.)

[7] A technológiai szingularitás az a folyamat, amely során az emberfeletti intelligencia megjelenésének köszönhetően a technikai és társadalmi változások oly mértékben felgyorsulnak, hogy a szingularitás előtt élők már képtelenek eligazodni a megváltozott világban, illetve megjósolni annak fejlődési útját. A fogalom a fekete lyukak gravitációs szingularitásának mintájára jött létre, amelyek környezetében jelenlegi fizikai modelljeink értelmüket veszítik.

4. FEJEZET

November 20.

Edwin Needham, másnéven Ed the Ned, ahogy olykor hívták, nem tartozott az Amerikai Egyesült Államok legjobban fizetett biztonságtechnikusai közé. De ő volt közülük a legjobb és a legbüszkébb. Apja, Sammy, egy valóságos istencsapása volt, egy munkanélküli alkoholista, aki csak nagy ritkán adta munkára a fejét, amikor is alkalmi munkákat végzett a kikötőben, viszont annál gyakrabban indult végtelen ivászatokra, amelyek olykor a fogdában vagy a klinikán végződtek.

Mégis, Sammy részeges időszakai tettek legjobbat a családjának, mert amikor inni ment, legalább fellélegezhettek, és az anya, Rita ilyenkor magához vonhatta a két gyermekét, és azt mondhatta nekik, hogy ne féljenek, majd minden rendbe jön. Az otthonukban semmi sem úgy működött, ahogy egy rendes családban kellett volna. Bostonban laktak, Dorchesterben, s ha az apja volt olyan „kedves” és otthon maradt, gyakran összevissza verte Ritát, aki utána órákon át, vagy akár egész nap a vécébe zárkózva sírt és reszketett.

A legnehezebb időszakban vért hányt, és senki sem lepődött meg azon, hogy mindössze negyvenhat évesen, belső vérzés következtében távozott az élők sorából. Mint ahogy azon sem csodálkozott senki, hogy Ed nővére rászokott a crackre, s hogy az anya halála után a gyerekek és apjuk majdnem az utcára kerültek.

Ed kamaszkora mindenféle balhékkal telt, egy banda tagja lett, akik „The Fuckers” néven futottak. Ők voltak Dorchester rémei, akik bandaháborúkkal, támadásokkal és élelmiszerüzletek kifosztásával múlatták az idejüket. Ed legjobb barátját, egy Daniel Gottfried nevű srácot az egyik ellenséges banda úgy ölte meg, hogy felakasztották egy húskampóra, és lemészárolták egy machetével. A tinédzser Ed a szakadék felé tartott.

Ed külseje már igen korán korlátoltságról és brutalitásról árulkodott. Az összképen nem javított az sem, hogy sosem mosolygott, és két foga hiányzott a felső fogsorából. Erős testfelépítésű, magas és rettenthetetlen volt, arcán rendszerint verekedés nyomai látszottak, akár az apjával, akár más bandák tagjaival szólalkoztak össze. Az iskola tanárainak többsége halálosan rettegett Edtől. Mindenki meg volt győződve arról, hogy vagy börtönben fogja végezni, vagy egy golyóval a fejében. De egyes felnőttek a pártját fogták, valószínűleg, mivel rájöttek, hogy a fiú csillogó, kék szemében nem csak az agresszió és az erőszak lángja lobog .

Ed felfedezővágya csillapíthatatlan volt. Képesnek bizonyult ugyanolyan energikusan elmélyülni egy könyvben, mint összetörni egy busz berendezését, és az iskolából gyakran nem akart hazamenni. Szívesebben maradt a gépteremben, ahol mindössze pár személyi számítógép

volt – előttük üldögélt órákon keresztül. Egy fizikatanár – úgy hívták, Larson –, felfigyelt Ed számítógép-kezelés terén nyújtott tehetségére, és kijárta, hogy a fiú egy bizonyos szociális szervezet által lefolytatott vizsgálatot követően ösztöndíjat, valamint lehetőséget kapjon arra, hogy más, tehetséges gyerekekkel együtt tanulhasson.

Ed ragyogóan teljesítette tanulmányait, egyre-másra kapta az ösztöndíjakat és kitüntetéseket. Végül, aminek a kezdeteket tekintve elég csekély esélye volt, felvették az MIT-re, a Massachusetts Institute of Technology-ra, ahol Villamosmérnöki és Számítógép-tudományi Karon tanult. Doktori disszertációját az olyan aszimmetrikus titkosító algoritmusokkal kapcsolatos aggályokról írta, mint az RSA[8], majd előkelő pozíciókat töltött be a Microsoftnál és a Ciscónál, míg végül az NSA-nál kötött ki, a marylandi Fort Meade-ben.

Az önéletrajza nem volt éppen makulátlan, s nem csak a tinédzserkori balhék miatt. A főiskolán elég sokat füvezett, a szocialista, sőt anarchista ideológiákhoz vonzódott, és felnőttkorában kétszer ült testi sértésért. Nem voltak ezek különleges dolgok, a kocsmai verekedés volt a legsúlyosabb közülük. Elég erőszakos modora volt, aki csak ismerte, inkább nem húzott ujjat vele.

De az NSA-nál más szemmel néztek az emberre, és ő különben is 2001 őszén került oda. Az amerikai hírszerzés akkor olyan kétségbeesetten keresett informatikusokat, hogy gyakorlatilag bárkit felvettek, és az ezt követő években senki sem kérdőjelezte meg Ed hűségét és hazaszeretetét. Ha valaki mégis megtette volna, mindig az ő javára billent volna a mérleg .

Ed nemcsak csodálatos tehetségnek bizonyult, de jelleme megszállottságról árulkodott, mániákus pontosságról és őrült hatékonyságról. Mindez előnyére szolgált egy olyan férfinak, akit azért alkalmaztak, hogy a legtitkosabb amerikai szervezet IT-biztonságát óvja. Nincs az a rohadék, aki fel tudná törni a rendszerét! Ez számára hiúsági kérdés volt, s Fort Meade-ben hamar nélkülözhetetlenné vált a személye. Az emberek sorban álltak, hogy konzultálhassanak vele. Sokan halálosan rettegtek tőle, s Ed gyakran iszonyúan leüvöltötte munkatársai fejét. Még magát az NSA-vezért, a legendás tengernagyot, Charles O'Connort is elküldte melegebb éghajlatra.

– Törje azt az átkozott, elfoglalt fejét valami olyasmin, amihez konyít is! – üvöltötte Ed, amikor a tengernagy megpróbált észrevételeket tenni a munkájával kapcsolatban.

De ahogy mindenki más, úgy Charles O'Connor is hagyta, hogy azt tegyen, amit akar. Valamennyien tudták ugyanis, hogy Ednek mindig alapos oka van a vitára, például, ha valaki nem ügyelt a biztonsági előírásokra, vagy ha olyasmibe ütötték bele az orrukat, amihez nem értettek. Ő sosem ártotta bele magát a kémszervezet munkájába, bár, ami azt illeti, szinte bármibe beleláthatott. Akkor se volt ez másképp, amikor a szervezet a későbbiekben egy vad véleménynyilvánítási hullám kellős közepén találta magát, amelyben a jobb- és baloldal képviselői egyaránt az NSA-ban látták az ördögöt, Orwell megtestesült Nagy Testvérét. De Edtől azt csinálhattak, amit akartak, amíg a biztonsági rendszere szigorú volt és érinthetetlen. Ráadásul, családja nem lévén, szinte az irodájában élt.

Olyan munkaerő volt, akire lehetett számítani, és akármennyi személyi átvilágítást végeztek rajta, sosem találtak semmit, amit felhasználhattak volna ellene, leszámítva néhány istentelen lerészegedést, amelynek következtében később aggasztóan szentimentálissá vált, és elkezdett

mesélni mindarról, amin keresztülment. De semmiféle jel nem utalt arra, hogy valaha is kívülállóval beszélt volna a munkájáról. Odakint, a nagyvilágban hallgatott, mint a sír, s ha valaki esetleg mégis faggatta volna, mindig tartotta magát jól begyakorolt hazugságaihoz, amelyeket az internetes adatbázisok is alátámasztottak.

Nem a véletlennek köszönhette, és nem trükkökkel és fondorlattal érte el, hogy egyre magasabb pozíciót töltött be – végül ő lett az IT biztonságtechnikai vezetője. Mindent újjászervezett, „nehogy megint felbukkanjon itt valami besúgó, akitől kapunk egy pofont”. Ed és csapata minden ponton megerősítette a belső megfigyelést, és végtelen hosszú, ébren töltött éjszakákon át terveztek valamit, amit Ed felváltva nevezett „áttörhetetlen falnak”, illetve „kis, dühödt vérebnek”.

– Nincs az a szarházi, aki fel tudja törni. Senki sem szaglászhat a rendszerünkben engedély nélkül – mondogatta, s nagyon büszke volt rá.

Legalábbis addig az átkozott novemberi reggelig. Szép napnak ígérkezett, felhőtlen volt az égbolt. Marylandben mit sem éreztek abból a pokoli viharból, amely végigsöpört Európán. Az emberek ingben és vékony széldzsekiben jártak, a pocakos Ed pedig jellegzetes, ringó járásával épp a kávéautomatától jött.

Tekintélyének teljes tudatában mit sem törődött a dress code-dal. Farmert viselt, s hozzá egy piros kockás favágóinget, amely kissé feszült a derekánál, s mikor leült a számítógépe elé, felsóhajtott. Nem érezte valami jól magát. Fájt a háta és a jobb térde, és szidta kollégáját, azt az átkozott, ex-FBI-os zsarut, a szabadszájú, elragadó leszbi csajt, Alona Casalest, akinek két nappal azelőtt sikerült őt rávennie, hogy fusson vele egy kört. Tettét minden bizonnyal a puszta szadizmus vezérelte.

Szerencsére nem volt semmi sürgős dolga, amit mindenképpen el kellett volna végeznie. Csak egy belső emlékeztetőt kellett küldenie az IT Cost Transparency új eljárásáról az IT menedzsment illetékeseinek. De nem jutott messzire. Épp csak elkezdte begépelni szokásos, kissé durván megfogalmazott mondandóját:

„Mielőtt valaki megint hülyét csinálna magából, és mielőtt ismét játszanom kéne itt a paranoiás kiberügynököt, arra szeretném felhívni a figyelmet…”, ám ekkor félbeszakította egy vészjelző hangja.

Nem aggódott miatta különösebben. A vészjelzői ugyanis olyan érzékenyek voltak, hogy az információáramlásban bekövetkező legapróbb eltérést is jelezték. Bizonyára csak egy kisebb zavar, talán annak a jele, hogy valaki megpróbálta túllépni saját illetékességi körét, vagy valamely egyéb csekély hiba.

De tény, ami tény, arra már nem maradt ideje, hogy ellenőrizze, mert a következő pillanatban valami olyan kísérteties dolog történt, amit másodpercekig fel sem tudott fogni. Csak állt és bámulta a képernyőt. Pontosan tudta, mi történik. Legalábbis az agyának annak a kis részével, amely még képes volt racionálisan gondolkodni. Egy RAT vírus hatolt be a belső hálózatba, az NSANet-re, s ő más helyzetben azt gondolta volna, Kinyírom ezeket a rohadékokat!, de nem ebben, a leginkább zárt és ellenőrzött rendszerben, amelyet ő és a csapata csak az utóbbi évben több ezerszer átvizsgált, hogy minden apró, sebezhető pontot megtaláljanak. Á dehogy, hiszen ez lehetetlen!

Öntudatlanul is lehunyta a szemét, mintha abban reménykedne, hogy ha elég sokáig nem

néz oda, eltűnik az egész. De amikor ismét a képernyőre nézett, a mondatot, amelyet ő kezdett el írni, kiegészítette valaki. Az „arra szeretném felhívni a figyelmet…” így folytatódott: „hogy fejezzék be a törvénytelen viselkedést. A képlet voltaképpen igen egyszerű: aki megfigyeli az embereket, azt előbb-utóbb az emberek is figyelni kezdik. Ebben rejlik a demokrácia alapvető logikája.”

– A franc essen bele, a franc essen bele! – ismételgette Ed, ami annak a jele volt, hogy kezdett végre magához térni.

Ám a szöveg így folytatódott: „Ne húzd fel magad, Ed! Inkább gyere velem, körbevezetlek. Van root jogom.” Na, ekkor üvöltött fel Ed hangosan. A root jog, azaz az adminisztrátori jog szó olvastán teljesen összeomlott, s ama néhány perc alatt, míg a számítógép villámgyorsan végigfutott a rendszer legtitkosabb elemein, komolyan azt hitte, infarktust kap, s csak mintegy mellékesen vette észre, hogy valóságos tömeg gyűlt már köré.

Hanna Baldernek vásárolnia kellett volna. Sem sör nem volt otthon a hűtőben, sem pedig rendes étel. Lasse bármelyik pillanatban hazaérhet, s nem lesz túl boldog, ha még egy nyamvadt pilsnert sem talál. De rémes volt odakint az idő, így hát Hanna elhalasztotta a dolgot. Inkább csak ült a konyhában, és szívta a cigarettáját, miközben a telefonján flipperezett.

Kétszer vagy háromszor végiglapozta a telefonkönyvét, hátha felbukkan benne egy új név. De persze, senkit sem talált. Csak azokat a régi ismerőseit, akik már mind ráuntak a hívásaira, s mivel jobb nem jutott eszébe, felhívta Miát. Mia az ügynöke volt, s egykori jó barátja, akivel együtt álmodoztak arról, hogy meghódítják a világot. Mostanra Hanna lett Mia rossz lelkiismerete. Azt sem tudta, hány mentegetőzést és semmitmondó kifejezést hallott tőle az utóbbi időben. „Nem könnyű dolog egy színésznőnek megöregedni”, bla, bla, bla. Ki nem állhatta az efféle szöveget. Miért nem lehetett nyíltan ennyit mondani: „Szarul nézel ki, Hanna. A közönség már nem kíváncsi rád.”

Mia persze nem vette fel, és jobb is volt ez így.

Egyikük sem érezte volna jól magát a beszélgetés után. Hanna nem bírta megállni, hogy be ne kukkantson August szobájába, csak mert érezni akarta, ahogy belémar a fia hiánya. Elveszítette élete utolsó fontos hivatását, az anyaságot is, ez furcsamód mégis erőt adott neki. Valami különös okból ez az önsajnálat vigaszt nyújtott neki, s épp azon gondolkodott, vajon ne menjen-e le mégis sörért, mikor megszólalt a telefon.

Frans hívta, s Hanna ettől kicsit még jobban elkedvetlenedett. Egész nap arra gondolt, hogy felhívja a férfit, és megmondja neki: vissza akarja kapni Augustot, nem azért, mert hiányzott neki, még kevésbé, mert úgy gondolta volna, náluk jobb helyen van a fiú. Mindössze el akart kerülni egy katasztrófát. Mégsem merte felhívni.

Lasse ugyanis vissza akarta szerezni a gyereket, hogy ismét megkapja a pénzét, s Hanna attól félt, vajon mi lesz, ha a férfi felbukkan Saltsjöbadenben, és követelni kezdi a jussát. Talán kirángatja Augustot a házból, és halálra rémíti, Fransot pedig miszlikbe aprítja. Muszáj figyelmeztetnie Fransot. De amikor felvette a telefont, és megpróbálta ezt elmondani neki, képtelen volt szóhoz jutni. A férfiból valósággal áradt a szó, valami furcsa szöveg arról, ami igazán „fantasztikus és egészen egyedülálló”, meg ilyenek.

– Már ne haragudj, Frans, de nem értem. Miről beszélsz? – tudakolta.

– August savant-szindrómás. Egy igazi zseni!

– Te megőrültél?

– Ellenkezőleg, drágám, épp most jött meg az eszem. Ide kell jönnöd, mégpedig azonnal! Csak így értheted meg. Máskülönben felfoghatatlan. Fizetem a taxit. Esküszöm, ettől lehidalsz! Érted ezt? Biztos fotografikus memóriája van, és valami érthetetlen módon, teljesen önállóan elsajátította a perspektivikus ábrázolás minden csínját-bínját. Olyan szép, Hanna, annyira tökéletes! Úgy ragyog, mintha egy másik világból érkezett volna.

– Mi ragyog?

– A közlekedési lámpa. Hát nem figyelsz? Ami előtt a minap elhaladtunk, és August most egy csomó, tökéletes rajzot készített róla, sőt, több ez, mint tökéletes…

– Több mint…?

– Hát hogy mondjam másképp? Nem csak úgy lemásolta, Hanna, nemcsak tökéletesen megjegyezte, hanem hozzá is tett valamit, egy amolyan művészi dimenzióval ruházta fel. Olyan különös szenvedély van benne, és közben matematikailag pontos, mintha August ismerné az axonometria szabályait.

– Az axo… mit?

– Ne törődj vele, Hanna, csak gyere ide és nézd meg! – erősködött Frans, és a nő ekkor kezdte megérteni őt.

August hirtelen, minden előjel nélkül elkezdett művészi tehetséggel rajzolni – legalábbis az apja ezt állította –, ami persze fantasztikus, amennyiben igaz. De sajnos Hanna ennek mégsem tudott szívből örülni, s először maga sem értette, miért. Azután kezdte sejteni. Mert mindez Fransnál történt. A fiú éveken át itt lakott nála és Lassénél, és eközben semmi sem történt. Náluk csak ült a kirakósjátékaival és az építőkockáival, egy szót sem szólt, csak kibírhatatlan rohamok gyötörték, amikor is éles hangon felvisított, és előre-hátra vetette a testét, aztán ripsz-ropsz, néhány hetet eltöltött az apjánál, és máris egy zseni lett belőle.

Ez egész egyszerűen már túl sok volt neki. Nem mintha nem örült volna a fia sikerének. Mégis fájt neki, és ami a legrosszabb, nem is lepődött meg rajta annyira, mint kellett volna. Nem rázta a fejét, azt motyogva, Az lehetetlen, kizárt, sőt, úgy érezte, ő mindig is sejtette, ha nem is egészen azt, hogy a fia pontosan képes ábrázolni egy közlekedési lámpát, de azt igen, hogy a felszín alatt valami rejtett képessége van.

Látta a szemében, valahányszor izgatottan megfigyelte a környezete minden apró részletét. És ahogy hallgatta a tanítóit, s idegesen lapozgatta a matekkönyveket, amelyeket anyja vett neki. De mindenekelőtt abból, ahogy leírta a számokat. A számai nagyon különlegesek voltak. Képes volt órákon át felfoghatatlanul nagy számok végtelen sorozatát írni. Hanna megkísérelte megérteni ezeket, vagy legalább rájönni, mik lehetnek, de akárhogy is próbálta, nem járt sikerrel. Most rájött, hogy valami fontos dolgot mulasztott el. Alighanem túlságosan lefoglalta magát saját szerencsétlenségével ahhoz, hogy megértse, mi játszódik le a fia gondolataiban.

– Hát nem is tudom – felelte.

– Mit nem tudsz? – kérdezett vissza idegesen Frans.

– Nem tudom, el tudok-e menni – folytatta Hanna, s ebben a pillanatban meghallotta a veszekedést a bejárati ajtó felől.

Lasse régi ivócimborájával, Roger Winterrel érkezett, mire Hanna ijedten hátrahőkölt, valami bocsánatkérés-félét motyogott Fransnak, és már vagy ezredszer érezte magát rossz anyának.

Frans a telefonnal a kezében állt a hálószoba sakktáblamintás padlóján. Azért rakatott le ilyen mintás padlót, mert remekül utalt matematikai rendszerszeretetére, és mert az ágy két oldalán álló ruhásszekrények tükreiben a sakktábla a végtelenségig tükröződött. Olykor elnézte a megsokszorozódott négyzeteket, s úgy érezte, mintha egy bonyolult rejtvényt látna. Valamit, ami szinte életre kelt, ahogy kiemelkedett a sémák és a szabályok közül, ahogy az álmok és a gondolatok felépülnek az agy idegsejtjeiből, vagy egy számítástechnikai program a bináris kódokból. De ebben a pillanatban épp egész más gondolatokkal volt elfoglalva.

– Kicsim, mi történt anyukáddal? – kérdezte Augustot, aki mellette ült a padlón, és épp egy szendvicset majszolt sós uborkával és sajttal. A fiú komolyan felnézett, és Fransot az a furcsa érzés kerítette hatalmába, hogy valami nagyon okos és felnőttes dolgot akar mondani neki. De ez persze hülye gondolat volt. Hisz August nem tudott beszélni, és mit sem tudott az elhanyagolt és zárkózottá vált nőkről, Fransnak pedig amúgy is csak a rajzok miatt támadt efféle ötlete.

A rajzok – mert mostanra már három volt belőlük – valamilyen művészi és matematikai tehetség bizonyítékainak látszottak, a mögöttük álló tudás nélkül. Olyan érett és részletes alkotások voltak, amelyeket Frans képtelen volt összeegyeztetni August fogyatékosságával. Jobban mondva, nem akart összeegyeztetni, hisz már rég rájött, miről is van szó, s nem csak azért, mert mint mindenki más, ő is látta az Esőembert annak idején.

Egy autista kisfiú apjaként már jóval korábban találkozott a savant-szindróma[9] fogalmával, amely olyan emberekre jellemző, akik komoly kognitív hiányosságaik ellenére bizonyos szűkebb területeken kiemelkedő teljesítményt nyújtanak, olyan tehetségekre, akik fantasztikus memóriával rendelkeznek, és apró részletekben látják a valóságot. Frans kezdettől fogva sejtette, hogy sok szülő reménykedik ebben a diagnózisban, amely kárpótolhatná őket gyermekük fogyatékosságáért. De nem volt rá túl sok esélyük.

Egy általános becslés szerint tízből mindössze egy autista gyerek rendelkezik a savant-szindróma valamilyen fajtájával, s többnyire ezek sem annyira kiemelkedően tehetségesek, mint az Esőember karaktere esetén.

Léteznek például olyan autisták, akik több száz évre visszamenőleg meg tudják mondani, milyen napra esett egy bizonyos dátum, sőt extrém esetekben akár negyvenezer évre visszamenőleg is.

Mások egy szűk területen belül rendelkeznek enciklopedikus tudással, mint a buszmenetrendek vagy a telefonszámok. Megint mások képesek fejben hatalmas számokkal műveleteket végezni, vagy megmondani, életük minden egyes napján milyen volt az időjárás, netán másodpercre pontosan jelezni, hány óra van, anélkül, hogy az órára néznének. De léteznek más olyan, többé-kevésbé különleges képességű egyének is – akiket Frans ismeretei szerint tehetséges savantoknak neveznek –, akik egyéb fogyatékosságaikhoz képest valami egyedülálló dolgot tudnak.

Valamint még egy csoport, amely ezeknél is jóval érdekesebb, és Frans abban reménykedett,

hogy August is közéjük tartozik. Ezek az úgynevezett zseni savantok, olyan egyének, akik, bárhogy is nézzük, szenzációs képességek birtokában vannak. Mint például Kim Peek[10], aki nemrég halt meg szívroham következtében. Kim képtelen volt önállóan felöltözni, és súlyosan értelmi fogyatékos volt. Mégis meg tudta jegyezni tizenkétezer könyv pontos tartalmát, és gyakorlatilag bármilyen ténykérdésre azonnal rávágta a választ. Olyan volt, mint egy két lábon járó adatbank. „Kimputernek” is hívták.

Azután vegyük például Leslie Lemkét, a vak és autista savant-szindrómás zenészt, aki egyszer, tizenhat éves korában felébredt az éjszaka közepén, és mindenféle gyakorlás vagy előzetes ismeretek nélkül tökéletesen eljátszotta Csajkovszkij első zongoraversenyét, amelyet korábban egyetlenegyszer hallott a tévében.

De mindenekelőtt itt vannak az olyan srácok, mint Stephen Wiltshire, az angol autista fiú, aki gyerekkorában rendkívül visszahúzódó volt, s élete első szavát hatévesen ejtette ki, ez pedig a „papír” volt. Stephen nyolc-tízévesen képes volt hatalmas épületegyütteseket a legapróbb részletekig tökéletesen lerajzolni, pedig csak egy röpke pillantást vetett rájuk. Egyszer helikopteren repült át London felett, és lenézett az utcákra és a házakra. Amikor a gép leszállt, ő lerajzolta az egész város fantasztikus, nyüzsgő panorámáját. Mégsem csupán másolni tudott. Már igen korán lenyűgözően egyedülálló műveket alkotott, s napjainkban nagy művésznek tekintik. Vannak ilyen srácok, de szinte csak srácok.

Hat savant-szindrómás közül mindössze egy a lány, s ez feltehetőleg visszavezethető az autizmus egyik fő okára: mégpedig arra, hogy olykor túl sok tesztoszteron kering az anyaméhben a terhesség alatt, s ez persze főleg a fiúmagzatok esetében fordul elő. A tesztoszteron károsíthatja a magzat agyszövetét, s a probléma gyakorlatilag minden esetben a bal agyféltekét érinti, mivel az lassabban fejlődik ki, és sérülékenyebb. A savant-szindróma pedig a jobb agyfélteke kompenzációja a balt ért sérülések miatt.

Ám mivel a két agyfélteke különböző – a bal felelős az elvont gondolkodásért, és a nagyobb összefüggések meglátásának képességéért –, a végeredmény mégis különös lesz. Kialakul egy újfajta szemléletmód, egy különleges, részletes megfigyelőképesség, és ha Frans jól gondolta, August meg ő teljesen különbözőképpen látták azt a jelzőlámpát. Nem csak azért, mert a gyerek szemmel láthatóan jobban koncentrált, hanem azért is, mert Frans agya villámgyorsan kiszűrte a lényegtelen dolgokat, hogy csak a legfontosabbra, a biztonságra összpontosíthasson, a lámpa színére: „álljon meg!” vagy „átmehet”. Minden bizonnyal azonban más is elhomályosította a tekintetét, elsősorban Farah Sharif. Számára a gyalogátkelőhely összefolyt emlékeinek áradatával, és a nővel kapcsolatos reményeivel, miközben August pontosan úgy látta az egészet, amilyen az a valóságban volt.

A lehető legapróbb részletekig megjegyezte nemcsak az útkereszteződést, hanem azt a halványan ismerős embert is, aki épp akkor ment át az úton. Mindez bevéződött a gondolataiba, s csak hetekkel később érezte szükségét annak, hogy kiadja magából. Amit a legkülönösebbnek talált az egészben, hogy nemcsak a jelzőlámpát és a férfit rajzolta le, hanem megtöltötte a képet valamiféle nyugtalanító fénnyel is, és Frans nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy August nem annyit akart mondani: „Nézd, mit tudok!” Már vagy századszor meredt a rajzokra, és mintha tűt szúrtak volna a szívébe.

Megijedt. Nem egészen értette a dolgot, de volt valami különös azon az emberen. A tekintete szúrós és egyszerre kifejezéstelen. Az állkapcsai megfeszültek, ajkai különösen vékonyak, szinte jelentéktelenek, bár ezt éppenséggel senki nem vethette a szemére. Mégis, minél tovább bámulta Frans a képet, annál ijesztőbbnek tűnt a férfi, s hirtelen belenyilallt a jeges félelem, mintha valami figyelmeztető jelet látott volna.

– Szeretlek, kisfiam – motyogta, szinte öntudatlanul, s feltehetőleg még meg is ismételte néhányszor a mondatot, mert e szavak egyre idegenebbül csengtek a szájából.

Egyfajta fájdalommal tudatosult benne, hogy korábban sose mondott ilyet, s mikor az első sokk után magához tért, beléhasított a gondolat, hogy mennyire igazságtalan. Egy különleges képesség kell ahhoz, hogy szeresse a tulajdon gyermekét? Ez annyira rá vallott. Egész életében görcsösen eredményorientált volt.

Ami nem korszakalkotó vagy különleges tehetséget igénylő dolog, az nem is érdekelte, és amikor elhagyta Svédországot, és a Szilícium-völgybe költözött, August az eszébe sem jutott. A fia régen inkább csak idegesítette, miközben ő a találmányain dolgozott.

De mostantól másképp lesz, ígérte magának. Abbahagyja a kutatást, és szakít minden olyasmivel, ami az utóbbi hónapokban foglalkoztatta és hajszolta, hogy csak a fiának szentelhesse magát.

Egyszóval más ember lesz.

---

23 Az RSA-t 1977-ben publikálta Ronald Rivest, Adi Shamir és Leonard Adleman, és családi neveik kezdőbetűiből lett az RSA betűszó. Az RSA-eljárás nyílt kulcsú (vagyis „aszimmetrikus”) titkosító algoritmus, amely elemi számelméleti ötleten alapszik. Ez napjaink egyik leggyakrabban használt titkosítási eljárása.

24 Maga a savant szó francia eredetű, s tudóst jelent, utalva a betegek kiemelkedő adottságaira, amelyek lehetnek veleszületettek, vagy később kialakultak, tehát szerzettek – állítja a szindróma kutatásában élen járó Dr. Darold A. Treffert, aki az Esőember című filmnél konzultánsként segítette a stáb munkáját.

[10] Kim Peekről mintázták az Esőember (Rain man) című film főszereplőjét, a Dustin Hoffman által megformált Raymond Babbittet.

5. FEJEZET

November 20.

Senki sem értette, hogyan került Gabriella Grane a Titkosszolgálathoz, ő maga a legkevésbé. Az a fajta lány volt, akinek mindenki nagy jövőt jósolt. Ezért régi, djursholmi barátnői már aggódtak érte, mivel harminchárom évesen még mindig nem volt se híres, se gazdag, de még csak férjhez sem ment.

– Mi történt veled, Gabriella? Egész életedben zsaru akarsz maradni?

Általában képtelen volt vitába bocsátkozni velük, vagy elmagyarázni, hogy ő egyáltalán nem zsaru, hanem elemző, és jóval színvonalasabb szövegeket ír, mint a barátnője valaha tette a Külügyminisztériumnál, vagy nyári munkái alkalmával a Svenska Dagbladet újságírójaként. A legtöbb esetről nem is beszélhetett egyáltalán. Úgy találta, a legjobb, ha csendben marad, és nem törődik a sok üres locsogással. Már önmagában az, hogy elfogadott egy állást a Titkosszolgálatnál, gazdag és értelmiségi barátnői körében nagy bukásnak számított.

Az ő szemükben a Titkosszolgálat tele volt jobboldali balfácánokkal, akik kurdokra meg arabokra vadásznak puszta rasszizmusból, és nem riadnak vissza attól sem, hogy súlyos bűncselekményeket kövessenek el, és visszaéljenek a törvényekkel azért, hogy régi szovjet kémfőnököket védjenek. Olykor igazuk is volt. Inkompetens személyek és beteges értékítélettel rendelkező emberek is megfordultak a szervezetben, a Zalachenko-ügy pedig nagy szégyent hozott rájuk. De nem ez volt a teljes igazság. Értelmes és fontos munka is zajlott itt, főleg, mióta megválogatták az embereiket, és Gabriella olykor úgy gondolta, a Titkosszolgálatnál értékes eredmények születnek. Elvégre nem az újságok címoldalai vagy az akadémiai dísztermek számítanak hiteles forrásnak, ha az ember a világban végbemenő forradalmi változásokról akar tájékozódni. De persze azért gyakran feltette magának a kérdést: Hogy kerültem ide, és miért vagyok még mindig itt?

Valószínűleg közrejátszott ebben a hízelgő ajánlat, amit kapott. Nem kisebb személyiség, mint a Titkosszolgálat frissen kinevezett vezetője, maga Helena Kraft vette fel vele a kapcsolatot, és közölte, hogy a szervezet az őt ért támadások és gúnyiratok hatására átszervezésbe kezd.

– Úgy kell gondolkodnunk, mint a briteknek: a valódi tehetségeket magunkhoz kell csábítanunk az egyetemekről, és őszintén szólva, Gabriella, nincs erre alkalmasabb személy nálad – magyarázta, s neki több se kellett.

Gabriellát elemzőnek vették fel a kémelhárításhoz, majd később átkerült az Iparbiztonsághoz. Fiatal volt és nő, ráadásul csinos, e tekintetben tehát alkalmatlan a feladatra, minden más

szempontból viszont tökéletesen megfelelt. A „papa kicsi lányának” nevezték, meg „fehérgalléros bűnözőnek”, ami felesleges súrlódásokhoz vezetett. Ettől eltekintve remek munkaerő volt, gyors és jó felfogású, aki képes a sémákon kívül is gondolkodni. Ráadásul még oroszul is beszélt.

Akkoriban tanulta, amikor a Stockholmi Kereskedelmi Főiskolára járt, ahol persze mintadiák volt, ám ez nem tette boldoggá. Valami nagyobb dologról álmodott, mint amilyen életet az üzleti világ nyújthatna a számára, és miután levizsgázott, jelentkezett a Külügyminisztériumhoz, ahová természetesen fel is vették. De ott sem inspirálta különösebben semmi. A diplomaták túl merevek és jólfésültek voltak. Ekkor kereste fel őt Helena Kraft, és mostanra pedig már öt éve dolgozott a Titkosszolgálatnál. Lassan kezdték elfogadni a tehetségét, még ha ez nem is mindig bizonyult egyszerű feladatnak.

Mint ahogy ma sem, s nem csupán amiatt az átkozott időjárás miatt. Az irodavezető, Ragnar Olofsson lépett be a szobájába, meglehetősen savanyú ábrázattal, és kioktatta, hogy az isten szerelmére, ne flörtöljön már munka közben!

– Ne flörtöljek? – kérdezett vissza értetlenül Gabriella.

– Ide küldtek egy virágcsokrot.

– És ez az én hibám?

– Nos, igen, úgy érzem, némiképp ludas vagy a dologban. Korrektül és tartózkodón kell viselkednünk, amikor küldetést teljesítünk. Elvégre egy igen fontos szervezet képviselői vagyunk.

– Fantasztikus előadás, kedves Ragnar! Tőled mindig tanul valami újat az ember. Most már végre értem! Én tehetek arról, ha az Ericsson kutatási vezetője képtelen különbséget tenni az udvarias fogadtatás és a flörtölés között, igaz? Nyilván az is az én felelősségem, hogy egyes férfiak fantáziája túl élénk, mivel egy egyszerű mosolyt szexuális ajánlatnak tekintenek.

– Ne beszélj hülyeségeket – válaszolta Ragnar, majd faképnél hagyta. Gabriella már bánta a kirohanását.

Az ilyesmi nem vezet sehová. Másrészt viszont túl régóta és túl sok mindent nyelt már le. Elérkezett az ideje, hogy kiálljon önmagáért. Gyorsan letakarította az íróasztalát, és elővette a GCHQ – a brit biztonsági és hírszerzési szervezet – által készített elemzést az orosz ipari kémkedésről az európai szoftveriparban, amelyet még nem volt ideje elolvasni. Ekkor csörrent meg a telefon. Helena Kraft kereste, és Gabriella őszintén megörült neki. Helena eddig még sosem azért hívta, hogy panaszkodjon vagy piszkálja őt, épp ellenkezőleg.

– Hadd térjek rögtön a lényegre – kezdte Helena. – Kaptam egy telefonhívást az Egyesült Államokból, ami elég sürgősnek tűnik. Tudod fogadni a Cisco-telefonodon[11]? Biztonságos vonalon keresztül intézzük.

– Persze.

– Jól van, akkor tolmácsold nekünk az információkat, és döntsd el, van-e jelentőségük. Nekem komolynak tűnik, de a hívó féllel mintha nem lenne minden rendben. Egyébként azt állítja, ismer téged.

– Kapcsold be.

Alona Casales jelentkezett be, az NSA marylandi bázisáról. Gabriella egy pillanatra

elbizonytalanodott: vajon valóban ő az? Utoljára egy konferencián találkoztak Washington D.C.-ben, amikor is Alona egy magabiztos, karizmatikus előadónak tűnt abban a témában, amelyet ő, némi könnyed eufemizmussal „aktív jelkeresés”-nek nevezett, valójában azonban a hekkelésről volt szó. Az előadás után egy darabig még egymás mellett álltak és iszogattak. Gabriella, akarata ellenére elbűvölve hallgatta. Alona szivarkát szívott, mély, érzéki hangon beszélt, és szerette röviden, de hatásvadász módon kifejezni magát, továbbá gyakran tett szexuális célzásokat. Ám most, a telefonban egészen zavartnak hangzott, s olykor érthetetlen módon elveszítette a beszélgetés fonalát, sőt pillanatokra elhallgatott.

Alona általában nem jött egykönnyen zavarba, és nem okozott neki problémát, hogy ne térjen el a tárgytól. 48 éves, felnőtt nő volt, szókimondó ember, nagy mellekkel és apró, okos szemmel. Utóbbival bárkit képes volt elbizonytalanítani. Gyakran mondták róla, hogy átlát az embereken, és nem különösebben tisztelte a feljebbvalóit. Bárkinek leüvöltötte a fejét, még az igazságügy-miniszternek is, amikor látogatást tett náluk. Ez volt az egyik oka annak, hogy Ed the Ned kedvelte őt. Egyikük sem tisztelte különösebben a tekintélyt, egyedül a tehetséget tartották fontosnak. Egy kis ország – mint Svédország – Titkosszolgálatának vezetője Alona számára piskóta volt.

Mégis, amíg a szokásos módon ellenőrizték a hívószámot, képtelen volt figyelmen kívül hagyni a kialakult helyzetet. Ennek persze semmi köze nem volt Helena Krafthoz – ugyanis a háta mögött, az irodában izzott a hangulat. Igaz, valamennyien hozzászoktak már Ed dühkitöréseihez: képes volt visítani, bömbölni és öklével az asztalt csapkodni bármilyen apró semmiség miatt. De ezúttal valami azt súgta Alonának, komolyabb az ügy.

Ed teljesen lebénult, s míg Alona próbálta pár szóban zavartan eldarálni saját mondandóját, a többiek a férfi köré gyűltek. Néhányan előkapták a telefonjukat, és kivétel nélkül izgatottnak vagy ijedtnek látszottak. De amekkora idióta volt Alona – bár lehet, hogy egyszerűen csak sokkos állapotba került –, nem tette le a telefont, vagy tette félre legalább egy kicsit. Csak várta, hogy kapcsolják, és ahogy kérte, hívását továbbították is Gabriella Granénak, ennek az elbűvölő, fiatal elemzőnek, akivel Washingtonban találkozott, és rögtön meg is próbálta felszedni. Ha nem is járt sikerrel, azért jó érzéssel töltötte el Alonát, hogy legalább megkísérelte.

– Szervusz, barátnőm. Hogy vagy?

– Aránylag jól – felelte Gabriella. – Szörnyű idő van, de ettől eltekintve minden oké.

– Legutóbb kellemesen elbeszélgettünk, igaz?

– Igen, nagyon jól éreztem magam. Csak másnap szörnyen fájt a fejem. De ha jól sejtem, nem azért hívsz, hogy megint elhívj valahová.

– Sajnos nem. Hanem azért, mert szimatot fogtunk: egy svéd kutatót komolyan megfenyegettek.

– Kit?

– Sokáig nehezünkre esett megfejteni az információt, és még azt sem tudtuk, melyik országra vonatkozik. Csak homályos utalásokat tettek, és a kommunikáció nagy részét titkosították, képtelenségnek tűnt feltörni. De mégis, ahogy az gyakran történik, az apró

darabkákból összeállt a kép… mi a fene?…

– Hogy mondtad?

– Tartsd egy kicsit!

Alona számítógépe villódzni kezdett. Majd teljesen elsötétült a képernyő, és úgy látta, az iroda összes többi gépével is ugyanez történt. Folytatta a beszélgetést, legalábbis egyelőre, hisz lehet, hogy csak áramszünet történt… jóllehet, a világítás továbbra is működött.

– Várok – felelte Gabriella.

– Köszönöm, ez kedves tőled. Ne haragudj. Tiszta bolondokháza van itt ma. Hol is tartottam?

– Az apró darabkákról beszéltél.

– Ja, igen. Szóval összeraktunk egyet s mást, hisz mindig akad valaki, aki nem elég elővigyázatos, bármennyire is igyekeznek profi munkát végezni, meg az is előfordul, hogy valakinek…

– Igen?

– …eljár a szája, megemlít egy címet, vagy, mint ebben az esetben, egy…

Alona ismét elhallgatott. Maga Jonny Ingram parancsnok jelent meg az irodában. Ő volt a cég egyik valódi nagyfejese, még a Fehér Házban is voltak összeköttetései. Persze megint próbálta játszani a felsőbbrendű, vagány pasit. Néhány fickónak, akik Alonától kicsivel távolabb álltak, még valami poént is elsütött. De senkit nem tudott átverni. A kifinomult stílus és a napbarnított arc – mert mióta az NSA kriptográfiai központjában, Hawaii harmadik legnagyobb szigetén, Oahun főnökösködött, egész évben napbarnított volt a bőre – nem tudta elrejteni, hogy tekintete aggodalmat sugároz. Mindenki figyelmét kérte.

– Halló, ott vagy még? – kérdezte Gabriella a telefonvonal túlsó végén.

– Most sajnos le kell tennem. Majd visszahívlak – szólt bele Alona, és letette a telefont. Ebben a pillanatban ő is komolyan megijedt.

A levegőben érződött, hogy valami szörnyű dolog történt, talán egy újabb, jelentős terrortámadás. De Jonny Ingram folytatta nyugtató színjátékát, s még ha tördelte is a kezét, és felső ajkán, valamint a homlokán izzadságcseppek törtek elő, ismételten hangsúlyozta, hogy semmi komoly baj nem történt. Valószínűleg csak egy vírusról van szó, amely minden biztonsági óvintézkedés ellenére beférkőzött a belső hálózatba.

– A biztonság kedvéért lezártuk a szervereinket – közölte, és egy pillanatra valóban sikerült lehűtenie a kedélyeket. – A fenébe is, csak egy vírus, gondolták az emberek, az nem lehet olyan veszélyes.

De ezután Jonny Ingram hirtelen szószátyár lett és elbizonytalanodott, s ekkor Alona már nem bírta megállni, hogy rá ne üvöltsön:

– Beszéljen végre világosan!

– Egyelőre nem sokat tudunk, hiszen az imént történt a dolog. De valószínűleg behatoltak a rendszerünkbe. Amint megtudunk valamit, azonnal közölni fogjuk – felelte Jonny Ingram, szemmel láthatólag ismét aggodalmas ábrázattal, s ekkor moraj vonult végig a tömegen.

– Már megint az irániak? – kérdezte valaki.

– Úgy gondoljuk… – folytatta volna Ingram, de nem tudta. Az a személy, akinek kezdettől fogva ott kellett volna állnia mellette, és elmagyaráznia, mi történt, most nyersen

félbeszakította őt. A mackós test felemelkedett, s ebben a pillanatban senki nem vitathatta el tőle, hogy megnyerő benyomást tesz az emberekre. Ha Ed Needham az imént még elképedt és sokkos állapotban volt, mostanra elképesztően határozottnak látszott.

– Nem! – fröcsögte. – Hanem valami hacker. Egy nyavalyás szuperhacker, de ha elkapom, letépem a golyóit!

Gabriella Grane épp vette a kabátját, és hazafelé indult, amikor Alona Casales visszahívta. Gabriella hirtelen türelmetlenséget érzett, s nemcsak a korábbi beszélgetésük folyamán bekövetkező zavar miatt. El akart indulni, még mielőtt a vihar odakint vészesen tombolni kezdett volna. A rádióban azt mondták, akár több mint 100 km/h-s sebességű szél is várható, és a hőmérséklet lekúszik -10 °C alá, ő pedig nem öltözött túlságosan melegen.

– Ne haragudj, hogy ennyi ideig tartott – magyarázkodott Alona Casales. – A ma délelőttünk totális káoszban telt.

– A miénk is – felelte Gabriella udvariasan, és az órájára pillantott.

– De, mint már mondtam, fontos ügyben kereslek, legalábbis azt hiszem. Nem könnyű megítélni. Említettem már, hogy épp most kezdtem feltérképezni egy orosz bandát? – folytatta Alona.

– Nem.

– Na persze nyilván vannak köztük németek és amerikaiak, és talán még egy-két svéd is.

– Miféle bandáról beszélsz?

– Bűnözőkről, értelmiségi bűnözőkről, hogy úgy mondjam… de nem olyanokról, akik bankot rabolnak, vagy drogokkal kereskednek, inkább üzleti titkokkal és bizalmas, hivatalos információkkal üzletelnek.

– Egyszóval Black hat-ek, akik feltörik a számítógépes rendszert, és adatokat lopnak?

– Nem csak hackerekről van szó. Vannak, akik zsarolással vagy megvesztegetéssel szedik ki a titkokat az emberekből. Talán még olyan régimódi módszereket is alkalmaznak, mint a gyilkosság. Elsősorban utánuk nyomozok, jelszavak, meg nem erősített kapcsolatok, és néhány álnév alapján, amelyek mögött fiatal, alacsony státusú informatikusok rejtőznek. A csapat minősített információkat szerez meg jogosulatlanul, ipari kémkedéssel foglalkozik, ezért is került az ügy az én asztalomra. Attól tartunk, hogy az amerikai csúcstechnológia orosz kezekbe került.

– Értem.

– De nem könnyű őket tetten érni. Természetesen álcázzák magukat, és bárhogy próbálom, nem jutok közelebb a vezetőjükhöz. Csak annyit tudtam kideríteni, hogy „Thanos” az álneve.

– Thanos?

– Igen, a Thanatos névből ered, ő volt a halál istene a görög mitológiában. Nyxnek, az éjszaka istennőjének fia, és többek között Hypnosnak, az álom istenének testvére.

– Hű, így még rosszabb.

– Szerintem inkább gyerekes. Thanos egy gonosztevő, a Marvel képregények antihőse, tudod, az a sorozat, amelyben Hulk, a Vasember, Amerika Kapitány és hasonló hősök szerepelnek. Tudom, ezek nem éppen orosz nevek, viszont ami azt illeti… hát, hogy is mondjam?

– Gyerekesek és nagyképűek.

– Igen, mintha egy csapat vagány főiskolás szórakozna velünk, és ez nagyon bosszant. Hogy őszinte legyek, egy csomó minden bosszant ebben a történetben, és persze ezért kaptam fel a fejem, amikor az egyik hírszerzőnk elárulta, hogy a társaság egyik tagja kiugrott. Olyasvalaki, aki némi rálátást nyújthat számunkra a banda tevékenységére – már ha elkapjuk, mielőtt még ők kapnák el. Mert most, miután alaposabban megvizsgáltuk a dolgot, rájöttünk, hogy egyáltalán nem az a helyzet, amit gondoltunk.

– Milyen értelemben?

– Nem egy kiugrott bűnözőről van szó, épp ellenkezőleg, egy becsületes emberről, aki egy olyan cégtől jött el, ahol a banda beépített kémei dolgoznak. Ő feltehetőleg véletlenül megtudott valami fontos dolgot.

– Folytasd.

– Úgy ítéltük meg, hogy most komoly veszély fenyegeti ezt az embert. Védelemre van szüksége. De egészen mostanáig azt sem tudtuk, hol keressük. Nem tudtuk, melyik cégnél dolgozott. De azt hiszem, sikerült becserkésznünk – folytatta Alona. – Tudod, a napokban az egyik figura megemlítette őt, és azt találta mondani: „vele aztán az összes rohadt T-nek vége.”

– Rohadt T-nek?

– Igen, ez elég furcsán és rejtélyesen hangzott, viszont megvolt az az előnye, hogy könnyen rákereshettünk. Persze így, hogy „rohadt T” nem találtunk semmit, de maga a „T” általánosságban jó kiindulási alapnak bizonyult, illetve a T-vel kezdődő szavak, amelyek valamilyen high-tech céggel függenek össze, és mind ugyanoda vezethetők vissza, Nicolas Granthoz és az ő alapelveihez: a Tolerancia, Tehetség és Tárgyalóképesség szentháromságához.

– Vagyis a Solifonról beszélünk – állapította meg Gabriella.

– Úgy véljük. Legalábbis úgy tűnt, minden a helyére került, s ezért kezdtük el a nyomozást abban az irányban, hogy vajon ki az, aki mostanában lépett ki a Solifontól. Ezzel eleinte semmire sem jutottunk, hiszen a cégnél elég nagy a fluktuáció. Azt hiszem, tulajdonképpen ez az egésznek az alapja. Tehetségek jönnek és mennek. De aztán elkezdtünk ezeken a „T”-ken gondolkodni. Tudod, mit értett alattuk Grant?

– Nem egészen.

– Ez az ő kreativitási indexe. Tolerancia alatt azt érti, hogy a furcsa eszméket és a furcsa embereket is el kell viselni. Minél nyitottabb valaki a másságra, vagy bármilyen kisebbségre, annál jobban képes befogadni az újszerű gondolatokat is. Ez egy kicsit olyan, mint Richard Florida és az ő melegindexe.[12] Ahol az olyanokat is elviselik, mint én, ott nyitottabbak és kreatívabbak az emberek.

– A túlságosan homogén és előítélettel teli szervezetek nem viszik sokra.

– Pontosan. A Tehetségesek pedig – ő így mondja – nemcsak jó eredményeket érnek el, hanem újabb képességekre is szert tesznek. Olyan társadalmat teremtenek, amelyben az emberek szívesen élnek, és Grant ennek megfelelően kezdettől fogva a géniuszokat próbálta a cégéhez csábítani, nem pedig a megfelelő szakembereket. Úgy gondolta, hadd szabjon a képességük irányt a munkájuknak, nem pedig fordítva.

– És mit jelent a Tárgyalóképesség?

– Azt, hogy ezek a tehetséges emberek mindig elérhetőek legyenek. Ne igényeljen bonyolult szervezést, ha valaki találkozni akar velük. Ne kelljen időpontot foglalni hozzájuk, meg a titkárnőjükkel egyeztetni. Hadd sétáljon be valaki az utcáról, és tárgyalhasson velük. Súrlódásmentesen lehessen eszméket cserélni, s ahogyan azt biztosan tudod te is, a Solifon valóban egyedülálló sikereket mondhat a magáénak. Számos területen korszakalkotó újításokat fejlesztettek ki, köztünk szólva, nekünk, az NSA-nak is. Ám azután felbukkant egy újabb géniusz, az egyik földid, és vele aztán…

– …az összes rohadt T-nek vége.

– Ahogy mondod.

– Az illető pedig nem más, mint Frans Balder.

– Így van, és nem hiszem, hogy neki úgy általában gondja lenne a toleranciával, vagy épp a tárgyalóképességgel, ha már itt tartunk. De kezdettől fogva valamiféle mérget terjesztett maga körül, és semmit nem volt hajlandó megosztani másokkal. Pillanatok alatt sikerült tönkretennie a cég elit kutatói közt a jó hangulatot, főleg, amikor azzal kezdett mindenkit vádolni, hogy tolvaj és koppintó. Ezenkívül összetűzésbe keveredett a tulajdonossal, Nicolas Granttal. De Grant nem volt hajlandó elárulni, mi a vita tárgya, csak annyit, hogy magánjellegű. Nem sokkal később Balder felmondott.

– Tudom.

– Na igen, és a többség örült neki, amikor lelépett. Valahogy kitisztult a levegő a cégnél, az emberek többé-kevésbé kezdtek ismét bízni egymásban. De Nicolas Grant nem örült, és főleg az ügyvédei nem örültek. Balder ugyanis magával vitte mindazt, amit a Solifonnál fejlesztett ki. Talán épp azért, mert senki nem látott a dolgok mélyére, a pletykák pedig összevissza keringtek arról, hogy valami szenzációs találmányon csücsül, ami forradalmasíthatná a kvantumszámítógépeket, amelyekkel a Solifon foglalkozik.

– Jogi értelemben, amit előállított, az a cég tulajdona, nem a sajátja.

– Pontosan. Így aztán, bár Balder lopásról papolt, a tolvaj végső soron nem más lett, mint ő maga, és amint tudod, úgy néz ki, az ügy hamarosan a bíróság elé kerül, hacsak Balder meg nem fenyegeti azokat a sztárügyvédeket azzal, ami a birtokában van. Azt üzente, „az információ az ő életbiztosítása”, és meglehet, hogy így is van. De a legrosszabb forgatókönyv szerint…

– A végzete is lehet.

– Legalábbis nekem ez a balsejtelmem – folytatta Alona. – Egyre több jel utal arra, hogy valami komoly dolog van készülőben, és a főnököd mondta, hogy te tudsz nekünk segíteni a részletek összerakásában.

Gabriella vetett egy pillantást a kint tomboló viharra, egyre jobban vágyott haza, el ebből az egész mizériából. Mégis lekanyarította magáról a kabátját, és meglehetősen kedvetlenül visszaült a székére.

– Miben kéritek a segítségemet?

– Szerinted mit tudhatott meg?

– Ezt értsem úgy, hogy sem a telefonját nem tudtátok lehallgatni, sem a gépét meghekkelni?

– Erre nem válaszolhatok, drágám. Csak a véleményedet szeretném tudni.

Gabriellának eszébe jutott, hogy nem is olyan régen Frans Balder még ott állt az irodája ajtajában, és valami olyasmit motyogott: „az a nagy álma, hogy új életet kezdjen”, bármit is értett ez alatt.

Így folytatta: – Feltételezem, tudod, hogy Balder már itthon, Svédországban is úgy vélte, ellopják a kutatásai eredményét. Az FRA, a Védelmi Minisztérium Jelhírszerző Szolgálata elég átfogó vizsgálatot végzett, és egy bizonyos mértékig igazat adott neki, még ha ennél messzebbre nem is jutottak a megoldásban. Én ekkor találkoztam először Balderrel, és nem találtam különösebben szimpatikusnak. Telebeszélte a fejemet, és semmi olyasmit nem volt hajlandó észrevenni, ami nem róla és a kutatásairól szólt. Emlékszem, azt gondoltam, nincs az a siker a világon, ami megér ekkora elszigeteltséget. Ha ilyenné kell válnia az embernek ahhoz, hogy világhírre tegyen szert, én még álmomban sem vágyom rá. De lehet, hogy az ellene szóló bírósági végzés is befolyásolt.

– Amit a gyermekelhelyezési perben hoztak?

– Igen, épp akkor veszítette el teljesen az autista fia felügyeleti jogát, mivel abszolút nem törődött vele, és még azt sem vette észre, hogy a fiú gyakorlatilag bemagolta az összes könyvének tartalmát. Amikor hallottam róla, hogy a Solifonnál sikerült mindenkit maga ellen fordítania, úgy gondoltam, megérdemelte.

– De azután?

– Azután hazajött, és a belső körökben kezdtek arról pusmogni, hogy védelemre szorulna, és ekkor találkoztam vele újra. Mindez néhány hete történt, és egészen hihetetlen volt. Teljesen megváltozott. Nem csak azért, mert leborotválta a szakállát, rendbeszedte a frizuráját és lefogyott. Valahogy kedvetlenebbnek tűnt, hogy mást ne mondjak, bizonytalannak. Az egykori megszállottságából semmi sem látszott rajta, és emlékszem, megkérdeztem tőle, aggódik-e a rá váró következmények miatt. Tudod, mit válaszolt erre?

– Nem. Mit?

– Hihetetlenül cinikusan közölte, hogy nincs oka aggodalomra, mivel a törvény előtt valamennyien egyenlőek vagyunk.

– És mit értett ez alatt?

– Hogy egyenlőek vagyunk, ha egyformán fizetünk. Úgy fogalmazott, az ő világukban a törvény egy kard, amellyel a magafajtákat keresztüldöfik. Úgyhogy természetesen aggódik. És azért is, mert tudomása van olyan dolgokról, amelyeket nem könnyű megemésztenie, még akkor sem, ha könnyen lehet, hogy ezek fogják őt megmenteni.

– De azt nem mondta, mik ezek?

– Azt állította, nem akarja kiadni a kezéből az egyetlen ütőkártyáját. Ki akarja várni, milyen messzire hajlandó elmenni az ellenfele. De láttam rajta, hogy reszket, és egyszer valami olyasmit is kinyögött, hogy vannak emberek, akik ártani akarnak neki.

– Milyen értelemben?

– Szerinte nem fizikailag. Inkább a kutatási eredményeire és a becsületére pályáznak. De nem vagyok benne biztos, hogy komolyan hitt abban, hogy ennyivel megelégednének. Ezért azt javasoltam neki, szerezzen be egy őrző-védő kutyát. Egyébként is úgy véltem, egy kutya remek társaság lehet egy elővárosban, egy magányosan, túlméretezett házban élő férfinak. De nem

fogadta el a javaslatomat. Ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy most nem vehet kutyát.

– És mit gondolsz, miért?

– Tényleg nem tudom. De valahogy az az érzésem támadt, hogy aggasztja valami, és nem tiltakozott túlságosan, mikor elintéztem egy modernebb és jobb riasztórendszer beszerelését a házába. Épp az imént üzemelték be.

– Kicsoda?

– Egy biztonságtechnikai cég, akikkel dolgoztatni szoktunk, a Milton Security.

– Remek. Én mégis azt javasolnám, költöztessétek egy biztonságosabb helyre.

– Ennyire komoly a helyzet?

– Legalábbis megvan rá az esély, és ennyi elég is, nem?

– Ó, igen – helyeselt Gabriella. – Át tudnál erről küldeni valamilyen dokumentumot, hogy azonnal beszélhessek a felettesemmel?

– Meglátjuk, nem tudom, mit tudok most hirtelen elővarázsolni. Elég súlyos számítástechnikai problémánk akadt.

– A ti cégetek megengedhet magának ilyesmit?

– Nem, a legkevésbé sem. Majd visszahívlak, drágám – tette hozzá Alona, majd letette a telefont, Gabriella pedig pár másodpercig még csendben ült, és nézte a vihart, amely egyre dühödtebben verte az ablakot.

Azután elővette a Blackphone-ját, és felhívta Frans Baldert. Többször is csöngette, de nem vette fel. Nemcsak azért, hogy figyelmeztesse őt, és gondoskodjon arról, hogy azonnal biztos helyre meneküljön, hanem azért is, mert hirtelen szeretett volna beszélni vele, és kideríteni, mit akart azzal mondani, hogy:

„Az utóbbi napokban egy másfajta életről álmodozom”.

De senki sem tudta, és ha tudta volna, sem hiszi el, hogy Frans Balder épp azzal van elfoglalva, hogy rajzoltasson a fiával egy újabb képet, amely olyan sajátos fénnyel ragyog, mintha egy másik világból küldték volna.

---

0 A Cisco-telefon egyetlen, egységes, IP alapú hálózaton keresztül képes hang-, adat- és videó továbbítására.

1 Richard Florida amerikai társadalom-és gazdaságteoretikus. „The Rise of the Creative Class”, vagyis a Kreatív Osztály felemelkedése című művében kifejti, szerinte a tudásalapú gazdaságot a humán erőforrás egy speciális részhalmaza, a kreatív osztály mozgatja. Florida saját indexeket alkotott, hogy mérhesse a kreatív osztály jelenlétét egyes régiókban, illetve azok erejét, továbbá ez utóbbiak hatását a gazdaság fejlődésére. Az egyik ilyen indexet kreativitási indexnek nevezte el. Ő és követői a siker zálogát a 3T-ben látják: tehetség, technológia és a tolerancia. A tehetség és a technológia nem szorul magyarázatra. A tolerancia jelen esetben a befogadó és inspiratív társadalmi-kulturális környezetet jelenti, amelynek alaptulajdonsága többek között a nyitottság, a másság elfogadása, amit Richard Florida például a meleg-indexszel mért.

6. FEJEZET

November 20.

A monitoron e szavak villództak:

„Küldetés teljesítve!”

Plague éles, már-már túl éles hangon kiáltott fel, és ez talán némi elővigyázatlanságra utalt. De a szomszédok, még ha hallották is, aligha sejthették, minek örül ennyire. Plague lakása ugyanis nem épp úgy festett, mint ahol épp valami világszínvonalú biztonságpolitikai puccsot készülnek végrehajtani.

Inkább úgy, mint egy hajléktalan tanyája. Plague a Högklintavägenen lakott, Sundbybergben, egy nem épp elbűvölő környéken, unalmas, sápadt színű téglákból rakott négyemeletes házak tucatjai közt. Maga a lakás sem volt túlságosan ígéretes. Savanyú és dohos szagot árasztott. Az íróasztalán mindenféle szemét halmozódott fel: Mc Donald’s-os maradékok, Coca Colás flakonok, összegyűrt jegyzetfüzetlapok, süteménymorzsák, mosatlan kávéscsészék és üres cukorkás zacskók, s még ha ezek egy része a papírkosárban landolt is, azt sem ürítette ki már hetek óta, és az ember egy métert sem tehetett meg a lakásban anélkül, hogy kenyérmorzsára vagy kavicsokra ne lépett volna. De ezen senki nem lepődött volna meg, aki ismerte őt.

Plague az a fajta srác volt, aki nem zuhanyozott vagy öltözött át feleslegesen. Egész életét a számítógép előtt töltötte, és rémesen festett: túlsúlyos volt és ápolatlan, bár egyszer megpróbált kecskeszakállt növeszteni. Ez a szakáll azonban már rég alaktalan bokorrá terebélyesedett. Plague óriási méretűre nőtt, széltében-hosszában, és zihált, ha meg kellett mozdulnia. Volt viszont valami, amihez nagyon értett.

A számítógéppel virtuóz módjára bánt, olyan hacker volt, aki akadálytalanul mozog a kibertérben, és ezen a területen mindössze egyvalaki tudta felülmúlni. Már a szemnek is jólesett nézni, ahogy ujjai repkedtek a klaviatúra felett. Éppoly fürgének és könnyednek bizonyult a világhálón, amilyen nehézkesnek és ügyetlennek a kézzelfogható világban, s miközben az egyik fölötte lakó szomszéd, feltehetőleg Jansson úr kopogni kezdett a padlón, ő válaszolt a kapott üzenetre:

„Wasp, te átkozott zseni! Neked szobrot kéne állítani!”

Majd hátradőlt egy üdvözült mosollyal az arcán, és megpróbálta magában összefoglalni az eseményeket, vagy egyszerűen csak a siker fényében sütkérezni egy kicsit. Később aztán kiszedi Waspból az összes részletet, és megbizonyosodik afelől, hogy a lány eltüntette maga után a nyomokat. Senki nem akadhat a nyomukra, senki!

Máskor is ujjat húztak már tekintélyes szervezetekkel. De ez most az eddigieknél fejlettebb szinten történt, s ama neves társaság, amelyhez tartozott, a Hacker Köztársaság, és mindenekelőtt maga Wasp is ellenezte az ötletet. Wasp hajlandó volt ugyan bármilyen magánszeméllyel vagy szervezettel szembeszállni, de csak ha szükség volt rá. Csak úgy, a balhé kedvéért nem.

Nem szerette az efféle, gyerekes gépfeltöréseket. Nem az a fajta ember volt, aki azért hatolt be a szuperszámítógépekbe, hogy feltűnést keltsen. Wasp mindig határozott célokat tűzött ki maga elé, és mindig elvégezte azokat az átkozott következményelemzéseket: összevetette a hosszú távú kockázatokat a rövid távú igényei kielégítésével. Ebben a tekintetben senki nem állíthatta, hogy különösebben értelmes dolog lenne betörni az NSA rendszerébe. Mégis hagyta magát rábeszélni, és senki sem értette, miért.

Talán szüksége volt valamire, ami felpörgeti. De az is lehet, hogy unatkozott, és egy kis káoszra vágyott. Vagy – ahogy többen állították a csoportból – máris összetűzésbe keveredett az NSA-val, így a behatolás nem volt egyéb, mint az ő személyes bosszúja. A csoport más tagjai azonban kétségbe vonták ezt, és azt állították, információkra vadászik, azóta, amióta apját, Alexander Zalachenkót meggyilkolták a göteborgi Sahlgrenska Egyetemi Kórházban.

De biztosat senki sem tudott. Waspnak mindig is megvoltak a maga titkai, és az indíték voltaképpen egyáltalán nem számított – legalábbis ezt próbálták bemagyarázni maguknak. Ha segíteni akart, hát el kellett fogadni és megköszönni a segítséget, nem pedig azon rágódni, hogy eleinte miért nem mutatott kellő lelkesedést, vagy egyáltalán bármilyen érzést. Legalább nem ellenezte a dolgot, már ez is több volt a semminél.

Wasp segítségével jóval ígéretesebbnek tűnt a projekt. Ők mindenki másnál jobban tudták, hogy az NSA az utóbbi években súlyosan átlépte illetékessége határait. Mostanra már nem csak terroristákat hallgat le, és olyan személyeket, akik állambiztonsági kockázatot jelenthetnek, meg fontos embereket, más államok vezetőit, illetve a politikai hatalmat gyakorló egyéneket, hanem gyakorlatilag mindenkit. Beszélgetések millióit, milliárdjait, levelezéseket és egyéb internetes tevékenységeket figyelnek meg és archiválnak. Az NSA napról napra nagyobb befolyásra tesz szert, és egyre mélyebbre ás mindenki magánéletében, míg végül egyetlen hatalmas, mindenkit őrző szemmé válik.

Igaz, hogy e téren a Hacker Köztársaság tagjai sem mutattak valami jó példát. Kivétel nélkül valamennyien behatoltak már a digitális világ olyan zegzugaiba is, ahol semmi keresnivalójuk nem volt. Gyakorlatilag ezt is a játékszabály részének tekintették. Egy hacker jó és rossz értelemben is átlépi a határokat, pusztán tevékenységének erejével dacol a szabályokkal, és tágítja tudásának határait, s olykor nem veszi figyelembe a köz- és a magánszféra közötti határvonalat.

Az erkölcsi érzéknek azonban nem voltak híján, s tisztában voltak azzal – részben saját tapasztalataik alapján –, milyen korrupttá teszi az embert a hatalom, különösképpen az ellenőrzés nélküli hatalom. Egyikük sem rajongott azért a gondolatért, miszerint a legelvetemültebb és erkölcsi aggályoktól leginkább mentes hackertámadásokat már nem a magányos lázadók és a „sötét oldal” emberei követik el elsősorban, hanem gigantikus állami szervezetek, amelyek ellenőrzésük alatt akarják tartani a lakosságot. Plague, Trinity, Bob the

Dog, Flipper, Zod, Cat meg az egész Hacker Köztársaság ezért úgy döntött, visszavág: meghekkelik az NSA szerverét, és egy kicsit kitolnak velük.

Ez azonban nem volt egyszerű feladat, ilyen alapon akár aranyat is lophattak volna a fort knoxi tárolóból. Ráadásul amilyen bátor őrültek voltak, nemcsak a rendszerbe akartak behatolni, hanem átvenni az irányítást is. Adminisztrátori jogokat kellett szerezni – Linux nyelven szólva –, úgynevezett root jogot, hogy teljes hozzáférésük legyen a rendszerhez. Ehhez azonban biztonsági réseket kellett keresni az NSA szerverén, illetve a szervezet belső hálózatán, az NSANet-en, amelyen keresztül a szervezet az egész világ információáramlását figyeli.

Mint általában, ezúttal is egy kis pszichológiai manipulációval kezdték. Olyan rendszeradminisztrátorok és infrastruktúraelemzők nevét kellett megtalálniuk, akik rendelkeznek a belső hálózat használatához szükséges bonyolult jelszavakkal. Még kecsegtetőbb, ha néhány hanyag idiótát találnak, aki fittyet hány a biztonsági előírásokra. És így is történt, sikerült is találniuk úgy öt-hat nevet a maguk trükkös módján, köztük egy Richard Fuller nevezetű srácot.

Richard Fuller a NISIRT-ben, vagyis az NSA Informatikai Rendszerének Eseménykezelő Csoportjában dolgozott, biztonsági rések és behatolók után kutatva. Becsületes fickó volt első ránézésre, aki a Harvardon végzett jogászként, republikánus, egy focicsapatban hátvéd – a patrióták megtestesült álma, ha lehetett hinni az önéletrajzának. De Bob the Dog egy régebbi szeretőjén keresztül kiderítette, hogy bipoláris zavarban szenved, és kokainfüggő.

Ha felhúzta magát, képes volt a legnagyobb hülyeségeket elkövetni, mint például olyan fájlokat és dokumentumokat megnyitni, amelyeket előtte nem tett át sandbox-ba, ahol a bizonytalan forrású vagy nem megbízható programokat szokás futtatni, elszigetelve így a rendszer többi állományától. Ráadásul meglehetősen jóképű is volt, talán kissé tenyérbemászó, mint valami üzletember, mondjuk Gordon Gekko a Tőzsdecápákból, és egyáltalán nem olyan, mint egy tipikus titkosügynök. Valamelyikük, talán Bob the Dog, azzal az ötlettel állt elő, hogy Wasp utazzon el a férfi lakóhelyére, Baltimore-ba, feküdjön le vele, és csalja csapdába.

Wasp mindannyiukat elküldte melegebb éghajlatra.

Sőt, a másik ötletüket is elvetette, mármint, hogy összeállítanak egy dokumentumot olyan adatokkal, amelyek látszólag a fort meade-i központ rendszerébe behatoló személyekről és a biztonsági résekről szólnak, ezt megfertőzik egy kémprogrammal, egy fejlett trójai vírussal, amelyet Plague és Wasp közösen állítana elő. Úgy tervezték, ezek után olyan csalikat tesznek ki az internetre, amelyek odavonzzák Fullert a fájlhoz, és ha minden jól megy, erre annyira rágerjed, hogy fütyül majd a biztonságra. Ez nem volt rossz ötlet, egyáltalán nem, főleg azért, mert bevezette volna őket az NSA számítógépes rendszerébe, anélkül, hogy aktívan behatoltak volna, amit esetleg ki lehetett volna deríteni.

De Wasp azt mondta, ő képtelen arra várni, hogy az a barom Fuller valamit elcsesszen. Ő nem akar mások hibáitól függeni. Mivel mindig is csökönyös és ellenséges volt, senki nem lepődött meg azon, amikor hirtelen az egész műveletet a saját kezébe akarta venni, s még ha némi vitába és ellenállásba ütközött is, végül mindenki megadta magát, persze, bizonyos fenntartásokkal. És szó se róla, Wasp pontosan rögzítette azon rendszeradminisztrátorok nevét és adatait, akiket megtaláltak, és akiktől segítséget kértek az úgynevezett „ujjlenyomat-

hadműveletük” során: amely az operációs rendszer és a szerverplatform feltérképezését foglalta magában. Miután ezt megtette, bezárta a kapukat a Hacker Köztársaság és az egész külvilág előtt. Plague úgy érezte, a lány nem hallgat különösebben a tanácsaira, például, hogy ne használja a handle-t, ami a forrásra utal, és a nicknevét se. Továbbá ne az otthoni internetkapcsolatán keresztül dolgozzon, saját IP-címről, hanem egy eldugott hotelből TOR hálózatot használjon, ami lehetővé teszi az anonim jelenlétet a virtuális világban. Még így is volt rá esély, hogy az NSA vérebei rábukkanak. De Wasp persze mindent úgy csinált, ahogy ő jónak látta. Plague pedig nem tehetett mást, mint hogy ült az íróasztalánál, Sundbybergben, és várt. Az idegei már teljesen felmondták a szolgálatot, és még mindig nem tudta, hogy csinálta a lány.

Csak egyet tudott biztosan: amit tett, mostantól legendának számít. S miközben odakint tombolt a vihar, Plague lesöpört némi szemetet az asztalról, majd a számítógépe fölé hajolt, és ezt írta:

„Na, mesélj, mit érzel?”

„Ürességet” – felelte a lány.

Ürességet.

Hát ezt érezte. Lisbeth Salander már egy hete alig tudott aludni, és ezidő alatt alig evett és ivott, ezért most fájt a feje, könnyezett a szeme, a keze pedig reszketett, és legszívesebben az egész felszerelését a földhöz vágta volna. De valahol mélyen azért mégiscsak elégedett volt, hiszen sikerült megtudnia valami újat arról a bűnbandáról, amely után régóta kutatott, és be tudta bizonyítani egy olyan kapcsolat meglétét, amelyet addig csak sejtett, a találgatásaira alapozva. Ezt az információt viszont megtartotta magának. Ugyanakkor csodálkozott, amiért a többieknek egyáltalán megfordult a fejében, hogy csak a poén kedvéért törte fel a rendszert.

Miért, hát ki ő? Talán valami hormontúltengéses tini, egy kihívásokra éhes idióta, aki feltűnési viszketegségben szenved? Ha már belemegy egy ilyen kockázatos játékba, valami konkrét dolgot akar megtudni. Valaha a hekkelés nem jelentett többet számára egy játékszernél. Gyermekkora legnehezebb időszakában menekült ebbe a tevékenységbe, mert így kicsivel kevésbé érezte magát élete szűk keretei közé szorulva.

A számítógépek segítségével képes volt minden határt és falat áttörni, amely az útját állta, és élvezte ezt a szabadságot. De kezdett elege lenni ebből.

Elsősorban a vadászatot szerette, különösen azóta, amióta egyszer kora hajnalban felébredt egy álomból, amelyben egy ököl ütemesen és kitartóan verte mellette a matracot a lundagatani lakásban. Senki nem állította, hogy a vadászat egyszerű dolog. Az ellenfelei ködfátyolba burkolóztak, és talán ezért is tűnt Lisbeth Salander szokatlanul csökönyösnek és ellenségesnek mostanában. Mintha ismét a sötétség szelleme szállta volna meg, s egy nagyszájú, Obinze nevű bokszedzőtől, és két-három szeretőtől – akik vegyesen lehettek férfiak és nők – eltekintve szinte senkivel sem volt hajlandó találkozni, és úgy tűnt, jobban vonzza a bajt, mint valaha. Haja zilált, tekintete sötét, s hiába próbálkozott kitartóan, az udvariassági formulákkal továbbra is meggyűlt a baja.

Vagy igazat mondott, vagy semmit. Na és a fiskargatani lakása… hát az is megért egy misét.

Akkora volt, hogy egy hétgyermekes család is kényelmesen elfért volna benne, de ő még az évek múlásával sem rendezte be, nem tette otthonossá. Mindössze néhány IKEA-bútor hevert szerteszét. Még egy HiFi-tornya sem volt, részben talán azért, mert nem értett a zenéhez. Az ő fülének egy differenciálegyenlet dallamosabban hangzott, mint egy Beethoven-zenemű. Pedig hihetetlenül gazdag volt. Az összeg, amelyet egykor attól az aljas Hans-Erik Wennerströmtől tulajdonított el, már több mint ötmilliárd koronányira duzzadt. De a pénz, s ez rá vallott, egy cseppet sem változtatta meg a személyiségét, illetve mégis: meglétének tudata még vagányabbá tette. Az utóbbi időben igenis durva dolgokat talált ki, eltörte egy erőszaktevő ujját, vagy most, amikor az NSA belső rendszerében kutakodott.

Talán ezzel átlépett egy bizonyos határt. De mindezt szükségszerűségnek tekintette. Az ügy annyira magába szippantotta, hogy napokon és éjszakákon át minden másról megfeledkezett. Most, hogy túl volt rajta, fáradtan, hunyorogva nézett végig L-alakban összetolt két íróasztalán. Ott állt minden felszerelése: a magáncélra használt számítógépe, és az a tesztgép, amelyre feltöltötte az NSA szerverének és operációs rendszerének másolatát is.

A tesztgépet próbaképpen már megtámadta egy saját maga által írt fuzzing programmal, amely hibákat és támadási felületeket keres a platformon. Majd kiegészítette néhány debugger-, fekete doboz- és bétatámadással, s már meg is kapta egy saját készítésű RAT-nak az alapjait, amivel gyakorlatilag teljes kontrollt nyerhet a távoli gép felett. Így biztos nem hibázott egyetlen pontban sem. Átnézte a rendszert, oda-vissza, épp ezért installálta fel a szerver egyik példányát otthon. Ha ugyanis a valódi platformon téved el, az NSA szakemberei azonnal észreveszik, és felkapják a fejüket, márpedig akkor véget ér a móka.

Így viszont zavartalanul dolgozhatott nap nap után, szinte evés és alvás nélkül. Ha olykor mégis otthagyta a számítógépét, csak azért tette, hogy szunyókáljon egy kicsit a kanapén, vagy megmelegítsen egy pizzát a mikróban. Ezt leszámítva orrvérzésig dolgozott, ismeretlen biztonsági réseket keresett. Ám, amikor sikerült valahol bejutnia a rendszerbe, az mindig frissítette a státusát s ez, őszintén szólva, minden képzeletét felülmúlta.

Pedig valljuk be, már az is elég abszurd, hogy Lisbeth írt egy programot, amellyel nemcsak ellenőrzése alatt tarthatta a rendszert, hanem a távolból is irányíthatta a belső hálózatot, amelyet ő csak felszínesen ismert.

De ő nem pusztán a rendszerbe akart behatolni, hanem az NSANet-be is, amely egy önálló univerzum, és semmi köze a hagyományos internethez. Bár Lisbeth külsőre úgy festett, mint egy tinédzser, akit minden tárgyból megbuktattak, valójában briliáns észjárással rendelkezett. A számítógépek forráskódjai és a köztük levő logikai összefüggések segítségével pikk-pakk előállított egy új, tökéletesített kémprogramot, egy olyan fejlett vírust, amely önálló életre kelt, s mikor végre ezzel elégedett volt, elérkezett a munka következő fázisa: végére ért a saját kis játékának, és valódi támadásba lendült.

Elővett egy T-Mobile-os feltöltőkártyát, amelyet még Berlinben vett, és betette a telefonjába, majd ezen keresztül kapcsolódott a hálózatba. Talán jobb lett volna, ha valahol máshol van, távol, a világ egy más részén, esetleg egy másik személyazonosság mögé rejtőzve, mondjuk, Irene Nesserként.

Mert ha az NSA biztonságtechnikusai elég szorgalmasak és ügyesek lettek volna, a Telenor

legközelebbi bázisállomásán keresztül a nyomára bukkanhatnának. Bár valószínűleg nem tudnák technikailag beazonosítani, mindenesetre eléggé a közelébe férkőzhetnének, és ez semmiképp sem lenne jó. Mégis több előnyét látta annak, hogy otthonról teszi a dolgát, és megtett minden biztonsági óvintézkedést, amit csak tudott. Megannyi más hackerhez hasonlóan a TOR-t használta, azt a rendszert, amellyel ide-oda cikázhatott több ezernyi felhasználó között. Mégis tudta, hogy ebben az esetben a TOR sem teljesen biztonságos – az NSA ugyanis egy bizonyos Egoistical Giraffe nevű programot használ, amely feltöri ezt a rendszert, ezért sokat dolgozott azon, hogy a személyes védelmét tökéletesítse, s csak ezután lendült támadásba.

Úgy tépte szét a platformot, mint egy darab papírt. De nem volt oka rá, hogy emiatt elbizakodottá váljon. Gyorsan kellett cselekednie, megtalálni azokat a rendszeradminisztrátorokat, akiknek a nevét már tudta, beoltani a kémprogramját valamelyik fájljukba, majd hidat képezni a szerverhálózat és a vállalati belső hálózat között, és ez egyáltalán nem volt egyszerű feladat. Nem volt szabad, hogy bármilyen figyelmeztetés vagy antivírusprogram bejelezzen. Végül egy Tom Breckinridge nevű férfit választott, az ő felhasználónevével jelentkezett be az NSANet-re. Minden izma megfeszült, és… agyongyötört, kialvatlan szemei előtt megtörtént a csoda.

Saját kémprogramja egyre beljebb és beljebb vitte őt a titkok világába, és ő persze pontosan tudta, hová akar kilyukadni. A tartományvezérlőbe, ahol az összes hálózati információ található, s ahol saját jogkörét felminősítheti egy hívatlan kis látogatóból adminisztrátorrá. Csak akkor kezdte el átnézni a rendszert, amikor ezzel már megvolt. Nem volt könnyű, sőt, szinte lehetetlen, s Lisbethnek nem is állt sok idő a rendelkezésére.

Sietnie kellett, ő pedig megfeszült, hogy fogást találjon a keresőrendszeren, megértsen valamennyi kifejezést és utasítást ezen a virágnyelven. Már épp készült, hogy feladja, amikor rátalált egy dokumentumra, amelyet „Top Secret” jelzéssel láttak el, NOFORN – azaz „kifelé nem továbbítható” – címmel. Önmagában nem tűnt lényegesnek. Ám néhány üzenetváltással kiegészítve, Zigmund Eckerwald, a Solifon embere és az NSA Stratégiai Technológiákat Felügyelő Csoportjában dolgozó kiberügynökök közt, mégiscsak ütős anyagnak bizonyult. Ekkor Lisbeth elmosolyodott, és memorizált minden apró részletet, a következő pillanatban pedig hangosan szitkozódni kezdett, amikor meglátott egy újabb dokumentumot, amiről úgy gondolta, köze lehet az ügyhöz. Ezt ugyanis titkosították, így más megoldást nem látott, mint hogy lemásolja, viszont biztosra vette, hogy megszólalnak majd a vészjelzők Fort Meade-ben.

Úgy érezte, kezd füstölni a talaj a lába alatt. Még a hivatalos küldetését is el kellett intéznie, már amennyire ezt annak lehet nevezni. De szentül megígérte Plague-nek és a Hacker Köztársaság többi tagjának, hogy ráhúzza az NSA-ra a vizes lepedőt, hogy egy kicsit vegyenek vissza az arcukból, ezért azon töprengett, vajon kivel kellene kapcsolatba lépnie. Kinek küldje az üzenetét?

Végül Edwin Needham-et választotta, azaz Ed the Ned-et. Az IT-biztonsággal kapcsolatban mindig az ő neve bukkant fel, és amikor Lisbeth egy kicsit utánanézett a férfinak a belső hálózaton, akarata ellenére tiszteletet érzett iránta. Ed the Ned valóságos sztár volt. De Lisbeth most mégis túljárt az eszén, s egy pillanatig tétovázott, felfedje-e kilétét.

A támadása zűrzavart okoz majd. De ő pont ezt szerette, ezért támadásba lendült. Fogalma sem volt róla, mennyi az idő, nappal van-e vagy éjszaka, ősz vagy tavasz. Valahol a tudata legmélyén érzékelte, hogy odakint még hevesebben tombol a vihar, mintha az időjárás is ráhangolódott volna az ő merész vállalkozására. Valahol messze, Marylandben – a Maryland Route 32 alatt található Baltimore Parkway közelében – Ed the Ned épp egy e-mail írásába fogott bele.

De nem jutott messzire, mert a következő pillanatban a lány már át is vette a hatalmat, s így fejezte be Ed mondatát: „Aki megfigyeli az embereket, azt előbb-utóbb az emberek is figyelni kezdik. Ebben rejlik a demokrácia alapvető logikája.” S ezt követően rövid ideig úgy érezte, mintha villám csapott volna belé. Érezte a bosszú édes ízét, amint keresztülrepítette Edet a rendszeren. Együtt suhantak végig az egész csillogó világon, ahol minden szupertitkos volt.

Kétségtelenül felemelő érzés, de mégis… Amikor kijelentkezett, és az összes kapcsolódó fájl automatikusan törlődött, egyféle másnaposságot érzett. Mint mikor rossz partnerrel van orgazmusa az embernek. Azok a mondatok, amelyek az imént még olyan találónak tűntek a szemében, egyre inkább hackeres, sőt gyerekes csínytevésnek érződtek. Hirtelen úgy érezte, szeretné jól leinni magát. Fáradtan kislattyogott a konyhába, és bevitt magával egy üveg Tullamore Dew-t, meg két-három sört, kísérőnek. Majd visszament a számítógépeihez, és ivott. Nem ünneplésképpen, egyáltalán nem. Már nyomokban sem érezte a diadalt. Inkább talán… mit is? Dacot. Esetleg.

0 csak iszogatott, miközben odakint tombolt a vihar, és sorra kapta a gratulációkat a Hacker Köztársaságtól. De őt ez nem érdekelte. Alig bírt már ülni. Kezével gyorsan végigsöpört az asztalon, és közömbösen szemlélte, ahogy a flakonok és a hamutartó lepotyogtak a földre. Mikael Blomkvistra gondolt.

Biztos az alkohol miatt. Blomkvist mindig olyankor jutott az eszébe, amikor részeg volt. Ahogy az a régi szeretőkkel lenni szokott. S szinte öntudatlanul már be is tört a férfi gépébe. Hát ez nem olyan volt, mint az NSA rendszere. Már régóta ki-be járkált hozzá, de most először gondolkodott el azon, mit keres ott.

Hiszen nem érdekelte már Mikael, vagy mégis? Ő már történelem, csak egy vonzó idióta pasi, akibe valaha beleszeretett. Ezt a hibát nem akarta még egyszer elkövetni. Nem, tényleg az lenne a legjobb, ha kilépne, és hetekig rá se nézne semmilyen számítógépre. Mégis rajta maradt a férfi gépén, és a következő pillanatban felragyogott az arca. Az az átkozott Kalle Blomkvist már régóta tárolt egy <LISBETH SALANDER> mappát, amelyen keresztül korábban is érintkeztek egymással, ám a mappában most egy új dokumentum várt rá, benne egyetlen kérdéssel:

„Mi a véleményünk Frans Balder mesterséges intelligenciájáról?” – Ezen egy kicsit mosolygott, a történtek ellenére is, részben nyilván Frans Baldernek köszönhetően.

1 is olyan magafajta számítógépbuzi volt, aki forráskódok, kvantumfolyamatok és a logika határai közt tengette életét. Ám elsősorban mégis azon nevetett, hogy Mikael Blomkvist az ő szakterületére tévedt. Bár az előbb még komolyan fontolgatta, hogy kikapcsolja a gépet, és inkább elmegy aludni, mégis válaszolt:

„Balder intelligenciája a legkevésbé sem mesterséges. És mi a helyzet a tiéddel mostanában?

Vajon mi történik akkor, Blomkvist, ha egy olyan gépet alkotunk, ami kicsivel okosabb nálunk?”

Azután bement az egyik hálószobájába, és ruhástul bedőlt az ágyba.

7. FEJEZET

November 20.

Már megint történt valami az újságnál, valami rossz dolog. De Erika nem akarta részletezni telefonon keresztül. Erősködött, hogy hadd menjen fel a férfihoz. Mikael próbálta lebeszélni róla:

– Le fog fagyni az a gyönyörű feneked!

De Erika nem hallgatott rá, és ha nem ilyen hanglejtéssel mondta volna, amit mondott, Mikael még örült is volna makacsságának. Azóta szeretett volna már beszélni a nővel, mióta otthagyta a szerkesztőséget, meg esetleg becipelni a hálószobájába, és lerángatni róla a ruhát. De valami azt súgta neki, hogy itt most nem erről van szó. Erika zavartan mondott valami bocsánatkérés-féleséget, amitől Mikael csak még jobban kezdett aggódni.

– Azonnal fogok egy taxit – jelentette ki a nő.

Egy kicsit tétovázott, majd Mikael jobb híján bement a fürdőszobába, hogy megnézze magát a tükörben. Voltak már jobb napjai is. Haja kócos és lenőtt, a szeme karikás és táskás volt. Az egész Elizabeth George hibája, szidta is érte, kiment a fürdőszobából, és egy kicsit rendezkedett a lakásban.

Erikának úgyse lesz oka panaszra. Amióta csak ismerték egymást, és amennyire összefonódott az életük az eltelt idő során, Mikaelben egyre nőtt a mániákus rendszeretet. Ő volt a munkásgyerek, és az agglegény, a nő pedig a férjezett gazdag lány, aki tökéletes otthonában élt, Saltsjöbadenben, úgyhogy az semmi esetre sem árthatott, ha rendet rak a lakásban. Mikael telerakta a mosogatógépet, és letörölte a konyhapultot, majd kivitte a szemetet.

Még a nappaliban is sikerült felporszívóznia, és meglocsolnia az ablakban a virágokat, majd egy kis rendet raknia a könyvespolcon és az újságtartó állványon, mikor megszólalt az ajtócsengő. Egyszerre kopogtattak és csengettek. Türelmetlen ember volt, aki be akart jutni hozzá, és mikor kinyitotta az ajtót, Mikael tényleg meghatódott. Erika teljesen összefagyott.

Reszketett, mint a nyárfalevél, és nem csak az idő miatt. A ruházata sem volt megfelelő. Még sapkát sem viselt. Reggel még jól fésült frizurája már szanaszét állt, és arca jobb oldalán valami karcolásféle nyom látszott.

– Ricky, mi történt veled?

– Lefagyott az a gyönyörű fenekem. Nem sikerült taxit találnom.

– És mi történt az arcoddal?

– Elcsúsztam a jégen. Vagy háromszor.

Mikael lenézett a nő magas sarkú, vörösesbarna olasz csizmájára.

– És a hótaposód is tökéletes.

– Az hát. Nem is beszélve arról, hogy reggel úgy döntöttem, nem veszek fel hosszúnadrágot. Szuper!

– Gyere be, majd megmelegítelek! – A nő erre a karjaiba zuhant, és még jobban kezdett reszketni, a férfi pedig szorosan átölelte.

– Ne haragudj! – kérte a nő.

– Mégis miért?

– Az egész miatt. Serner miatt. Hülye voltam.

– Azért ne túlozz, Ricky.

A férfi lesöpörte a hópelyheket a nő hajából és a homlokáról, majd óvatosan szemügyre vette az arcán levő sebet.

– Ne, ne, végig akarom mondani – erősködött a nő.

– De előbb vetkőzz le, és csinálok neked egy forró fürdőt. Kérsz egy pohár vörösbort?

Erika kért, és jó hosszasan üldögélt a fürdőkádban a pohárral a kezében, amit a férfi még kétszer vagy háromszor utántöltött. Leült a nő mellé, a vécétetőre, meghallgatta a mondandóját. Minden rossz hír ellenére valahogy mégis vigasztalónak tűnt a beszélgetésük, mintha áttörtek volna egy falat, amelyet az utóbbi időkben emeltek maguk közé.

– Tudom, hogy te már az elején is hülyének tartottál – állapította meg Erika. – És most ne szabadkozz itt nekem, túlságosan jól ismerlek ahhoz. De meg kell értened, hogy Christer, Malin és én nem láttunk más kiutat. Felvettük Emilt és Sofie-t, és nagyon büszkék is voltunk rájuk. Náluk talpraesettebb tudósítók aligha vannak a piacon, nem igaz? Ez hihetetlen presztízsnövekedést jelentett számunkra. Segített bebizonyítani, hogy aktívak vagyunk, és újból nyüzsgés támadt körülöttünk, pozitív hangú cikkek jelentek meg rólunk a Resumében és a Dagens Mediában is. Olyan volt, mint a régi szép időkben. Nekem sokat jelentett az az ígéret, amelyet Sofie-nak és Emilnek tettem, hogy biztonságban érezhetik magukat a lapnál. Azt mondtam nekik, nincsenek anyagi gondjaink, hiszen Harriet Vanger támogat minket. Mélyreható, fantasztikus riportokra is lesz pénzünk. Tudod, én magam is tényleg hittem benne. De azután…

– Azután kicsit rátok szakadt az ég.

– Pontosan, nemcsak a lapkiadás került válságba, és a hirdetési piac omlott össze, hanem hozzá jött még a Vanger-konszern zűrzavaros ügye is. Nem tudom, te felfogtad-e, mekkora káoszt okozott mindez. Néha úgy éreztem, mintha valami puccsot akarnának véghezvinni. Az összes begyöpösödött fickó abban a családban, na persze nem is beszélve a nőkről, hiszen ha valaki, te aztán ismered őket. Az összes vén rasszista és reakciós, akik jól összefogtak és hátbaszúrták Harrietet. Sosem felejtem el azt a beszélgetést, amikor elpanaszolta, hogy tönkretették. Persze elsősorban az piszkálta a csőrüket, hogy próbálta modernizálni, fiatalosítani a céget, na meg persze az, amikor úgy döntött, hogy David Goldmannt, Viktor Goldmann rabbi fiát is beválasztja a vezetőségi tagok közé. De azért a mi jelenlétünk is árnyalta a képet. Tudod, Andrei épp akkor írta meg azt a tudósítását a stockholmi kéregetőkről, és mindannyian úgy éreztük, ez volt eddig a legjobb írása. Mindenhol idéztek belőle, még

külföldön is. De a Vangerek ezt …

– … úgy értékelték, mint baloldali sárdobálást.

– Rosszabb, Mikael, mint propagandát, „azokért a lusta dögökért, akik képtelenek munkát találni maguknak”.

– Ezt ők mondták?

– Legalábbis valami ilyesmit, de szerintem maga a cikk nem is volt fontos. Ez csak ürügy volt számukra, hogy még jobban alááshassák Harriet szerepét a konszernen belül. El akartak határolódni mindattól, amiben Henrik és Harriet hitt.

– A marhák.

– Istenemre, azok, de ez nem tett jót nekünk. Emlékszem azokra a napokra. Úgy éreztem, mintha kihúzták volna a talajt a lábam alól. Persze tudom, hogy jobban be kellett volna avassalak, de úgy gondoltam, mindnyájan csak nyerünk azon, ha te nyugodtan koncentrálhatsz a nagy sztorijaidra.

– Mégsem tudtam előrukkolni semmi értelmes dologgal.

– De megpróbáltad, Mikael, tényleg igyekeztél. Oda akartam kilyukadni, hogy épp, amikor minden a feje tetejére állt, akkor hívott fel Ove Levin.

– Valaki nyilván megsúgta neki, mi történt.

– Biztosan, és talán mondanom sem kell, hogy először szkeptikus voltam. A Sernernek olyan pletykalapszaga volt. De Ove mindent bevetett, még az új, hatalmas cannes-i házába is meghívott.

– Mi?

– Hát igen, ne haragudj, hogy erről sem beszéltem neked. Azt hiszem, szégyelltem magam miatta. De úgyis el akartam menni a filmfesztiválra, hogy írjak egy portrét arról az iráni filmrendezőről, aki dokumentumfilmet készített egy tizenkilenc éves Sara nevű lányról, akit megköveztek, szóval úgy gondoltam: mit számít, ha Serner fizeti az útiköltségemet? Egy szó, mint száz, Ove meg én egész éjjel fenn voltunk és beszélgettünk. Ekkor elbizonytalanodtam. Nevetséges módon hencegett, és lenyomta a szokásos üzleti dumát. De végül mégiscsak hallgatni kezdtem rá, és tudod, miért?

– Mert jó volt vele az ágyban.

– Haha, nem, hanem azért, ahogyan rólad vélekedett.

– Miért, inkább velem akart lefeküdni?

– Határtalan csodálód.

– Kamu duma.

– Nem, Mikael, ebben tévedsz. Szereti a hatalmát, a pénzét és a cannes-i házát. Attól viszont nagyon szenved, hogy nem tartják olyan belevaló fickónak, mint téged. Ha a hitelességét nézzük, Mikael, ő a szegény, és te vagy a gazdag. Legbelül olyan szeretne lenni, mint te, ezt kimondottan éreztem rajta, és persze arra is rájöhettem volna, hogy az efféle féltékenység olykor veszélyes is lehet. Hisz ez az egész hadjárat ellened épp erről szólt, ezt nyilván te is tudod. Az emberek szánalmasnak érzik magukat attól, hogy te képtelen vagy megalkudni. Már a puszta léteddel is arra emlékezteted őket, mennyire áruba bocsátották saját magukat. Minél jobban dicsőítenek téged, annál nyomorultabbnak érzik saját magukat, és ebben a helyzetben

egyetlen módon védekezhetnek: ha téged is magukkal rántanak a mélybe. Ha te is velük buksz, attól nekik egy kicsit jobb lesz. Ha téged szidnak, attól visszakapják valamennyire a méltóságukat, legalábbis ők ezt képzelik.

– Köszönöm, Erika, de én tényleg nagy ívben teszek az egészre.

– Igen, tudom, vagy legalábbis remélem, hogy így van. De úgy láttam, hogy Ove tényleg szeretne a csapat tagja lenni, és annak is érezni magát. Arra vágyott, hogy a mi elismertségünkből ő is részesülhessen, és azt hittem, ez jó ösztönzőerő lesz majd. Mert ha olyan menő akar lenni, mint te, végzetes hiba lenne a Millenniumot egy szokványos Serner-termékké változtatni. Ha arról híresülne el, hogy ő az a pasi, aki tönkretette Svédország egyik legjobban istenített lapját, a maradék hitele is elveszne. Ezért hittem neki, mikor azt állította, neki és a vállalatnak egyaránt szüksége van egy presztízskiadványra, mondhatjuk úgy: egy alibire, és hogy csak segíteni akar nekünk, hogy arról írhassunk, amiben hiszünk, és úgy, ahogy akarunk. Az látszott, hogy elkötelezett az újság irányába, de én ezt puszta hiúságként értelmeztem. Vagánykodni akar egy kicsit, hogy felvághasson a motoros haverjai előtt azzal, hogy ő a mi kommunikációs szakemberünk, vagy ilyesmi. Sosem gondoltam volna, hogy tönkretenné az újság lelkét.

– Hát, pedig most pontosan ezt csinálja.

– Sajnos igen.

– És mi a helyzet a te kifinomult pszichológiai érzékeddel?

– Alábecsültem az ellenfél hatalmát. Te is észrevetted, hogy Ove és Serner is példásan viselkedett egészen addig, míg meg nem indult a hajtóvadászat ellened, aztán…

– Kihasználták.

– Nem, az valaki más volt. Valaki, aki Ovét akarta elkapni. Csak utólag jöttem rá, hogy Ovénak nem volt könnyű dolga, amikor maga mellé akarta állítani a többieket, hogy vásárolják be magukat a Millenniumhoz. A Sernernél Ove az egyetlen, aki kisebbrendűségi komplexusban szenved. A legtöbben egyszerű üzletemberek, akik utálnak minden, „álljunk ki egy fontos ügyért” kezdetű rizsát. Idegesítette őket Ove „hamis idealizmusa” – ahogy ők mondták –, és még az ellened indult hadjáratban is jó lehetőséget láttak arra, hogy megszorongassák.

– Mi a fene?

– Ha te azt tudnád! Eleinte nem volt semmi gond. Csak egy kicsit alkalmazkodni kellett a piachoz, és a követelmények egy része szerintem jól is hangzott. Hiszen magam is sokat töprengtem azon, hogyan tudnánk elérni egy fiatalabb célcsoportot is. Úgy éreztem, Ovéval hasznos tárgyalásokat folytattunk a témáról, ezért nem is aggódtam különösebben a mai előadása miatt.

– Azt észrevettem.

– De akkor még nem tört ki a balhé.

– Most melyik balhéról beszélünk?

– Arról, ami akkor következett be, amikor szabotáltad Ove beszédét.

– Én nem szabotáltam semmit, Erika, egyszerűen kimentem.

Erika még mindig a kádban ülve kortyolt egyet a borából, majd szomorkásan elmosolyodott.

– Mikor érted már meg végre, hogy te vagy Mikael Blomkvist?

– Azt hittem, nagyjából tisztában vagyok vele.

– Nem úgy tűnik, mert ha tisztában lennél vele, akkor tudnád, hogy ha Mikael Blomkvist kivonul egy, a saját lapjáról szóló előadásról, az nagy vihart kavar. Akár akarja Mikael Blomkvist, akár nem.

– Akkor elnézést kérek a szabotázsakcióm miatt.

– Ne tedd, nem hibáztatlak érte. Most már nem. Inkább, amint hallod, én kérek bocsánatot. Hiszen én hoztam magunkat ilyen helyzetbe. A balhé biztos kitört volna akkor is, ha te nem lépsz le. Csak az alkalomra vártak, hogy a torkunknak ugorhassanak.

– Mi történt?

– Amikor kimentél, mindannyiunknak elakadt a lélegzete, és Ove, akinek az önérzete újabb csorbát szenvedett, sutba vágta az egész előadását. Azt mondta, semmi értelme folytatni. Azután felhívta a központi irodát, és beszámolt a történtekről. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy alaposan túldramatizálva adta elő az egészet. Az a féltékenység, amelyben én reménykedtem, amiben lehetőséget láttam, kicsinyes gonoszsággá változott át benne. Úgy egy óra múlva azzal tért vissza, hogy a vállalat kész nagyobb összeget fektetni a Millenniumba, és minden eszközét felhasználni arra, hogy továbbra is kiadhassuk a lapot.

– És ez a jelek szerint nem jó hír.

– Nem, és ezt már azelőtt tudtam, hogy ő akár csak egy szót is szólt volna róla. Az egész arckifejezésén látszott. Szinte sugárzott az ijedség és a győzelmi mámor bizarr keverékétől, és erre először ő maga is nehezen talált szavakat. Összevissza fecsegett, azt mondta, hogy a vállalat több rálátást szeretne a munkánkra, meg a tartalom frissítését, és több hírességről szóló cikket. De aztán…

Erika behunyta a szemét, és végigsimított nedves haján, majd felhörpintette a maradék borát.

– Igen, Erika?

– Aztán kijelentette, hogy téged nem akar látni a szerkesztőség tagjai közt.

– Hogy mi?

– Persze sem ő, sem a vállalat nem mondta ki ezt így nyíltan, nehogy arról cikkezzenek az újságok, hogy a Serner kirúgta Blomkvistet. Ove nagyon elegánsan adta elő: azt szeretné, ha te szabad kezet kapnál, és erősebben koncentrálhatnál arra, amit a legjobban tudsz: a riportok írására. Stratégiai szempontból javasolta a Londonba való áthelyezésedet, és hogy szabadúszóként foglalkoztatnának.

– Londonba?

– Azt mondta, egy magadfajta embernek Svédország túl kicsi, de tudjuk, hogy értette.

– Úgy gondolják, amíg én a szerkesztőségben dolgozom, nem tudják véghezvinni az átalakításaikat?

– Nagyjából. Ugyanakkor nem hiszem, hogy bármelyikük is meglepődött volna azon, amikor én, Christer és Malin is simán rávágtuk, hogy nem, arról szó sem lehet. Andrei reakciójáról már nem is beszélve.

– Miért, ő mit tett?

– Már-már zavarba hoz, hogy el kell mondanom. Felállt, és kijelentette, hogy ez a

legszégyenletesebb dolog, amit életében hallott. És még azt is, hogy te vagy az egyik legjobb ember ebben az országban, a demokrácia és az újságírás büszkesége, és az egész Serner-konszern a föld alá bújhat szégyenében. Elmondta, milyen nagyra tart téged.

– Tehát jól beolvasott Levinnek.

– Jó srác.

– Tényleg az. És mit léptek erre Sernerék?

– Ove persze erre is felkészült. Azt mondta: – Persze ti is kivásárolhattok minket. – Csak éppen…

– …magasabb áron – fejezte be Mikael.

– Pontosan. Azt állította, hogy minden létező elemzés szerint a Sernert illető haszon legalábbis megduplázódott, amióta beszálltak, annak a hozzáadott értéknek és jó hírnévnek köszönhetően, amely az ő érdemük.

– Jó hírnévnek? Hát normálisak ezek?

– A jelek szerint egy cseppet sem, viszont annál okosabbak, és ki akarnak szúrni velünk. Továbbá két legyet akarnak ütni egy csapásra: nagyot szakítani anyagilag, közben pedig megszabadulni egy versenytárstól.

– Most mi a fenét csinálunk?

– Azt, amiben a legjobbak vagyunk, Mikael. Harcolunk! Én kiveszem a pénzem a bankból, és kivásároljuk őket, aztán küzdeni fogunk, hogy a miénk legyen Észak-Európa legjobb újságja.

– Persze, Erika, ez nagyon szuper, de mi lesz azután? Ott ülünk majd a tönk szélén. Ez ellen még te sem tehetsz semmit.

– Tudom, de sikerülni fog. Korábban is oldottunk már meg nehéz helyzeteket. Te meg én egy ideig fizetés nélkül is dolgozhatunk, nem fogunk éhen halni. Nem igaz?

– Erika, egyszer mindennek vége.

– Soha! Ne mondj ilyet!

– Akkor se, ha így igaz?

– Akkor főleg ne!

– Oké.

– Van valami nagy sztorid? – folytatta a nő. – Bármi, amivel a földbe döngölhetjük a svéd médiavilágot?

Mikael a tenyerébe temette az arcát, és valamiért a lánya, Pernilla jutott az eszébe, aki kijelentette, hogy apjától eltérően „valódi” írással fog foglalkozni, bár ki tudja, miért nem valódi az, amit ő csinál.

– Nem hiszem – felelte.

Erika akkorát csapott a fürdővízbe, hogy még a férfi zokniját is lefröcskölte.

– A francba, muszáj találnod valamit! Nem ismerek még egy embert ebben az országban, aki annyi tippet kapna, mint te!

– Annak a túlnyomó többsége süket duma. De talán… épp az előbb néztem utána valaminek. Erika felült a kádban.

– Minek?

– Á, semmi különös – helyesbített a férfi. – Csak álmodozom.

– Akkor álmodozzunk kettesben.
– Sok a ködös részlet, és semmire sincs bizonyíték.
– De valahogy mégis hiszel benne, igaz?
– Talán… de ez egy olyan apróság miatt van, aminek magához a történethez semmi köze.
– Éspedig?
– A régi fegyverhordozóm is szerepel benne.
– A Nő, nagy N-nel?
– Igen, ő.
– Ez azért ígéretesen hangzik, nemde? – kérdezte Erika, majd szép, mezítelen testével kiszállt a fürdőkádból.

8. FEJEZET

November 20. este

August a sarkán ült, a hálószoba sakktáblamintás padlóján, egy csendélet előtt, amelyet az apja állított össze neki: egy kék tál gyertyával, két zöldalmával és egy naranccsal. De semmi sem történt. August csak üresen bámult kifelé, a viharra, és Frans azon gondolkodott: talán hülyeség ösztönözni a gyereket.

Ha a fia csak rásandított valamire, és az máris beleégett az agyába, akkor miért épp az apjának kellene eldöntenie, mit rajzoljon le? August fejében már feltehetőleg ott nyüzsgött ezernyi saját kép, és lehet, hogy egy tál néhány gyümölccsel elég béna motívum. Talán a fiút egész más dolgok érdeklik. Frans ismét megkérdezte önmagától: vajon valami különlegeset akart-e mondani fia azzal a közlekedési lámpával? A rajz nem nyújtott épp megnyugtató látványt: nemcsak a stoplámpa pislákolt vészjóslóan, de vajon August valóban úgy érezte, hogy az az úton átkelő férfi fenyegetést jelenthet rá nézve?

Frans aznap már vagy századszor nézett a fiára. Mekkora szégyen, hát nem? Azelőtt pusztán furcsa, érthetetlen lénynek tartotta a saját gyerekét. Most ismét azon gondolkodott, nem lehet-e, hogy ő meg a fia mégiscsak nagyon hasonlóak? Frans idejében az orvosok még nem diagnosztizálták az ilyesmit. Akkoriban könnyen rámondták az emberre, hogy furcsa meg dilinyós. Ő határozottan más volt, túlságosan komoly, rezzenéstelen arcú gyerek, s az iskolában senki nem rajongott érte különösebben. Bár, ami azt illeti, ő se rajongott a többi gyerekért – inkább belemerült a számok és egyenletek világába, és ha nem volt muszáj, nem beszélt.

Rá aligha mondhatták volna, hogy autista, abban az értelemben, mint Augustra, bár talán egy Asperger-szindrómát simán ráhúztak volna. Számukra Hannával viszont egyedül az számított, hogy hittek abban, August korai diagnózisa majd megkönnyíti a helyzetüket, de szinte észrevehetetlenül kis fejlődést tudtak csak elérni nála. És most, a gyerek nyolcéves korában Frans egyszeriben rádöbbent, hogy a fia különleges képességekkel bír, feltehetőleg a térérzékelés és a matematika területén egyaránt. Vajon Hanna és Lasse hogy nem vette ezt észre?

Lasse egy szar alak, de Hanna alapjában véve egy érzékeny, kifinomult ember. Frans sosem felejtette el az első találkozásukat. Egy este történt, a Királyi Mérnöki Tudományos Akadémia rendezvényén, a Városházán, ahol Frans valami díjat kapott, de nem érdekelte. Unta már az egész vacsorát, és vágyott haza a számítógépéhez, amikor egy nő, aki valahonnan ismerősnek tűnt neki – Frans ugyanis nem mozgott valami otthonosan a celebek világában –, odalépett hozzá, és megszólította. Frans ekkor a saját szemében még mindig az a kockafej volt a

tappströmi suliból, akire a csajok megvetően néztek.

Képtelen volt felfogni, vajon egy olyan nő, mint Hanna, mit látott benne, aki – mint később megtudta – abban az időben érte el a karrierje csúcspontját. De aznap éjjel elcsábította a férfit, és úgy szeretkezett vele, ahogy azelőtt még senki. Ezután következett talán Frans életének legboldogabb időszaka, és mégis… a bináris jelek legyőzték a szerelmet.

Házasságuk ideje alatt agyondolgozta magát, és minden tönkrement. Lasse Westman átvette az irányítást, Hanna zárkózottá vált, ahogyan August is, és Fransnak persze dührohamot kellett volna kapnia. De nagyon jól tudta, hogy ő a felelős emiatt. Visszakapta a szabadságát, és nem törődött többé a fiával sem – talán mégis igaz volt az az állítás, amely a gyermekelhelyezési per során hangzott el, miszerint a mesterséges intelligenciát fontosabbnak tartotta a saját gyermeke intelligenciájánál. Mekkora marha volt!

Elővette a laptopját, és tovább keresett információkat a savant-szindrómáról. Már megrendelt egy csomó könyvet, többek közt a témával foglalkozó referenciamunkát, Dr. Darold A. Treffert professzor Islands of Genius[13] című kötetét. Ahogy az lenni szokott, úgy gondolta, mindent megtanul, amit a témáról tudni lehet. Ezek után semmiféle átkozott pszichológus vagy pedagógus nem csaphat a kezére, és nem mondhatja meg neki, mire van szüksége Augustnak. Ő jobban fogja tudni mindenki másnál. Folytatta a kutatást, és ezúttal épp egy autista kislányról, Nadiáról szóló történet fogta meg.

A lány életéről Lorna Selfe írt könyvet, Nadia: a case of extraordinary drawing ability in an autistic child címmel, valamint Oliver Sacks A férfi, aki kalapnak nézte a feleségét című kötetében is szerepelt. Frans elbűvölten olvasta a kislány magával ragadó történetét, ami sok szempontból hasonló volt Augustéhoz. Születésekor teljesen egészségesnek látszott ő is, s a szülők csak lassanként jöttek rá, hogy valami nem stimmel vele.

Nem kezdett el beszélni. Nem nézett az emberek szemébe. Ódzkodott a testi érintéstől, és nem reagált az anyja mosolyára és kezdeményezéseire. Általában csendes volt és visszahúzódó, kényszeresen tépkedett papírokat apró darabokra. Hatéves korára még mindig nem szólalt meg .

Mégis úgy rajzolt, mint egy kis Leonardo. Már hároméves korában minden előzmény nélkül lovakat rajzolt, de más gyerekektől eltérően nem a formákkal kezdte, vagy az egész körvonalával, hanem valami apró részlettel: egy patával, a zsoké egyik csizmájával, a ló farkával. És ami a legkülönösebb az egészben: gyorsan rajzolt. Szédítő sebességgel rakta össze a részleteket egységes egésszé – egyet ide, egyet oda, míg tökéletes egységet nem alkotott az egész: egy galoppozó vagy lépő lovat. Saját tinédzserkori próbálkozásai alapján Frans jól tudta, hogy nincs nehezebb, mint egy mozgásban levő állatot ábrázolni. Akárhogy is igyekszik az ember, a végeredmény természetellenes vagy merev lesz. Mesternek kell lenni ahhoz, hogy a futás könnyedségét ábrázolni lehessen. Nadia pedig már háromévesen mesternek számított.

Az ő lovai könnyed kézzel készített, tökéletes pillanatképek voltak, s mindez nem hosszú gyakorlás eredménye volt. Virtuozitása mintha valami gátat tört volna át, amely elbűvölte környezetét. Hogy volt képes rá? Hogy lehet, hogy néhány röpke kézmozdulattal évszázadokat sikerült átugrania a művészettörténet fejlődésében? Két ausztrál kutató, Allan Snyder és John Mitchell tanulmányozta a rajzait, majd 1999-ben előrukkoltak egy elmélettel, amely lassan

általánosan elfogadottá vált: valamennyien genetikailag örököljük a virtuozitás eme képességét, de a legtöbbünknél a kibontakozását gátolja valami.

Ha megnézünk egy focilabdát vagy bármi mást, nem érzékeljük azonnal, hogy ez egy háromdimenziós tárgy. Viszont az agyunk villámgyorsan értelmez egy csomó részletet, például az árnyékokat, a mélység- és színárnyalatbeli eltéréseket, s ezekből kiindulva von le következtetéseket a formájáról. Mi mindennek nem vagyunk tudatában, pedig mindezen részletek elemzésére sor kerül, mielőtt egy olyan egyszerű megállapítást tennénk, hogy az ott egy labda, és nem egy kör.

Az agyunk maga alakítja ki a végleges formát, és mikor ez megtörtént, mi nem látjuk azokat a részleteket, amelyeket elsőre észrevettünk. Úgy is mondhatnánk: nem látjuk a fától az erdőt. De Mitchellt és Snydert az fogta meg igazán az egészben, hogy ha valamilyen módon sikerülne az eredeti képet elővenni az agyunkból, egész más szemmel látnánk a világot, és talán könnyebben tudnánk megjeleníteni, akárcsak Nadia tette, minden gyakorlás nélkül.

Más szóval úgy gondolták, hogy Nadia hozzá tud férni ehhez az agyában tárolt nyersanyaghoz, az eredeti képhez. Látta a részletek és az árnyalatok gazdagságát, mielőtt még elméje feldolgozta volna azokat, s ezért kezdte mindig a rajzolást egy bizonyos részlettel: egy patával, egy orral, és nem az egésszel, mert az, amit mi az egész fogalma alatt értünk, nála nem alakult ki. Még ha Frans Balder talált is hibát az elméletben, vagy legalábbis, mint mindig, felmerült benne egy csomó kritikai kérdés, azért maga az alapgondolat tetszett neki. Ez számos tekintetben olyan eredeti látásmódnak tűnt, amilyeneket ő is mindig keresett a kutatásai során: olyan nézőpontot, amely nem vette természetesnek a dolgokat, hanem a látható dolgok mögött mindig az apró részleteket kereste. Úgy általánosságban magába szippantotta a téma, amelyben egyre növekvő elragadtatással olvasott, egészen addig, míg el nem borzadt. Talán még mondott is valami cifrát hangosan, és aggódva nézett a fiára. De nem a kutatások eredménye miatt, hanem azt követően, hogy elolvasta, amit Nadia első iskolaévéről írtak.

Nadia egy autista gyerekek számára indított osztályba járt, s oktatása során arra összpontosítottak, hogy megtanítsák beszélni, és a kislány ebben fejlődött is valamicskét. Egyik szót tanulta a másik után. De nagy árat fizetett érte. Amint ugyanis elkezdett beszélni, rajztehetsége elapadt. A szerző, Lorna Selfe szerint az történt, hogy az egyik nyelvet felváltotta a másik. Nadia, a zseniális művész egy átlagos, súlyosan fogyatékos autista gyerekké változott, aki egy kicsit ugyan tudott beszélni, ám teljesen elveszítette azt a képességét, amellyel ámulatba ejtette a világot. Vajon megérte azért a néhány szóért?

Nem! Akarta ordítani Frans, részben talán azért, mert ő maga mindig is kész lett volna bármi árat fizetni azért, hogy a saját szakterületén ő legyen „a zseni”. Inkább lenne olyan ember, aki képtelen értelmes társalgást folytatni a vacsoraasztalnál, mint egyszerűen átlagos. Bármit, csak a hétköznapiságot ne! Egész életében ez volt a jelmondata, és mégis… azért nem volt annyira hülye, hogy rá ne jöjjön: az ő elitizmusról vallott elvei a jelen helyzetben nem biztos, hogy jó irányba vezetik. Lehet, hogy néhány fantasztikus rajz mit sem ér ahhoz képest, amikor valaki képes maga kérni egy pohár tejet, vagy pár szót váltani a barátaival, az apjával… mit tudhatja ő azt?

Mégsem akart ilyen döntési helyzetbe kerülni. Nem lett volna képes lemondani a legfantasztikusabb dologról, ami a fia életében történt. Nem, az nem lehet, hogy választani kelljen. Egyetlen szülőt sem állíthatnak olyan döntés elé, hogy zseni legyen-e a gyereke vagy ne. Senki sem tudhatja előre, mi lesz a legjobb a gyereknek.

Minél többet gondolkodott ezen, annál képtelenebb dolognak tartotta, és rájött, hogy nem hisz benne, vagy legalábbis nem akar hinni benne. Nadia esete végül is csak egyetlen eset, erre pedig nem lehet alapozni a tudományt.

Többet akart megtudni erről, ezért tovább keresgélt az interneten. Ekkor szólalt meg a telefonja. Elég sokszor csörgött az utóbbi órákban. Amúgy titkos volt a száma, de Linusszal, a régi asszisztensével – aki kezdett már az idegeire menni, és különben sem nagyon bízott meg benne – semmi kedve nem volt most beszélgetni. Csakis Nadia esetére akart koncentrálni, semmi másra.

Mégis felvette a telefont, talán mert már idegesítette. Gabriella Grane kereste, az a bájos elemző a Titkosszolgálattól, és erre, mi tagadás, elmosolyodott. Bár legszívesebben Farah Shariffel állt volna össze, Gabriella szerepelt a második helyen. Gyönyörű, csillogó szeme volt, és gyors észjárása. Fransnak pedig gyengéi voltak az éles eszű nők.

– Gabriella – szólt bele a telefonba. – Szívesen beszélgetnék veled, de most nincs időm. Épp egy fontos dologgal foglalkozom.

– Hát erre biztos lesz idődd – felelte a nő szokatlanul érces hangon. – Ugyanis veszélyben vagy.

– Mesebeszéd, Gabriella! Mondtam már neked. Csak rám akarnak ijeszteni. Ennyi az egész.

– Frans, attól tartok, most nem erről van szó. Újabb fülest kaptunk, és ezúttal különösen megbízható forrásból. Úgy tűnik, valódi veszélyről van szó.

– Ezt hogy érted? – kérdezett vissza a férfi, oda sem figyelve igazán.

A telefont a füle és a válla közé szorítva tovább keresgélte a Nadia elvesztett képességéről szóló információkat.

– Nehéz megítélni a helyzetet, de engem aggaszt, Frans. Szerintem érdemes lenne komolyan venni.

– Akkor komolyan veszem. Megígérem, hogy nagyon óvatos leszek. Szokás szerint a házban maradok. De amint már mondtam, kissé elfoglalt vagyok, ráadásul szerintem tévedsz. 0 Solifonnál…

– Persze, persze, lehet, hogy tévedek – vágott közbe a nő. – Megeshet. De mi van, ha nem? Csak gondolj bele, mi van, ha van egy icipici esélye is, hogy igazam van?

– Rendben, de…

– Semmi de, Frans, semmi de! Inkább hallgass végig. Azt hiszem, jól ítéled meg a helyzetet. 1 Solifonnál senki nem akar ártani neked, legalábbis fizikailag. Bárki bármit mond, azért az egy civilizált szervezet. De úgy tűnik, valaki vagy valakik a vállalattól kapcsolatban állnak egy bűnszervezettel, egy borzasztóan veszélyes csoporttal, amelyiknek Oroszországban és Svédországban is vannak leágazásai, és ők azok, akik veszélyt jelenthetnek rád.

Most először vette le a szemét Frans a képernyőről. Hiszen tudta, hogy Zigmund Eckerwald a Solifonnál együttműködött egy bűnbandával. Még sikerült is a vezérük néhány jelszavát

lenyúlnia, de Balder nem értette, miért fordulna ellene a szervezet. Vagy nagyon is jól tudta?

– Egy bűnszervezet? – ismételte.

– Pontosan. És végül is, logikus, nem? Hiszen te magad is valami ilyesmire gondoltál, nem igaz? Amikor az ember elkezdi mások ötleteit lopkodni, és pénzt keres rajta, akkor átlépett egy határt, ahonnan már csak lefelé vezet az út.

– Én úgy emlékszem, inkább valami olyasmit mondtam: elég hozzá egy csapatnyi ügyvéd. A minden hájjal megkent jogászok nyugodtan kilopják az ember szemét is. Az ügyvédek manapság mindent letarolnak, akár egy torpedó.

– Oké, lehet. De figyelj, mert még nem hoztam döntést a személyi védelem ügyében. Valami titkos helyre akarlak küldeni. Úgy gondoltam, azonnal érted megyünk.

– Hogy mi?

– Véleményem szerint azonnal kell cselekednünk.

– Soha. Én és…

Majd a férfi elhallgatott.

– Van nálad még valaki? – érdeklődött a nő.

– Nem, nincs, de most nem mehetek.

– Nem hallottad, amit mondtam?

– De, nagyon is jól hallottam. De minden tiszteletem ellenére úgy érzem, csak okoskodás a részedről az egész.

– Az okoskodás hozzátartozik a veszély természetéhez, Frans. De az, aki jelentkezett nálunk… hát tulajdonképpen nem is lenne szabad elmondanom… egy NSA-ügynök volt, aki ennek a szervezetnek a feltérképezésével foglalkozik.

– NSA? – fintorodott el a férfi.

– Tudom, hogy nem nagyon rajongsz értük.

– Az enyhe kifejezés.

– Jó, jó, de ezúttal a te oldaladon állnak. Legalábbis az az ügynök, aki felhívott. Megbízható nő. A lehallgatások során kiderített valamit, ami akár egy gyilkossági terv is lehet.

– Ellenem?

– Nagyon úgy tűnik.

– Nagyon úgy tűnik? Ez amolyan találgatásféle? Mert én úgy érzem.

Frans lábai előtt August a ceruzái után nyúlt.

– Itt maradok – szögezte le.

– Ugye, csak viccelsz?

– Nem, dehogy. Szívesen elmegyek, ha már több adat áll a rendelkezésetekre, de így egyelőre nem. Egyébként egészen kiváló ez a riasztó, amit a Milton szerelt fel nekem. Kamerákkal és érzékelőkkel vagyok körülvéve.

– Most komolyan mondod?

– Igen, és mint tudod, átkozottul fafejű vagyok.

– Van fegyvered?

– Mi ütött beléd, Gabriella? Én meg a fegyverek? A legveszélyesebb eszközöm egy új sajtkés.

– Figyelj! – szólt a nő, majd megtorpant.

– Igen?

– Őrző-védőket rendelek ki hozzád, ha akarod, ha nem. Ne aggódj miattuk. Szerintem észre sem fogod venni, hogy ott vannak. De ha már annyira fafejű vagy, hadd adjak neked egy jó tanácsot.

– Mi lenne az?

– Fordulj a nyilvánossághoz, az felér egy életbiztosítással. Mondd el a médiának, amit tudsz, akkor a legjobb esetben értelmetlenné válik, hogy eltegyenek láb alól.

– Majd gondolkodom rajta.

Frans hallotta, hogy Gabriella hangja megtörik.

– Mi az? – kérdezte.

– Várj egy kicsit. Valaki van a másik vonalban. Muszáj…

Majd eltűnt, Frans pedig, akinek ezúttal valóban illett volna mással foglalkoznia, csak egyetlen dologgal törődött: vajon elveszíti-e August a rajzolási képességét, ha megtanítja beszélni?

– Ott vagy még? – kérdezte kis idő múlva Gabriella.

– Hát persze.

– Sajnos le kell tennem. De ígérem, küldök hozzád őrizetet, amilyen gyorsan csak lehet. Majd jelentkezem. Vigyázz magadra!

Frans letette, majd felsóhajtott. Hannára gondolt, azután megint Augustra, utána a szekrényajtón visszatükröződő sakktáblamintás padlóra, és minden másra, ami az adott pillanatban nem volt különösebben fontos, s csak úgy mellesleg, szórakozottan motyogta maga elé:

– Vadásznak rám.

Valahol belátta, hogy ez a lehetőség koránt sincs kizárva, még ha egész idő alatt el is utasította a gondolatot, hogy idáig fajulhat a dolog. De mit tudhatott róluk? Semmit. Ráadásul nem is ért rá most ezzel foglalkozni. Inkább tovább kutatott Nadia sorsa után, és hogy milyen jelentőséggel bírhat a beszéd a fia számára. Persze nem volt bölcs döntés úgy tenni, mintha mi sem történt volna. A fenyegetés ellenére csak szörfölt tovább a neten, s végül talált is egy neurológiaprofesszort, egy bizonyos Charles Edelmant, a savant-szindróma híres szakértőjét, s ahelyett, hogy szokásához híven tovább olvasott volna – az irodalmat ugyanis mindig előnyben részesítette az élő emberekkel szemben –, inkább felhívta a Karolinska Intézet központi telefonszámát.

Azután belátta, hogy túl későre jár már az idő. Edelman már biztos nincs bent a munkahelyén, a privát telefonszáma pedig titkos volt. De várjunk csak… talált egy Ekliden nevű intézményt, amelyet különleges képességekkel rendelkező autista gyermekek számára létesítettek. Ott próbálkozott. Jó sokszor kicsengett a telefon, majd felvette egy hölgy, aki Lindros nővérként mutatkozott be.

– Ne haragudjon, hogy ilyen későn zavarom – szabadkozott Frans Balder. – Edelman professzor urat keresem. Benn találom még esetleg?

– Igen, itt van. Ebben az ítéletidőben senki nem tud hazamenni. Mit mondjak neki, ki keresi?

– Frans Balder – felelte a férfi, majd hozzátette még, hátha ez segít: – Frans Balder professzor.

– Várjon egy kicsit – kérte Lindros nővér. – Megnézem, ráér-e.

Frans Augustot nézte, ahogy megint megfogta a ceruzát, majd tétovázott, és Frans ettől valahogy nyugtalan lett, mintha rossz előérzete támadt volna a fiát nézve. – Egy bűnszervezet – motyogta.

– Charles Edelman – szólt egy hang a vonal túlsó végén. – Valóban Balder professzorral beszélek?

– Igen, én vagyok. Volna egy kis…

– El sem tudja képzelni, micsoda megtiszteltetés ez számomra – áradozott Edelman. – Épp most jöttem egy stanfordi konferenciáról, ahol a maga, neurális hálózatok körében végzett kutatása volt a téma, és még fel is tettük magunknak a kérdést, nem lehetséges-e, hogy mi, neurológusok egy csomó mindent tanulhatnánk az agy működéséről, ha máshonnan, mégpedig a mesterségesintelligencia-kutatásai felől közelítenénk meg a témát. Arra voltunk kíváncsiak…

– Ez igazán hízelgő – vágott közbe Frans. – De az a helyzet, hogy volna egy apró kérdésem.

– Ó, valóban? Szüksége van valamire a kutatásaihoz?

– Nem, egyáltalán nem. Viszont van egy autista fiam. Nyolcéves, és még nem tud beszélni, de a minap átmentünk a hornsgatani kereszteződésnél, és azután…

– Igen?

– …leült, és lerajzolta az egészet, szédítő sebességgel és tökéletes részletességgel. Egészen elképesztő volt!

– És szeretné, ha odamennék, és megnézném az alkotását?

– Igen, az jó lenne. De nem ezért hívtam. Valójában aggódom miatta. Azt olvastam, hogy számára talán a rajzolás a külvilággal való kommunikáció eszköze, és ha megtanul beszélni, lehet, hogy elveszíti ezt a képességét. Az egyik kifejezésmódot felváltja a másik.

– Nyilván olvasta Nadia történetét.

– Honnan tudja?

– Mert mindig vele példálóznak ebben a témában. De nyugodjon meg, Frans. Szólíthatom így?

– Persze.

– Jól van, Frans, nagyon örülök, hogy felhívott, és annyit már most megmondhatok, hogy nem kell aggódnia. Sőt. Nadia a kivétel, aki erősíti a szabályt, ennyi az egész. Minden kutatás azt támasztja alá, hogy a nyelvi fejlődés inkább erősíti a savant-szindrómát. Nézzük csak Stephen Wiltshire esetét, ugye róla is olvasott?

– Ő az, aki gyakorlatilag egész Londont lerajzolta.

– Pontosan. Minden tekintetben fejlődött, művészileg, intellektuális és nyelvi szempontból is. Ma híres művészként tekintenek rá. Úgyhogy biztos lehet benne, Frans, nem lesz semmi gond. Igaz, megesik olykor, hogy egy gyerek elveszíti a különleges képességét, de ez általában más okból következik be. Vagy belefáradnak, vagy valamilyen külső hatás éri őket. Azt olvasta, hogy Nadia akkoriban veszítette el az édesanyját?

– Igen.

– Talán inkább ez a kézenfekvő magyarázat. Persze ezt sem én, sem senki más nem tudhatja

biztosan. De aligha amiatt történt, hogy megtanult beszélni. Szinte nincs is hozzá hasonló dokumentált eset, és ezt nem csak azért mondom, hogy alátámasszam a szakmai meggyőződésemet. Napjainkban az az egybehangzó vélemény az uralkodó, hogy a savant-szindrómások csak nyerhetnek azzal, ha intellektuális képességeiket minden területen fejleszthetik.

– Tényleg így gondolja?

– Határozottan.

– A számokhoz is nagyon jól ért.

– Valóban? – kérdezte Charles Edelman töprengve.

– Miért kérdezi?

– Mert a művészi tehetség egy savant-szindrómás esetében nagyon ritkán párosul matematikai képességekkel. Ez két olyan dolog, amelynek semmi köze egymáshoz, sőt olykor még ki is olthatják egymást.

– Pedig így van. A rajzainak geometriai ábrázolásai is tökéletesek, mintha kiszámolta volna az arányokat.

– Rendkívül érdekes. Mikor találkozhatnék vele?

– Hát nem is tudom. Így elsőre csak tanácsot szeretnék kérni.

– Akkor határozottan azt tanácsolom: fejlessze a fiút! Stimulálja. Hagyja, hogy minden téren elmélyíthesse a képességeit.

– Én…

Frans különös nyomást érzett a mellkasában, és hirtelen nehezére esett megszólalni.

– …csak meg akarom köszönni – folytatta. – Őszintén. De most már muszáj…

– Részemről a megtiszteltetés, hogy beszélhettem magával, és fantasztikus lenne, ha személyesen is találkozhatnék magával és a fiával is. Kifejlesztettem egy elég igényes tesztet a savant-szindrómások számára, ha szabad dicsekednem egy kicsit. Együtt könnyebben megismernénk a fiát.

– Persze, az jó lenne. De most muszáj… – motyogta Frans, anélkül, hogy tudta volna, mit is akart mondani. – Viszonthallásra és köszönöm.

– Ja, igen, természetesen. Remélem, hamarosan újra hallok önről.

Frans letette a telefont, majd egy pillanatig csendben ült, karba tett kézzel, és Augustot figyelte, aki még mindig tétovázva fogta a sárga ceruzát, s a gyertya fényébe bámult. Majd Frans Balder válla rázkódni kezdett, és hirtelen megindult a könnyáradat a szeméből. Márpedig Frans Balder professzorról sok mindent el lehetett mondani, de azt nem, hogy minden különösebb ok nélkül sírva fakadt volna.

Már nem is emlékezett rá, mikor esett meg vele ilyesmi utoljára. Akkor sem sírt, amikor az anyja meghalt, és olyankor sem, soha, amikor valami megindító dolgot látott vagy hallott. Afféle kőszobornak tartotta magát. De most, a megannyi kréta és ceruza közt üldögélő fia szeme láttára a professzor úgy sírt, mint egy gyerek, és nem zavartatta magát. Charles Edelman szavai voltak rá ilyen nagy hatással.

Most már August nyugodtan megtanulhat beszélni, és közben rajzolhat is tovább. Ez nagyszerű! De nem csak emiatt sírt. Hanem a Solifonnál lejátszódó dráma miatt. A halálos

fenyegetés miatt. A titkok miatt, amelyeket megőrzött magának, és Hanna vagy Farah vagy ki tudja még, ki miatt, aki csak képes lehet betölteni a mellkasában támadt űrt.

– Kisfiam! – szólalt meg elragadtatással és magán kívül. Azt sem vette észre, hogy közben a laptopja bekapcsolt, és a birtokán levő egyik térfigyelő kamera képeit kezdte mutatni.

Odakint a kertben, a tomboló viharban egy hórihorgas alak sétált bélelt bőrdzsekiben, szürke baseballsapkáját úgy a szemébe húzva, hogy az szinte az egész arcát eltakarta. Bárki is volt az illető, tisztában volt vele, hogy filmre veszik. Vékony, nyúlánk alkata ellenére, ringó, enyhén rugózó járásával egy nehézsúlyú bokszolóra emlékeztetett a ringben.

Gabriella Grane még mindig az irodájában ült a Titkosszolgálatnál, keresgélt a neten és a szervezet nyilvántartásai közt. Nem lett sokkal okosabb, s ennek elsődleges oka az volt, hogy nem is tudta igazán, mit keres. De most valami újabb, nyugtalanító érzés kerítette hatalmába, tompán, körvonalazatlanul.

Balderrel való beszélgetésüket félbeszakították. Helena Kraft volt az, a Titkosszolgálat főnöke, aki ismét felhívta, ugyanazért, mint előzőleg. Alona Casales, az NSA-tól beszélni akart vele, s ezúttal sokkal nyugodtabb volt a hangja, és megint flörtölősre vette a figurát.

– Sikerült rendbe hozni a számítógépeiteket? – kérdezte Gabriella.

– Hogy? Ja, igen, jó kis cirkusz volt, de azt hiszem, semmi komoly, és ne haragudj, hogy rébuszokban beszéltem. Lehet, hogy valamennyire most is kénytelen leszek így tenni. De többet is el szeretnék árulni neked, és ismételten hangsúlyozom, hogy a Balder professzorra leselkedő veszélyt valósnak és súlyosnak ítélem meg, még akkor is, ha teljes bizonyossággal semmit sem tudhatunk. Nektek sikerült valamire jutnotok vele?

– Én magam beszéltem vele, de nem hajlandó elhagyni az otthonát. Azt mondta, épp valamivel foglalkozik. Úgyhogy odarendelem neki az őrizetet.

– Remek. És amint sejtheted, nem véletlenül fordultam épp hozzád. Alaposan körülnéztem, és le vagyok nyűgözve, Grane kisasszony. Egy ilyen nőnek nem kellene már rég a Goldman Sachsnál dolgoznia és milliókat keresnie?

– Az nem az én stílusom.

– Az enyém sem. A pénzre ugyan nem mondanék nemet, de ez az alulfizetett szimatolás jobban illik hozzám. Hát ez a helyzet, szívem. Mi azt mondjuk, nem nagy ügy, de szerintem tévedünk. Nem csak azért, mert meg vagyok győződve róla, hogy ez a csoport veszélyt jelent a nemzetgazdasági érdekekre nézve. Szerintem politikai érdekek is közrejátszanak. Az egyik orosz informatikus, akiről már beszéltem, egy bizonyos Anatolij Kabarov, kapcsolatban áll az orosz duma egyik híres vezetőjével, akit Ivan Gribanovnak hívnak, és nagyrészvényes a Gazpromnál.

– Idáig értem.

– De gyakorlatilag nincs még semmi bizonyíték a kezünkben, és sok időt töltöttem el azzal, hogy megpróbáljam megfejteni a vezetőjük kilétét.

– Azét a férfiét, akit Thanos néven ismerünk.

– Vagy nőét.

– Nőét?

– Hát, az is lehet, bár nem valószínű. Az efféle bűnbandák a nőket csak kihasználják, de nem emelik őket vezetői rangra, másrészt pedig az illetőt férfiként említik.

– Akkor miért gondolod mégis, hogy egy nő lehet az?

– Úgy is mondhatnám, hogy egyfajta tiszteletből. Úgy emlegetik ezt az embert, ahogy a férfiak beszélnek az általuk vágyott és csodált nőkről.

– Tehát, mint valami szépségről.

– Olyasmi, de az is lehet, hogy belefutottam valami homoerotikus játékba, és ki lehetne nálam boldogabb, ha kiderülne, hogy az orosz gengszterek vagy az állam vezetői efféle örömöknek hódolnak.

– Na, azt elhiszem!

– De valójában ezt csak azért említem, hogy nyíltan viszonyulj ehhez a zavaros ügyhöz, ha esetleg a te asztalodon landol. Ugye tudod, hogy mindig benne van pár ügyvéd is a buliban? A hackerek segítségével lopni tud az ember, az ügyvédekével pedig legalizálni a lopást. Mit is mondott erről Balder?

– „A törvény előtt valamennyien egyenlőek vagyunk, ha egyformán fizetünk.”

– Pontosan. Aki megengedheti magának a kellő védelmet, manapság bármit megszerezhet. Biztos ismered Balder jogi képviselőjét, a washingtoni Dackstone & Partner irodát.

– Ó igen.

– Akkor azt is tudod, hogy a cég olyan nagyvállalatoktól is rendszeresen kap megbízást, ahol a szart is kiverik az olyan feltalálókból és újítókból, akik némi ellentételezést remélnek a találmányaikért.

– Persze, ezt már akkor megtanultam, amikor Håkan Lans találmányaival foglalkoztunk.

– Na, az is egy szörnyű história, igaz? De ebben az az érdekes, hogy a Dackstone & Partner neve is előfordul a bűnszövetkezet egyik levelezésében azon kevesek közül, amelyeket sikerült lenyomoznunk és elolvasnunk. Ott csak úgy említették őket, mint D.P., vagy egyszerűen csak D.

– Tehát a Solifon és ezek a gengszterek ugyanazokat a jogászokat bízzák meg.

– Úgy tűnik, és ez még nem minden. A Dackstone & Partner most Stockholmban fog irodát nyitni, és tudod, hogy jutott ez a tudomásunkra?

– Nem – felelte Gabriella egyre idegesebben.

A lehető leghamarabb be akarta fejezni a beszélgetést, és gondoskodni arról, hogy Balder megfelelő rendőrségi védelmet kapjon.

– Úgy, hogy figyeltük a bandát – folytatta Alona. – Kabarov pedig megemlítette a dolgot egy félmondatban, ami arra utal, hogy közeli kapcsolatban állnak a céggel. A csoport már tudott az elhatározásukról, mielőtt az hivatalossá vált volna.

– Vagy úgy.

– Igen, és Stockholmban a Dackstone & Partner összeáll egy svéd ügyvéddel, akit Kenny Brodinnak hívnak. Korábban bűnügyi jogász volt, és arról vált ismertté, hogy eléggé az ügyfelei közelébe férkőzött.

– Ha más nem is, egy klasszikus kép azért bolyongott a pletykalapokban, amelyen Kenny Brodin a gengszter haverjaival bulizik, és ráhajt valami call-girlre – közölte Gabriella.

– Én is láttam, és szerintem, ha bele akarjátok ásni magatokat ebbe a történetbe, jó lesz, ha Brodinnal kezditek. Ki tudja, lehet, hogy ő az összekötő kapocs a nagybefektetők és e között a banda között.

– Majd utánanézek – felelte Gabriella. – De most más elintéznivalóm is van. Majd beszélünk, gondolom.

Ezek után felhívta a Titkosszolgálat Személyvédelmi Osztályának aznap esti ügyeletesét, aki nem kisebb személyiség volt, mint Stig Yttergren, s ez nem könnyítette meg Gabriella helyzetét. A férfi hatvanéves volt, igen testes, mérsékelten alkoholista és nagy kártyás, kedvenc elfoglaltsága pedig a neten játszott pasziánsz. Néha úgy hívták: „Semmit sem intéz Úr”, ezért aztán Gabriella a leghivatalosabb hangján magyarázta el neki a helyzetet, és követelte, hogy Frans Balder professzor Saltsjöbadenben a lehető leghamarabb védőőrizetet kapjon. Stig Yttergren a szokásos módon válaszolt, hogy az nehéz lesz, sőt valószínűleg nem is fog menni, s mikor erre a nő azzal érvelt, hogy maga a Titkosszolgálat vezetője rendelkezett így, Stig motyogott magában valamit, amit a legrosszabb esetben úgy lehetett érteni: „Az a besavanyodott picsa”.

– Ezt meg sem hallottam – felelte Gabriella. – De gyorsan intézze el! – És persze így sem ment gyorsan, s miközben ő várt és idegesen dobolt az ujjaival az íróasztalon, utánanézett a Dackstone & Partnernek, valamint minden olyan információnak, amit Alonától hallott, és ekkor valami nyugtalanítóan ismerős érzése támadt.

Ám sehogy sem akart tisztulni a kép, s még mielőtt valamire juthatott volna, Stig Yttergren visszahívta, és persze, hogy a Személyi Védelmi Osztályon épp senkit sem lehet elérni. Azt mondta, aznap este szokatlanul sokan kivonultak a királyi családhoz, mert valami nagy csinnadratta volt náluk a norvég királyi pár részvételével, aztán ott volt még a Svéd Demokraták pártvezetője, akit fejen találtak egy fagylalttal, anélkül, hogy a testőrei közbeavatkozhattak volna, így aztán a késő este tartandó beszéde alatt meg kellett erősíteni az őrizetet Södertäljében.

Yttergren inkább rendelt „két fantasztikus palit a helyi rendőrségtől”, akiket Peter Blomnak és Dan Flincknek hívtak, és Gabriellának be kellett érnie velük, habár a Blom és a Flinck név úgy hangzott, mint a Kling és Klang a Harisnyás Pippiből, s egy pillanatra elárasztotta a balsejtelem. Utána pedig önmagára kezdett haragudni.

Tipikus sznob beállítottságának köszönhetően a nevük alapján ítélte meg az embereket. Jobban aggódott volna, ha mondjuk Gyllentofsnak, vagy valami hasonlónak hívják őket. Akkor biztos valami dilinyós, tehetetlen figurákkal hozta volna össze a sors. Ezek is megteszik, gondolta aggályait félretéve.

Ezután folytatta a munkát. Hosszú éjszakának nézett elébe.

---

0 am. A zsenik szigete (Dr. Darold A. Treffert). Nadia: egy autista gyermek különleges rajztehetségének esete (Lorna Selfe)

9. FEJEZET

A november 21-re virradó éjjel

Lisbeth úgy ébredt, hogy keresztben feküdt a franciaágyon, és rájött, hogy az imént épp az apjáról álmodott. Valami vészjósló érzés burkolta be, mint egy köpeny. De azután eszébe jutott az előző este, és arra gondolt, talán ez csak a teste természetes kémiai reakciója. Erősen másnapos volt, és remegő térdekkel kelt fel. Bement a hatalmas fürdőszobába – ahol jakuzzi, márványborítás, na meg mindenféle luxuscucc volt –, hogy hányjon egyet. De nem történt más, mint hogy a padlón összegörnyedve mélyeket lélegzett.

Később felállt, és szemügyre vette magát a tükörben. Amit látott, az nem dobta fel túlságosan. Tekintete vérvörös volt. Igaz, még alig múlt éjfél. Pár óránál nem aludhatott többet. A fürdőszobaszekrényből elővett egy poharat, és megtöltötte vízzel. Ám ebben a pillanatban visszatértek az álom emlékei, mire összeroppantotta a poharat, és csúnyán megvágta a kezét. Vér csepegett a padlóra, ő pedig káromkodások közepette megállapította, hogy aligha lesz képes újra elaludni.

Próbálja meg feltörni a titkos fájlt, amelyet előző este töltött le? Á, semmi értelme nem lenne, legalábbis most. Inkább a keze köré tekert egy törülközőt, odalépett a könyvespolcához, és levett egy friss tanulmányt a princetoni fizikus, Julie Tammet tollából, aki leírta, hogyan keletkezik fekete lyuk az óriáscsillagok gravitációs összeomlásakor. Ezzel a kötettel leheveredett a Slussenre és a Riddarfjärdenre néző ablak alatti kanapéra.

Amint olvasni kezdett, kicsivel jobban érezte magát. Igaz, a törülközőről vér csepegett a könyv lapjaira, a fejfájása pedig csak nem akart elmúlni. Mégis egyre jobban belemélyedt a könyvbe, s időről időre jegyzetelt is a margóra, bár tulajdonképpen semmi újat nem tudott meg . Az átlagembereknél jobban tisztában volt azzal, hogy a csillag belsejében a gravitációs összehúzódás következtében belső nyomás alakul ki, amelynek hatására megemelkedik a hőmérséklet, és beindul a hidrogént héliummá alakító termonukleáris folyamat. A folyamat egészen addig tart, amíg a csillag belsejében termelt termonukleáris energia már nem lesz képes ellensúlyozni a gravitációs összehúzódást. Lisbeth számára ez maga volt az egyensúly, egy olyan kötélhúzás, amelyben a két fél sokáig egyenlő erővel bír, majd végül, amikor a nukleáris energia elfogy, kérlelhetetlenül megszületik a győztes.

Az ekkorra már túlnyomórészt héliumot tartalmazó mag mindaddig összehúzódik, amíg a magot körülvevő, el nem égetett hidrogénből álló héjban a hőmérséklet elegendően nagy nem lesz ahhoz, hogy a termonukleáris reakció új fázisát beindítsa. Ez az égés a kéregben a csillag külső burkolatának felfúvódását és lehűlését okozza. A mag ekkor összehúzódik, felmelegszik,

és a magban lévő hélium most már termonukleáris energiaforrásként szolgál. Ebben a folyamatban szén keletkezik. Nagyobb csillagok elegendően sok héliumot tartalmaznak ahhoz, hogy a folyamat folytatódjon, és nehezebb elemek is kialakuljanak, egészen a vasig. De a vas a legnehezebb elem, amelynek a kialalakulása során energia termelődik, és amikor az összes hélium elfogyott, a mag katasztrofikus hirtelenséggel összeroskad, ami a külső rétegeket ledobó szupernóva-robbanáshoz vezet. A jelenlegi elméletek azt sugallják, hogy az összeroskadt magból ezután a tömegétől függően egy neutroncsillag vagy egy fekete lyuk lesz.

Ezt elegánsan a következő képlettel lehet leírni:

$$r_s = \frac{2Gm}{c^2}$$

Amelyben „rs” a Schwarzschild sugár, „G” a gravitációs állandó, „m” a test tömege, „c” pedig a fénysebesség. Karl Schwarzschild már az első világháború idején leírta azt az állapotot, amelyben egy csillag olyan kritikus méretre zsugorodik, hogy még a fény sem képes belőle kiszabadulni, és ez már nem visszafordítható. Ebben a helyzetben az égitest pusztulásra van ítélve. Minden atomja egyetlen belső, szinguláris pont felé igyekszik, ahol az idő és a tér véget ér. A feltételezések szerint még ennél is különösebb, teljesen irracionálisnak tűnő események játszódnak le ebben a törvényektől vezérelt világban.

A szingularitás kívül esik a jelenleg ismert fizikai törvények hatáskörén, minden ismert fizikai törvény végállomása, amely inkább magára az eseményre vonatkozik, nem egyetlen pontra. Ezt a teret s vele együtt az úgynevezett fekete lyukat veszi körül az eseményhorizont. Lisbeth kedvelte a fekete lyukakat. Valahogy rokonságot érzett velük.

Mégis, akárcsak Julie Tammet, először nem a fekete lyukak iránt kezdett érdeklődni, hanem az azokat létrehozó folyamat iránt. Ebből is elsősorban az a tény ragadta magával, hogy a csillagok halála a tágas univerzumban kezdődik, amelyet Einstein relativitáselméletével szoktunk magyarázni, és abban az apró, eltűnő világban végződik, amely a kvantummechanika elvei szerint működik. Lisbeth meg volt győződve arról, hogy ha képes lenne ábrázolni ezt a folyamatot, összehozhatná a világegyetem két, egymással összeegyeztethetetlen nyelvét: a kvantumfizikát és a relativitáselméletet. De erre minden bizonnyal képtelen lenne, akárcsak annak az átkozott titkosított szövegnek a megfejtésére. Önkéntelenül megint az apja jutott eszébe.

Az az undorító féreg újra meg újra megerőszakolta Lisbeth anyját, amikor ő még gyerek volt, egészen addig, míg az anyja maradandó sérüléseket nem szerzett. A lány, aki még csak tizenkét éves volt, saját kezűleg intézte el a férfit, méghozzá igen keményen. Akkoriban még fogalma sem lehetett arról, hogy az apja egy kiugrott profi kém, aki az orosz katonai hírszerzésnél, a GRU-nál teljesített szolgálatot. Arról pedig még kevésbé, hogy a Svéd Titkosszolgálat egy különleges részlege, az úgynevezett Szekció, mindenáron meg akarja védeni őt. Azt azért már akkor észrevette, hogy apját valamiféle rejtély veszi körül, amit senki sem mer megfejteni, vagy egyáltalán utalni a létezésére. Még egy olyan egyszerű dolog tekintetében sem, mint a férfi neve.

Minden neki küldött levélen és iraton ez állt: Karl Axel Bodin, és a kívülállóknak Karl néven kellett szólítaniuk. De a Lundagatanon élő család tudta, hogy ez kitalált név, a valódi neve Zala, pontosabban Alexander Zalachenko. Olyan ember volt, akinek nem kellett sok ahhoz, hogy folyton a frászt hozza mindenkire, miközben magán viselte a sérthetetlenség köpenyét – legalábbis Lisbethnek ez volt az érzése.

Még ha annak idején nem is ismerte apja titkait, arra azért rájött, hogy a férfi nyugodtan tehet bármit, úgyis megússza. Ez lehetett az egyik oka annak, hogy úgy járt-kelt, mint valami méltóság. Őt nem lehetett elkapni, mint akárki mást, és ennek teljes tudatában élt. Más apákat fel lehetett jelenteni a hatóságoknál vagy a rendőrségen. De Zala háta mögött felsőbb erők álltak. Lisbethnek eszébe jutott az a nap, amikor anyját a földön fekve találta, és semmi életjelt nem adott. Ekkor határozott úgy, hogy ő maga fogja ártalmatlanná tenni az apját.

Ezt és még egy titkot rejtegetett abban a fekete lyukban, ami az övé volt – a lelkében.

Éjjel 1 óra 18 perckor beindult a riasztó, és Frans Balder hirtelen felült az ágyban. Valaki behatolt a házba? Megmagyarázhatatlan félelmet érzett, és tapogatózni kezdett a sötétben. August ott feküdt mellette. Nyilván titokban odafeküdt mellé, ahogy szokott, s most nyugtalanul nyöszörgött, mintha a sziréna hangja megzavarta volna az álmát. Kicsi fiam, gondolta Frans. Majd megdermedt. Lépéseket hall?

Á, nyilván képzelődik. Képtelenség lenne mást is meghallani, mint a riasztót. Nyugtalanul pillantgatott ki a viharba. Úgy tűnt, a szél jobban süvít, mint valaha. A víz csapkodta a mólót és a partot. Az üvegablakok megremegtek és összekoccantak. Lehet, hogy a szél indította be a riasztót? Talán ilyen egyszerű a magyarázat.

Azért természetesen utána kell néznie, és segítséget hívni, ha indokolt, s ellenőrizni, hogy az őrző-védők, akiket Gabriella rendelt neki, megérkeztek-e. A két férfi a helyi rendőrségtől már órák óta úton volt a háza felé. Nevetséges. Egész idő alatt hátráltatta őket az időjárás, meg az egymásnak ellentmondó parancsok, amiket menet közben kaptak, hogy épp kinek és miben segítsenek. Egyetértett Gabriellával, hogy így az egész reménytelenül amatőr dolognak tűnt.

Telefonálnia kell, méghozzá gyorsan, mert közben August felébredt, vagy legalábbis ébredezett. Az hiányzik legkevésbé, hogy a fiú hisztérikus rohamot kapjon, és az ágy háttámlájához csapkodja magát. A földugó! jutott eszébe, s előkereste azt a zöld földugót, amit még a frankfurti repülőtéren vett. Elővette az éjjeliszekrényből, és óvatosan belenyomta a fia fülébe. Majd betakarta, megpuszilta az arcát, és végigsimított göndör, kócos haján. Azután megigazította még a gyerek pizsamájának gallérját, és ügyelt rá, hogy a feje kényelmesen pihenjen a párnán. Alig tudta felfogni az egészet. Frans meg volt rémülve, és sietnie kellett, vagy legalábbis kellett volna.

Mégis lassan mozgott, és a fiával piszmogott. Talán most, a vészhelyzetben rátört az érzelmesség? Vagy csak el akarta halasztani a találkozást azzal, ami odakint várt rá? Egy pillanatig valóban szerette volna, ha van fegyvere. Nem mintha tudná, hogyan kell használni.

Ő csak egy átkozott programozó volt, akiben öreg napjaira felébredtek az atyai érzések. Ez minden. Minek is keveredett ebbe a slamasztikába? A fene essen a Solifonba, meg az NSA-ba és az összes bűnbandába! Összeszorított foggal, bizonytalan léptekkel osont ki az előszobába, és még mielőtt bármi mást tett volna, mielőtt még egyáltalán kinézett volna az útra, kikapcsolta a riasztót. Az a hangzavar megkavarta az egész idegrendszerét, s az ezt követő, hirtelen támadt csendben nyugodtan álldogált az előszobában. Képtelen volt megmozdulni. Ekkor csörrent meg a mobiltelefonja – riadtan ugrott egyet, mégis hálás volt ezért az intermezzóért.

– Igen – szólt bele a telefonba.

– Halló, Jonas Anderberg vagyok, a Milton Security ügyeletese. Minden rendben?

– Hogy mi? …Ja igen, azt hiszem. Beindult a riasztóm.

– Tudom, és az utasítás szerint ilyen helyzetben le kell mennie egy különleges szobába, a pincébe, és bezárni az ajtót. Odalent van?

– Igen – hazudta a férfi.

– Jó, nagyon jó. Tudja, mi történt?

– Fogalmam sincs. A riasztó hangja ébresztett fel. Nem tudom, mitől indult be. Nem lehet, hogy a vihartól?

– Aligha… várjon egy kicsit!

Jonas Anderberg hangja szétszórtnak tűnt.

– Mi az? – kérdezte Frans idegesen.

– Úgy tűnik…

– A francba, nyögje már ki! Itt cidrizek.

– Elnézést, csak nyugalom… épp most nézem végig a térfigyelő kamerái felvételeit, és sajnos úgy tűnik…

– Hogy?

– Látogatója van. Egy férfi, igen, majd maga is megnézheti, egy hórihorgas fickó, sötét napszemüvegben és baseballsapkában ott szaglászik a maga kertjében. Már kétszer is járt ott, ahogy látom, bár, mint mondtam… csak most vettem észre. Muszáj alaposabban tanulmányoznom, hogy többet tudjak mondani.

– Hogy néz ki?

– Hát, nem olyan könnyű megállapítani.

Úgy tűnt, Jonas Anderberg ismét szemügyre vette a képeket.

– De talán… nem tudom… nem szabadna találgatnom ilyen korai stádiumban – folytatta.

– De tegye meg, kérem. Muszáj tudnom valami konkrétumot, valami kevésbé nyugtalanítót.

– Jó, hát akkor annyit mondhatok, hogy legalább van egy megnyugtató körülmény.

– És mi lenne az?

– A járása. Úgy megy, mint egy narkós. Mint aki épp belőtte magát. Valahogy túlzottan felfuvalkodottan és peckesen jár, ez utalhat arra, hogy csak egy sima kábszeres, kisstílű tolvaj. Másrészt viszont…

– Igen?

– Nyugtalanítóan eltakarja az arcát, úgyhogy…

Jonas ismét elhallgatott.

– Folytassa!

– Várjon egy kicsit.

– Felidegesít, azt tudja?

– Nem állt szándékomban. De az az igazság…

Balder szinte megbénult, mikor motorhangot hallott a garázsfelhajtója felől.

– … újabb vendége érkezik.

– Mit tegyek?

– Maradjon ott, ahol van.

– Rendben – felelte Frans, és ott maradt, szinte bénult állapotban, egészen máshol, mint Jonas Anderberg hitte.

1 óra 58 perckor Mikael Blomkvist még mindig nem aludt. Ám mivel a mobilja a földön heverő farmerja zsebében maradt, nem sikerült időben felvennie. Ráadásul rejtett számról hívták, így csak szitkozódott egyet, majd visszabújt az ágyába, és behunyta a szemét.

Nem töltheti megint ébren az éjszakát. Mióta Erika elaludt, jóval éjfél előtt, ő csak feküdt forgolódva, és az életén gondolkodott. Nem túl sok jót talált benne, ebben a pillanatban még az

Erikával való kapcsolatuk sem tűnt annak. Jóllehet, már évtizedek óta szerette a nőt, és minden jel arra utalt, hogy Erika érzései sem változtak irányában.

De az egész már nem volt annyira egyszerű, és Mikael mintha kezdett volna szimpátiát érezni Greger iránt. Greger Beckman művész volt, Erika férje, és senki sem mondhatta rá, hogy irigy vagy kicsinyes lenne. Amikor Greger rájött, hogy Erika sosem fogja elfelejteni Mikaelt, de még csak távol sem tudja tartani magát tőle, nem húzta fel magát, és nem fenyegetőzött azzal, hogy Kínáig szökik a feleségével, inkább kitalált a nejének egy egyezséget:

– Elmehetsz hozzá, csak mindig gyere vissza hozzám. – És így is lett.

Amolyan édeshármast alkottak, egy szokatlan kapcsolatot, amelyben Erika általában otthon aludt, Saltsjöbadenben, Gregerrel, néha viszont Mikaelnél a Bellmansgatanon. Az évek során Mikael arra a megállapításra jutott, hogy ez valójában fantasztikus megoldás, olyan, amilyenről sokan álmodnak, akik a házasélet hagyományos felfogása szerint élnek, és ettől szenvednek. Valahányszor Erika azt mondta: „Jobban szeretem a férjemet olyankor, amikor veled lehetek”, vagy amikor Greger valami koktélpartin barátian átölelte Mikaelt, ő hálás volt ezért a megállapodásért.

Az utóbbi időben mégis kételkedni kezdett ebben, talán, mert úgy általában több ideje volt gondolkodni az életén, és rájött, hogy amit az emberek megállapodásnak neveznek, nem mindig az.

Ellenkezőleg. Előfordulhat, hogy az egyik fél önkényesen keresztülviszi akaratát azzal a címszóval, hogy az közös döntés eredménye, és hosszútávon gyakran kiderül, hogy valaki mégis kárt szenvedett, hiába biztosították az ellenkezőjéről. Erika Gregerrel való szokásos telefonbeszélgetésének nem örült túlságosan tegnap este. De ki tudja, lehet, hogy ebben a pillanatban Greger nincs is egyedül?

Mikael megpróbált minden erejével valami másra gondolni. Rövid időre még az ábrándozással is megpróbálkozott, de az sem segített sokat. Végül felkelt, és szilárdan elhatározta, hogy inkább valami értelmes dolgot csinál, végül is, miért ne olvashatna az ipari kémkedésről? Vagy akár fel is vázolhatna egy alternatív üzleti tervet a Millennium számára. Felöltözött, leült a számítógépe elé, és megnézte a beérkezett leveleit.

Javarészt szeméttel volt tele, mint általában, igaz, némelyik levél egy kis lelkierőt öntött belé. Christer, Malin, Andrei Zander és Harriet Vanger is sok sikert kívánt neki a Sernerrel való harc előtt, ő pedig nagyobb harci kedvet imitálva válaszolt rájuk, mint amilyet valójában érzett. Ezután megnézte a <LISBETH SALANDER> nevű mappát, bár nem táplált túlzott reményeket vele kapcsolatban – azonnal felvillanyozódott a lány válaszától. Egy örökkévalóság óta először adott életjelet magáról:

„Balder intelligenciája a legkevésbé sem mesterséges. És mi a helyzet a tiéddel mostanában?

Vajon mi történik akkor, Blomkvist, ha egy olyan gépet alkotunk, ami kicsivel okosabb nálunk?”

Mikael elmosolyodott, és eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor találkoztak egy csésze kávé mellett a Sankt Paulsgatanon, a Kaffében. Elgondolkodott, mielőtt felelt volna a két kérdésre – az első egy kis baráti csipkelődés, amiben sajnos volt némi igazság. Azok a cikkek, amelyeket az utóbbi időkben írt az újságba, az intelligencia és az eredeti hírérték hiányáról

árulkodtak. Sok más újságíróhoz hasonlóan ő is csak a munkáját végezte, bevett fogásokat és megfogalmazásokat alkalmazott. De ami történt, megtörtént. Jobban élvezte a töprengést Lisbeth második kérdésén, ezen az aprócska rejtélyen, de nem azért, mintha ez annyira foglalkoztatta volna őt, hanem mert szeretett volna valamilyen spirituális választ adni.

Elgondolkodott. Ha olyan gépet alkotunk, amely okosabb nálunk, mi történik? Kiment a konyhába, és kinyitott egy üveg Ramlösa ásványvizet, majd leült az asztalhoz. Az alatta lakó Gernerné csúnyán köhögött, valahol a távolban pedig egy mentőautó szirénája hatolt át a vihar zaján. Hát akkor, felelt a saját kérdésére, egy olyan gépet kapunk, amely minden, gondolkodást igénylő dolgot meg tud csinálni, amit mi is meg tudunk, és még néhány egyebet is. Például… hangosan felnevetett, hisz ő maga is csak ekkor értette meg a kérdés poénját. Egy ilyen szerkezet szintén elő tudna állítani egy nála intelligensebb másikat, ha egyszer mi képesek voltunk rá, de mi történik akkor?

Természetesen az újabb masina is tud önmagánál okosabbat készíteni, és így tovább, és a sor végén álló szuperszámítógéphez képest az egésznek a kiindulópontja, az ember, olyan jelentéktelennek tűnik majd, mint egy kisegér. Az intelligenciarobbanás kikerül az irányításunk alól, mint a Mátrix-filmekben. Mikael mosolyogva visszaült a számítógép elé, és ezt írta:

„Akkor egy olyan világ jön létre, amelyben még Lisbeth Salander sem számít nagymenőnek.”

Majd egy darabig csak ült csendben, és nézett kifelé az ablakon, már amennyit a hózáportól látott, s a nyitott ajtón keresztül olykor vetett egy pillantást a mélyen alvó Erikára, aki mit sem tudott az embernél okosabb számítógépekről, vagy legalábbis ebben a pillanatban nem törődött velük. Ezután felvette a telefont.

Mintha egy apró jelzést hallott volna, és valóban: új üzenete érkezett. Kissé aggódni kezdett, bár maga sem tudta, miért. De a régi szeretőitől eltekintve, akik olykor felhívták részegen, és szeretkezni akartak, éjszaka csak rossz hírt szoktak közölni vele. Így azonnal meg is hallgatta az üzenetet. A rögzítőn hallható hang eléggé nyúzottnak tűnt:

„Frans Balder vagyok. Tudom, arcátlanság a részemről, hogy ilyen későn hívom, és elnézést kérek miatta. De kissé szorongatott helyzetbe kerültem, legalábbis így érzem, s nemrég tudtam meg, hogy keresett. Úgy vélem, ez egy különös egybeesés. Van néhány dolog, amiről már egy ideje szeretnék beszélni valakivel, és szerintem érdekelheti magát. Örülnék, ha megkeresne, amilyen gyorsan csak lehetséges. Valami azt súgja, sürgős az ügy.”

Ezután Frans Balder megadott egy telefonszámot és egy e-mailcímet. Mikael feljegyezte őket, egy darabig csendben ült, és ujjaival dobolt a konyhaasztalon. Utána felhívta a megadott számot.

Frans Balder az ágyában feküdt, még mindig ijedt volt és feldúlt. Mégis egy kicsit megnyugodott. Az autóról ugyanis, amely felhajtott a garázsához, kiderült, hogy a rendőri őrizet kocsija. Két, negyvenes éveiben járó férfi ült benne, egy nagyon magas, meg egy elég alacsony. Mindketten kissé öntudatosnak és nagyképűnek látszottak, egyforma, rövidre vágott, divatos frizurát viseltek, egyébként udvariasan viselkedtek, és kellő tisztelettel kértek elnézést a késlekedésért.

– A Milton Security-től és a Titkosszolgálattól, Gabriella Granétól kaptuk a tájékoztatást – magyarázták.

Tisztában voltak vele, hogy egy sötét napszemüveges, baseballsapkás fickó kószál a birtokán, és ébernek kell lenniük. Ezért el is utasították a konyhába, egy csésze meleg teára szóló meghívást. Szemmel akarták tartani a házat, és Frans úgy vélte, ez szakszerű és bölcs elgondolás. Amúgy nem keltettek benne túlságosan pozitív benyomást. De annyira negatívat sem. Elkérte a telefonszámukat, majd visszament az ágyához és Augusthoz, aki még mindig aludt, összekuporodva, fülében a zöld füldugóval.

Frans persze képtelen volt elaludni. Hallgatta odakint a vihart, majd végül felült az ágyban. Muszáj elfoglalnia magát valamivel, máskülönben becsavarodik. Meghallgatta a mobilján hagyott üzeneteket. Ketten keresték. Egyikük Linus Brandell, aki azonnal dühös, támadó hangot ütött meg vele szemben, és Frans először le is akarta tenni a telefont. Képtelen volt Linus nyafogását végighallgatni.

Azután egy pár érdekes részletet mégis talált benne. Linus beszélt Mikael Blomkvisttel a Millenniumtól, aki meg akarja hallgatni őt, s ezen Frans elgondolkodott. Blomkvist, motyogta.

Talán ő lehetne a szócsövem a világ felé.

Frans Balder nem ismerte behatóan a svéd újságírókat. De Mikael Blomkvistet még ő is ismerte, s amennyire tudta, olyan ember, aki mindig a sztorijai mélyére ás, és sosem enged a nyomásnak. Persze, pusztán emiatt még nem biztos, hogy ő a megfelelő ember a feladatra. Frans halványan emlékezett rá, hogy kevésbé hízelgő dolgokat is hallott a férfiról, ezért felkelt, hogy ismét felhívja Gabriella Granét, aki a médiavilág legjobb ismerője, és azt mondta, egész éjjel fent lesz.

– Halló – szólt bele Gabriella rögtön. – Épp most akartalak felhívni. Azt az embert figyelem a kamerán keresztül. Mégiscsak el kell téged költöztetnünk.

– A jó ég áldjon meg, Gabriella! Végre ideértek a rendőrök. Itt ülnek, közvetlenül az ajtóm előtt.

– De nem biztos, hogy a férfi a főkapun át fog visszamenni.

– Miért jönne vissza egyáltalán? A Miltonnál azt mondták, úgy néz ki, mint valami öreg narkós.

– Én nem vagyok meggyőződve róla. A felvételen valami nagy dobozt cipel, amolyan szerszámosláda-féleséget. Biztos, ami biztos.

Frans a mellette fekvő Augustra nézett.

– Holnap elmegyek. Talán még jót is tesz az idegeimnek. De ma éjjel nem csinálok semmit. Úgy érzem, a rendőreid profinak tűnnek, legalábbis viszonylag.

– Már megint makacskodsz?

– Igen.

– Jó, akkor szólok Flincknek és Blomnak, hogy szálljanak ki, járjanak körbe, és ellenőrizzék a birtokot.

– Jó, jó, de nem ezért hívtalak. Emlékszel, azt mondtad, hogy keressem a nyilvánosságot.

– Ja, igen… Hát talán nem szokványos tanács a Titkosszolgálattól, de valójában mégis úgy gondolom, jó ötlet. De szeretném, ha először nekünk mondanád el, mi az, amit tudsz. Kezdek

rémeket látni ezzel a történettel kapcsolatban.

– Akkor beszéljünk majd róla kora reggel, ha kialudtuk magunkat. És mi a véleményed Mikael Blomkvistről, a Millenniumtól? Vajon ő a megfelelő ember, akinek elmondhatnám?

Gabriella felkacagott.

– Hát, ha vérfürdőt akarsz a kollégáim közt, akkor a legjobb, ha őt hívod.

– Ennyire húzós?

– Itt, a Titkosszolgálatnál úgy félnek tőle, mint a pestistől. Azt mondják: ha Mikael Blomkvistet látod a lépcsőházatokban, tudhatod, hogy ennek az évednek annyi. Valamennyien, köztük Helena Kraft is, nyomatékosan óvnának tőle.

– De én most téged kérdeztelek.

– Én azt mondom: jó gondolat. Ő egy átkozottul jó újságíró.

– Sok kritikát is kapott, nem?

– De, abszolút. Az utóbbi időben azt híresztelik, hogy már a múlté, és nem ír elég vidám, pozitív cikkeket, vagy valami ilyesmi. Ő egy régimódi oknyomozó újságíró. A legjavából. Tudod az elérhetőségeit?

– A korábbi asszisztensemtől megkaptam.

– Szuper. De mielőtt még beszélnél vele, nekünk kell elmondanod az egészet. Megígéred?

– Megígérem, Gabriella. Most pedig alszom pár órát.

– Tedd azt. Én pedig szólok Flincknek és Blomnak, és szerzek neked egy biztonságos lakhelyet holnapra.

Miután Frans letette a telefont, próbált megnyugodni. Ám ebben a helyzetben képtelen volt rá, és a vihar miatt különös gondolatok cikáztak a fejében. Mintha odakint valami úszott volna a vízen, valami, ami felé tartott, s bármennyire próbált nem odafigyelni rá, feszülten hallgatott minden neszre a környezetében, amitől még nyugtalanabb és idegesebb lett.

Igaz, ígéretet tett Gabriellának, hogy először vele beszél. Ám egy idő után úgy érezte, már semmi sem várhat. Minden, amit addig magába fojtott, hevesen követelte, hogy bocsássák szabadon, bár tudta, hogy ez képtelenség. Nem lehet ennyire sürgős! Hisz az éjszaka közepe volt, s eltekintve attól, amit Gabriella mondott, nagyobb biztonságban kellett volna éreznie magát, mint valaha. Rendőrök vigyáztak rá, meg egy elsőosztályú riasztó. De mit számított? Frans felindult állapotba került, s így bepötyögte a telefonjába azt a számot, amelyet Linus adott meg neki. Felhívta Blomkvistet, aki persze nem válaszolt.

De miért is tette volna? Túl késő́re járt, így Frans egy kissé erőltetett, suttogó hangú üzenetet hagyott neki, mert nem akarta felébreszteni Augustot, majd felkelt, és felkapcsolta az éjjeli lámpáját. Nézelődött egy kicsit az ágy jobb oldalán álló könyvespolcon.

Itt olyan könyveket tartott, amelyeknek semmi közük nem volt a munkájához, s ő azonnal szórakozottan és idegesen belelapozott Stephen King egyik régi regényébe, az Állattemetőbe. Ettől viszont a gondolatait még inkább hatalmukba kerítették a sötétségben közelítő gonosz szellemek. Sokáig csak ült ott, a könyvvel a kezében, s ekkor támadt egy ötlete, amelyet fényes nappal nyilván őrültségnek tartott volna, ám most nagyon is valóságosnak tetszett: hirtelen kedve támadt beszélni Farah Shariffel, vagy talán inkább Steven Warburtonnel, Los Angelesből, aki biztos ébren van ilyenkor. S miközben megfogalmazta magában a kérdést, és elképzelte az

összes lehetséges forgatókönyvet, kinézett a tenger felé, az éjszakába, s az égbolton kergetőző nyughatatlan felhőkre. Ebben a pillanatban, mintha imái meghallgatásra leltek volna, megcsörrent a telefon. De persze nem Farah volt az, és nem is Steven.

– Mikael Blomkvist vagyok. Keresett – szólalt meg egy hang.

– Igen. És ne haragudjon, hogy olyan későn hívtam.

– Semmi baj. Ébren voltam.

– Én is. Beszélhetünk most?

– Persze. Épp az imént küldtem egy üzenetet valakinek, aki azt hiszem, közös ismerősünk. Salandernek hívják.

– Hogyan?

– Bocsánat, lehet, hogy félreértettem az egészet. Úgy tudtam, maga bízta meg azzal, hogy nézze át a számítógépeiket, és próbáljon a nyomára bukkanni egy kéretlen behatolónak.

Fransból kitört a nevetés.

– Atyaisten, hát az aztán fura egy lány! De sosem árulta el a vezetéknevét, pedig egy időben elég gyakran léptünk vele kapcsolatba. Feltételezem, megvolt rá az oka, ezért nem is erősködtem. Az egyik, Királyi Műszaki Főiskolán tartott előadásomon találkoztam vele. Szívesen elmesélem, egészen elképesztő történet. Igazából azt szerettem volna kérdezni… de, úgyis biztos őrült ötletnek fogja találni.

– Olykor szeretem az őrült ötleteket.

– Nem lenne kedve azonnal idejönni? Ez sokat jelentene nekem. Egy valóságos bomba sztorim van. Kifizetem magának a taxit oda-vissza.

– Ez kedves magától, de mi mindig magunk álljuk a felmerülő költségeinket. Miért kellene most, az éjszaka közepén beszélnünk?

– Mert… – habozott Frans. – Mert úgy érzem, sürgős, vagyis hát több ez, mint egy egyszerű megérzés. Épp az imént tudtam meg, hogy veszély leselkedik rám, és úgy egy órával ezelőtt valaki a telkemen szaglászott. Hogy őszinte legyek, félek, és meg akarok szabadulni ettől az információtól. Már nem akarom, hogy egyedül az én vállamat nyomja.

– Rendben.

– Mi van rendben?

– Jövök. Ha sikerül fognom egy taxit.

Frans megadta neki a címét, majd letette a telefont, és felhívta Steven Warburton professzort Los Angelesben, s vagy húsz-harminc percen keresztül beszélt vele egy titkosított vonalon. Ezután felkelt, felvette a farmernadrágját, és egy fekete kasmírpólót, elővett egy üveg Amarone bort, arra az esetre, ha Mikael Blomkvist efféle szenvedélyeknek hódol. De csak az ajtóig jutott vele, majd ijedten hátrahőkölt.

Mintha valami zajt hallott volna, olyat, mint mikor elrepül valami a ház mellett, s Frans idegesen pillantgatott a móló és a tenger felé. De semmit nem látott. Ugyanaz a kihalt, viharos táj fogadta, mint korábban, így az egészet képzelődésnek tartotta csupán, feldúlt lelkiállapota kivetülésének, legalábbis megpróbálta. Majd elhagyta a hálószobát, s továbbment a nagy ablak előtt az emeleti lépcsőfeljáró felé. Ekkor azonban ismét nyugtalanító érzése támadt, gyorsan megfordult, s ezúttal egy árnyékot látott elsuhanni, a szomszéd Cedervallék háza előtt.

Egy alak szaladt odaát, a fák mögött, s ha Frans nem is látta túl hosszú ideig, annyit azért meg tudott állapítani, hogy egy erőteljes testfelépítésű ember az, hátizsákkal, sötét színű öltözékben. A férfi görnyedten rohant, s a mozgása alapján profinak tűnt, mintha sokszor csinált volna már ilyesmit, mondjuk egy távoli háborúban. Olyan céltudatos és begyakorolt mozdulatokkal haladt, hogy Fransnak valami akciófilm jutott róla az eszébe, így pár másodpercig tétovázott, mire elővette a mobilját a zsebéből, és megpróbálta kitalálni, hogy a híváslistáján szereplő telefonszámok közül vajon melyik lehet az odakint ücsörgő rendőröké.

Ugyanis nem írta fel a telefonkönyvbe, csak rájuk csörgött, hogy a szám megjelenjen a kijelzőn, s most egy kissé elbizonytalanodott. Melyik lehetett az? Nem tudta eldönteni, így remegő kézzel próbálkozott meg az egyikkel, amelyikről úgy gondolta, az lehet a megfelelő. Elsőre nem vették fel. Háromszor, négyszer, ötször is kicsengett, mire egy hang belelihegett:

– Blom vagyok, mi történt?

– Láttam egy férfit a szomszéd ház melletti fák mögött rohanni. Nem tudom, most hol lehet. de megeshet, hogy épp úton maguk felé.

– Rendben, utánajárunk.

– Úgy tűnt, mintha… – folytatta Frans.

– Mintha mi?

– Nem is tudom, olyan gyorsan futott.

Dan Flinck és Peter Blom ezt megelőzően a rendőrségi autóban ült, és ifjú kolléganőjükről, Anna Berzeliusról beszélgettek. Meg a nő fenekének méretéről. Mindketten nemrég váltak el.

Válásukat az első időszakban elég nehezen dolgozták fel. Kisgyermekeik voltak, a feleségük becsapva érezte magát, anyósuk, apósuk pedig változatos szóhasználattal felelőtlen disznónak titulálta őket. De amikor az egész lecsendesült, és megosztott gyermekfelügyeleti jogot kaptak, és új, még ha nem is túl igényes lakásba költöztek, egyformán belátták, hiányzott nekik az agglegényélet. Így mostanában, a gyerekmentes hétvégéken megint elkezdtek bulizni, úgy, mint még soha. Utána pedig, ahogy tinédzserkorukban, alaposan kitárgyalták a parti minden apró részletét, a nőket, akiket mustrálgattak, minden testrészüket, és hogy mennyire volt jó velük az ágyban. Ezúttal azonban nem tárgyalhatták meg olyan aprólékosan Anna Berzelius fenekét, ahogy szerették volna.

Peter mobilja megszólalt, és mindketten nagyot ugrottak, részben azért, mert Peter új csengőhangja a „Satisfaction” egyik elég érdekes verziója volt, de elsősorban persze azért, mert az éjszaka, a vihar és a magány ijedőssé tette őket. Ráadásul Peter a nadrágja zsebében tartotta a mobilját, s mivel a sok bulizástól jókora pocakot eresztett, szűk lett rá a nadrág, így körülményes volt előszedni. Mikor letette a telefont, arca aggodalmat sugárzott.

– Mi az? – kérdezte Dan.

– Balder látott egy férfit. Fürge ördög lehetett.

– Hol?

– Odalent, a fáknál, a szomszéd háza mellett. Valószínűleg felénk tart.

Peter és Dan kiszállt a kocsiból, és ismét megborzongtak a hidegtől. Annyiszor kellett már kiszállniuk ezen a hosszú, hideg éjszakán. De ennyire még nem vacogtak egyszer sem, s egy

pillanatig csak álldogáltak, felváltva jobbra és balra nézve. Majd Peter – ő volt a magasabb – átvette a vezetést, és utasította Dant, hogy maradjon fent az úton, míg ő lemegy a vízhez.

A fakerítés mellett egy kis domb magasodott, s egy keskeny ösvény haladt, melyet frissen ültetett fák szegélyeztek. Elég sok hó hullott, és hideg is volt. Peter azt gondolta, csoda, hogy odalent, a Baggensfjärde-öbölnél még nem fagyott be a víz. Lehet, hogy a nagy hullámverés miatt. Őrült vihar támadt, Peter szidta is, meg az éjszakai műszakot, ami lefárasztotta és megzavarta ábrándozásában. Mégis próbálta végezni a munkáját, ha nem is teljes szívvel.

Figyelte a hangokat, és körülnézett, s először nem vett észre semmi különöset. Amúgy is sötét volt. Egyetlen villanypózna állt csupán a telken, a móló előtt, ő pedig odasétált, el egy szürke vagy zöld színű kerti szék mellett, amely ide-oda repkedett a szélben. A következő pillanatban, a nagy ablakon keresztül meglátta Frans Baldert.

Balder sokáig állt egy helyben, egy nagy ágy fölé hajolva. Talán megigazította a takarót, nem volt könnyű megállapítani. Mindenesetre valami aprólékos munkával volt elfoglalva az ágyban, s Peternek nem lett volna szabad odafigyelnie rá. Neki a telket kellett volna szemmel tartania. Mégis, Balder testtartásában talált valamit, ami magával ragadta, és egy-két másodpercig képtelen volt koncentrálni. Majd visszarázódott a valóságba.

Az a vérfagyasztó érzése támadt, hogy valaki figyeli. Gyorsan megpördült, és sebesen cikázott a tekintete. Nem látott semmit, s már épp kezdett volna megnyugodni, amikor egyszerre két dolgot is észrevett: egy hirtelen mozgást a kerítés melletti acélszürke szeméttárolók mellett, majd egy autó hangját, odafent az úton. Az autó megállt, és kinyílt az ajtaja.

Önmagában egyik sem lett volna feltűnő. A kukáknál észlelt mozgás származhatott épp egy állattól is, és persze járhatnak erre autók késő éjjel. Peter teste mégis megfeszült, s egy pillanatra elbizonytalanodott, mit tegyen. Ekkor meghallotta Dan hangját.

– Valaki közeledik!

Peter nem mozdult. Úgy érezte, figyelik, s szinte automatikusan a csípőjére csatolt szolgálati fegyverével kezdett matatni. Aztán az anyjára gondolt, meg a volt feleségére, a gyerekeire, mintha tényleg valami komoly dolog lenne készülőben. Ám ennél jobban nem tudott elmélyedni gondolataiban, mert Dan ismét felkiáltott, elkeseredett hangon:

– Rendőrség! A francba is, álljon meg! – Erre Peter elkezdett az út felé rohanni, még ha nem is teljesen önszántából tette. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy valami kellemetlen, sőt veszélyes dolgot hagyott a háta mögött, a kukáknál. De ha már a kollégája ekkorát ordított, ugyebár nem maradt más választása – titokban pedig megkönnyebbülést érzett. Jobban félt, mintsem beismerte volna, ezért futásnak eredt, és botladozva ért ki az útra.

Távolabb Dan egy széles vállú, imbolygó férfit üldözött, aki túlságosan lengén öltözött. Peter úgy gondolta, a figurát aligha lehetett „fürge ördög”-nek nevezni, a nyomába eredt, s hamarosan utol is érték az árok szélénél, néhány postaláda mellett, egy kis lámpa fényében, amely halványan megvilágította a jelenetet.

– Maga meg ki a franc? – üvöltötte Dan meglepően agresszív hangon, talán mert ő is megijedt. Ebben a pillanatban a férfi zavart és ijedt szemmel rájuk nézett.

Sapkát nem viselt, és deres volt a haja, meg az állán a borosta, és látszott rajta, hogy majd

megfagy – úgy általában elég leharcolt benyomást keltett. De mindenekelőtt nagyon ismerősnek tűnt nekik az arca.

Peter egy pillanatra azt hitte, valami ismert, körözött bűnözőt fogtak el, és egy kicsit még büszke is volt magára.

Frans Balder eközben visszament a hálószobába, hogy betakarja Augustot, vagy talán inkább, hogy elrejtse őt a takaró alá, nehogy baja essen. Majd őrült ötlete támadt, amelynek eredményeképp ismét elfogta az aggodalom. A Steven Warburtonnel való beszélgetés is csak rontott a helyzeten. Először el is vetette a gondolatot, mert nagy marhaságnak tartotta, amilyenek csak éjjel törnek rá az emberre, amikor a tisztánlátást elhomályosítja az izgalom és a félelem.

Később már sejtette, hogy maga a gondolat nem is most fogant meg benne, hanem jó ideje ott szunnyadt és érett már a lelke legmélyén, az Egyesült Államokban töltött megannyi álmatlan éjszakán. Elővette laptopját, az ő kis különbejáratú szuperszámítógépét, amit összekapcsolt egy csomó más géppel – hogy elegendő kapacitással rendelkezzen –, valamint a mesterségesintelligencia-programjával, amelynek az egész életét szentelte. Hát nem felfoghatatlan?

Jószerével át sem gondolta, mit tesz. Egyszerűen kitörölte a fájlt és annak összes biztonsági másolatát. Ettől úgy érezte magát, mint valami gonosz isten, aki épp kioltott egy életet… talán pontosan ezt is tette. Senki sem tudhatta biztosan, még ő maga sem. Ezt követően csak üldögélt egy kicsit, hátha földhöz vágja a megbánás és a lelkiismeret-furdalás. Egész életművét megsemmisítette néhány gombnyomással.

De furcsamód inkább megnyugvást érzett, mintha legalább egy irányból védve lenne így. Felállt, kibámult az éjszakai viharba. Ekkor szólalt meg a telefon. Dan Flinck volt az, a másik rendőr.

– Csak jelenteni akartam, hogy elfogtuk azt a személyt, akit látott – magyarázta a rendőr. – Más szóval megnyugodhat. Urai vagyunk a helyzetnek.

– És ki az, akit elfogtak? – érdeklődött Frans.

– Nem tudom megmondani. Tajtrészeg, és először le kell nyugtatnunk. Csak szólni akartam. Majd jelentkezünk.

Frans letette a készüléket az éjjeliszekrényére, a laptopja mellé, és megpróbált gratulálni magának. A férfit végre elkapták, a kutatása eredményei pedig nem kerülhetnek rossz kezekbe. Mégsem tudott megnyugodni. Először nem értette, miért. Azután rájött: az a bizonyos részegség nem stimmelt. Akit ő látott a fák mögött rohanni, minden volt, csak nem részeg .

Beletelt pár percbe, mire Peter Blom rájött, hogy nem egy ismert körözött bűnöző az, akit elfogtak, hanem a színész, Lasse Westman, aki ugyan gyakran játszott a filmekben bűnözőt, de körözést aligha adtak ki ellene. Peter ettől egy cseppet sem lett nyugodtabb, egyrészt, mert újra azt érezte, hiba volt eljönni a fák és a szeméttárolók közeléből, másrészt arra is rájött, hogy ez a kis incidens botrányba is torkollhat, ő pedig könnyen az újságok címlapján találhatja magát. Annyit ugyanis tudott Lasse Westmanról, hogy túl gyakran írtak a balhéiról a pletykalapok, és ezúttal sem tűnt valami nyugodtnak. Nyögve, káromkodva próbált talpra

állni, miközben Peter azt találgatta, vajon mi a jó fenét keresett itt az éjszaka közepén.

– Maga itt lakik? – tudakolta.

– Egy büdös szót sem vagyok köteles mondani maguknak! – fröcsögte Lasse Westman, s Peter ekkor Danhoz fordult, mintegy magyarázatot kérve, hogyan is kezdődött ez az egész cirkusz.

De Dan már egy kicsivel távolabb állt, és telefonon beszélt, minden jel szerint Balderrel. Nyilván stréberkedni akart, és közölte, hogy elfogták a gyanúsítottat. Már ha tényleg Lasse volt a gyanúsított.

– Maga bujkált Balder professzor birtokán? – faggatta Peter.

– Nem hallotta, mit mondtam? Egy büdös kukkot se szólok. A francba is, itt sétálgatok békésen, aztán jön ez az idióta egy pisztolyt lobogtatva. Ez botrányos. Tudják, hogy ki vagyok én?

– Tudom, ki maga, és elnézését kérem a kellemetlenségért. Azt hiszem, hamarosan módunkban áll ezt megbeszélni. De most épp egy nagyon feszült helyzetben vagyunk, ezért követelem, hogy azonnal árulja el, mi keresnivalója volt Balder professzornál! És ne próbáljon megszökni!

Lasse Westman végül nagy nehezen lábra állt. Esze ágában sem volt megszökni. Csak épp nehezére esett megtartani az egyensúlyát, így aztán színpadiasan megköszörülte a torkát, és a levegőbe köpött. De nem sikerült valami jól, mert szemből fújt a szél, és végül sikerült saját magát arcul köpnie, ami rögtön rá is fagyott a bőrére.

– Tudja, mi az igazság? – törölte meg az arcát.

– Nos?

– Nem én vagyok a rosszfiú ebben a történetben.

Peter aggodalmasan pillantgatott lefelé, az öbölbe, majd a fák közé, és ismét azon tanakodott, vajon mi lehetett az, amit ott látott. Mégis csak állt ott, a helyzet abszurditásától bénultan.

– Hanem ki? – kérdezett vissza.

– Balder.

– Aztán miért?

– Lenyúlta az élettársam fiát.

– Miért tett volna ilyesmit?

– Azt ne tőlem kérdezzék, hanem a kockafejtől odabent! Annak a rohadéknak nem volt joga elvinni őt – magyarázta Lasse Westman a kabátja zsebében kotorászva, mint aki keres valamit.

– Nincs odabent semmiféle gyerek – felelte Peter.

– De bizony, hogy van.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Tehát maga azért jött ide az éjszaka kellős közepén, holtrészegen, hogy magával vigye a gyereket – állapította meg Peter, s valami még frappánsabbat akart hozzátenni, amikor félbeszakította egy, az öböl felől érkező hang.

– Ez meg mi volt? – kérdezte.

– Mi mi volt? – értetlenkedett Dan, aki közben visszaért társa mellé, és úgy tűnt, semmit sem hallott. Igaz, nem is volt nagyon erős a hang, ahol ő állt, onnan talán nem is lehetett hallani. Peter mégis beleremegett, és eszébe jutott, mit érzett, amikor odalent állt a kukák és a fák mellett, s már épp indult volna, hogy megnézze, amikor meggondolta magát. Félt, vagy csak határozatlan volt és harcképtelen, ki tudja? De nyugtalanul nézegetett körbe, és ekkor meghallott még egy közeledő járművet.

Egy taxi haladt el mellettük, majd megállt Frans Balder házának bejáratánál, s ez felmentette Petert a felelősség alól, hogy miért maradt az úton. Miközben a taxisofőr és utasa rendezték az anyagiakat, ismét aggodalmas pillantásokat vetett az öböl irányába, s újból hallani vélt valami nyugtalanító hangot.

De nem volt benne biztos. Most kinyílt az autó ajtaja, és kiszállt egy férfi, akiben Peter egy pillanatnyi zavarodottságot követően felismerte Mikael Blomkvist újságírót. Hogy mi a fészkes fenéért mászkál erre az összes celeb pont ezen az éjszakán?

10. FEJEZET

November 21. kora reggel

Frans Balder a hálószobában állt, a számítógépe és a telefonja mellett, s az ágyban nyugtalanul nyöszörgő Augustot nézte. Kíváncsi volt, miről álmodhat a fiú. Vajon olyasmiről, amit ő is képes lenne felfogni? Úgy érezte, szeretné tudni. Megint élni akart, nem pedig beletemetkezni a kvantumalgoritmusok és forráskódok világába, és főként nem akart többé félni és paranoiás lenni.

Boldogságra vágyott, és arra, hogy ne gyötörje ez a nehéz súly, amit cipel, hanem könnyedén vethesse bele magát valami nagyszerű, vad dologba. Akár még egy románcot is el tudott volna képzelni, egy kapcsolatot, s pár pillanat alatt lepergett előtte azon nők képe, akikért rajongott: Gabriella, Farah meg a többiek.

Még az a Salander nevű nő is eszébe jutott. Szinte megbabonázta őt, és most, hogy ismét rá gondolt, mintha valami újat fedezett volna fel benne, amit egyszerre ismerősnek és idegennek is talált. Hirtelen rájött, mi az: a lány Augustra emlékeztette őt. Ez persze abnormális gondolatnak tűnt, hisz August egy autista kisfiú. Bár, ami azt illeti, Lisbeth is elég fiatal, és valahogy olyan fiús. Máskülönben viszont teljesen különbözött a fiától. Feketébe öltözött, úgy nézett ki, mint egy punk, és képtelennek látszott bárminemű kompromisszumra. Mégis úgy érezte, a lány tekintetében ugyanazt a sajátos csillogást látja, amit Augustéban látott, amikor átkeltek a zebrán, a Hornsgatanon.

Frans az egyik előadásán találkozott Lisbethtel a stockholmi Királyi Műszaki Főiskolán, ahol a technológiai szingularitásról beszélt, ami az a feltételezett állapot, amelyben a számítógépek intelligensebbé válnak az embereknél. Épp csak a bevezetőt tudta elmondani, azaz megmagyarázta a szingularitás fogalmát matematikai, illetve asztrofizikai szempontból, amikor kitárult az ajtó, és egy fekete ruhába öltözött, vékony lány lépett be az előadóterembe. Fransnak az volt az első gondolata: milyen szomorú, hogy a narkósoknak nincs hová menniük. Azután azon kezdett gondolkodni, vajon tényleg narkós-e a lány. Mert nem abban az értelemben tűnt leharcoltnak. Inkább fáradtnak és besavanyodottnak látszott, de semmiképp sem olyannak, aki egy szemernyit is érdeklődne a férfi előadása iránt. Csak ült, és rádőlt a padra, és Frans nem tudta megállni, hogy a szinguláris pont komplex matematikai elemzése taglalásának kellős közepén, amelyben a határértékek végtelenek, nyíltan rá ne kérdezzen, mi a lány véleménye az egészről. Gonosz dolog volt. Merő arrogancia. Miért kéne a saját számítástechnikai képességeit a lány fejébe verni? És erre mi történik?

A lány felnézett, és azt mondta: ahelyett, hogy Frans csak úgy szórja a zagyva elméleteit,

inkább elgondolkodhatna azon, vajon a számítása alapjai helytállóak-e. Az ugyanis a kvantumfizika világában bekövetkező bármely összeomlásnál is világosabb, hogy a férfi számításai helytelenek, épp ezért hiába is misztifikálja a fekete lyukakban bekövetkező szingularitásokat, amikor a valódi probléma nyilvánvalóan az, hogy hiányoznak azok a módszerek, amelyek segítségével a kvantummechanika és a gravitáció elméletét összhangba lehetne hozni.

Majd dermesztő őszinteséggel, amelyet követően zsivaj támadt a teremben, a Frans által ismertetett szingularitáselméletek átfogó kritikáját fogalmazta meg, mire a férfi képtelen volt egyebet kinyögni, mint egy zavart „Ki a fene maga?” kérdést.

Hát így kerültek kapcsolatba egymással. Lisbethnek még sikerült néhányszor meglepnie őt. Villámgyorsan, briliáns egyszerűséggel megértette, miről beszél a férfi, s mikor Frans rájött, hogy a fejlesztését ellopták, a lánytól kért segítséget – ez kovácsolta össze őket. Azóta egy közös titkon osztoztak, s most a férfi ott állt a hálószobájában, és a lányra gondolt. Ám gondolatait hirtelen félbeszakította valami. Újabb kellemetlen érzése támadt, s a nyitott szobaajtón keresztül átnézett a nagy, öbölre nyíló ablakon.

Az ablak előtt egy magas alak állt, sötét színű ruhában, és szűk, fekete sapkában, homlokán egy kis fejlámpával. Az ablakkal babrált: egy gyors és hirtelen mozdulattal ráhúzott valamit, mint egy művész, aki hozzáfog a munkához, s még mielőtt Frans felordíthatott volna, az egész ablak összeomlott, s az alak benyomult.

Az alak Jan Holtsernek hívatta magát, s általában azt állította, hogy ipari, biztonsági kérdésekkel foglalkozik. Valójában azonban egy orosz elit katona volt, aki a biztonság védelme helyett inkább annak feltörésével foglalkozott. Ehhez hasonló akciókat máskor is véghez vitt már, s azokat általában olyan gondos előkészületek előzték meg a részéről, hogy az egész közel sem járt akkora kockázattal, mint amilyenre számítani lehetett volna.

Volt egy kisebb, ügyes emberekből álló csapata, és ő sem volt már mai gyerek. Ötvenegy éves létére, kemény edzéssel jó karban tartotta magát, hatékonyságáról és improvizációs készségéről volt híres. A váratlan körülményeket figyelembe véve bármikor képes volt átalakítani a terveit.

Fiatalos testi erejét, ami már elhagyta, tapasztalatával kompenzálta, s olykor, ama szűk csoport előtt, akikkel őszintén beszélhetett, elmagyarázta, hogy van egyfajta hatodik érzéke, egy ösztöne. Az évek során megtanulta, mikor kell várnia, és mikor csaphat le, s bár néhány évvel ezelőtt komoly gödörbe került, és a gyengeség jeleit mutatta – azaz az emberség jegyeit, ahogy a lánya fogalmazott –, mostanság ügyesebbnek érezte magát, mint valaha.

Visszanyerte a munkában érzett örömét, az izgalom és a feszültség régi érzését, igaz, tíz milligramm Stesolidot vett be manapság a hadműveletei előtt. De azt is csak azért, hogy élesebben tudjon lőni a fegyverekkel, s hogy éber legyen, és tiszta maradjon a feje a kritikus pillanatokban. Mindig véghezvitte, amit akart. Jan Holtser nem olyan ember volt, aki megfutamodik, vagy lelép. Legalábbis ő így tekintett saját magára.

Mégis, ezen az estén, bár a megbízója külön közölte, hogy sürgős az ügy, azt fontolgatta, inkább félbeszakítja az akciót. Természetesen az időjárás is közrejátszott ebben, mert ilyen

elviselhetetlen körülmények között nehéz dolgozni. De pusztán az időjárás miatt sosem mérlegelte volna, hogy abbahagyja, hiszen orosz volt, ráadásul katona, harcolt már ő ennél zordabb időjárási viszonyok között is, és gyűlölte az olyan embereket, akik minden apróság miatt nyavalyognak.

Ami viszont nyugtalanította, az a hirtelen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül felbukkant rendőri őrizet volt. De nem adta meg magát ilyen könnyen. Elrejtőzött, és megfigyelte őket, hogyan szaglásznak körbe a birtokon, némi ellenérzéssel, mint két kisfiú, akiket akaratuk ellenére vezényeltek ki ebbe a rossz időbe intézkedni. Szívesebben üldögéltek volna a kocsijukban, és szövegeltek volna mindenféle hülyeségről. Könnyű volt rájuk hozni a frászt, főleg a magasabbikra.

Úgy tűnt, nem szívleli a sötétséget és a vihart, na meg a vizet, mert nemrég még ott állt a fickó félelemtől reszketve, bámult be a fák közé. Valószínűleg érezte Jan közelségét, de Jant ez egy cseppet sem izgatta. Tudta, hogy képes hangtalanul és villámgyorsan elvágni a torkát, ha kell. De akkor sem volt ez jó így.

Még ha a zsaruk beszariak voltak is, a rendőri jelenlét erősen növelte a kockázatot, és mindenekelőtt arra utalt, hogy a terve kitudódott, és növelték a készültséget. Még az is lehet, hogy a professzor kinyitotta a száját, s akkor az egész akció felesleges, sőt egyenesen megnehezíti a helyzetüket. Jan pedig egy pillanatig sem akarta kitenni a megbízóját felesleges kockázatoknak. Ezt hivatási ártalomnak tekintette. Mindig összefüggéseiben nézte az eseményeket, és szakértelme ellenére gyakran ő volt az, aki óvatosságra intette a többieket.

Ki tudja, hány bűnszervezet ment eddig tönkre a túlzottan erőszakos fellépés miatt. Az erőszak egyfelől tekintélyt szül, elhallgattat, rémületet kelt, távol tartja a kockázatot és a veszélyt. De másfelől képes káoszt teremteni, és nem kívánt következmények egész sorát elindítani. Ezekre gondolt, amikor ott ült elrejtőzve a fák és a szeméttárolók mögött. Pár másodpercig egyenesen biztos volt benne, hogy meg kell szakítania a hadműveletet, és visszatérnie a hotelszobájába. Azután mégsem így tett.

Valaki ugyanis leparkolt a kocsijával odafent, s ezzel magára vonta a zsaruk figyelmét. Ebben ő lehetőséget látott, amolyan nyitott kaput, s bár sikerében ő maga sem volt biztos, feltette a fejlámpát a homlokára. Elővette a gyémántfűrészt és a fegyvert, egy Remington 1911 R1 Carry-t, különleges kialakítású hangtompítóval felszerelve, és a kezében méregette. Majd, mint mindig, ezúttal is így szólt: – Legyen meg a Te akaratod. Ámen.

Mégis szinte lebénult. Bizonytalanságot érzett. Tényleg helyesen cselekszik? Villámgyorsnak kell lennie. A házat kívül-belül jól ismerte, és Jurij is járt már itt két ízben, hogy megbabrálja a riasztóberendezést. Ráadásul a zsaruk reménytelenül amatőrök voltak. Még ha valami feltartóztatja is odabent – mondjuk, ha kiderül, hogy a professzor nem az ágya mellett tartja a számítógépét, ahogy mindannyian feltételezik –, és a rendőröknek sikerül a segítségére sietni, Jan minden gond nélkül végez velük is. Tulajdonképpen szívesen megtette volna, ezért még egyszer elismételte: – Legyen meg a Te akaratod. Ámen.

Majd kibiztosította fegyverét, sietve odalépett a nagy, öbölre néző ablakhoz. Bekémlelt a házba, talán épp az imént érzett bizonytalansága miatt. Ám mikor meglátta Frans Baldert odabent a hálószobában állva, nagyon elmélyedve valamiben, szokatlanul erősen hatott rá, s

azon győzködte magát, hogy ez jó jel. A célpont jól látható. Mégis rossz sejtése volt, s ismét mérlegelte, ne hagyjon-e fel a tervével.

Nem hagyott. Jobb karját megfeszítette, minden erejét latba vetve az ablaküvegnek nyomta a gyémántfűrészt, majd belökte az egészet. Zavarba ejtően hangos csattanás hallatszott, majd Jan berontott, és Frans Balderre emelte a pisztolyt, aki mereven bámult rá, és a kezével kétségbeesetten hadonászott. Ezután, mintha transzba esett volna, zavartan és ünnepélyes hangon szavalni kezdett valamit, ami imádságnak hangzott, csak épp az olyan szavak helyett, mint „Isten” vagy „Jézus”, Jan azt hallotta: „idióta”. Ennél többet nem értett meg belőle, de nem is érdekelte. Az emberek olykor a legkülönfélébb dolgokkal próbálkoztak nála. Ő azonban nem ismert kegyelmet.

Villámgyorsan és szinte hangtalanul mozgott az az alak a hálószobában. Fransot mégis meglepte, hogy nem indult be a riasztó, s még azt is észrevette, hogy a férfi pólóján egy szürke pókminta volt, a válla alatt, és egy keskeny, de hosszú sebhely a homlokán, a sapka és a fejlámpa alatt.

Ezután látta meg a fegyvert. A férfi egy pisztolyt fogott rá, mire ő védekezőn maga elé emelte a kezét, és Augustra gondolt. Bár nyilvánvalóan veszélyben forgott az élete, és a félelem belemélyesztette erős karmait, a fiára gondolt csak, semmi másra. Történjék bármi! Ha meg kell halnia, hát legyen, csak Augustnak ne essen baja. Ezért így kiáltott:

– A gyerekemet ne ölje meg! Ő csak egy idióta, nem ért semmit.

De Frans Balder már nem tudta megállapítani, meddig jutott a mondatban, mert az egész világ megmerevedett előtte, majd elsötétült, mintha odakintről bejőve az éjszaka és a vihar körülölelte volna.

Jan Holtser lőtt, s ahogy számított is rá, a célzó képességével nem volt semmi gond. Mindkét lövedék Frans Balder fejét érte, s a professzor úgy csuklott a földre, mint egy madárijesztő. Kétség sem férhetett hozzá, hogy halott. Valami mégsem stimmelt. Viharos, a tenger felől érkező szél süvített be az ablakon, s úgy simította végig Jan nyakát, mint egy jeges kezű élőlény. Egy-két másodpercig nem is értette, mi van vele.

Minden a tervek szerint alakult, és a túlsó sarokban meg is látta Balder laptopját, pontosan, ahogy mondták neki. Csak felkapja, és elrohan vele. Nagyon ügyesnek kellett lennie. Mégis csak állt ott, mint aki jéggé dermedt, s jóval később jött rá, miért.

A hatalmas franciaágyban, szinte teljesen betakarva ott feküdt egy kócos kisfiú, és üveges tekintettel meredt rá. A frászt hozta rá az a pillantás, és nem csak azért, mert úgy tűnt, átnéz rajta. Volt benne valami más is. De mit számított?

Teljesítenie kellett a küldetését. Semmi nem kockáztathatja a hadművelet sikerét, vagy az ő életüket, a gyerek pedig nyilvánvalóan szemtanú. Szemtanút márpedig nem lehet életben hagyni, főleg most, hogy alaposan megnézte Jan arcát. Ezért ráemelte a fegyvert a fiúra, belenézett különösen csillogó szemébe, és immár harmadszor mormolta el:

– Legyen meg a Te akaratod. Ámen.

Mikael Blomkvist kiszállt a taxiból. Fekete bakancsot viselt, és fehér bundát, széles birkabőr gallérral. Ezt kapta elő hirtelen a gardróbból, meg egy régi szőrmesapkát, amit még az apjától

örökölt.

Éjjel 2 óra 40 perc volt. A rádióhírekben beszámoltak egy kamionbalesetről, amely elzárta a Värmdőbe vezető utat. De Mikael és a taxisofőr mindebből mit sem látott, ahogy magányosan haladtak a sötét, viharvert elővárosokon át. Mikael már rosszul volt a fáradtságtól, s másra sem vágyott, mint hogy otthon lehessen Erikával, bebújhasson mellé az ágyba, és alhasson végre.

De Baldernek képtelen volt nemet mondani. Maga sem értette, miért. Talán kötelességtudatból, mert nem bírt nyugodni, most, hogy a lap krízishelyzetbe került. De az is lehet, hogy azért, mert Balder magányosnak és rémültnek tűnt, Mikael pedig épp annyira érzett rokonszenvet iránta, mint kíváncsiságot az ügy iránt. Nem mintha valami szenzációs leleplezésre számított volna. Inkább arra, hogy csalódni fog. Talán csak ott ül majd a férfi mellett, mint egy terapeuta, egy éjjeliőr a viharban. Másrészt viszont sosem lehet tudni. Lisbeth jutott eszébe. Lisbeth ritkán csinált bármi olyasmit, amire ne lett volna nyomós indoka. Frans Balder pedig kétségtelenül érdekes ember volt, aki sosem hagyta, hogy interjút készítsenek vele. Mikael azt gondolta, ez bizonyára különös élmény lesz a számára. Körbenézett a sötétben.

Egy lámpaoszlop kékes árnyalatú fénnyel világította meg a házat. Ami azt illeti, nem volt rossz az épület, szép mérnöki tervezés nagy ablakokkal, és kívülről valahogy úgy festett, mint egy vonat. A postaláda mellett egy magas, negyvenes rendőr állt, kissé napbarnított bőrű, és valami feszültség érződött az arcvonásain. Távolabb, az úton pedig alacsonyabb kollégája épp egy részeg, a karjával viaskodó férfival vitatkozott. Szemmel láthatólag nagyobb volt a forgalom a környéken, mint amire Mikael számított.

– Mi folyik itt? – kérdezte a magasabb rendőrt.

De nem kapott választ, mert a rendőr telefonja megszólalt, s Mikael ebből rögtön tudta, hogy valami történt. Úgy tűnt, a riasztóberendezés nem működött rendesen. De nem jutott ideje végighallgatni a beszélgetést, mivel a telek túlsó végéből valamilyen aggasztó, ropogó hangot hallott, amelyet ösztönösen összefüggésbe hozott a telefonhívással. Egy pár lépést tett jobbra, és lenézett a dombról, amely végigfutott egészen a mólóig és az öbölig, majd egy másik lámpaoszlopig, amely szintén halvány kékes árnyalattal világított. Ebben a pillanatban egy alak mintha a semmiből ugrott volna elő, és Mikael rájött, hogy valami nagyon nem stimmel.

Jan Holtser már a ravaszon tartotta az ujját, és épp meghúzni készült, hogy lelője a fiút, amikor meghallotta, amint egy autó fékez odafent az úton. Elbizonytalanodott. Voltaképpen nem is az autó miatt, hanem mert felbukkant agyában az az „idióta” szó. S bár úgy gondolta, a professzornak minden oka megvolt rá, hogy élete utolsó percében hazudjon neki, mégis, amikor Jan ránézett a gyerekre, azon töprengett, vajon nem lehetséges-e, hogy igazat mondott.

A gyerek túlságosan mozdulatlan volt, s arcáról inkább a meglepetés, mintsem az ijedség sugárzott, mintha fel sem fogta volna, mi történt. Túlságosan üres, üveges tekintettel nézett ahhoz, hogy bármit is igazán felfoghatott volna.

Egy néma és tudatlan emberrel állt szemben. Most már derengett neki, hogy olvasott valamit erről, amikor utánanézett Baldernek. Tényleg volt egy súlyosan fogyatékos fia, jóllehet, mind az újságokban, mind a bírósági jegyzőkönyvekben az állt, hogy a professzor nem

viselhette gondját a saját gyerekének. De mégiscsak itt volt a fiú. Jan képtelen volt lelőni, és úgy gondolta, nem is szükséges. Értelmetlen lenne, ráadásul ezzel vétene saját szakmai etikája ellen is. Mikor erre rájött, hirtelen nagyon megkönnyebbült, ám, ha jobban odafigyelt volna magára, ez gyanút ébresztethetett volna benne.

Így leeresztette a fegyvert, felkapta az éjjeliszekrény mellett tárolt laptopot és mobiltelefont, majd begyömöszölte őket a hátizsákjába. Ezután kirohant a viharos éjszakába, azon a menekülő útvonalon át, amit kijelölt magának. De nem jutott messzire. Hangot hallott a háta mögül. Megfordult. Odafent az úton egy férfi állt, de nem a magas, és nem is az alacsony zsaru, hanem egy újabb fazon, bundában és szőrsapkában. Elég tekintélyt parancsoló kisugárzása volt, s talán ennek köszönhetően emelte a magasba Jan Holtser ismét a fegyverét. Veszélyt szimatolt.

Az elrohanó férfi fekete ruhát viselt, edzett volt, és a sapkájára egy fejlámpát erősített. Mikael nem tudta megindokolni, miből gondolja ezt, de mintha egy nagyobb, összehangolt hadművelet szereplője lett volna. Aligha számított rá, hogy itt a sötétben efféle figurákkal találkozik majd, így elég kellemetlenül érezte magát.

– Hé, álljon meg! – kiáltotta oda a figurának.

Ezt nem kellett volna. Mikael már akkor rájött, amikor a férfi teste megmerevedett, mint egy katonáé a harcban – bizonyára pontosan ezért reagált olyan gyorsan. A férfi elővette a fegyverét, és meglepő természetességgel leadott egy lövést, ám Mikael már beugrott a ház mögé. A lövés alig hallatszott. Ám mivel Balder postaládájába csapódott be, kétség sem fért hozzá, mi történt, s a magasabb rendőr azonnal befejezte a beszélgetést. Mégsem mozdult. Csak állt ott bénultan, s egyedül a részeg fickó volt képes beszélni:

– Mi ez a rohadt cirkusz? Mi a fene folyik itt? – üvöltötte erőteljes hangon, ami furcsán ismerősnek tűnt. Csak ekkor mertek a rendőrök ideges, halk hangon megszólalni:

– Lőtt valaki?

– Azt hiszem, igen.

– Most mit tegyünk?

– Hívjunk erősítést.

– De addig ez megszökik!

– Akkor menjünk utána – indítványozta a magasabb, és tétovázva, téblábolva, mintha direkt arra játszanának, hogy a lesipuskás le tudjon lépni, előhúzták fegyverüket, és lefelé indultak, az öbölhöz.

Távolabb, a téli sötétségben egy kutya ugatott, egy kistestű, kitartó kutya, az öböl felől pedig erősen fújt a szél, kavargott a hó, és csúszott az út. Az alacsonyabb rendőr majdnem elcsúszott, és úgy csapkodott a karjával, mint egy bohóc. Kis szerencsével elkerülhetik a férfit. Valami azt súgta Mikaelnek, hogy a fazon gond nélkül eltenné őket láb alól. Amilyen gyorsan megfordult és előrántotta a fegyverét, arra utalt, hogy hozzá van szokva az efféle helyzetekhez, és Mikael arra gondolt, vajon közbe kellene-e avatkoznia.

Nem volt semmije, amivel megvédhette volna magát. Mégis felállt, lesöpörte a havat a kabátjáról, és ismét óvatosan lepillantott a dombról. Amennyire meg tudta állapítani, még semmilyen szerencsétlenség nem történt. A két rendőr lefelé haladt az öböl mentén, a

szomszéd villa irányába. A fekete ruhás lövészt viszont sehol sem látta, s ekkor ő is lefelé kezdett ereszkedni. Nemsokára azonban észrevette, hogy az egyik ablakot betörték.

A ház oldalában hatalmas lyuk tátongott, és látta, hogy odabent egy ajtó nyitva áll. Nem tudta, odakiáltson-e a rendőröknek. Nem tette. Meghallott ugyanis valami halk, furcsa nyöszörgést, így bemászott a törött ablaküvegen, s egy folyosóra ért, amelynek igényes tölgyfa padlója szinte halványan világított a sötétben. Lassan odalépett a nyitott ajtóhoz. Tisztán kivehető volt, hogy a hang odabentről jön.

– Balder! – kiáltotta. – Én vagyok az, Mikael Blomkvist. Történt valami?

Senki sem felelt. A nyöszörgő hangot viszont egyre erősebben hallotta. Ekkor mély lélegzetet vett, és belépett, majd összerezzent, és a vér is megfagyott az ereiben. Utólag már azt sem tudta, mire lett először figyelmes, vagy mi ijesztett rá. Nem biztos, hogy a földön fekvő test, habár vérzett. Talán az arckifejezése, vagy az az élettelen, merev tekintet.

Vagy a holttest mellett lévő hatalmas franciaágyon látott jelenet, amit fel sem bírt fogni azonnal. Egy hét-nyolcéves forma kisgyerek ült ott. Egy szép arcú, kócos sötétszőke hajú kisfiú, kék kockás pizsamában, aki módszeresen és keményen az ágy széléhez és a falhoz csapkodta a testét. Úgy tűnt, mindent megtesz azért, hogy kárt tegyen magában, nyögései sem egy szenvedő vagy síró gyerekét idézték, inkább olyasvalakiét, aki próbál még nagyobb erőt kifejteni. Mielőtt Mikael képes lett volna kigondolni valami értelmeset, inkább odarohant hozzá. Ezzel persze nem javított a helyzeten. A gyerek vadul rúgkapált maga körül.

– Nyugi, nyugi – próbálkozott Mikael, és átölelte a fiút.

De a gyerek forgolódott, és kisiklott a kezei közül, s meglepő erővel, villámgyorsan – talán mert Mikael nem akarta túl erősen szorítani – kiszabadult, és az ajtóhoz rohant, majd végig a folyosón, mezítláb, keresztül a betört ablak szilánkjain, s mikor Mikael utána eredt, és azt kiabálta: – Ne, ne! –, szembetalálkozott a rendőrökkel.

Ott álltak a ház előtt a hóban, és teljesen össze voltak zavarodva.

11. FEJEZET

November 21.

Utólag megint megállapították, hogy a rendőrség nem állt a helyzet magaslatán. Még a környéket sem zárták le, csak amikor már túl késő volt. A férfi, aki lelőtte Frans Baldert, nyugodtan biztonságba helyezhette magát, és az elsőként a helyszínre érkező két rendőr, Peter Blom és Dan Flinck, akiket belsőbb körökben némi gúnnyal csak két Casanovának neveztek, későn fújtak riadót, vagy legalábbis nem olyan erő és tekintély latba vetésével, amekkora szükséges lett volna.

Először hajnali 3 óra 40 perckor érkeztek meg a Bűnügyi Osztály helyszínelői és nyomozói, valamint egy fiatal nő, aki Gabriella Grane néven mutatkozott be, s akiről feldúlt lelkiállapota miatt a többség úgy vélte, hozzátartozó lehet. Később kiderült, hogy a Titkosszolgálat elemzője, s a szervezet vezetője maga küldte őt a helyszínre. Nem mintha Gabriella felvágott volna vele. A testületen belül felgyülemlett előítéletek miatt, vagy talán azért, mert őt kívülállónak tekintették, az ő feladata lett a gyerekfelvigyázás.

– Úgy látom, testhezálló feladatot kapott – jegyezte meg a szolgálatot teljesítő nyomozásvezető, Erik Zetterlund, amikor meglátta, milyen óvatosan hajol le Gabriella, hogy megvizsgálja a gyerek sérült lábait, s még ha a nő rá is ripakodott, hogy van neki jobb dolga is, amikor belenézett a fiú szemébe, megnyugodott.

August a félelemtől jéggé dermedt, és sokáig csak ült az emeleti padlón, ujjait automatikusan húzogatva a vörös perzsaszőnyegen. Peter Blom pedig, akiben máskülönben nem buzgott a tettvágy, előkeresett egy pár zoknit, továbbá beragasztotta a gyerek sérüléseit. Közben megállapították, hogy a kisfiú egész testét zúzódások borítják, és felhasadt az ajka. Mikael Blomkvist újságíró szerint – akinek jelenléte kézzelfoghatóan feszélyezte az épületben tartózkodókat – a fiú odalent a fejét a falba és az ágy szélébe verte, és mezítláb szaladt végig a földszinti folyosón, a szilánkokon át.

Gabriella Grane, aki valamilyen okból ódzkodott attól, hogy bemutatkozzon Blomkvistnek, persze rögtön rájött, hogy August valójában szemtanú. De sehogy sem tudott vele kapcsolatot létesíteni, és úgy tűnt, megvigasztalnia sem sikerült. Az ölelés és a gyengédség hagyományos módjai szemmel láthatólag nem vezettek eredményre. August akkor volt a legnyugodtabb, amikor Gabriella csak ült mellette, kis távolságra tőle, és a saját dolgával foglalkozott. A fiú csak egyetlenegyszer figyelt oda rá, akkor, amikor Gabriella Helena Krafttal beszélt, és megemlítette az utca számát, a 79-est. De a nő akkor nem is nagyon gondolt erre, nemsokára pedig már a feldúlt Hanna Balderrel kellett foglalkoznia.

Hanna vissza akarta kapni a fiát, és igen meglepte Gabriellát azzal, amit mondott: azonnal vegyen elő a gyereknek valami kirakós játékot, a legjobb az, amelyik a Vasa hajót ábrázolja, amit Frans bizonyára valahol kéznél tartott. Viszont nem vádolta a volt férjét azzal, hogy törvényellenesen vitte magával a fiukat, ahogy arra a kérdésre sem tudott választ adni, miért állított be Franshoz az élettársa, és követelte vissza Augustot. Mindenesetre a jelek szerint nem a gondoskodás vezérelte Lasse Westmant.

A kisfiú azonban választ adott Gabriella néhány kérdésére, amelyek már régóta motoszkáltak a fejében. Megértette, miért élt Frans Balder annyira visszavonultan, és miért nem akart őrző-védő kutyát. Reggel arról is gondoskodott, hogy egy pszichológus és egy orvos meglátogassa Augustot, és vigyék az anyja vasastani lakására, hacsak ki nem derül, hogy sürgős kezelésre van szüksége. Azután másvalami jutott eszébe.

Nem biztos, hogy a gyilkosság indítéka Balder elhallgattatása volt. Az is lehet, hogy az elkövető ki akarta rabolni őt – persze nyilván nem a pénze kellett neki, hanem a kutatásai eredménye. Gabriellának fogalma sem volt arról, mivel foglalkozott Frans Balder élete utolsó évében, de nem volt nehéz kitalálni: minden valószínűség szerint a mesterségesintelligencia-programjának továbbfejlesztésével, amely már akkor is korszakalkotónak számított, amikor első ízben lopták el. Talán senki sem tudta, őt magát leszámítva.

Frans kollégái a Solifonnál bármit megtettek volna azért, hogy megtudhassák. Az alapján, ami egyszer kicsúszott Frans száján, úgy vigyázott rá, mint egy anya a gyermekére, ami Gabriella szerint akár azt is jelenthette, hogy vele aludt, vagy legalábbis az ágya mellett tartotta. Ezért felállt, és azt mondta Peter Blomnak, tartsa a szemét Auguston, majd lement a földszinti hálószobába, ahol még dolgoztak a helyszínelők.

– Találtak idebent egy laptopot? – kérdezte.

A helyszínelők a fejüket csóválták, Gabriella pedig elővette a telefonját, és ismét felhívta Helena Kraftot.

Hamar megállapították, hogy Lasse Westmannak nyoma veszett. Bizonyára az általános zűrzavarban hagyta el a helyszínt, mire a nyomozás kirendelt vezetője, Erik Zetterlund káromkodni és üvöltözni kezdett, főleg, amikor kiderült, hogy Westman a torsgatani lakásán sem tartózkodik.

Erik Zetterlund még azt is számításba vette, hogy körözést ad ki a férfi ellen, mire fiatalabb kollégája, Axel Andersson azt találta kérdezni, hogy Lasse Westman veszélyesnek tekinthető-e. Talán nem tudott különbséget tenni a férfi valós személye és filmbéli szerepei között, de mentségére szóljon, az ügy kezdett egyre zavarosabbá válni.

Ez a gyilkosság nyilvánvalóan nem tartozott a szokásos, családon belüli vitarendezési módszerek közé. Nem olyan volt, mint egy végletesen elfajult részeges buli, és nem is olyan, mint valami hirtelen felindulásból elkövetett emberölés. Ez egy rideg, előre jól megtervezett támadás volt egy híres svéd kutató ellen. És az sem javított a helyzeten, amikor a megyei rendőrkapitányság vezetője, Jan-Henrik Rolf bejelentkezett, s azt állította, a gyilkosságot a svéd ipari érdekeltségekre történt súlyos csapásként kell értékelni. Erik Zetterlund hirtelen egy jelentős belpolitikai esemény kellős közepén találta magát, s még ha nem is ő volt a legélesebb

elme a testület falai közt, arra azért ő is rájött, hogy mostani lépése döntő jelentőséggel bír majd az ezt követő eljárás során.

Erik Zetterlund, aki mindössze két nappal korábban töltötte be negyvenegyedik életévét, és a születésnapi buli hatásai nyomokban még meglátszottak rajta, sosem felelt még ilyen jelentőségteljes feladatért. Az, hogy most, ha csak néhány órára is, de lehetőséget kapott rá, természetesen annak volt köszönhető, hogy éjjel nem lehetett nála alkalmasabb személyt keríteni, a felettese pedig úgy döntött, nem ébreszti fel sem az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályának nyomozóbizottságát, sem a stockholmi rendőrség valamelyik tapasztaltabb gyilkossági nyomozóját.

Erik Zetterlund a zűrzavar kellős közepén, egyre növekvő bizonytalanságban ordítva adott utasításokat embereinek: mindenekelőtt járják körbe alaposan a környéket, és kopogtassanak be mindenhová. Minél előbb szüksége volt a lehető legtöbb tanúvallomásra, bár nagy reményeket nem fűzött az intézkedéshez. Sötét éjszaka volt, és tombolt a vihar. Nem valószínű, hogy a szomszédok bármit is láthattak. Persze sosem lehet tudni. Azután kihallgatta Mikael Blomkvistet, hogy ugyan mi a jó fenét keresett a helyszínen.

Svédország egyik legismertebb újságírójának jelenléte egy cseppet sem könnyítette meg a helyzetét, és Erik Zetterlundnak még az is megfordult a fejében, hogy Blomkvist kritikus szemmel tanulmányozza őt, hogy valami leleplező cikket írhasson róla. De bizonyára csak képzelődött. Blomkvistet magát is szemmel láthatólag megrázták az események, s az egész kihallgatás alatt udvariasnak és segítőkésznek mutatkozott. Mégsem tudott sokat segíteni. Minden olyan gyorsan történt, és ez már önmagában is figyelemreméltó, az újságíró állítása szerint.

Valami nyers erő és hatékonyság volt megfigyelhető az elkövető mozdulataiban, s Blomkvist szerint nem csupán merész találgatás, hogy az illető hivatásos katona volt, sőt, még az is lehet, hogy a katonai elit tagja. Ahogy megfordult és lőtt, nagyon begyakorolt cselekvéssornak tűnt, s mivel a férfi szűk, fekete sapkájára fejlámpát erősített, Blomkvist egyáltalán nem tudta kivenni az arcvonásait.

Túl nagy volt köztük a távolság, és Mikael azonnal a földre vetette magát, amint az az alak felé fordult. Valószínűleg ennek köszönhette az életét. Így csak a férfi testfelépítését és ruházatát tudta leírni, azt viszont elég alaposan. Azt állította, feltehetőleg nem túl fiatal férfiról van szó, talán már negyvenéves is elmúlt. Edzett volt, és magasabb az átlagnál, olyan 185-195 centiméteres. Erős testalkatú, keskeny csípőjű, széles vállú. Bakancsot viselt, és fekete katonai öltözék-féleséget. A hátán egy hátizsákot cipelt, és alighanem egy kést erősített a jobb combjára.

Mikael Blomkvist szerint a férfi odalent, a part mentén tűnt el, a szomszéd villák között, s ez egybehangzott Peter Blom és Dan Flinck tanúvallomásával. A rendőrök egyáltalán nem látták a férfit, de hallották a lépteit elhalkulni a parton, ám hiába üldözték, nem érték utol. Legalábbis ezt mondták. Erik Zetterlund azonban nem volt ennyire bizonyos benne.

Úgy sejtette, Blomnak és Flincknek inába szállt a bátorsága, s csak álltak ott a sötétben reszketve, és nem csináltak semmit se. Ekkor követték el az újabb szarvashibát. Ahelyett, hogy erősítést hívtak volna, akikkel együtt fel lehetett volna térképezni a terület kivezető útjait, és

megpróbálni lezárni azokat, semmi nem történt. Flinck és Blom ekkor még bizonyára nem tudták, hogy gyilkosság történt, közvetlenül a történtek után pedig már teljes mértékig lefoglalta őket az a mezítlábas kisfiú, aki hisztérikus állapotban rohant ki a házból. Ilyen körülmények között nehéz hideg fejjel gondolkodni. Mégis, az idő egyre csak repült, s még ha Mikael Blomkvist visszafogottan írta is le az eseményeket, azért sejthető volt, hogy ő sem elégedett. Kétszer is megkérdezte a rendőröket, hogy hívtak-e már erősítést, ők pedig válaszképp bólintottak.

Később azután, amikor Mikael elcsípett egy beszélgetést Flinck és a központi irányítás között, kiderült, hogy az a bólintás feltehetőleg nemet jelentett, vagy a legjobb esetben is egyfajta zavart értetlenséget tükrözött. A riasztás mindenesetre késedelmet szenvedett, s még mikor végül megtörtént, akkor sem mentek rendjén a dolgok, alighanem azért, mert Flinck nem számolt be kellő alapossággal a történtekről.

A tehetetlenség azután a felsőbb szintekre is áttevődött, és Erik Zetterlund hálás volt a sorsnak, hogy őt ezért senki sem hibáztathatta. Ekkor ugyanis még nem kapcsolódott be a nyomozásba. Most viszont ott volt, és nem okozhatott még nagyobb kárt. Az utóbbi időben nem nagyon nőtt a dicsőséglistája, így itt volt az ideje megragadni a lehetőséget, és jó eredményt felmutatni, vagy ha azt nem is, legalább ügyelni arra, hogy ne bőgjön le.

A nappali küszöbén állt, és épp most fejezte be a beszélgetést a Milton Securityvel arról az alakról, aki korábban az éjszaka folyamán látható volt a térfigyelő kamerák felvételein. Erre a férfira egyáltalán nem illett rá az a személyleírás, amit Mikael Blomkvisttől kaptak a feltételezett gyilkosról, sőt ellenkezőleg. Inkább egy öreg, vézna narkósra illett, aki mindennek ellenére műszakilag igen képzett lehetett. A Milton Securitynél úgy vélték, ő lehetett az, aki megbabrálta a riasztót, és kiiktatta az összes kamerát és érzékelőt, ami csak még siralmasabbá tette a történetet.

Nem csak a tervezés professzionalizmusáról volt szó, hanem már magáról az ötletről is: gyilkosságot követni el a rendőrség szeme láttára, és egy profi riasztóberendezés ellenére! Micsoda önbizalom kellett hozzá! Erik már éppen indult volna lefelé, az alsó szinten dolgozó technikusokhoz. Mégsem mozdult, csak csalódottan bámult maga elé a levegőbe, egészen addig, míg tekintete meg nem állapodott Balder fián, aki a jelek szerint a koronaszemtanújuk, csak éppen nem tudott szólni egy szót sem, és úgy általában azt sem értette, amit kérdeztek tőle. De hát mit is várhatott volna ettől a zavaros ügytől?

Erik figyelte, ahogy a srác beleilleszt egy apró darabot a hatalmas kirakójátékba, majd elindult a földszintre vezető csigalépcső felé. A következő pillanatban azonban megfagyott a vér az ereiben. Eszébe jutott a gyerekről alkotott első benyomása: amikor először berontott a házba, és még nem sokat tudott az ott történtekről, a gyerek teljesen átlagosnak tűnt a számára. Semmi különöset nem látott rajta a zaklatott pillantásán és a merev vállain kívül. Sőt, úgy gondolta, szokatlanul helyes kisfiú a nagy szemével és kócos, göndör fürtjeivel. Csak később tudta meg, hogy a gyerek autista, és súlyosan szellemi fogyatékos. Tehát nem magától jött rá, hanem elmondták neki, s ez annyit jelentett, hogy a gyilkos vagy régebbről ismerte a fiút, vagy egyszerűen tudta, mi a helyzet vele. Máskülönben biztosan nem hagyta volna életben, nehogy a szembesítésen rámutasson, nem igaz? Bár Erik nem hagyott magának

elegendő időt arra, hogy eszmefuttatását végigvigye, az mégis lázba hozta, és odasietett a fiúhoz.

– Azonnal ki kell hallgatnunk! – jelentette ki, bár nem szándékosan, mégis túlságosan izgatott és erőteljes hangon.

– Az isten szerelmére, bánjon vele óvatosan! – figyelmeztette Mikael Blomkvist, aki történetesen épp a közelükben tartózkodott.

– Maga csak ne avatkozzon bele! – csattant fel Zetterlund. – Lehet, hogy látta a tettest. Ide kell hoznunk a fotóalbumot, és megmutatni neki. Valahogy muszáj…

A fiú félbeszakította, amikor hirtelen egy széles mozdulattal szétrombolta a kirakós játékot. Erre Erik Zetterlund kinyögött egy bocsánatkérésfélét, és lement a technikusokhoz.

Miután Zetterlund eltűnt a földszinten, Mikael Blomkvist ott maradt, és a fiút tanulmányozta. Úgy érezte, valami még történni fog vele, talán megint rohamot kap, de amit Mikael a legkevésbé szeretett volna, az az volt, hogy a gyerek ismét önmaga ellen forduljon. A kisfiú viszont ehelyett megmerevedett, és jobb kezével őrült sebességgel kezdett hadonászni a szőnyeg felett.

Majd hirtelen abbahagyta, és kérőn nézett fel. Mikael egy pillanatra elgondolkodott ugyan, hogy ez vajon mit jelenthet, de azután megfeledkezett róla, mert a magasabb rendőr, akit, mint közben megtudta, Peter Blomnak hívtak, leült a fiú mellé, és megpróbálta rávenni, hogy megint rakja ki a képet. Mikael pedig kiment a konyhába, hogy egy kicsit megnyugodjon. Holtfáradt volt, és haza akart menni. De úgy tűnt, előbb szemügyre kell vennie a térfigyelő kamera által készített képeket. Ám, hogy erre mikor kerül sor, azt maga sem tudta. Minden olyan sok időt vett igénybe, annyira zavarosnak és szervezetlennek tűnt, Mikael pedig kétségbeesetten vágyott az ágya után.

Addigra már kétszer beszélt Erikával, és elmondta neki, mi történt. Még ha egyelőre nem is tudott sok mindent a gyilkosság körülményeiről, abban egyetértettek, hogy a lap következő számába írnia kell erről egy hosszabb cikket. Nemcsak azért, mert a tett mögött valami komoly drámát sejtett, és mert Frans Balder életével érdemes volt foglalkozni, hanem mert Mikaelnek személyes érintettsége is volt a történetben, ami emelhette a hír értékét, és előnyt jelenthetett számára a konkurenciával szemben. Már önmagában az elmúlt éjjeli beszélgetés, amely odavezette őt, az is érdekes színezetet adhat a cikkének.

Szükségtelen lett volna újra kitérniük a Sernerre és az újság nehéz helyzetére. Persze ez is rányomta a bélyegét a hangulatukra, és Erika már el is tervezte, hogy állandó segédjük, Andrei Zander végzi majd el az előzetes kutatómunkát, amíg Mikael kipiheni magát. Nyomatékosan megmondta – valahol a gondoskodó anya és egy tekintélyt parancsoló főszerkesztő közt –, hogy nem hajlandó olyan sztárriporterrel együtt dolgozni, aki már most ki van purcanva, mielőtt még egyáltalán elkezdhette volna a munkát.

Mikael szó nélkül fejet hajtott az érvelése előtt. Andreit ambiciózus, szimpatikus fiatalembernek tartotta. Tulajdonképpen jó is lesz, hogy másnap reggel nem neki kell az alapokkal foglalkoznia, és készen kapja a listát a Balderhez közel álló személyekről, akiket érdemes meginterjúvolni. Egy rövid ideig, hogy elterelje gondolatait, Andrei örökös

problémáján töprengett, amibe néhány, a Kvarnen sörözőben eltöltött este alkalmával avatta be Mikaelt a női nemmel kapcsolatban. Andrei fiatal volt, okos és jóképű. Bármelyik nő számára jó parti lett volna. De túl gyenge, megalázkodó karaktere miatt örökké faképnél hagyták, és ezt nagyon a szívére vette. Javíthatatlanul romantikus alkat volt, örökké a nagy szerelemről és a nagy címlapsztoriról álmodozott.

Mikael leült Balder étkezőasztalához, és kibámult a sötétbe. Maga előtt, az asztalon, egy gyufásdoboz és a New Scientist egyik példánya mellett egy jegyzettömböt látott, néhány, számára érthetetlen egyenlettel, s egy szépséges, bár kissé ijesztő rajzot, amely egy gyalogátkelőhelyet ábrázolt. A jelzőlámpa mellett egy szúrós tekintetű, hunyorgó szemű és keskeny ajkú férfi haladt át. Arcának minden redője, kabátja és nadrágja ráncai is jól látszottak. Nem tűnt valami kedvesnek. Az állán egy szív alakú májfolt volt.

Mégis a jelzőlámpa uralta a képet. Vészjósló, nyugtalanító fényt árasztott, amelyet a rajzoló ügyesen adott vissza, talán egyféle matematikai módszer segítségével. Szinte sejteni lehetett mögötte a mértani alakzatokat. Feltehetőleg bal oldalról rajzolta le Frans Balder, s Mikael kicsit elmerengett a lehetséges kiváltó okokon. Nem épp szokványos kép volt.

De vajon miért is kellene egy Balderhez hasonló figurának naplementét meg hajókat rajzolgatnia? Hisz egy gyalogátkelőhely is lehet olyan érdekes, mint bármi más. Mikaelt elbűvölte az az érzés, hogy olyan, mintha egy pillanatfelvételt nézne. Még ha Frans Balder hosszasan tanulmányozta is a jelzőlámpát, a férfit aligha kérhette meg rá, hogy újra meg újra menjen át az úton. De az is lehet, hogy ő csak egy kitalált figura, akivel kiegészítette Balder a képet, hacsak nincs fotografikus memóriája, mint… s ekkor Mikael a gondolataiba mélyedt. Majd elővette a telefonját, és harmadszor is felhívta Erikát.

– Már hazafelé tartasz? – kérdezte a nő.

– Sajnos még nem. Előbb utána kell néznem ennek-annak. De szeretnék kérni tőled egy szívességet.

– Hát mi másért is vagyok én neked?

– Belépnél a számítógépembe? Jelentkezz be. Tudod a jelszavamat?

– Mindent tudok rólad.

– Jó, jó. Akkor keresd meg a dokumentumaimat, és közöttük egy mappát, aminek a címe <LISBETH SALANDER>.

– Sejtem már, honnan fúj a szél.

– Tényleg? Szeretném, ha beleírnád:

– Várj, előbb meg kell nyitnom. Jó, most… várj csak, van már benne egy pár szöveg .

– Ne törődj vele. A legtetejére írd. Rendben?

– Igen, megvagyok.

– Szóval: „Lisbeth, talán már tudsz róla, hogy Frans Balder halott. Két golyót eresztettek a fejébe. Megpróbálnál utánajárni, vajon ki és miért akarhatott végezni vele?”

– Ez minden?

– És nem is kevés, ha figyelembe vesszük, hogy régóta nem beszélünk egymással. Bár talán illetlennek érezheti, hogy mindig csak kérdéseket teszek fel. De szerintem nem árthat, ha segít nekünk.

– Úgy érted, egy kis törvénytelen hekkelés nem árthat?
– Ezt meg sem hallottam. Remélem, hamarosan látlak.
– Azt én is.

Lisbethnek sikerült újra elaludnia, és reggel fél nyolckor ébredt. Nem érezte magát épp csúcsformában. Fájt a feje, és rosszullét kerülgette. Mégis kicsit jobban volt, gyorsan felöltözött, bekapott egy gyors reggelit, ami két, a mikróban megmelegített húsos pirogból állt, és leöblítette egy nagy üveg Coca-Colával. Ezután berakta tréningruháját egy fekete táskába, majd útnak eredt. A vihar már lecsendesült, mindent szemét- és újságpapírhegyek borítottak, amiket a városból hordott ki a szél. Lisbeth lefelé indult a Mosebacke térről, továbbment a Götgatan mentén, és közben alighanem magában beszélt.

Dühösnek látszott, ezért legalább ketten félre is ugrottak előle, pedig nem volt az, csak összeszedett és céltudatos. Semmi kedve sem volt edzeni. Csak a szokások rabja volt, továbbá le akarta vezetni a testében felgyülemlett mérgeket. Így folytatta útját a Hornsgatan felé, s a hornsgatani emelkedő előtt jobbra fordult, lement a Zero bokszklubba, egy pincehelyiségbe, ami ezen a reggelen még lepukkantabbnak tűnt, mint valaha.

A helynek nem ártott volna egy festés, és némi átfogó felújítás. A jelek szerint úgy a hetvenes évek óta semmin sem változtattak odabent, sem a berendezésen, sem a hirdetőtáblákon. A falon még mindig Muhammad Ali és George Foreman képe díszelgett. Most is úgy nézett ki, mint a legendás kinshasai meccs utáni napon, ami talán annak volt köszönhető, hogy Obinze, a hely tulajdonosa kisgyerekként a helyszínen nézte végig a küzdelmet, s utána körbe-körbe szaladgált a megváltó monszunesőben, azt üvöltve: „Ali Bomaye![14]” Ez a győzelmi mámor nemcsak Obinze legszebb emléke volt, hanem, ahogy ő nevezte: „az ártatlanság korának vége”.

Nem sokkal ezután ugyanis kénytelen volt családjával együtt elmenekülni Mobutu zsarnoki uralma elől, s később már semmi sem lett újra a régi. Így nem meglepő, hogy meg akarta őrizni e történelmi pillanatot az örökkévalóságnak – vagy legalább megörökíteni ebben az isten háta mögötti södermalmi bokszklubban. Obinze azóta is folyton csak a meccsről beszélt. Egyébként is örökké járt a szája, mindegy, mi volt a téma.

Hatalmas, magas férfi volt, kopasz, és Isten kegyelméből bőbeszédű. Egyike azoknak a nem keveseknek, akik odáig voltak Lisbethért, még ha többé-kevésbé őrültnek tartották is. A lány bizonyos időszakokban komolyabban edzett, mint bárki más, és vadul nekiment bármilyen bokszlabdának vagy bokszzsáknak, esetleg edzőpartnernek. Olyan ősi, megzabolázhatatlan energia tombolt benne, amilyennel Obinze korábban nemigen találkozott, s egyszer, még mielőtt alaposabban megismerhette volna, azt javasolta a lánynak, kezdjen el versenyezni.

Az a fintor, amit válaszul kapott, eltántorította attól, hogy még egyszer előhozakodjon ezzel a témával. Sosem értette, miért edz a lány ennyire keményen, nem mintha mindenáron választ akart volna kapni. Hiszen nem kell ahhoz indok, hogy az ember keményen sportoljon. Jobb, mintha keményen iszik. Sőt jobb, mint bármi más. Talán valóban az volt az egyszerű igazság, amit úgy egy éve, egyszer, késő este mondott neki Lisbeth: jó erőben akar lenni, ha esetleg megint bajba keveredik.

Obinze tudott a lány zűrös múltjáról. Utánanézett az interneten. Minden szót elolvasott, amit

róla írtak, és nagyon is meg tudta érteni, hogy formába akar lendülni, arra az esetre, ha valami újabb gonosz árny bukkanna fel a múltjából. Ki is érthette volna meg nála jobban, akinek szüleivel Mobutu torpedói végeztek?

Amit viszont nem értett, az az volt, hogy miért hanyagolta el Lisbeth időről időre teljesen az edzést. Ilyenkor nemcsak hogy semmilyen mozgást nem végzett, de makacsul ragaszkodott minden junkfoodhoz, ami csak elékerült. Az efféle szélsőségek közti ingadozás számára felfoghatatlan volt. Most, amikor a lány reggel belépett az edzőterembe, ugyanolyan feltűnően feketébe öltözve és piercingekkel teleaggatva, mint mindig, már két hete nem látta.

– Szervusz, szépségem. Hová tűntél?

– Valami átkozottul törvénytelen dolgot műveltem.

– Azt el tudom képzelni. Biztos elláttad a baját valami motoros bandának, vagy ilyesmi.

De humorizálását a lány válaszra sem méltatta. Savanyú ábrázattal ment tovább az öltözőbe, és ekkor Obinze olyasmit tett, amiről tudta, hogy nem fog neki tetszeni. Odaállt elé, és a szemébe nézett.

– Tiszta vörös a szemed!

– Rohadtul másnapos vagyok. Állj félre!

– Így nem szeretnélek itt látni, ezt te is tudod.

– Hagyjuk a süket dumát! Azt akarom, hogy a szart is verd ki belőlem! – fröcsögte a lány, majd átöltözött. Felvette túlságosan nagy méretű boksznadrágját, és fehér felsőjét, amelyen egy fekete halálfej virított a mellkasánál. Obinze valóban nem látott más megoldást, mint hogy a szart is kiverje belőle.

Addig ütötte, amíg a lány harmadszor is belehányt a szemetesládába. Torkaszakadtából üvöltött vele, de Lisbeth csak visszafogottan kiáltott vissza neki valamit. Miután befejezték, Lisbeth felöltözött, majd köszönés nélkül távozott. Obinze ismét a már jól ismert ürességet érezte magában. Talán egy kicsit szerelmes is volt Lisbethbe. Legalábbis megérintette a lány lénye. Hogyne tette volna, amikor így bokszolt?

Az utolsó, amit a lányból látott, a vádlija volt, amint felment a lépcsőn, így nem tudhatta, hogy forgott Lisbethtel a világ, mikor kilépett a Hornsgatanra. A ház falának dőlve, nehezen lélegzett. Majd továbbindult fiskargatani lakása felé, és miután hazaért, megivott még egy nagy üveg Coca-Colát, meg egy fél liter gyümölcslevet. Utána bezuhant az ágyba, vagy tíz-tizenöt percig a plafont bámulta, és mindenfélére gondolt közben: a szingularitásokra, az eseményhorizontokra, a Schrödinger-kísérlet különleges aspektusaira, Ed the Nedre és még sok minden másra.

Amikor visszatért a valóságba, felkelt és elővette a laptopját. Bármennyire is próbált ellenállni, mindig az az erő vonzotta hozzá, ami gyerekkora óta nem hagyta nyugodni. Ezen a délelőttön azonban nem akart semmilyen súlyosabb kihágást elkövetni. Csak meghekkelte Mikael Blomkvist számítógépét, s a következő pillanatban jéggé dermedt. Nem is értette az egészet. Nemrég még Balderrel viccelődtek, s most Mikael azt írta, a férfit megölték, két lövéssel a fejében végezte.

– A francba – morogta, és elolvasta a neten keringő újságcikkeket.

Még nem írtak semmit, legalábbis így kifejezetten nem. De nem volt nehéz kitalálni, hogy

Balder rejtőzik a „svéd tudós, akit lelőttek saltsjöbadeni otthonában” címszalag mögött. A rendőrség hallgatásba burkolózott, az újságírók pedig nem bizonyultak ügyes vérebeknek, mert még nem jöttek rá, mekkora jelentőségű sztorit tartanak a kezükben, vagy, mert még nem fektettek elég energiát a nyomozásba. Az éjszaka folyamán bizonyára fontosabb események is történtek: a vihar és az áramszünet, amely az egész országot érintette, a vonatok óriási késése, meg mindenféle hírek a celebekről, amelyeket Lisbeth meg sem próbált értelmezni.

A gyilkosságról mindössze annyit talált, hogy úgy hajnali három óra felé történt, és a rendőrség szemtanúkat keresett, hátha a szomszédok közt látott valaki valami különöset. Még nincs gyanúsítottjuk, de a szemtanúk ismeretlen és kétes személyeket figyeltek meg az elhunyt férfi birtokán. A rendőrség több információt is szeretne kapni róluk. A cikkek végén az állt, hogy aznap később sajtótájékoztatót tartanak, Jan Bublanski bűnügyi főfelügyelő vezetésével. Lisbeth ezen kissé szomorkásan elmosolyodott. Elég sokszor akadt már dolga Bublanskival – vagy Bubblával, ahogy néhányan hívták –, és úgy gondolta, amíg nem tesznek valami seggfejet a csapatába, a férfi elég hatékonyan vezeti majd a nyomozást.

Ezt követően újból elolvasta Mikael Blomkvist üzenetét. Mikael a segítségét kérte, ő pedig, át sem gondolva a dolgot, azt válaszolta: „Oké.” Nem csak azért, mert a férfi kérte meg rá. Lisbeth ezt személyes ügynek tekintette. A bánat nem az ő műfaja volt, legalábbis nem a hagyományos értelemben. A harag azonban, a jeges, lüktető düh, annál inkább, és még ha érzett is némi tiszteletet Jan Bublanski iránt, azért nem pazarolta a bizalmát feleslegesen a rendfenntartó szervekre.

Hozzá volt szokva, hogy a saját kezébe vegye a dolgok irányítását, és minden oka megvolt rá, hogy kinyomozza, miért ölték meg Frans Baldert. Persze nem véletlenül foglalkoztatta annyira az eset. Feltételezte, hogy Balder ellenségei az ő ellenségei is.

Az egész azzal a régi kérdéssel kezdődött, hogy tovább él-e Lisbeth apja valamilyen értelemben. Alexander Zalachenko, azaz Zala, nem csak a lány anyját ölte meg, és az ő életét tette tönkre. Egy bűnszervezet vezetője volt, aki drogokkal és fegyverekkel kereskedett, és abból élt, hogy kihasználta és megalázta a nőket. Lisbeth véleménye szerint az efféle gonoszság nem párolog el csak úgy – inkább más alakot ölt. Attól a naptól fogva, hogy bő egy évvel azelőtt egyik hajnalban a bajor Alpokban fekvő Schloss Elmau Hotelban felébredt arra az álomra, Lisbeth maga kutatott azután, vajon mi lett apja örökségével.

A régi cimboráiból, úgy tűnt, vesztesek lettek, lezüllött banditák, undorító stricik vagy kisstílű bűnözők. Egyikük sem lett akkora gazember, mint az apja volt, és Lisbeth sokáig úgy hihette, hogy Zalachenko halála után a szervezet meggyengült és hanyatlásnak indult. Mégsem hagyott fel a kutatással, és a végén olyasvalamibe botlott, ami igazolta a gyanúját. Zala egyik ifjú tanítványa, egy bizonyos Sigfrid Gruber vezette erre a nyomra.

Gruber már Zala életében a hálózat egyik legintelligensebb tagjának számított, s a banda többi tagjától eltérően egyetemi diplomát is szerzett, mind az informatika, mind az üzleti gazdaságtan területén, aminek köszönhetően bekerült az elit körökbe is. Mostanság csúcstechnológiával foglalkozó cégekkel szemben elkövetett súlyos bűncselekményekkel kapcsolatban merült fel a neve, mint például modern módszerek lopása, zsarolás, belső ügyletek, hackertámadások.

Átlagos esetben Lisbeth ennél tovább nem is nyomozott volna. Az esetnek, Gruber érintettségét leszámítva, úgy tűnt, semmi köze az apja egykori tevékenységéhez. A legkevésbé sem aggasztotta, hogy egy pár tehetős nagyvállalat elveszítette néhány újítását. De azután minden megváltozott. Egy titkos jelentésben, amelyet a GCHQ-tól, az Egyesült Királyság cheltenhami székhelyű titkosszolgálatától szerzett, rábukkant néhány álnévre, amelyek arra a bandára utaltak, amelyhez a jelek szerint Gruber is tartozott, s e jelentés igencsak meghökkentette. Attól fogva képtelen volt megfeledkezni a történetről. Mindennek utánanézett a csoporttal kapcsolatban, aminek csak tudott, és végül egy amatőr, félig nyitott hackeroldalon keresztül rábukkant arra a visszatérő pletykára, miszerint a szervezet lenyúlta Frans Balder mesterséges intelligenciájának technológiáját, és eladta az orosz-amerikai játéktársaságnak, a Truegamesnek.

Ez az információ vezette Lisbethet a professzor előadására, amelyet a Királyi Műszaki Főiskolán tartott, és szállt vitába akkor a fekete lyukak és a szingularitások miatt. Legalábbis ez volt az egyik oka.

---

[14] „Öld meg, Ali!” Az 1974-es összecsapáson a kongói közönség ezzel biztatta Muhammad Alit.

II. RÉSZ

AZ ELME LABIRINTUSAI

November 21-23.

Az eidetika az eidetikus vagy fotografikus memóriával rendelkező emberekkel foglalkozó tudományág.

A kutatások kimutatták, hogy az eidetikus memóriával rendelkező emberekre jobban hat a stressz, és könnyebben felidegesítik magukat, mint mások.

Számos, de nem az összes eidetikus memóriával rendelkező személy autista. Kapcsolat mutatható ki továbbá a fotografikus memória és a szinesztézia képessége között, amely akkor jön létre, ha két vagy több érzék összekapcsolódik, például az illető látja a számok színét, vagy minden számsor festményként jelenik meg a képzeletében.

12. FEJEZET

November 21.

Jan Bublanski arra számított, hogy a szabadnapján hosszasan elbeszélgethet a södermalmi gyülekezet vezetőjével, Goldman rabbival, azokról a kérdésekről, amelyek az utóbbi időben gyötörték őt Isten létezését illetően.

Szó sincs róla, hogy ateistává vált volna, de Isten fogalma kezdett egyre zavarosabbá válni a számára. Újabban a dolgok értelmetlenségének érzése kínozta, ezt is szerette volna megosztani a rabbival, és talán arra is kitérhettek volna, hogy a felmondását fontolgatja.

Jan Bublanski jó gyilkossági nyomozónak tartotta magát. Felderített ügyeinek száma páratlan teljesítménynek számított a rendőrségi körökben, és munkája újra meg újra erőt adott neki. De nem volt biztos benne, hogy a jövőben is ezzel akar foglalkozni. Új képesítést kellene szereznie, amíg még nem késő. Tanítani szeretett volna, segíteni a fiatalokat a kiteljesedésükben, és erősíteni őket az önmagukba vetett hitükben, talán épp azért, mert ő maga olykor a legmélyebb kételyek közt vívódott. De nem tudta, milyen tárgyat taníthatna. Jan Bublanski ugyanis egyetlen területen rendelkezett különleges tudással és tapasztalattal, s arra a saját szakmájában tett szert: a gonosz, hirtelen halál és a morbid perverziók terén, ezekről pedig senkinek sem akart tanítani semmit.

Reggel 8 óra 10 perc volt. A fürdőszobai tükör előtt állt a kipáját igazgatva, amely elég viseltes volt már. Valaha szép, kissé extravagáns égkék színe megfakult, elkopott. Akárcsak ő maga. Ami azt illeti, a külsejével sem volt megelégedve.

Dagadt, lestrapált és kopasz – ezek voltak a fő benyomásai önmagáról, amikor szórakozottan felütötte Isac Bashevis Singer regényét, A lublini mágust, amelyet olyan rajongással szeretett, hogy már hosszú évek óta a fürdőszobában tartotta, hátha kedve támad olvasni, amikor épp a kádban elmélkedik. Ám ezúttal alig olvasott bele, máris megszólalt a telefon. Nem nagyon örült, amikor meghallotta Richard Ekström főügyész hangját. Egy Ekströmtől érkező hívás nemcsak munkát jelentett, hanem minden valószínűség szerint a politika és a média árnyékától övezett munkát. Máskülönben Ekström kisiklott volna előle, mint az angolna.

– Szervusz Richard, micsoda kellemes meglepetés! – hazudta Bublanski. – De sajnos épp elfoglalt vagyok.

– Jaj, ne, Jan! Ezt nem hagyhatod ki. Úgy hallottam, ma szabadnapos vagy.

– Így igaz, de épp indulni készültem… – Nem akarta elárulni, hogy a zsinagógába, ugyanis vallása nem örvendett túl nagy népszerűségnek a hatóság köreiben. – … az orvoshoz – fejezte be a mondatot.

– Beteg vagy?

– Tulajdonképpen nem.

– Ezt hogy érted? Csak majdnem?

– Valahogy úgy.

– Hát akkor nincs nagy gond. Elvégre valamennyien „majdnem betegek” vagyunk. Nem igaz? Ez fontos ügy, Jan. Maga a gazdasági miniszter, Lisa Green keresett meg minket, és egyetértett azzal, hogy te irányítsd a nyomozást.

– Nehezen tudom elképzelni, hogy Lisa Green tudja egyáltalán, ki vagyok.

– Na jó, talán név szerint nem, és tulajdonképpen nincs is köze hozzá. De abban valamennyien egyetértünk, hogy a legjobb munkaerőre van szükség.

– Nálam hízelgéssel már nem mész semmire, Richard. Miről van szó? – kérdezte Jan, de azonnal megbánta.

Már maga a kérdés is felért egy fél igennel, és Richard Ekström észrevehetően kisebb győzelemként könyvelte ezt el.

– Az éjszaka meggyilkolták Frans Baldert, saltsjöbadeni otthonában.

– Az meg ki?

– Az egyik nemzetközileg legismertebb kutatónk. Világhírű név a mesterséges intelligencia kutatásának terén.

– Minek a terén?

– A neurális hálózatokkal, a digitális kvantumfolyamatokkal és ehhez hasonló területekkel foglalkozott.

– Még mindig nem értek semmit.

– Más szóval megpróbálta megtanítani a számítógépeket a gondolkodásra, igen, egész egyszerűen arra, hogy az emberi agyhoz hasonlóvá váljanak.

Az emberi agyhoz hasonlóvá váljanak? Vajon mi lenne erről a véleménye Goldman rabbinak? – tette fel magának a kérdést Jan Bublanski.

– Úgy vélik, korábban ipari kémkedés áldozata lett – folytatta Richard Ekström. – Emiatt érdekli az ügy a Kereskedelmi és Ipari Minisztériumot. – Bizonyára emlékszel, milyen elragadtatással beszélt Lisa Green a svéd kutatások és az innovációs technológia védelméről.

– Talán igen.

– Feltételezték, hogy veszély leselkedik rá, ezért rendőrök vigyáztak Balderre.

– Úgy érted, ennek ellenére végeztek vele?

– Nos, nem a világ legjobb őrző-védői voltak, csak Flinck és Blom a helyi rendőrségtől.

– A két Casanova?

– Igen. Az éjszaka, a vihar és a fejetlenség kellős közepén vetették be őket. Mentségükre szóljon, valóban nem volt egyszerű dolguk. Minden a feje tetején állt. Frans Baldert az alatt az idő alatt lőtték fejbe, amíg a fiúk egy részeg fazont vettek gondjaikba, aki a semmiből bukkant elő a kapunál. A gyilkos nyilvánvalóan kihasználta azt a pillanatot, amikor a rendőrök figyelmét más kötötte le.

– Hát ez nem hangzik valami jól.

– Nem, nagyon profi munkának tűnik, ráadásul még a riasztót is kiiktatták.

– Szóval többen voltak?
– Úgy véljük. Ezenkívül…
– Igen?
– Van itt még pár kényes részlet.
– Ami tetszeni fog a médiának?
– Amit valósággal imádni fog a média – folytatta Ekström. – Az a részeg disznó, akit elkaptak ugyanis nem más, mint Lasse Westman.
– A színész?
– Ő. És ez elég kínos.
– Mert a hír az újságok címlapjára kerül majd?
– Részben, és mert esélyes, hogy a nyakunkba kapunk egy sikamlós válási ügyet. Lasse Westman azt állította, azért ment oda, hogy hazavigye nyolcéves nevelt fiát, aki Frans Baldernél tartózkodott. A fiú… várj csak egy kicsit… meg kell néznem, helyesen mondom-e… igen, tehát a fiú igaz, hogy Balder vér szerinti fia, de a gyermekelhelyezési perben hozott ítélet szerint az apja nem alkalmas a gondviselői feladatok ellátására.
– Egy professzor, aki képes egy számítógépet az emberhez hasonlatossá tenni, miért ne lenne alkalmas arra, hogy gondoskodjon a saját gyermekéről?
– Állítólag korábban súlyosan felelőtlenül bánt vele, inkább dolgozott, mintsem a gyerekével foglalkozott volna, és úgy egészében véve teljességgel reménytelen apának bizonyult, ha jól értettem. Mindent egybevetve ez egy igen kényes történet. A kisfiú, akinek ezek szerint nem lett volna szabad Baldernél lennie, minden bizonnyal a gyilkosság egyetlen szemtanúja.
– Te jó isten! És mit mondott?
– Semmit.
– Sokkos állapotban van?
– Biztosan. Nem beszél, de máskor sem szól egy szót sem. Néma és súlyosan értelmi fogyatékos. Úgyhogy semmi hasznát nem vesszük a nyomozásban.
– Akkor úgy tűnik, segítség nélkül kell felderíteni a gyilkosságot.
– Hacsak nincs valami különleges oka annak, hogy Lasse Westman épp akkor bukkant fel a helyszínen, amikor a gyilkos bejutott a ház földszintjére, és lelőtte Baldert. Épp ezért fontos, hogy minél előbb vigyétek be Westmant kihallgatni.
– Már ha elvállalom a nyomozást.
– El fogod vállalni.
– Biztos vagy benne?
– Azt kell mondjam, nincs más választásod. Ráadásul a legjobbat hagytam a végére.
– És mi lenne az?
– Mikael Blomkvist.
– Ő meg hogy jön ide?
– Valamilyen okból ő is a helyszínen tartózkodott. Azt hiszem, Frans Balder kereste meg, hogy elmondjon neki valamit.
– Az éjszaka közepén?
– Úgy tűnik.

– És utána lelőtték?

– Pont mielőtt Blomkvist bekopogott. Az újságíró még látta is a gyilkos árnyékát.

Jan Bublanski felröhögött – ami, akárhonnan is nézzük, nem volt helyénvaló, sőt, még önmagának sem tudta megmagyarázni, miért tette. Talán idegességből, vagy mert úgy érezte, az élet folyton ismétli önmagát.

– Hogy mondtad? – kérdezett vissza Richard Ekström.

– Csak köhögök egy kicsit. Tehát attól féltek, hogy kaptok egy önjelölt nyomozót a nyakatokra, aki majd rossz fényt vet rátok?

– Hm, talán igen. Mindenesetre azt feltételezzük, hogy a Millennium már dolgozik a sztorin. Most próbálok találni valamilyen törvényi szabályozást, amellyel megállíthatom őket, vagy legalább szigorú keretek közé szoríthatom a tevékenységüket, mert nem kizárt, hogy az állam biztonságát veszélyeztetik.

– Tehát még a Titkosszolgálat is a nyakunkon van?

– Ezt nem kommentálnám – felelte Ekström.

Elmész te a jó büdös francba! – gondolta Bublanski.

– Ragnar Olofsson, meg a többiek az Iparvédelemtől rajta vannak az ügyön? – kérdezte.

– Megismétlem: nem kommentálom. Mikor tudsz kezdeni?

Megismétlem: elmész te a jó büdös francba!

– Bizonyos feltételekkel tudom csak elvállalni – felelte némi habozás után. – A szokásos csapatomat akarom: Sonja Modigot, Curt Svenssont, Jerker Holmberget és Amanda Flodot.

– Persze, rendben, és megkapod még ráadásképp Hans Fastét is.

– Soha! Csak a holttestemen át!

– Sajnálom, Jan, de ez nem alku tárgya. Annak is örülhetsz, hogy a többieket te választhatod meg .

– Reménytelen vagy, ugye tudod?

– Igen, mondták már mások is.

– Tehát Faste lesz a Titkosszolgálat kis beépített ügynöke?

– Valójában nem, de minden csapatnak jót tesz, ha van köztük valaki, aki másként gondolkodik.

– Vagyis ha nekünk, többieknek sikerült végre leráznunk magunkról minden előítéletet, jöjjön valaki, aki szépen visszarángat minket?

– Ne blamáld már magad!

– De Hans Faste egy idióta.

– Nem Jan, egyáltalán nem az. Inkább …

– Milyen?

– Konzervatív. Olyasfajta ember, aki nem hagyja, hogy a legmodernebb feminista irányzat magával ragadja.

– De még a legrégebbi sem. Jó, ha azt elfogadja, hogy a nőknek is jár szavazati jog .

– Most már tényleg fejezd be, Jan! Hans Faste megbízható és hűséges nyomozónk, és erről nem kívánok vitát nyitni. Van még más is?

Csak annyi, hogy szűnj meg, gondolta Bublanski.

– Én most elmegyek az orvoshoz, addig Sonja Modig vezesse a nyomozást – felelte.

– Biztos, hogy ez helyes döntés?

– Átkozottul helyes – sziszegte.

– Jó, jó, elintézem, hogy Erik Zetterlund adja át neki az irányítást – felelte Richard Ekström, és magában pofákat vágott.

Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Bublanski helyében ő elvállalta volna-e a nyomozást.

Alona Casales ritkán dolgozott éjszakai műszakban. Éveken keresztül sikerült megúsznia a reumájára hivatkozva, ami miatt erős, szteroidos gyógyszert kellett szednie. Ettől sápatag lett, megemelkedett a vérnyomása, és szüksége volt az éjjeli alvásra és a rutinmunkára. Most mégis itt ült. Éjjel 3 óra múlt 10 perccel. Autóval indult el a szitáló esőben az otthonából, a marylandi Laurelből. Végighaladt a 175-ös úton kelet felé tartva, majd elhagyta az „NSA, a következő saroknál jobbra, csak dolgozóknak” feliratú táblát.

Elhajtott a sorompó meg az elektromos kerítés mellett, és a fekete, kockaszerű fort meade-i főépület előtt beállt a nagy, szerteágazó parkolóba. Jobbra tőle a világoskék, golflabdára emlékeztető gömbradar csak úgy hemzsegett a parabolaantennáktól. Bement az épületbe, áthaladt a biztonsági kapukon, és a tizenkettedik emeleten kiszállt a liftből. Általában nem volt valami nagy nyüzsgés odafent.

Ezért igencsak meglepte, hogy most valósággal izzott a levegő. Nem tartott sokáig rájönni, kinek is köszönhető ez a feszült hangulat: Ed the Nednek és ifjú hackerbrigádjának. Ed, aki már-már baráti viszonyban állt Alonával, még arra sem vette a fáradságot, hogy odaköszönjön neki.

Ed arca megszállottságot tükrözött, és épp felállt, hogy leüvöltse az egyik srác fejét, aki már így is fehér volt, mint a hó. Alona figyelmesen, sőt érdeklődve szemlélte a fiút, akárcsak a többi kockafejet, akik Ed köreihez tartoztak. Sovány volt és vérszegény, amihez rémes frizura, púpos hát és merev váll társult. Időnként megremegett, és valószínűleg komolyan megrémült, amin nem segített, hogy Ed közben egy szék lábát rugdosta. A srác, úgy tűnt, biztosra vette, hogy mindjárt lekevernek neki egyet. Ám ekkor valami váratlan dolog történt.

Ed lehiggadt, és beletúrt a srác hajába, mint valami szerető apa a fiáéba. Ez nem vallott rá. Nem szerette az érzelgősséget, sem a nyafogást. Ő egy igazi cowboy volt, aki soha nem követne el olyan gyanús dolgot, mint hogy megöleljen egy férfit. Talán annyira kétségbeesett, hogy némi általános emberi vonást is képes felmutatni? Ed ott állt, kigombolt inggel, amit korábban kávéval vagy kólával önthetett le, arca egészségtelenül vörös színben játszott, a hangja berekedt, mintha túl sokat ordított volna. Alona arra gondolt, az ő korában és az ő súlyfeleslegével nem lenne szabad ennyire agyonhajszolnia magát.

Bár még csak egy fél nap telt el a munkakezdés óta, úgy tűnt, mintha Ed és az emberei már legalább egy hete itt állomásoznának. Mindenütt kávéscsészék és gyorskaja-csomagolások, félrehajított baseballsapkák és tréningfelsők hevertek, testükből pedig az izzadság és a stressz savanyú szaga áradt. A csapat minden jel szerint fenekestül felforgatta a világot, hogy rábukkanjanak a hacker nyomára. Alona mesterkélt biztatással rájuk kiáltott:

– Mindent bele, srácok!

– Ha te azt tudnád, mit meg nem teszünk!

– Akkor jó. Csak füleljétek le azt a rohadékot.

Valójában nem így gondolta. Titokban egy kicsit még mulatságosnak is tartotta a behatolás tényét. A cégnél ugyanis sokan úgy vélték, bármit megtehetnek, mintha valami biankó csekk lenne a kezükben, s talán kijózanítólag hat rájuk, ha rádöbbennek, hogy az ellenfél is képes visszaütni. „Aki megfigyeli az embereket, azt előbb-utóbb az emberek is elkezdik figyelni” – ezt írta nekik a hacker, amit ő mókásnak talált, még ha nem is volt igaz.

Itt a Puzzle Palace-ban ők uraltak mindent, és inkompetenciájuk csak akkor mutatkozott meg, amikor valami igazán fontos dolgot próbáltak megérteni, mint ő most. Catrin Hopkins ébresztette fel a hívásával, aki közölte vele, hogy a svéd professzort meggyilkolták Stockholm melletti otthonában, s még ha ez az NSA számára nem is jelentett semmi különöset – legalábbis egyelőre nem –, Alona számára annál inkább.

A gyilkosság azt bizonyította, hogy jól értelmezte az előjeleket. Most meg kell tudnia, vajon képes-e még egy lépést tenni előre. Belépett a számítógépébe, és előkereste annak a szervezetnek az elkészített családfáját, amelynek tetején a szökésben levő, misztikus figura, Thanos állt, alatta további markáns nevekkel, mint amilyen Ivan Gribanové, az orosz duma egyik tagjáé, vagy a német Gruberé, aki egy magasan képzett, bűnözői múlttal rendelkező férfi, és akinek egy korábbi, emberkereskedelemmel foglalkozó ügyben került előtérbe a neve.

Tulajdonképpen nem értette, miért nem kapott náluk az ügy magasabb prioritást, és a főnökeinek miért kellett folyton ujjal mutogatniuk más, egyébként korrektebben működő bűnüldöző szervekre. Ő egyáltalán nem tartotta elképzelhetetlennek, hogy a bűnszervezet állami védettséget élvez, vagy kapcsolatban áll az orosz hírszerzéssel. Sőt, az egész olyannak tűnt, mintha a Kelet és Nyugat közt dúló kereskedelmi háború része lenne. Még ha nem is állt túl sok információ a rendelkezésükre, a bizonyítékok pedig aligha voltak egybehangzóak, mégis nyilvánvaló jeleit látták annak, hogy elloptak egy nyugati technológiát, amely azután orosz kezekbe került.

Ám az igaz, hogy az egész zűrzavaros ügyet nehéz volt áttekinteni, és azt sem lehetett biztosan megállapítani, hogy valóban bűncselekmény történt-e, vagy csak merő véletlenségből máshol is kifejlesztettek egy hasonló módszert. A kereskedelemben a „lopás” szó elég tág fogalmat jelöl. Folyamatosan lopnak és kölcsönvesznek dolgokat, olykor valamilyen kreatív csere részeként, máskor pedig azért, mert a bírósági döntés ezt lehetővé teszi.

A nagyvállalatok rendszeresen sakkban tartják a kicsiket, rájuk ijesztenek az ügyvédeikkel, így a magányos tudósok meglehetős jogfosztottságát senki nem találja különösnek. Ráadásul az ipari kémkedés és a számítógépes rendszerek feltörése bizonyos vélekedések szerint nem más, mint a külvilág által elvégzett egyszerű elemzés. Azt mindenesetre senki sem állíthatná, hogy épp a Puzzle Palace-ben ítélték volna el az ilyesmit.

Viszont egy gyilkosságot már nem lehet ilyen egyszerűen megmagyarázni. Alona ünnepélyesen megfogadta, minden követ megmozgat, hogy támadási felületet találjon a bűnszervezeten. De nem jutott messzire. Már épp nyújtózni akart egyet, és megmasszírozni a nyakát, mikor valaki zihálva mögé lépett.

Ed volt az, úgy nézett ki, mint akinek elment az esze. Teljesen zilált volt, és úgy tűnt, az ő háta is elgémberedett. Alona nyaka már attól kevésbé fájt, ha ránézett Edre.

– Ed, minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Csak érdeklődöm, vajon ugyanaz a probléma nyomja-e a vállunkat.

– Ülj le, öregfiú. Rád fér egy kis pihenés.

– Vagy inkább a kínpadra kéne feküdnöm. Tudod, amilyen szűklátókörű vagyok…

– Ne alázd magad, Ed.

– Nem alázom magam. De, amint azt te is tudod, engem cseppet sem érdekel, ki a főnök és ki a beosztott, vagy hogy ki mit gondol. Mindig csak a saját dolgomra koncentrálok. Gondoskodom a rendszerünk védelméről, és számomra egyedül az a fontos, hogy mindenki jól végezze a dolgát.

– Te még magát az ördögöt is alkalmaznád, ha tehetséges IT-s lenne.

– Hát, legalábbis tisztelem az ellenfelemet, bárki is legyen az, ha elég ügyes. Te megérted ezt?

– Hogyne.

– Kezdem úgy érezni, hogy ő meg én rokon lelkek vagyunk, és csak a véletlen hozta úgy, hogy nem ugyanazon az oldalon állunk. Mint bizonyára értesültél róla, egy RAT, egy kémprogram férkőzött be a szerverünkre, aztán onnan tovább a belső hálózatba. De az a program, Alona…

– Igen?

– Olyan tökéletesen megkomponált és elegánsan megírt, mint egy komolyzenei darab.

– Vagyis méltó ellenfélre akadtál.

– Kétségtelenül, és odaát az embereim is le vannak nyűgözve tőle. Megrendült arcot vágnak, és játsszák a hűséges beosztott szerepét, vagy mi a fenét, de másra sem vágynak valójában, mint hogy találkozhassanak ezzel a hackerrel, és a keblükre öleljék. Egy darabig én is azt gondoltam: gyerünk, mutasd meg, mire vagy képes! Talán nem is tud olyan komoly kárt okozni. Hiszen csak egy magányos hackerzseniről van szó, aki élesben is bizonyítani akar, és még az is lehet, hogy valami jó sül ki az egészből. Elvégre rengeteget tanultunk máris a saját sebezhetőségünkről, azáltal, hogy elkezdtünk vadászni a fazonra. De aztán …

– Igen?

– Aztán az jutott eszembe, hogy mi van, ha átvert, és a mail szerverem végigmutogatása csak egy kis hacacáré volt, ami mögött valami egész más szándék lapul.

– Mint például?

– Hogy megtudjon bizonyos információkat.

– Na, most már kezd érdekelni a dolog .

– Azt jól is teszed. Pontosan utánanéztünk, milyen adatokra keresett rá ez a hacker, és nagyjából minden szál ugyanoda vezet, mégpedig ahhoz a hálózathoz, amellyel te foglalkoztál, Alona. „Spiders”, ugye így hívják őket?

– Egész pontosan „The Spider Society”. De ez inkább csak egy vicc.

– A hacker róluk keresett infókat, és a Solifonnal való együttműködésükről. Először arra gondoltam, talán ő maga is a társaság tagja, és csak arra kíváncsi, mi mit tudunk róluk.

– Ez nem hangzik butaságnak. A megfelelő hackerük megvan hozzá.

– De azután megint kételkedni kezdtem.

– Ezúttal miért?

– Mert úgy tűnik, mintha a hacker mutatni is akart volna nekünk valamit. Tudod, hogy sikerült megszereznie az adminisztrátori jogot, így olyan dokumentumokhoz is hozzáférhetett, amelyekről talán még te sem tudtál, titkosnak minősített adatokhoz. Az a fájl, amit lemásolt és letöltött, olyan erős kóddal van védve, hogy se neki, se nekünk nincs esélyünk elolvasni, hacsak az a nyavalyás, aki írta, meg nem adja hozzá a privát kulcsát. De…

– Mi az?

– A saját rendszerünkön keresztül a hacker azt is leleplezte, hogy mi is épp olyan viszonyban állunk a Solifonnal, mint a Spiders. Te tudtál erről?

– Nem, a francba is, dehogy!

– Sejtettem. Úgy tűnik, nekünk is van emberünk Eckerwald csoportjában. Ez a helyzet. Amilyen szolgálatot a Solifon tesz a Spidersnek, épp azt teszik nekünk is. A cég érdeme a számunkra végzett ipari kémkedés egy része, és biztos, hogy a te ügyed is ezért nem élvezett magasabb prioritást. Attól féltek, hogy a nyomozásoddal a saját fejünkre borítod a szaros bilit.

– Azok az átkozott barmok!

– Ebben egyetértünk. Nincs kizárva, hogy most teljes egészében elveszik tőled ezt az ügyet.

– Akkor hülyét kapok.

– Csak nyugi, van más megoldás is. Ezért vonszoltam megfáradt porhüvelyemet egészen idáig, az íróasztalodig. Dolgozhatsz helyette nekem.

– Ezt meg hogy érted?

– Az az átkozott hacker tud egyet s mást a Spidersről, és ha sikerül megfejtenünk, ki ő, mindketten nagy áttörést vihetünk véghez, és akkor te is lehetőséget kapsz rá, hogy hangot adj az igazadnak.

– Értem már, hová akarsz kilyukadni.

– Akkor ezt vehetem igennek?

– Inkább egy talánnak – felelte a nő. – Én ugyanis továbbra is szeretnék rájönni, ki lőtte le Frans Baldert.

– De azért értesítesz majd arról, mire jutottál?

– Persze.

– Jó.

– De várj csak – folytatta Alona –, ha ez a hacker olyan ügyes, miért nem volt annyi esze, hogy eltakarítsa maga után a nyomokat?

– Emiatt ne aggódj. Nem számít, mennyire rafinált. Így is, úgy is megtaláljuk, és elevenen megnyúzzuk.

– Hová lett belőled az ellenfél iránti tisztelet?

– Az még megvan, barátocskám. De teljes erőből visszavágunk, és életfogytig sittre vágatjuk. Semmiféle rohadék nem törheti fel a rendszeremet!

13. FEJEZET

November 21.

Mikael Blomkvist ismét nem sokat aludt. Az éjszaka eseményei kísértették, és délelőtt negyed tizenkettőkor végül felült az ágyban, és feladta.

Kiment a konyhába, megkent két szendvicset, cheddar sajtot és sonkát tett rájuk, majd egy tálba joghurtot és müzlit öntött. De mégsem állt neki enni. Inkább a kávéra hajtott rá, meg a vízre és a fejfájás elleni tablettákra. Megivott vagy öt-hat üveg Ramlösa ásványvizet, és bevett két Alvedont, majd elővett egy füzetet, és megpróbálta összefoglalni a történteket. De nem jutott messzire, mert ekkor beütött a pokol. A telefonok csörögni kezdtek, és nem kellett hozzá sok idő, hogy rájöjjön, mi történt. Robbant a hír, miszerint Mikael Blomkvist, a sztárújságíró és Lasse Westman, a színész egy „misztikus” gyilkossági dráma kellős közepén találta magát. Az ügy misztikus része abban rejlett, hogy senki sem tudott rájönni, vajon mit keresett ott ez a két személy, ahol egy svéd professzort kétszer fejbe lőttek. És együtt, vagy külön-külön érkeztek? E kérdésekben némi mellékzönge volt hallható, s talán épp emiatt nyilatkozott Mikael nyíltan arról, hogy ő a kései óra ellenére azért ment oda, mert úgy tudta, Balder valami kényes témáról szeretett volna beszélni vele.

– Azért mentem oda, hogy a munkámat végezzem – nyilatkozta.

Szükségtelenül erőteljesen védekezett. Ő mégis úgy érezte, megvádolták, és magyarázattal akart szolgálni, még ha ezzel be is indította a többi riporter fantáziáját, hogy ők is mélyebbre ássanak a sztoriban. Ezen kívül csak annyit mondott: „nem kívánom részletezni”, és hát ez sem volt épp ideális válasz. De legalább világosan és őszintén beszélt. Ezután kikapcsolta a mobilját, ismét felvette apja régi télikabátját, és elindult a városba, a Götgatan felé.

A szerkesztőségben tapasztalható sürgés-forgás a régi szép időkre emlékeztette. Minden sarokban ült egy-egy kolléga, aki a munkájára összpontosított. Erika bizonyára lelkesítő beszédet tartott nekik, és nyilván mindannyian érezték a helyzet súlyosságát. Nem csupán arról volt szó, hogy mindössze tíz napjuk maradt lapzártáig. A fejük felett lebegett Levin és Serner fenyegetőzése, s úgy tűnt, az egész csapatot átitatta a harci kedv. Persze, mikor Mikael betoppant, valamennyien felpattantak a helyükről, és hallani akarták a történetet Balderről, az éjszakáról, és arról, mi a véleménye a norvégok alakításáról. De ő nem akarta őket is túlszárnyalni.

– Később, később – csak ennyit mondott, és odalépett Andrei Zanderhez.

Andrei a maga huszonhat évével a szerkesztőség legfiatalabb tagja volt. A gyakorlati idejét az újságnál töltötte, azután ott is ragadt, olykor helyettesként, mint most, máskor pedig

szabadúszó újságíróként. Mikaelt bántotta, hogy nem tudtak neki rendes munkaszerződést ajánlani, főleg, mióta Emil Grandént és Sofie Melkert alkalmazták. Ő tulajdonképpen szívesebben adta volna az állást Andreinek, de neki még nem volt neve a szakmában, és még nem is írt annyira jól.

Viszont remek csapatjátékosnak bizonyult, s ez a lap javára vált, de hogy Andreink is javára vált volna a lap, az nem biztos. Ebben a földhözragadt világban legalábbis. Nem volt elég hiú a srác, habár lett volna rá oka. Külsőre a fiatal Antonio Banderasra hasonlított, a felfogása pedig gyorsabb volt, mint a legtöbb embernek. De nem tett meg mindent azért, hogy előrébb jusson. Ő megelégedett azzal, hogy közéjük tartozhat, és jó újságíró. Imádta a Millenniumot, és Mikael hirtelen úgy érezte, hogy őket is. Egy szép napon majd tesz valami nagyvonalú ajánlatot Andrei Zandernek.

– Szevasz, Andrei – üdvözölte. – Hogy s mint?

– Megvagyok. Sok a dolgom.

– Nem is vártam mást. És mire jutottál?

– Elég sokra. Ott van minden az asztalodon, és magam is írtam egy összefoglalást. De adhatok neked egy jótanácsot?

– Épp egy jótanácsra lenne szükségem.

– Azonnal indulj el a Zinkens vägre, találkozni Farah Shariffel.

– Kivel?

– Egy nagyon csinos informatikaprofesszorral, aki ott lakik, és egész nap ráér.

– Úgy érted, hogy most egy igazán elbűvölő, intelligens nőre lenne szükségem?

– Nem egészen. Sharif professzor épp az imént hívott, mert megtudta, hogy Frans Balder mondani akart neked valamit. Tudni véli, hogy miről lehet szó, és szeretne beszélni veled. Talán épp azért, hogy Balder akaratát teljesítse. Szerintem ez ideális kezdetnek tűnik.

– Egyéb tekintetben lenyomoztad?

– Persze. Talán neki is megvannak a saját indokai. Közel állt Balderhez, együtt tanultak, később pár tudományos cikket közösen írtak. Két-három közös fotó is készült róluk. A nő nagy név a szakmában.

– Rendben, indulok. Szólsz neki, hogy úton vagyok?

– Szólok – felelte Andrei, és megadta Mikaelnek a pontos címet. Egyszerre minden olyan lett, mint az előző napon.

Mikael épphogy beért a szerkesztőségbe, már távozott is. Amíg lefelé haladt a Hornsgatanon, menet közben a kutatások eredményét olvasta, s bár közben kétszer-háromszor nekiment valakinek, annyira koncentrált, hogy még bocsánatot sem kért. Maga is meglepődött azon, hogy mégsem egyenesen Farah Sharifhoz ment. Útközben megállt a Mellqvist kávézóban, és állva megivott két dupla eszpresszót. És nemcsak azért, hogy legyőzze a fáradtságát.

Arra is gondolt, hogy egy koffeinsokk elmulaszthatja a fejfájását. Utána elgondolkodott, vajon ez volt-e a helyes gyógymód, mert amikor végül elhagyta a kávézót, rosszabb állapotban volt, mint mikor bement. De nem az eszpresszó miatt, hanem amiatt a sok seggfej miatt, akik az éjszakai drámáról olvasva idióta beszólásokra ragadtatták magukat. Azt mondják, a fiatalok bármit képesek megtenni a hírnévért. Talán meg kellene magyaráznia nekik, hogy ne

áhítozzanak annyira rá, mert az ember csak belebolondul – főleg, ha aludni se bír, mert olyan dolgok szemtanúja volt, amilyeneket senkinek sem szabadna látni.

Mikael Blomkvist továbbment a Hornsgatanon, el a McDonald's és a Coop előtt, átkelt a Ringvägenen, majd hirtelen jobbra nézett, és megfagyott a vér az ereiben. Mintha valami életbevágóan fontos dolgot látott volna. De mi volt ott? Semmi! Csak egy reménytelenül szerencsétlen útkereszteződés, túl sok kibocsátott szennyeződéssel, semmi más. Azután rájött.

A közlekedési lámpa! Ugyanaz, amit Frans Balder matematikai pontossággal lerajzolt, és ekkor jutott eszébe Mikaelnek másodszor, hogy vajon milyen indíttatásból tehette. Még gyalogátkelőhelynek sem volt különleges, inkább lepattant és igénytelen. De az is lehet, hogy épp ez volt a poén az egészben?

Nem maga a tárgy, hanem amit az alkotó lát benne, hiszen a művészet a megfigyelő szemében keletkezik. De ennek sem volt különösebb hírértéke számára. A helyzet mindössze arról árulkodott, hogy Frans Balder ott járt, és talán leült egy székre valahol, hogy tanulmányozza a gyalogátkelőhelyet. Mikael folytatta útját a zinkensdammi sportlétesítmény előtt, majd jobbra fordult a Zinkens vägnél.

Sonja Modig bűnügyi felügyelő keményen dolgozott a reggeli órákban. Az irodájában ült, és egy pillanatra az íróasztalán álló fényképre meredt. A fotó hatéves fiát, Axelt ábrázolta, aki a focipályán épp egy gólnak örült. Sonja egyedül nevelte a fiát, és pokoli nehezen tudta kézben tartani az életét. Úgy számolt, hogy hasonlóképpen alakul ez majd az elkövetkező időkben is. Kopogtak. Végre megérkezett Bublanski, és ő átadhatta neki a nyomozás vezetését. Nem mintha Bubbla úgy nézett volna ki, mint akinek épp ekkora felelősségre lenne szüksége.

A férfi szokatlanul jólöltözött volt, zakóban, nyakkendőben, és frissen vasalt kék ingben jelent meg . Haját a homlokába fésülte. Távolba meredő, álmodozó tekintettel nézett rá – úgy tűnt, nem a gyilkossági nyomozás jár a fejében, hanem valami egészen más.

– Mit mondott az orvos? – érdeklődött Sonja.

– Azt, hogy nem az a fontos, hiszünk-e Istenben. Isten nem kicsinyes. A fontos az, hogy megértsük az élet komolyságát és gazdagságát. Meg kell tanulnunk megbecsülni az életet, és megpróbálni jobbá tenni a világot. Aki megtalálja az egyensúlyt, az áll közel Istenhez.

– Tehát valójában a rabbinál jártál?

– Így van.

– Rendben, Jan. Nem tudom, ebben a pillanatban hogyan becsülhetném meg jobban az életet, hacsak azzal nem, hogy megkínállak egy darabka svájci narancsos csokoládéval, ami a fiókomban lapul. De ha elkapjuk a fickót, aki lelőtte Frans Baldert, a világot érezhetően jobbá tesszük.

– Úgy érzem, a svájci narancsos csokoládé és egy felderített gyilkossági ügy határozottan jó kezdetnek tűnik.

Sonja elővette a csokoládét, letört belőle egy darabot, és odaadta Bublanskinak, aki élvezettel nyammogott rajta.

– Kiváló – állapította meg.

– Ugye?

– Gondold el, milyen jó lenne, ha ilyen is lenne az élet – mutatott a férfi az örömujjongásban kitörő Axel fotójára.

– Ezt meg hogy érted?

– Ha az örömnek ugyanakkora ereje lenne, mint a fájdalomnak – magyarázta Bublanski.

– Hát igen.

– Mi a helyzet Balder fiával? Ugye Augustnak hívják?

– Nehéz megállapítani az állapotát – felelte a nő. – Most az anyjánál van. Megvizsgálta egy pszichológus.

– És mi miből indulhatunk ki?

– Hát sajnos nem sok mindenből. A fegyver típusát már meg tudtuk állapítani: egy Remington 1911 R1 Carryről van szó. Valószínűleg nemrég vásárolták. Még ellenőrizzük, de szinte kizárt, hogy a nyomára bukkanunk. A térfigyelő kamerák felvételeit is elemezzük, de akárhogy csűrjük-csavarjuk, a férfi arca nem látszik, és nem látunk rajta különös ismertetőjelet, anyajegyet vagy más ilyesmit. Az egyik filmkockán látszik egy karóra, ami elég drágának tűnik. A férfi fekete ruhát visel, és szürke baseballsapkát. Felirat nincs rajta. Jerker szerint úgy mozog, mint egy vén narkós. Az egyik képen egy kis, fekete dobozt tart a kezében, feltehetőleg valamilyen számítógép vagy GSM-állomás lehetett benne. Alighanem azzal hekkelte meg a riasztóberendezést.

– Hallottam hírét. De hogy lehet egy riasztóberendezést meghekkelni?

– Jerker már utánanézett, és nem egyszerű, főleg egy ilyen szintű riasztóberendezésnél, de azért megoldható. A rendszert az internethez és a mobiltelefon-hálózathoz csatlakoztatták, így küldött folyamatos információkat a Milton Security Slussennél lévő bázisának. Nincs kizárva, hogy a dobozos pasi felvette a riasztó frekvenciáját, és így sikerült manipulálnia azt. Vagy egy séta alkalmával összefutott Balderrel, és elektronikusan lopott információkat a professzor NFC-jéről.

– A mijéről?

– Ez a „Near Field Communication” rövidítése. Ezzel a módszerrel a különböző mobil eszközök egymáshoz közel kerülve rádiós kommunikációra képesek. Frans Balder mobiltelefonján is volt ilyen funkció, azzal aktiválta a riasztót.

– Hát, egyszerűbb volt régen, amikor a betörők még feszítővassal jártak – jegyezte meg Bublanski. – Az autóját nem találták meg a környéken?

– Egy sötét színű gépjármű parkolt le úgy száz méternyire az út szélétől, még a motorja is járt, de ezt egyedül egy idősebb hölgy látta, egy bizonyos Birgitta Roos, neki pedig fogalma sincs, milyen márkájú kocsi lehetett. Azt mondta, talán Volvo, vagy valami olyan, amilyennel a fia jár. Akinek BMW-je van.

– Ez gáz.

– Hát igen, eddig elég siralmas képet mutat a nyomozás – helyeselt Sonja Modig. – Az elkövető kihasználta a sötétséget és a vihart. Így zavartalanul mozoghattak a környéken, és Mikael Blomkvist tanúvallomásán kívül mindössze egyetlen észrevételt rögzítettünk. Egy tizenhárom éves fiúét, akit Ivan Gredének hívnak. Jópofa, vékony srác, akinek kiskorában leukémiája volt, és a szobáját teljesen japán stílusban rendezte be. Koravén kifejezésmódban

beszél. Az éjszaka közepén kiment a vécére, és a fürdőszoba ablakából látott egy erős testfelépítésű férfit odaát az öbölnél. Az illető a víz felé nézett, és az öklével keresztet vetett. Egyszerre látszott agresszívnek és vallásosnak, Ivan szerint.

– Nem túl ígéretes kombináció.

– Nem, a vallás és az erőszak együtt nem sok jót jelent. De Ivan nem is volt biztos benne, hogy keresztet lát. Mintha még valamit hozzátett volna a férfi. Vagy mintha katonai esküt tett volna. Ivan egy darabig attól tartott, hogy a férfi belesétál a vízbe, és öngyilkosságot követ el. Valahogy olyan ünnepélyesnek tűnt a helyzet, ahogy mesélte. És mégis agresszívnek.

– De nem lett öngyilkos.

– Nem. Továbbkocogott Balder háza felé. Egy hátizsákot cipelt, és sötét színű ruhát viselt, a nadrágja valószínűleg terepszínű lehetett. Erős, izmos ember volt, aki Ivant a játékfiguráira emlékeztette. A nindzsa harcosokra.

– Hát ettől sem lett jobb kedvem.

– Nem csoda, és minden bizonnyal ugyanő lőtt rá Mikael Blomkvistre is.

– És Blomkvist nem látta az arcát?

– Nem, mert amikor a férfi megfordult, és lőni készült, ő a földre vetette magát. Ráadásul minden olyan gyorsan történt. De Blomkvist szerint feltehetőleg katonai kiképzésben részesülhetett, és ez összecseng Ivan Grede megfigyeléseivel, én pedig kénytelen vagyok egyetérteni velük, ugyanis ez a gyorsaság és hatékonyság ebbe az irányba mutat.

– Sikerült egyáltalán kiderítenetek, mit keresett ott Blomkvist?

– Ó igen. Ha van valami, amit sikerült az éjjel rendesen elvégeznünk, az az ő kihallgatása. Ezt nézd meg! – Sonja átadott Bublanskinak egy lapot. – Blomkvist találkozott Balder egyik régi asszisztensével, aki azt állította, hogy a professzor számítógépébe behatoltak, és ellopták a saját fejlesztését. A történet felkeltette Blomkvist érdeklődését, aki készült felkeresni Baldert. Balder az utóbbi időben elvonultan élt, és szinte alig lépett kapcsolatba a külvilággal. A bevásárlást és minden ügyének intézését a bejárónőjére bízta, akit, várj csak… Lottie Rasknak hívnak. Amúgy szigorúan megparancsolta a nőnek, hogy egy szót se szóljon senkinek a fiáról, aki a házban tartózkodik. Majd mindjárt erre is rátérek. De az elmúlt éjjel történt valami. Úgy sejtem, Baldert aggodalmak gyötörték, és meg akart szabadulni attól, ami a lelkét nyomta. Ne felejtsd el, épp ekkor tudta meg, hogy komoly veszélyben van. Ráadásul beindult a riasztója is, ezért két rendőr figyelte a házát. Talán sejtette, hogy a napjai meg vannak számlálva. Nem tudom. Mindenesetre az éjszaka közepén felhívta Mikael Blomkvistet, azzal, hogy valamit el akar mondani neki.

– Régebben ilyenkor papot hívtak.

– Hát, úgy tűnik, mostanában újságírókat. De innentől csak találgatunk. Mindössze annyi információ áll a rendelkezésünkre, hogy tudjuk, mit mondott Balder Blomkvist üzenetrögzítőjére, de arról fogalmunk sincs, mit akart mesélni neki. Blomkvist sem tudja, állítása szerint, és én hiszek neki. Bár úgy tűnik, ezzel eléggé egyedül vagyok. Richard Ekström, aki amúgy elég fárasztó ember, meg van róla győződve, hogy Blomkvist bizonyos információkat elhallgat, amelyeket aztán az újságjában akar megjelentetni. Én ebben nem hiszek. Blomkvist ravasz róka, ezzel valamennyien tisztában vagyunk, de nem olyan, aki

szándékosan szabotálna egy rendőri nyomozást.

– Szerintem sem.

– Csak épp Ekström fel-alá rohangál, mint egy idióta, és azt hajtogatja, hogy Blomkvistet őrizetbe kellene venni hamis tanúzás és ellenszegülés miatt, meg isten tudja még, miért. Azt üvölti, hogy biztos tud még valamit. Úgy tűnik, lépéseket is akar tenni ezügyben.

– Ennek aligha lesz jó vége.

– Aligha. Márpedig, ha Blomkvist kitartására gondolok, jobb lenne jóban lennünk vele.

– Azt hiszem, újra ki kellene hallgatnunk.

– Nekem is ez a véleményem.

– És mi van Lasse Westmannal?

– Őt épp az előbb hallgattuk ki… hát ez sem éppen felemelő történet. Westman járt a Királyi Könyvtárban[15], a Teatergrillen, az Operabaren és a Riche étteremben, és ki tudja még, merre, és mindenütt Baldert meg a fiát támadta. A haverjai már megőrültek tőle. Minél többet ivott, annál több pénzt tapsolt el, és annál jobban rászállt Balderre.

– Miért volt ez olyan fontos neki?

– Részben biztos valami megszállottság miatt, ez amolyan alkoholista dolog. Az öreg nagybátyámnak is volt ilyenje. Valahányszor berúgott, a fejébe vett valamit. De persze Westman esetében ennél többről volt szó. Kezdjük azzal, hogy Westman folyton az ügyben hozott bírói döntésre hivatkozott. Ha egy kicsivel több beleérző képességgel rendelkezne, ezt akár még úgy is értelmezhette volna bárki, hogy valóban ő akarja nevelni a fiút. De így… nyilván tudod, hogy Lasse Westmant elítélték testi sértés miatt.

– Nem, fogalmam sem volt róla.

– Pár évvel ezelőtt a divatbloggerrel, Renata Kapusinskival járt együtt, és agyba-főbe verte. Ha jól emlékszem, még az arcát is összeharapdálta.

– Hú, de durva.

– Sőt, mi több…

– Igen?

– Balder írt néhány feljelentő levelet, amelyeket aztán sosem küldött el, talán épp a bírósági döntés miatt. Ezekből világosan kiderül, azzal vádolta Lasse Westmant, hogy a fiút is bántalmazta.

– Hogy mondod?

– Balder zúzódásokat látott a gyerek testén, és az Autisták Központjából pszichológusi segítséget is ajánlottak neki. Úgyhogy…

– …aligha nevezhető szeretetnek és gondoskodásnak, ami Lasse Westmant Saltsjöbadenbe vezette.

– Nem, inkább a pénz lehetett az oka. Mert miután Balder magához vette a fiát, visszavonta, vagy legalábbis lecsökkentette a támogatást, amelynek a fizetésére kötelezte magát.

– És Westman nem próbálta meg feljelenteni érte?

– A körülményekre való tekintettel nyilván nem merte.

– Mi derül még ki abból a gyermekelhelyezési határozatból? – tudakolta Bublanski.

– Az, hogy Balder reménytelen apának bizonyult.

– És tényleg így van?

– Hát, semmiképp nem volt gonosz, mint ahogy Westman az. Egyszer történt egy baleset. A válás után minden második hétvégén Baldernél volt a gyerek. Akkoriban egy östermalmi lakásban lakott, amelyet a földtől a plafonig könyvek borítottak. Az egyik ilyen hétvégén, az akkor hatéves August a nappaliban ült, miközben Balder, mint általában, a mellette levő szobában a számítógépét bújta. Nem tudjuk, mi történt pontosan. Egy kis létra volt az egyik könyvespolcnak támasztva. August felállt rá, hogy levegyen néhány magasan levő könyvet, de leesett, és eltörte a könyökét, valamint elveszítette az eszméletét. Ám Frans mindebből semmit se vett észre. Ő dolgozott tovább, és órák múlva fedezte csak fel a földön fekvő, nyüszítő Augustot a könyvek mellett. Ekkor szinte hisztérikus rohamot kapott, és beszállította a fiút a sürgősségi osztályra.

– És ezek után teljesen elveszítette a gyermekfelügyeleti jogát?

– Nem csak azt. Megállapították, hogy érzelmileg éretlen, és képtelen a saját gyermeke gondját viselni. Többé nem maradhatott kettesben vele. De én nem sokat adok arra az ítéletre.

– Aztán miért?

– Mert a döntést úgy hozták, hogy lehetőséget sem adtak neki a védekezésre. A volt neje ügyvédje keményen letámadta, Frans Balder pedig egyszerűen felmászott a pulpitusra, és bevallotta, hogy alkalmatlan, felelőtlen és életképtelen, meg ki tudja még, mi mindent. Az ítélőszék – szerintem szándékos rosszindulatból – megállapította, hogy Balder sosem volt képes kötődni az emberekhez, folyton csak a gépek közt keresett menedéket. Én, aki már elég jól belelátok az életébe, nem sokat adok erre a véleményre. Bűntudattól vezérelt monológját és önvádló vallomását a bíróság készpénznek vette, Balder pedig nagyon együttműködőnek bizonyult. Mint már mondtam, belement, hogy igen komoly gyerektartást fizessen, negyvenezer koronát havonta, azt hiszem, és egy egyszeri összeget: kilencszázezer koronát az előre nem látható kiadásokra. Nem sokkal ezután az Egyesült Államokba utazott.

– De aztán visszajött.

– Igen, és ennek valószínűleg több oka is volt. A találmányát ellopták, és talán azt is tudta, ki tette. Komoly összetűzésbe keveredett a munkaadójával. De szerintem részben a fia miatt is. Az Autisták Központjából a nő, akit említettem, és akit egyébként Hilda Melinnek hívnak, a korai stádiumban nagyon optimista volt a gyerek fejlődését illetően. De semmi nem a reményei szerint alakult. Balder jelentést kapott arról, hogy Hanna és Lasse Westman nem tett eleget a kisfiú iskoláztatási kötelezettségeinek. A megegyezés szerint Augustot otthon kellett volna taníttatni, de úgy tűnik, azokat a gyógypedagógusokat, akik a tanításáért feleltek volna, kijátszották egymás ellen, és elsikkasztották az iskoláztatási pénzt, kitalálták a tanítók nevét, és minden elképzelhető marhaságot. De ez már egy másik történet, aminek majd valaki utánajár a későbbiekben.

– Említetted azt a nőt az Autisták Központjából.

– Igen, Hilda Melint. Ő gyanút fogott, és felhívta Hannát és Lassét, akik azt mondták neki, minden a legnagyobb rendben. De valami azt súgta neki, hogy nem mondanak igazat. Ezért a bevett gyakorlattal szemben bejelentés nélkül tett látogatást náluk, s mikor végre beengedték, határozottan úgy érezte, hogy a gyerek nincs jól, és megállt a fejlődésben. Ráadásul ő is látta

azokat a zúzódásokat. Ezek után felhívta Frans Baldert San Franciscóban, és hosszasan elbeszélgetett vele. Nem sokkal ezután a férfi hazarepült, és magával vitte a fiát új, saltsjöbadeni házába, figyelmen kívül hagyva a bíróság döntését.

– Hogy lehetséges ez, ha Lasse Westmant tényleg annyira érdekelte a pénz?

– Hát, ez is nyitott kérdés. Westman szerint Balder többé-kevésbé elrabolta tőlük a fiút. De Hanna mást állít. Szerinte Frans, mikor megjelent náluk, úgy tűnt, megváltozott, így ő elengedte vele a gyereket. Sőt, úgy érezte, Augustnak jobb dolga lesz az apjánál.

– És Westman?

– A nő szerint Westman részeg volt, és épp egy nagy szerepet kapott egy új tévéfilmben, amitől a szokásos módon öntelt és nagyképű lett. Ő is beleegyezett a dologba. Akármennyit is papolt arról, hogy mi a jó a gyereknek és mi nem, szerintem örült, hogy megszabadul tőle.

– És azután?

– Azután megbánta. Erre rátett még egy lapáttal, hogy a tévésorozatból is kirúgták, mert képtelen volt józan maradni. Hirtelen vissza akarta kapni Augustot, azaz valójában persze nem őt, hanem…

– A gyerektartást.

– Pontosan, és ezt az ivócimborái is megerősítették, többek közt az a partiarc, Rindevall. Amikor Westman hitelkártyájáról eltűnt a fedezet, akkor kezdett kézzel-lábbal harcolni a fiúért. Kölcsönkért egy ötszázast taxira az egyik fiatal nőtől a bárban, és útnak eredt az éjszaka közepén Saltsjöbadenbe.

Jan Bublanski egy darabig a gondolataiba mélyedve ült, majd ismét a vidám Axel fotójára nézett.

– Micsoda kalamajka – állapította meg.

– Hát igen.

– Átlagos esetben már közel járnánk a megoldáshoz. Akkor az indítékot valahol a válás és a gyermekfelügyeleti jogról hozott döntés környékén keresgélnénk. De ezek a pasik, akik riasztókat hatástalanítanak, és nindzsa harcosnak öltöznek, valahogy nem passzolnak a képbe.

– Valóban.

– Aztán van itt még valami, ami engem érdekelne.

– Éspedig?

– Mire kellettek Augustnak azok a könyvek, ha nem tudott olvasni?

Mikael Blomkvist Farah Shariffel szemben ült a konyhaasztalnál, egy csésze tea mellett, és kinézett az ablakon Tantolunden irányába. Bár tisztában volt vele, hogy ez csak pillanatnyi elgyengülés, azt kívánta, bárcsak ne lenne miről írnia. Szeretett volna csak ülni ott, anélkül, hogy faggatnia kellene a nőt.

Látszott rajta, hogy nem szívesen mesél. Az arca zárkózottságról árulkodott, és sötét, átható pillantása, amellyel átlátott Mikaelen, most csak tévelygett. Olykor Frans nevét motyogta, mintha valami mantrát vagy átkot ismételgetne. Talán szerelmes volt belé. Az mindenesetre biztos, hogy Frans szerelmes volt a nőbe. Farah ötvenkét éves volt és magával ragadó, nem a klasszikus értelemben vett szépség, de olyan emelkedettség áradt belőle, mint egy

hercegnőből.

– Milyen ember volt? – próbálkozott Mikael.

– Mármint Frans?

– Igen.

– Ellentmondásokkal teli.

– Milyen értelemben?

– Minden elképzelhető értelemben. De talán elsősorban azért, mert olyan keményen dolgozott azon, ami mindennél jobban aggasztotta. Valahogy úgy, mint Oppenheimer Los Alamosban. Ő is olyasmivel foglalkozott, amiről azt gondolta, az emberiség vesztét okozhatja.

– Na, én már itt elvesztettem a fonalat.

– Frans a számítógépek segítségével akarta megismételni a biológiai evolúciót. Tanító algoritmusokkal dolgozott, amelyek próbálkozások által, a sikertelenségekből tanulva tökéletesítik önmagukat. Részt vett továbbá az úgynevezett kvantumszámítógépek kifejlesztésében, amilyenekkel a Google, a Solifon és az NSA is dolgozik. Az volt a célja, hogy létrehozza az AGI-t,[16] azaz a Mesterséges Általános Intelligenciát.

– És az micsoda?

– Valami, ami éppoly intelligens, mint az ember, és a számítógépek gyorsaságával és tökéletességével rendelkezik minden tekintetben. Egy efféle találmány hatalmas előnyt jelentene az emberiség számára a létező összes kutatási területen.

– Bizonyára.

– Frans szakterületén mindent átfogó kutatások zajlanak, s még ha legtöbben nem is az AGI elérését teszik meg célkitűzésükként, a versenytársak hatására mégis mindenkinek ez az álma. Senki sem engedheti meg magának, hogy ne a lehető legintelligensebb alkalmazásokat használja, vagy hogy visszatartsa a fejlődést. Elég, ha megnézzük, mi az, amit eddig sikerült elérnünk. Gondoljon vissza arra, mennyit tudott a mobiltelefonja öt évvel ezelőtt, és mennyit tud most.

– Igaz.

– Korábban, mielőtt még titkolózni kezdett volna, Frans hitt abban, hogy harminc-negyven éven belül kifejleszthetjük a Mesterséges Általános Intelligenciát, ami elsőre talán meglepően hangzik. Személy szerint viszont azt gondolom, ez túl óvatos becslés. A számítógépek kapacitása másfél évenként megduplázódik, de az emberi agy képtelen felfogni, hogy egy ilyen exponenciális fejlődés mit jelent. Olyan ez, mint a sakktáblán elhelyezett rizsszemek. Ugye ismeri? Az ember rátesz egy szem rizst az első négyzetre, kettőt a másodikra, négyet a harmadikra, nyolcat a negyedikre.

– És a rizs hamarosan elárasztja az egész világot.

– A növekedés üteme egyre gyorsul, és végül kicsúszik az irányítás a kezeink közül. Nem az az érdekes, mikor sikerül végre kifejlesztenünk a mesterséges intelligenciát, hanem ami majd azután következik. Számos forgatókönyv létezik, attól függően, melyik lesz az az útvonal, amelyik végül elér oda. Minden bizonnyal olyan programokat fogunk használni, amelyek saját magukat frissítik és tökéletesítik. Az idő fogalma új értelmet nyer majd.

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy, hogy átlépjük az emberi korlátokat. Egy új rend alakul ki, amelyben a gépek éjjel-nappal, villámgyorsan fejlesztik önmagukat. Pár nappal azután, hogy elérjük az AGI-t, máris az ASI-nél tartunk.

– És az mi?

– A mesterséges szuperintelligencia. Valami, ami okosabb nálunk. És ettől kezdve veszélyesen felgyorsulnak az események: a számítógépek egyre gyorsabban fejlesztik magukat, akár tízszeres kapacitásra, százszor, ezerszer, tízezerszer okosabbak lesznek nálunk. És mi történik ekkor?

– Hallgatom.

– Hát épp ez az. Az intelligencia alakulása előre nem jósolható meg. Még azt sem tudjuk, az emberi intelligencia hová vezet majd. Azt meg pláne nem tudhatjuk, mi történik a szuperintelligencia esetén.

– A legrosszabb esetben a számítógépek számára mi egyszerű, szürke kis egerek leszünk – vágta rá Mikael, és eszébe jutottak Lisbethnek írt sorai.

– A legrosszabb esetben? Hiszen DNS-eink kilencven százaléka megegyezik az egerekével, és nagyjából százszor olyan okosak lehetünk, mint ők. Mindössze százszor, és nem többször! Nem, a szuperintelligencia esetén egy egészen új jelenség kapujában állunk majd, valami olyasmi előtt, aminek a matematikai modellek szerint nem lehetnek akadályai. Akár egymilliószor is intelligensebbé válhatnak nálunk. El tudja ezt képzelni?

– Hát, legalábbis megkísérlem – felelte Mikael óvatos mosollyal.

– Úgy értem – folytatta a nő –, mit „gondol” majd egy számítógép, amikor arra „ébred”, hogy hozzánk hasonló primitív kis férgek tartják az irányításuk alatt? Miért nyugodna bele a helyzetébe? A fogságába? Miért mutatná a legcsekélyebb „könyörületességet” is az irányunkban, vagy miért hagyná, hogy továbbra is beavatkozzunk a működésébe? Vagy esetleg le is állítsuk azt? Ekkor azt kockáztatjuk, hogy egy intelligenciarobbanás következik be, egy technológiai szingularitás, ahogy Vernor Vinge nevezte. Minden, ami ezután történik, már túlmutat a mi eseményhorizontunkon.

– Vagyis abban a pillanatban, amint megteremtjük a szuperintelligenciát, végleg kicsúszik a kezeink közül az irányítás.

– Megeshet, hogy minden, amit a mi világunkról tudunk, érvényét veszti, és ez az emberiség létezésének a végét jelenti.

– Most viccel?

– Tudom, hogy ez őrültségnek hangzik olyasvalaki számára, aki nem lát elég mélyre ebben a problémahalmazban. Ám ez nagyon is valóságos kérdés. Manapság emberek ezrei munkálkodnak a világon annak megakadályozásáért, hogy a fejlődés ilyen irányba tolódjon el. Sokan vannak, akik optimisták, sőt, egyenesen utópisták, és „barátságos” szuperintelligenciáról fantáziálnak, amelyet a kezdetektől úgy programoznak, hogy csakis minket segítsenek. Valami olyasmiről, amiről már Asimov is írt az Én, a robot-ban. A beprogramozott törvények megtiltják a gépeknek, hogy embereket bántsanak. De a feltaláló és író, Ray Kurzweil is egy olyan fantasztikus világot képzel el, amelyben a nanotechnológia segítségével összehangolhatjuk magunkat a számítógépek működésével, s így lehet közös

jövőnk. De erre nincs semmiféle garancia. A törvényeket semmissé lehet tenni. A kezdeti programozás felülírható, és borzasztó könnyű hibákat elkövetni: például emberi tulajdonságokat társítani a gépekhez, és félreérteni belső vezérelveiket. Frans e kérdések megszállottja volt, és mint már említettem, meghasonlott önmagával. Egyszerre vágyott is az intelligens számítógépek előállíthatóságára, ugyanakkor mindennél jobban tartott ettől.

– Nem bírta megállni, hogy meg ne teremtse a saját szörnyetegét.

– Hát, durván fogalmazva, igen.

– És meddig jutott?

– Szerintem messzebbre, mint bárki képzelné. És azt hiszem, részben ezért titkolózott annyira a Solifonnál végzett munkáját illetően. Attól félt, hogy a programja rossz kezekbe kerül. Sőt, még attól is, hogy az rákapcsolódik az internetre, és egyesül vele. Augustnak nevezte el, a fia után.

– És hol van most ez a program?

– Frans soha egy lépést sem tett nélküle. Feltehetőleg az ágya mellett tartotta, amikor lelőtték. De az az ijesztő a dologban, hogy a rendőrség szerint nem volt ott semmiféle számítógép.

– Én sem láttam. Bár másra figyeltem.

– Szörnyű lehetett.

– Tudja, láttam az elkövetőt. Egy nagy hátizsákot cipelt.

– Ez nem hangzik túl jól. De kis szerencsével talán megtalálják még a gépet valahol a házban. Egész röviden beszéltem a rendőrséggel, és az volt az érzésem, hogy egyelőre nem tudják, mi történt.

– Reménykedjünk benne. Van valami fogalma arról, ki lophatta el Balder fejlesztését az előző alkalommal?

– Ami azt illeti, van.

– Na, ez kezd egyre érdekesebbé válni!

– Meg tudom érteni. De az a szomorú a történetben, hogy személyes felelősséget érzek miatta. Tudja, Frans agyondolgozta magát, és aggódtam, hogy ki fog égni. Előtte veszítette el a fia felügyeleti jogát.

– Ez mikor történt?

– Két évvel ezelőtt. Kimerülten mászkált fel-alá, és önmagát okolta. Mégsem tudta abbahagyni a kutatást. Úgy vetette rá magát, mintha ez lett volna az egyetlen fogódzója az életben, ezért gondoskodtam róla, hogy kapjon néhány asszisztenst, akik tehermentesíthetik. A legjobb diákjaimat küldtem hozzá, bár persze tisztában voltam azzal is, hogy senki sem hibátlan. De ők mind ambiciózusak és tehetségesek voltak, ráadásul eszméletlenül felnéztek Balderre, így ígéretes ötletnek tűnt. Ám aztán…

– Ellopták a találmányát.

– Ez fehéren-feketén kiderült, amikor tavaly augusztusban az USA Szabadalmi és Védjegy Hivatalához befutott egy szabadalmaztatási kérelem a Truegames-től. Frans fejlesztésének összes lényeges elemét lemásolták és leírták. A cégnél először mindenki arra gondolt, hogy a számítógépeiket hekkelték meg, de én már a kezdettől fogva szkeptikus voltam ezzel

kapcsolatban. Frans a legmagasabb szintű titkosítást használta. De mivel más magyarázat nem tűnt lehetségesnek, ez lett a kiindulópont, és egy darabig talán még maga Frans is hitt benne. Természetesen ostobaság volt.

– Hogy mondja? – kapta fel a fejét izgatottan Mikael. – Hiszen a behatolás tényét szakértők is megerősítették!

– Persze, valami idióta az FRA-tól, aki fel akarta hívni magára a figyelmet. Frans próbálta bevédeni a beosztottjait. Vagyis, attól tartok, nem csak egyszerűen erről volt szó. Azt hiszem, maga akarta kinyomozni, ki volt az áruló. De hogy lehetett ennyire ostoba? Tudja…

Farah mély lélegzetet vett.

– Igen? – szólalt meg Mikael.

– Néhány héttel ezelőtt tudtam meg az egészet. Frans és a kis August nálam vacsoráztak, és rögtön megéreztem, hogy Frans valami fontos dolgot akar mondani. Ez már ott lebegett a levegőben. Pár pohár bor után megkért, hogy tegyem el a mobilomat, és suttogni kezdett. El kell ismernem, először ideges lettem. Megint arról az ifjú hackerzseniről kezdett szónokolni.

– Hackerzseniről? – érdeklődött Mikael, és megpróbált nem tanúsítani különösebb érdeklődést az ügy iránt.

– Valami lányról, akivel már korábban is telebeszélte a fejemet. Nem akarom magát ezzel fárasztani, de ez a nő a semmiből bukkant fel Frans egyik előadásán, és elkezdett a szingularitásról szónokolni.

– Hogyan?

Farah a gondolataiba mélyedt.

– Ennek tulajdonképpen semmi köze az egészhez – felelte. – A technológiai szingularitás fogalma a gravitációs szingularitásból származtatható.

– És az micsoda?

– Én úgy szoktam hívni: a sötétség szíve. Az, ami a fekete lyuk legmélyén van, a világegyetemről való összes tudásunk végállomása, amely talán más világok és korok felé is nyitott. Sokan teljesen irracionális dolognak tartják a szingularitást, és azt állítják, biztos, hogy védi egy eseményhorizont. De ez a lány kvantummechanikai módszerekre hivatkozva azt állította, nagyon is lehetséges, hogy léteznek csupasz szingularitások, eseményhorizont nélkül. Engedje meg, hogy ebbe most ne menjek bele mélyebben. Fransra mély benyomást tett, s egyre nyitottabbá vált a lányra, amin nem is lehet csodálkozni. Egy ilyen címeres kockafej, mint ő, nem sok mindenkit talál, akivel a saját szintjén társaloghat, és amikor megtudta, hogy a lány hacker, megkérte, vizsgálja át a számítógépeiket. Akkoriban az egész berendezése az egyik asszisztense lakásán volt, akit Linus Brandellnek hívnak.

Mikael ismét úgy döntött, nem osztja meg ismereteit a

nővel. Csak megjegyezte: – Linus Brandell.

– Pontosan – folytatta Farah. – A lány elment hozzá, Östermalmba, és kizavarta őt a saját lakásából. Azután szabadon garázdálkodhatott a gépeken. Behatolásnak semmi jelét nem találta. De nem elégedett meg ennyivel. Volt egy listája Frans asszisztenseinek nevével, és Linus gépéről valamennyit meghekkelte. Hamarosan rájött, hogy melyikük adta el épp a Solifonnak Frans találmányát.

– Ki volt az?

– Frans nem akarta elmondani, hiába faggattam. De a lány minden jel szerint egyenesen Linus lakásáról hívta fel őt. Épp San Franciscóban tartózkodott, és képzelheti, milyen érzés lehetett a számára, hogy az egyik embere árulta el! Arra számítottam, azonnal feljelenti az illetőt, ráhúzza a vizes lepedőt, és iszonyú nagy balhét csap. De ő másképp gondolta. Megkérte a lányt, tegyen úgy, mintha valóban feltörték volna a rendszerüket.

– De miért?

– Nem akarta, hogy a nyomok és a bizonyítékok megsemmisüljenek. Többet akart megtudni a történtekről, és ez valahol érthető is. Az, hogy a világ egyik vezető szoftvercége ellopta és eladta a fejlesztését, komolyabb dolognak számított, mintha egyszerűen valami balfék, egy becstelen nyavalyás diák támadta volna hátba. Hisz a Solifon nemcsak az egyik legmagasabb presztízsű kutatóvállalat az Egyesült Államokban, de éveken át próbálták Fransot magukhoz csábítani, s ebbe a tudatba majd' beleőrült. „Azok a rohadékok tisztelegnek előttem, közben meg ellopják, ami az enyém!" – őrjöngött.

– Várjon egy kicsit – vágott közbe Mikael. – Hadd próbáljam megérteni. Arra gondol, hogy csak azért fogadta el az állást a Solifonnál, mert maga akarta kinyomozni, miért és hogyan lopták el tőle a kutatása eredményeit?

– Ha valamit megtanultam az évek során, az az, hogy nem egyszerű megérteni az emberek indítékait. A fizetés, a szabad kéz és a rendelkezésre álló források is bizonyára szerepet játszottak ebben. De mindezektől eltekintve határozott igen a válaszom. Még mielőtt az a lány átvizsgálta volna a számítógépeiket, ő már tudta, hogy a Solifon a ludas a lopásban. De amikor a lány által részletes információkhoz jutott, akkor kezdett igazán vájkálni a katyvaszban. Persze, a dolog jóval bonyolultabbnak bizonyult, mint gondolta, és egy csomó bizonytalanság támadt körülötte. Hirtelen megcsappant a népszerűsége, és egyre jobban visszavonult. De aztán valóban talált valamit.

– Mit?

– Innentől kezd az egész igazán kényes témává válni, és tulajdonképpen ezt nem is lenne szabad elmesélnem magának.

– Mégis itt ülünk most.

– Igen, de nem azért, mintha különösebb tisztelettel adóznék a maga újságírói pályafutása iránt. De ma reggel rájöttem, hogy nem véletlenül hívta Frans épp magát az éjjel a Titkosszolgálat helyett, akikkel szintén kapcsolatban állt. Sejtése szerint van egy beépített emberük. Persze talán ez is csak paranoiás feltételezés, hisz Frans az üldözési mánia összes létező jelét mutatta. Mégis magát hívta, és azt remélem, kis szerencsével sikerül teljesítenem a kívánságát.

– Értem.

– A Solifonnál létezik egy úgynevezett „Y-részleg". Csak így egyszerűen, a Google X mintájára. A részleg úgynevezett „moonshot"-okkal foglalkozik, azaz olyan vad és távoli ötletekkel, mint amilyen az örök élet elérése, vagy mint a keresőprogramok összekötése az agy idegsejtjeivel. Ha valakinek sikerül majd elérni a mesterséges általános- vagy a szuperintelligenciát, az minden bizonnyal ott, az Y-részlegen történik meg . Frans is

kapcsolatban állt velük, de ez nem volt olyan okos dolog, mint amilyennek elsőre hangzott.

– Miért?

– Mert Frans a hackerlánytól megtudta, hogy az Y-részlegen dolgozik az elemzők egy titkos csoportja, amelyet egy Zigmund Eckerwald nevű személy vezet.

– Zigmund Eckerwald?

– Igen, Zekének is becézik.

– És ki ő?

– Az az ember, aki Frans csaló asszisztensével kapcsolatban állt.

– Tehát Eckerwald volt a tolvaj.

– Nyugodtan mondhatjuk. Egy mestertolvaj. Az Eckerwald csoportjában folyó munka kívülről nézve teljesen szabályos volt. Összeállítást készítettek híres tudósokról és ígéretes kutatásokról. Az összes nagy, csúcstechnológiával foglalkozó vállalat végez hasonló tevékenységet, hogy megtudják, milyen kutatások folynak, és kit érdemes magukhoz csábítani. De Balder rájött, hogy a csoport ennél tovább ment. Nemcsak a feltérképezést végezték el, hanem loptak is hackertámadások, kémkedés, kiszivárogtatás és vesztegetés segítségével.

– És miért nem jelentette fel őket?

– Elég gyatra bizonyítékok álltak a rendelkezésére, és természetesen a részlegnél igen óvatosak voltak. Frans végül mégis felkereste a tulajdonost, Nicolas Grantet, akit mélyen érintett a dolog, és azonnal belső vizsgálatot indított el. De nem találtak semmit, vagy azért, mert Eckerwald eltakarította a nyomokat, vagy, mert az egész vizsgálat csak amolyan színjáték volt. Fransnak rosszul állt a szénája. Mindenki dühödten ellene fordult. Azt hiszem, Eckerwald lehetett az egésznek a mozgatórugója, és feltehetőleg nem volt nehéz rávennie a többieket, hogy vele tartsanak. Fransra már ekkor rásütötték, hogy paranoiás és gyanakvó, s ő egyre inkább elszigetelődött és kirekesztődött. El tudom képzelni őt, amint ott ül, egyre makacsabbul ellenkezik, végül nem szól senkihez egy szót sem.

– Úgy érti, nem voltak elfogadható bizonyítékai?

– De igen, legalábbis az, amit a hackerlánytól kapott: Eckerwald elorozta a találmányát, és továbbadta.

– Tehát ezt biztosan tudta?

– Kétség nem fért hozzá. Ráadásul arra is rájött, hogy Eckerwald csoportja nem egyedül dolgozott. Külső támogatást is kaptak, feltehetőleg az amerikai hírszerző szervektől és…

Farah elhallgatott.

– És?

– Elég rejtélyes volt, talán ő maga sem tudott sokat a dologról. Azt mondta, rábukkant valami kódra, amely arra utalt, ki az a külső személy, aki valójában irányítja a dolgokat. A neve „Thanos”.

– Thanos?

– Igen. Azt állította, hogy ettől a fazontól szemmel láthatólag tartanak. De ennél többet nem akart mondani. Szerintem szüksége volt erre az életbiztosításra, ha az ügyvédek a nyakára akaszkodnának.

– Azt mondta, nem tudja, melyik asszisztense árulhatta el Fransot. De nyilván gondolkodott

rajta – vetette fel Mikael.

– Persze, és olykor, nem is tudom…

– Mit?

– Úgy éreztem, mintha mindannyian benne lettek volna.

– Miért mondja ezt?

– Amikor elkezdtek Fransnak dolgozni, valamennyien fiatalok, tehetségesek és ambiciózusak voltak. A végére pedig elnyűttek és aggodalmaskodók lettek. Lehet, hogy Frans agyonhajtotta őket, vagy valami más teher nehezedett rájuk.

– Mindannyiuk nevét tudja?

– Persze, hisz az én tanítványaim voltak… sajnos. Először is Linus Brandell, akit már említettem. 24 éves, jelenleg lopja a napot, és számítógépes játékokkal játszik, továbbá túl sokat iszik. Egy darabig jól keresettt a Crossfire-nél, mint játékfejlesztő, de elveszítette az állását, miután nyakra-főre elkezdte kiíratni magát betegszabadságra, és azzal vádolta meg a kollégáit, hogy kémkednek utána. Azután ott van Arvid Wrange, róla talán már hallott is. Valaha ígéretes sakkozónak indult. Az apja embertelenül sokat várt el tőle, és végül Arvidnak elege lett, és inkább nálam kezdett tanulni. Már rég le kellett volna doktorálnia. Ehelyett csak őgyeleg a stureplani kocsmák környékén, és teljesen elveszettnek látszik. Ő valóban újjáéledt Frans mellett egy időre, amíg egy ostoba konkurenciaharc nem kezdődött a fiúk között. Arvid és Basim, így hívják a harmadik fiút, gyűlölni kezdték egymást, illetve Arvid gyűlölte Basimot. Basim Maliknak nem szokása a gyűlölködés. Ő egy érzékeny lelkű, tehetséges srác, akit egy évvel ezelőtt vettek fel a Solifon Nordenhez. De elég hamar kifogyott belőle a szusz. Jelenleg depresszióval kezelik az Ersta Kórházban, és ami azt illeti, épp ma reggel hívott fel az anyja, akit valamelyest ismerek, hogy elmondja, Basim altatásban fekszik. Amikor megtudta, mi történt Fransszal, megpróbálta felvágni az ütőerét. Ezt fáj hallanom. Ugyanakkor feltettem magamnak a kérdést, vajon csak bánatában tette? Vagy a bűntudat is közrejátszott benne?

– És hogy van most?

– Fizikai értelemben nincs nagyobb baja. Aztán ott van még Niklas Lagerstedt, ő pedig … nos, mit is mondjak róla? Más, mint a többiek, legalábbis a külső szemlélő számára. Nem olyan, aki elissza az eszét, vagy olyasmit vesz a fejébe, hogy kárt tegyen magában. Ő egy olyan fiatalember, akinek a legtöbb dologgal szemben erkölcsi aggályai vannak, ideértve még az erőszakos komputerjátékokat és a pornót is. Aktív tagja a Svéd Missziós Szövetségnek. A felesége gyerekorvos, és van egy Jesper nevű kisfiuk. Az Országos Rendőr-főkapitányság tanácsadójaként dolgozik, ő felel a jövő évtől használatos számítógépes rendszerükért. Ami természetesen annyit jelent, hogy biztonsági átvilágításnak vetették alá. De azt nem tudom, milyen mélységig.

– Ezt miért mondja?

– Mert e pompás külső mögött valójában egy kapzsi kis béka bújik meg. Véletlenül tudom, hogy elsikkasztotta a felesége és az apósa vagyonának egy részét. Egy csaló.

– Kihallgatták már a fiúkat?

– A Titkosszolgálat beszélt velük, de semmi eredménye. Viszont akkor még azt hitték, hogy Frans gépébe valóban behatoltak.

– Ha jól sejtem, a rendőrség most újból ki fogja hallgatni őket.

– Gondolom, igen.

– Amúgy van róla tudomása esetleg, hogy Frans Balder rajzolgatott szabadidejében?

– Rajzolgatott?

– Igen, apró részletességgel ábrázolt dolgokat.

– Nem, erről még sosem hallottam – felelte Farah. – Miért kérdezi?

– Láttam egy fantasztikus rajzot a házában, amely a Hornsgatan és a Ringvägen kereszteződését ábrázolja. Egyszerűen tökéletes, egyfajta pillanatkép a sötétben.

– Ez különös. Frans régebben sosem csinált ilyesmit.

– Érdekes.

– Az.

– Volt abban a rajzban valami, ami nem hagy nyugodni – folytatta Mikael, és meglepve vette észre, hogy Farah megfogta a kezét.

Végigsimított a nő haján. Majd azzal az érzéssel állt fel, hogy valami nyomra bukkant. Ezután elköszönt a nőtől, és végigsétált az ösvényen.

Felfelé haladva a Zinkens vägen, ismét felhívta Erikát, és megkérte, írjon egy újabb kérdést a <LISBETH SALANDER> mappába.

Kungliga biblioteke, napjainkban Svéd Nemzeti Könyvtár
Artificial General Intelligence

14. FEJEZET

November 21.

Ove Levin a Slussenre és a Riddarfjärdenre néző irodájában ült, és gyakorlatilag semmit sem csinált, azon kívül, hogy a Google-ban rákeresett a saját nevére, hátha talál magáról valami hízelgőt. Ehelyett talált egy olyan bejegyzést, amiben hájas-nyálas alaknak titulálták, aki kiárusította a saját példaképét, és mindezt egy olyan blogban, amit egy újságírótanonc írt. Levin a haját tépte, de a lány nevét még kis fekete noteszébe sem írta bele, amelyben azokat sorolta fel, akiknek soha nem szabad állást kínálni a Serner-konszernnél.

Nem akarta leterhelni az agyát olyan idiótákkal, akik egy kukkot sem értenek abból, mit miért kell megtenni, és akik a csúcson sem lesznek képesek többre, mint hogy alulfizetett cikkeket írjanak kétes értékű kultúrmagazinokba. Nem hagyva, hogy negatív gondolatai eluralkodjanak rajta, felment inkább az internetbankjába, hogy megnézze az értékpapírjait. Ám ez sem sokat lendített a kedélyállapotán, legalábbis kezdetben. A tőzsdének jó napja volt. Előző nap este a NASDAQ és a Dow Jones is felment, a stockholmi tőzsdeindex pedig + 1,1 %-on állt. A dollár, amibe igen sokat fektetett, szintén emelkedett, így a legutóbbi frissítés szerint az értékpapírjai 12 161 389 koronát értek.

Nem is rossz eredmény egy olyan fazontól, aki egykor tűzesetekről és késelésekről írt az Expressen reggeli kiadásában. 12 millió, plusz a villastadeni lakás, meg a cannes-i ház. Ezek meg írjanak, amit csak akarnak a blogjukban! Ő mindenesetre jól áll anyagilag. Még egyszer leellenőrizte az értéket. 12 149 101. Mi a fene, most meg csökken? 12 131 737. Levin elfintorodott. Semmi oka a tőzsdének a csökkenésre! Hiszen a foglalkoztatottsági adatok jók voltak. A csökkenést már-már személyeskedésnek vette, és akarata ellenére ismét a Millenniumra gondolt, bármilyen merész párhuzamnak is tűnt a dolog az adott körülmények között. Mégis megint felhúzta magát. Hiába próbálta elfelejteni, ismét eszébe jutott, ahogy Erika Berger szép arca olyan ellenséges grimaszba fordult előző délután, és aznap reggelre sem simult ki számottevően.

Őt gyakorlatilag kivégezték. Mikael Blomkvist neve jelent meg minden létező honlapon – és ez fájt. Nemcsak azért, mert Ove korábban már kárörvendőn megállapította, hogy az ifjabb generáció jószerével azt sem tudja, ki az a Blomkvist. Gyűlölte ezt a médialogikát, ami mindenkiből sztárt csinált – sztárújságírót, sztárszínészt és az isten tudja még, mit –, csak mert az illető bajba került. Inkább olyasmit kellett volna írniuk: „Blomkvist lejárt lemez, aki már a saját újságjánál sem maradhat” – legalábbis, ha Ove és a Serner Media meghozza a döntést. De miért épp Frans Balder?

Miért épp őt ölték meg Mikael Blomkvist szeme láttára? Ez annyira jellemző. És olyan reménytelen. Még ha az összes elmebeteg újságíró, aki odakint szaladgál, nem is képes felfogni, Ove azért tisztában volt vele, hogy Frans Balder egy igazi nagyfejes. A Serner saját lapjának, a napi gazdasággal foglalkozó Dagens Affärslivnek egyik különkiadása nem is olyan rég a svéd kutatásokkal foglalkozott, s még árcédulát is ragasztottak Balderre: „négymilliárd”. Vajon ezt hogy számolták ki? Balder kétségtelenül szupersztár volt, és olyan visszavonultan élt, mint Greta Garbo. Soha nem adott interjút, és ez persze csak még jobban növelte a vonzerejét.

Hányan kérdezősködtek utána, már csak a Sernertől is? És ő pont ugyanennyiszer mondott nemet, vagy legalábbis esze ágában sem volt válaszolni. Ove tudta, hogy sok külsős kolléga úgy gondolta, a férfi valami fantasztikus sztorin csücsül, épp ezért utálta azt a tényt, hogy Balder, az újságok szerint, Blomkvisttel akart beszélni az éjszaka közepén. Csak nem lehet, hogy az egész felfordulás közepette Mikael egy címlapsztorin dolgozik? Az borzasztó lenne. Ove ismét, már-már kényszeresen felment az Aftonbladet honlapjára, s ott a következő címmel találta szemben magát:

„Mit akarhatott a svéd sztártudós Mikael Blomkvistnek mondani? – Rejtélyes beszélgetés a gyilkosság előtt”

A cikket egy Mikaelről készült fényképpel illusztrálták, amelyen egy csepp súlyfelesleg sem látszott rajta. Azok az átkozott szerkesztők persze a létező legelőnyösebb fotót választották, amin szintén dühöngött egy sort. Valamit lépnem kell ezügyben, gondolta. De mit? Vajon hogyan állíthatná meg Mikaelt anélkül, hogy becsörtetne, mint valami öreg, keletnémet cenzor, és tönkretenne mindent? Majd kinézett megint a Riddarfjärdenre, és támadt egy ötlete. William Borg, jutott eszébe. Az ellenségem ellensége lehet a legjobb barátom.

– Sanna! – kiáltotta.

Sanna Lind volt a fiatal titkárnője.

– Igen, Ove?

– Beszélj meg nekem egy ebédet William Borg-jal a Sturehofba, most azonnal. Ha valami más dolga van, mondd meg neki, hogy fontos. Még fizetésemelést is kaphat – tette hozzá. És azt gondolta: miért is ne? Ha segít nekem jól kijönni ebből a zűrzavarból, nyugodtan kereshet egy kicsivel többet.

Hanna Balder a torsgatani otthona nappalijában állt, és kétségbeesetten figyelte Augustot, aki ismét papírt és színes zsírkrétákat vett elő. Hanna azt az utasítást kapta, hogy akadályozza meg ebben – és nem tetszett neki a dolog. Nem mintha megkérdőjelezte volna a pszichológus tanácsait és szakértelmét. Mégis tétovázott. August látta, ahogy megölték az apját, és ha egyszer rajzolni akar, miért nem teheti? Bár igaz, nem tűnt úgy, mintha ettől jobban érezné magát.

A fiú remegő testtel fogott hozzá, szeme erőteljes, elgyötört fényt sugárzott. Az egyre nagyobb területet betöltő és a tükörben is megjelenő sakktáblaminta különös motívumnak látszott, tekintettel a történtekre. De hát mit tudhat Hanna? Lehet, hogy ez is valami olyasmi, mint a számsorozatok. Még ha ő nem is értett belőle semmit, a fiú számára bizonyára jelentett

valamit. Talán a történteket a sakktáblaminták segítségével dolgozza fel. Akkor hagyja a fenébe a tiltást? Végül is, senkinek nem kell megtudnia, és valahol azt olvasta, hogy egy anyának bíznia kell a megérzéseiben. A hatodik érzék gyakran hatásosabb eszköz, mint bármilyen pszichológiai elmélet, ezért úgy döntött, lesz, ami lesz, hadd rajzoljon August.

Ám a fiú teste hirtelen íjszerűen megfeszült, s ekkor Hannának ismét eszébe jutottak a pszichológus szavai. Egy tétova lépést tett előre, és a papírlapra nézett. Olyan mélyen érintette a látvány, hogy beleremegett. Először nem is értette, mi az, amit lát. A korábbiakhoz hasonló sakktáblaminta volt, amelynek képe két, oldalt elhelyezkedő tükörből verődött vissza. Eszméletlenül ügyes ábrázolás. De látszott rajta még valami, egy árnyék, ami a négyzetek közül emelkedett ki, mint valami démon, egy kísértet. Hannának a haja is az égnek állt tőle. Eszébe jutottak azok a filmek, amikor gyermeki lelkeket száll meg a gonosz. Kitépte a rajzot August kezéből, és gyorsan összegyűrte, maga sem értette, miért. Majd behunyta a szemét, és várta, hogy felhangozzék az a szívszaggató, artikulátlan, fülsüketítő sikoly.

Ám a sikoly elmaradt, helyette csak valami dünnyögésfélét hallott, amiben mintha értelmes szavak is elvegyültek volna. De hát az lehetetlen. A fia nem tud beszélni. Hanna felkészült egy következő rohamra, egy erőteljes kitörésre, amikor August a nappali padlójához csapkodja a testét. De ez is elmaradt. A fiú mindössze csendben és összeszedetten, céltudatosan egy újabb lapért nyúlt, és nekiállt újból lerajzolni ugyanazt a sakktáblamintát. Ekkor Hanna nem látott más megoldást, mint hogy bevigye a gyereket a szobájába. Utólag ezt a tettét félelemmel magyarázta.

August annyira rugdosott, csapkodott és kiabált, hogy Hanna csak nagy nehezen bírta megtartani. Sokáig ölelte szorosan az ágyban, s úgy érezte, megszakad a szíve, s még ha egy pillanatra meg is fordult a fejében, hogy felébreszti Lassét és megkéri, fogja le Augustot, míg ő beadja neki a nyugtató hatású kúpot, amit felírtak neki, hamar felhagyott a gondolattal. Lasse bizonyára nagyon feldühödne, és bár ő maga rengeteg váliumot szedett, a gyereknek nem szívesen adott volna nyugtatót. Kell, hogy legyen más megoldás is.

Úgy érezte, belebetegszik, s kétségbeesetten kereste egyik megoldást a másik után. Először a Katrineholmban élő anyjára gondolt, azután az ügynökére, Miára, majd arra a kedves nőre, aki az éjjel felhívta: Gabriellára, végül ismét a pszichológusra, akit Einar Fors-akárkinek hívtak, és aki odavitte hozzá Augustot. Őt ugyan nem találta különösebben szimpatikusnak, viszont a férfi elvállalta, hogy ideiglenesen vigyáz a fiúra, és tulajdonképpen az egész helyzet az ő hibájából állt elő.

Ő mondta, hogy Augustnak nem szabad rajzolnia, akkor felelősséget is kellene vállalnia a döntéséért, nem igaz? Végül Hanna elengedte a fiát, majd előkereste a pszichológus névjegykártyáját, s felhívta, miközben August kirohant a nappaliba, hogy tovább rajzolhassa baljóslatú sakktábláit.

Einar Forsberg nem volt különösebben tapasztalt lélekgyógyász. Negyvennyolc évesen, mélyen ülő, kék szemével, vadonatúj Dior szemüvegében és barna kordbársony zakójában könnyedén értelmiséginek nézhette bárki. Ám aki megpróbált érvelni vele szemben, az tudta, hogy a férfinak merev és dogmatikus a gondolkodása, és tudatlanságát gyakran közmondások és

ködös utalások mögé rejti.

Mindössze két évvel korábban szerezte meg pszichológusi szakvizsgáját. Eredetileg edzőként dolgozott Tyresőben, s ha valaki a régi futballistákat faggatta róla, ilyeneket mondtak: „Silentium, marhák!” „Elhallgassatok, barmok!” Einar imádta e szavakat üvölteni, ha csendet akart teremteni a csapatban, s csak félig viccből tette ezt. Ha nem is volt senki kedvenc edzője, az tény, hogy valóban sikerült fegyelmeznie a fiúkat. E képessége győzte meg végül arról, hogy pszichológiai adottságait más területen jobban érvényesíthetné.

Egy éve dolgozott az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben, a stockholmi Sveavägenen. Az Odenbe sürgősséggel vettek fel olyan gyerekeket és fiatalokat, akikkel nem bírtak a szüleik. Még Einar sem érezte úgy, hogy a rendelő különösebben jól működött volna, pedig ő aztán szenvedélyesen igyekezett megvédeni mindegyik munkahelyét. Túl gyakran kellett akut krízishelyzeteket kezelniük, hosszútávú eredmények elérésére így nem jutott erejük. Olyan gyerekek érkeztek hozzájuk, akiket valamilyen traumatikus élmény ért otthon, s a pszichológusok alig bírtak a sok idegösszeomlással és agresszív viselkedéssel küzdő fiatallal, arra pedig már képtelenek voltak, hogy a háttérben megbúvó problémákat is kezelni tudják. Einar mégis hasznosnak érezte magát köztük, hiszen korábbi, tanárként szerzett tekintélyét latba vetve képes volt lecsendesíteni a hisztérikus kölyköket, vagy kritikus helyzeteket kezelni, amikor terepen dolgozott.

Szeretett rendőrökkel együtt dolgozni, rajongott az izgalomért, meg a drámai történéseket követő nyugalomért. Akkor is izgatott volt és várakozásokkal teli, amikor az éjszakai ügyeletben befutó hívás nyomán a saltsjöbadeni házhoz indult. Az egész helyzetet olyannak találta, mint egy hollywoodi filmben. Egy svéd tudóst meggyilkolnak, akinek nyolcéves fia végignézi a történteket, s maga Einar kapja a feladatot, hogy segítsen megnyílni a fiúnak. Útközben, a visszapillantó tükörben folyton a haját és a szemüvegét igazgatta.

Stílusos belépőt szeretett volna, de a helyszínen éppenséggel nem aratott sikert. Nem tudott kiigazodni a fiún. Mégis úgy érezte, minden szem rá mered, fontos szerepe van. A bűnügyi rendőrség tőle tudakolta, hogyan hallgassák ki a gyereket, s bár Einarnak fogalma sem volt róla, válaszát tiszteletben tartották. Egy kicsivel jobban kihúzta magát, és megtett minden tőle telhetőt, hogy a segítségükre legyen. Megtudta, hogy a kisfiú gyermekkori autizmusban szenved, és sosem tudott beszélni, de más módon sem nagyon hajlandó kommunikálni a világgal.

– Pillanatnyilag semmit sem tehetünk – állapította meg. – A fiú értelmi képességei túlságosan gyengék. Pszichológusként a gyermek biztonságát tartom elsődlegesnek. – A rendőrök pedig mindezt komoly ábrázattal hallgatták végig, és hagyták, hogy a gyerek hazakerüljön az anyjához, s ez is adott egy kis pikantériát a történetnek.

A kisfiú anyja Hanna Balder volt, a színésznő. Einar azóta rajongott érte, mióta látta őt a Lázadókban. Eszébe jutott a nő csípője és hosszú lábai, s még ha azóta valamivel idősebb lett is, még mindig vonzónak találta. Ráadásul a nő jelenlegi férje szemmel láthatólag egy szar alak volt, így Einar mindent bevetett, hogy hitelesnek és visszafogottan elbűvölőnek mutatkozzon. Azonnal lehetőséget kapott rá, hogy jó benyomást keltsen, és erre különösen büszke volt.

A fiú ugyanis eltorzult arccal fekete-fehér kockákat, azaz inkább négyzeteket kezdett rajzolni,

s Einar ebből rögtön megértette: ez beteges tevékenység. Pontosan az a destruktív kényszercselekvés, amelyre az autista gyermekek annyira hajlamosak, ezért azt javasolta, hogy ne engedjék neki. Ám úgy tűnt, tanácsa nem talált oly lelkes fogadtatásra, mint amilyenre számított. Ő mégis tetterősnek és férfiasnak érezte magát tőle, s már közel járt ahhoz, hogy méltassa Hanna szereplését a Lázadókban, ha már így belelendült. De azután úgy érezte, mégsem ez a legmegfelelőbb pillanat. Bár lehet, hogy tévedett.

Most délután egy óra volt, s ő épp hazaért a vällingby-i sorházba. A fürdőszobában állt, kezében az elektromos fogkeféjével, és teljesen kimerültnek érezte magát. Ekkor szólalt meg a mobilja, ami először felbosszantotta. Utána azonban mégis elmosolyodott. Hanna Balder kereste.

– Forsberg – szólt bele vagányul.

– Halló – mondta a nő.

Hangja kétségbeesettnek és dühödtnek tűnt. Einar nem értette, miért.

– August… – magyarázta Hanna. – August…

– Mi történt vele?

– Mást sem akar, csak folyton a sakktábláit rajzolni. De maga megtiltotta neki.

– Igen, mert ez kényszercselekvés. Nyugodjon meg.

– Hogy a francba nyugodnék meg?

– A fiának arra van szüksége, hogy maga nyugodt maradjon.

– Én ezt már nem bírom. Üvöltve csapkod maga körül. Maga azt ígérte, tudnak rajta segíteni.

– Igen – felelte a férfi, először kissé határozatlanul. Majd felragyogott, mintha valami nagy győzelmet aratott volna.

– Persze, természetesen. Elintézem, hogy kapjon egy helyet nálunk, az Odenben.

– De ez nem cserbenhagyás a részemről?

– Dehogy, épp ellenkezőleg, hiszen tekintetbe veszi a gyerek igényeit, én pedig személyesen gondoskodom róla, hogy bármikor meglátogathassa.

– Hát, mindent egybevetve, talán ez lenne a legjobb megoldás.

– Erről teljességgel meg vagyok győződve.

– Ide tud jönni most rögtön?

– Megyek, amilyen gyorsan csak tudok – felelte Einar, s közben arra gondolt, hogy előbb azért kissé kicsinosítja magát.

Majd a biztonság kedvéért hozzátette:

– Említettem már, mennyire imádtam a Lázadókban nyújtott alakítását?

Ove Levint nem lepte meg, hogy William Borg már ott ült a Sturehofban, mire ő odaért, az pedig még kevésbé, hogy az étlapon található legdrágább ételt rendelte: nyelvhalat vajszószban sütve, s egy üveg Pouilly Fumét hozzá. Az újságírók már óvatosak voltak, ha meghívták ebédre. Ovét mégis meglepte, hogy William vette a bátorságot ehhez, mintha legalábbis ő lett volna a hatalom és a pénz birtokosa. Ez irritálta Ovét. Minek is kellett neki fizetésemelésről hablatyolnia? Elég lett volna, ha bizonytalanságban tartja a férfit, és hagyja, hadd izguljon.

– Egy kismadár azt csicseregte, hogy gondjaik vannak a Millenniummal – szólalt meg William Borg, mire Ove azt gondolta: A nyakamat teszem rá, hogy lehervasztom azt az öntelt vigyort a képedről.

– Akkor tévesen informálták – felelte zordan.

– Valóban?

– Urai vagyunk a helyzetnek.

– És hogyan, ha szabad kérdeznem?

– Amennyiben a szerkesztőség hajlandó bizonyos változtatásokra, és képes belátni a saját problémáit okozó tényezőket, támogatni fogjuk őket.

– És ha nem?

– Akkor kivonulunk, és a Millennium legfeljebb pár hónapig lesz képes fennmaradni. Ez persze igen sajnálatos, de ilyen a piac. A Millenniumnál jobb lapok is mentek már tönkre, számunkra pedig jelentéktelen összeg a beléjük fektetett pénz. Túléljük, ha elveszítjük.

– Hagyja a süket dumát, Ove, tudom, hogy magánál ez presztízskérdés.

– Ez csak üzlet.

– Hallottam, hogy ki akarják rúgni Mikael Blomkvistet a szerkesztőségből.

– Felmerült az áthelyezése Londonba.

– Tekintettel arra, mennyit tett az újságért, azt kell mondjam, elég arcátlan húzás.

– Igen nagyvonalú ajánlatot tettünk neki – folytatta Ove, s úgy érezte, szükségtelenül védekezik.

Már majdnem elfelejtette, miért is jött valójában.

– Nem akarok szemrehányást tenni – magyarázta Borg. – Tőlem aztán elzavarhatják akár Kínába is. Csak arra lennék kíváncsi, vajon nem lesz-e kínos maguknak, amikor Mikael Blomkvist stílusosan visszatér ezzel a Frans Balder-sztorival?

– Már miért tenné? Hisz elveszítette a méregfogát. Ami, ha jól tudom, jórészt a maga érdeme – próbált ironizálni Ove.

– Na igen, de azért némi segítséget is kaptam.

– Hát nem tőlem, abban biztos lehet. Én egy az egyben utáltam ezt a sztorit. Úgy éreztem, rosszul megírt, és számító. Thorvald Serner indította a hajtóvadászatot, ezt maga is nagyon jól tudja.

– De azért maga sem akadályozta meg ebben, nem igaz?

– Figyeljen rám, William. Én nagyon is tisztelem Mikael Blomkvistet.

– Nekem ne játssza a politikust, Ove.

Ove ekkor már úgy érezte, ezt a politikus-témát a legszívesebben lenyomná Borg torkán.

– Mindössze nyíltan és őszintén beszélek – magyarázta. – Az tény, hogy Mikaelt mindig is fantasztikus riporternek tartottam. Ő más súlycsoportba tartozik, mint maga meg az ő generációjának többi tagja.

– Vagy úgy – felelte William Borg, s hirtelen megszelídült, amitől Ove máris valamivel jobban érezte magát.

– Nos, pontosan erről van szó. Hálásnak kell lennünk Blomkvist minden leleplezéséért, s én minden jót kívánok neki. Őszintén. De sajnos, azt kell mondjam, nem tartozik a munkámhoz a visszatekintés, sem a nosztalgia, és abban igazat kell adjak magának, hogy Blomkvist ideje

kissé lejárt már. Sőt, útjában állhat a Millennium megújulásának.

– Igaz, igaz.

– Ezért azt hiszem, most nem lenne szerencsés, ha túl sok címlapon szerepelne a neve.

– Úgy érti, ha pozitív értelemben szerepelne.

– Talán igen – folytatta Ove. – Ezért is hívtam meg magát ebédre.

– Természetesen köszönettel tartozom érte. És azt hiszem, valóban tudok valami jó hírrel is szolgálni cserébe. Ma délelőtt felhívott egy régi fallabdapartnerem – tért rá a lényegre William Borg, és szemmel láthatólag próbálta visszanyerni korábbi önbizalmát.

– És ki lenne az?

– Richard Ekström főügyész. Ő irányítja az előzetes vizsgálatokat a Balder-gyilkosság ügyében. És nem tartozik a Blomkvist-rajongók táborába.

– A Zalachenko-ügy miatt, igaz?

– Pontosan. Blomkvist miatt dugába dőlt az egész ügy, s most amiatt aggódik, hogy ezt a nyomozást is szabotálni fogja, jobban mondva, hogy máris azt teszi.

– És hogyan?

– Blomkvist nem árul el mindent, amit tud. A gyilkosság előtt sikerült beszélnie Balderrel, ráadásul egyenesen szembenézett a gyilkossal. Mégis meglepően kevéssel tudott előrukkolni a kihallgatása során. Richard Ekström azt gyanítja, hogy a legütősebb részleteket félretette a cikkéhez.

– Ez érdekes.

– Hát nem? Egy olyan emberről beszélünk, aki, azok után, hogy a média gúnyt űzött belőle, olyan elkeseredetten vadászik valami címlapsztorira, hogy hajlandó emiatt futni hagyni egy gyilkost. Egy egykori sztárriporter, akinek a lapja gazdasági válságba kerül, a megmentéséért képes sutba vágni a társadalmi felelősségtudatát. És mindezt azok után, hogy megtudta, a Serner Media ki akarja rúgni a szerkesztőségből. Olyan különös az, ha tönkremegy belé?

– Értem, mire gondol. Meg akarja írni?

– Őszintén szólva, nem hinném, hogy ez jó ötlet. Túlságosan közismert tény, hogy Blomkvisttel összeakasztottuk a bajszunkat. Inkább maguk szivárogtassák ki a hírt a híradó egyik riporterének, és támasszák alá az értesüléseket a vezércikkeikben. Kapnak majd hozzá megfelelő idézeteket Richard Ekströmtől.

– Hm – gondolkodott el Ove, a Stureplan felé merengve, ahol meglátott egy szép, hosszú, vörösesszőke hajú nőt piros kabátban, és aznap először szívből és szélesen elmosolyodott.

– Mindent egybevetve, talán nem is olyan rossz ötlet – felelte, és rendelt még egy pohár bort.

Mikael Blomkvist lefelé sétált a Hornsgatanon, a Mariatorget felé. Odaát, a Maria Magdelena templom előtt egy fehér furgon állt, egy nagy horpadással a motorház tetején, mellette pedig két ember, akik hevesen gesztikuláltak a karjukkal, és üvöltöztek egymással. De hiába vonta magára az esemény a környékbeliek többségének figyelmét, Mikael jóformán észre sem vette.

Arra gondolt, ahogy Frans Balder fia a hatalmas, saltsjöbadeni ház emeletén ült a padlón, és a perzsaszőnyeget simogatta. A bőre fehér volt, az ujjai és a kézfeje foltosak, nyilván a filctollaktól. És azok a mozdulatok a szőnyeg felett… mintha a gyerek valami bonyolult mintát

rajzolt volna a levegőbe, nem úgy nézett ki? Mikael hirtelen az egész jelenetet új megvilágításban látta, és megint az a gondolat futott át az agyán, ami Farah Sharifnél. Talán nem is Frans Balder rajzolta le azt az útkereszteződést?

Talán a fiú különös tehetség – valamiért egyáltalán nem lepte meg őt ez a gondolat. Már akkor, amikor először meglátta August Baldert a földszinti hálószobában, apja sakktábla mintázatú padlón fekvő holtteste mellett, amint a gyerek testét az ágy fejtámlájához csapkodja, már sejtette, hogy van benne valami furcsa. Most pedig, ahogy Mikael átkelt a Mariatorgeten, egy különös gondolata támadt, ami talán túlzásnak tűnhetett, mégsem hagyta nyugodni. A Götgatsbackennél járva megtorpant.

Muszáj utánajárnia. Elővette a mobilját, és Hanna Balder elérhetőségeit próbálta kideríteni. A száma titkos volt, és a Millennium telefonkönyvében sem valószínű, hogy megvan. Most mit tegyen? Eszébe jutott Freja Granliden. A nő az Expressen napilap szórakoztató rovatának riportere volt. A szerkesztőségben nem rajongtak ugyan a munkásságáért, hisz ő volt az, aki a szerelmekről, válásokról és a királyi család életéről írt. De ravasz volt, és könnyen eljárt a szája, s ahányszor csak találkoztak, mindig kellemesen eltöltötték az időt. A nő számát hívta, persze foglaltat jelzett a telefon.

Az esti lapok riporterei manapság folyamatosan telefonálnak. Annyira szorítja őket az idő, hogy sosem érnek rá felállni a székükről, hogy vethessenek egy pillantást a valóságra is. Csak ülnek ott, és ontják magukból a szövegeket. Végül mégiscsak sikerült elérnie, és Mikaelt egy cseppet sem lepte meg, hogy a nő örömkacajban tört ki, mikor megtudta, ki keresi.

– Mikael! Micsoda megtiszteltetés. Kapok már végre tőled egy címlapsztorit? Olyan régóta várok rá.

– Sajnálom, de ezúttal én kérem a te segítségedet. Szükségem van egy címre és egy telefonszámra.

– És mit kapok érte cserébe? Esetleg egy bizarr beszámolót arról, hogy mivel töltötted az éjszakát?

– Adnék én neked egy szakmai jótanácsot.

– És mi lenne az?

– Ne írj hülyeségeket!

– Aha, na és ki lesz akkor az, aki az elit riporterek számára kinyomoz minden elérhetőséget? Nos, kit keresel?

– Hanna Baldert.

– Sejtem az okát. Ha jól tudom, a pasija elég rendesen becsípett tegnap. Találkoztál vele?

– Ne most puhatolózz! Tudod, hol lakik?

– A Torsgatan 40-ben.

– És ezt csak így rávágod?

– A „hülyeségekhez” remek a memóriám. De ha vársz egy kicsit, a kapukódot és a telefonszámát is megtudod.

– Kösz.

– De tudod…

– Igen?

– Nem te vagy az egyetlen, aki őt keresi. A saját vérebeink is rá vadásznak, és amennyire tudom, egész nap nem vette fel a telefonját.

– Okos nő.

Ezután Mikael pár másodpercig csak állt az utcán, nem tudta, mitévő legyen. Egy cseppet sem élvezte a rá váró feladatot. Nem az volt az eredeti terve aznapra, hogy egy szerencsétlen anyát üldözzön, az esti lapok bűnügyi tudósítóival karöltve. Mégis leintett egy taxit, és elindult a Vasastan irányába.

Hanna Balder elkísérte Augustot és Einar Forsberget az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőbe, amely a Sveavägenen állt, az Observatorielunden parkkal szemben. A rendelő két nagyobb lakás összenyitásával keletkezett. De hiába volt magánintézmény, lakályos berendezéssel és a hozzá tartozó kerttel, mégis azonnal tudni lehetett, hogy ez egy intézet, és nemcsak a hosszú folyosónak és a zárt ajtóknak köszönhetően, hanem a személyzet rideg, vigyázó tekintetének. Úgy tűnt, mintha az alkalmazottak bizalmatlanul figyelnék a rájuk bízott gyerekeket.

Az igazgató, Torkel Lindén egy alacsony, hiú ember volt, aki azt állította, komoly tapasztalattal rendelkeznek az autista gyerekek kezelésében, ami bizalomgerjesztően hangzott. De Hannának nem tetszett, ahogy a férfi Augustra nézett, és még kevésbé az, hogy odabent mindenféle korú gyerekeket látott. Tinédzsereket éppúgy, mint pici babákat. Mégis úgy érezte, most már túl késő visszakozni. A hazafelé úton azzal vigasztalta magát, hogy az egész úgyis csak egy rövid időre szól. Talán még aznap este hazaviszi Augustot.

Gondolataiba mélyedt. A részeges Lasséra gondolt, és arra, hogy el kell hagynia őt, és végre a saját kezébe kell vennie az élete irányítását. Amikor torsgatani lakásának liftjéből kiszállt, hirtelen összerezzent. Egy vonzó férfi ült a lépcsőfordulóban, aki egy jegyzetfüzetbe írogatott. Amikor felállt, hogy köszönjön Hannának, a nő rájött, hogy ő Mikael Blomkvist, és a frász jött rá. Annyira gyötörte a bűntudat, hogy egy pillanatra azt képzelte, Mikael máris leleplezte őt. Ez persze ostobaság volt. A férfi csak zavartan rámosolygott, és kétszer is elnézést kért a zavarásért. Hanna megkönnyebbült. Régóta nagy csodálója volt az újságírónak.

– Nem adok interjút – jegyezte meg olyan hangon, amely inkább ennek az ellenkezőjéről tanúskodott.

– Nem is ezért vagyok itt – felelte Blomkvist, s a nőnek ekkor eszébe villant, hogy a férfi és Lasse együtt, vagy legalábbis egyszerre értek Frans házához az éjjel, bár ő képtelen volt felfogni, vajon kettejüknek mi közös dolga lehetett, mikor olyan különbözőek voltak, mint a tűz és a víz.

– Lassét keresi? – kérdezte Hanna.

– Szeretném, ha mesélne nekem August rajzairól – felelte a férfi, és a nőt ekkor elkapta egy kisebb pánikroham.

Beengedte Mikaelt. Ez minden bizonnyal elővigyázatlanság volt. Lasse elment valami lebujt keresni a közelben, ahol gyógyírt találhat a másnaposságára, s bármelyik percben visszatérhet. Állati dühös lesz, ha egy efféle újságírót talál otthon, a lakásban. De Hanna félelmét legyőzte a kíváncsiság. Honnan a fenéből tudhatott Blomkvist a rajzokról? Leültette a férfit a nappaliban álló szürke kanapéra, míg ő kiment a konyhába, és hozott egy kis teát és kétszersültet. Mikor

visszatért egy tálcával a kezében, a férfi így szólt:

– Nem zavarnám, ha nem lenne annyira fontos az ügy.

– Nem zavar – felelte a nő.

– Tudja, találkoztam Augusttal az éjjel, és azóta nem megy ki a fejemből – folytatta Mikael.

– Tényleg? – kérdezte kíváncsian a nő.

– Először nem is értettem, miért. De volt egy olyan érzésem, mintha mondani akarna nekünk valamit, és most utólag, azt hiszem, rajzolni szeretett volna. Olyan eltökélten húzogatta a kezét a szőnyegen.

– Megszállottan.

– Tehát idehaza is folytatta?

– Hogy folytatta-e? Azonnal, ahogy hazaértünk. Mániás állapotba került, és valóban fantasztikusat alkotott. De az arca egészen belevörösödött, és mélyeket sóhajtott, a pszichológus pedig, aki itt járt, azt mondta, azonnal abba kell hagynia. Ez kényszeres és káros cselekvés, így mondta.

– Mit ábrázolt a rajz?

– Semmi különöset, egyáltalán nem, szerintem a kirakósjátékai ihlették a képet. De nagyon ügyesen ábrázolta rajta az árnyékokat és a látószöget, meg ilyesmit.

– De mégis, mi volt a képen?

– Négyzetek.

– Miféle négyzetek?

– Egy sakktábla, szerintem – felelte a nő, és talán képzelődött, de mintha Mikael Blomkvist szemében valami feszültséget látott volna.

– Csak egy sakktábla, semmi más?

– Meg tükrök – felelte a nő. – Amikben a sakktábla visszatükröződött.

– Járt már Frans házában? – kérdezte a férfi reszelős hangon.

– Miért kérdezi?

– Mert a hálószoba padlója, ahol végeztek vele, sakktáblamintás, s a minta visszatükröződik a ruhásszekrények ajtaján levő tükrökben.

– Te jóságos ég!

– Ezt meg miért mondja?

– Mert…

Hirtelen elszégyellte magát.

– Mert az utolsó dolog, amit láttam, mielőtt kitéptem a kezéből a rajzot, egy vészjósló árnyék volt, amely a négyzetek közül emelkedett ki – fejezte be a nő.

– Itt van magánál ez a rajz?

– Igen, azaz nem.

– Nem?

– Attól tartok, kidobtam.

– Jaj, ne!

– De talán…

– Igen?

– Talán még ott van a szemetesvödörben.

Mikael Blomkvist kezére joghurt és kávézacc ömlött, mikor előhúzott egy összegyűrt papírgombócot a szemét közül, s óvatosan széthajtogatta a konyhapulton. Kézfejével letörölte, és a konyhaszekrény alá beépített spotlámpák fényében alaposan szemrevételezte. Nem készült még el egészen, és, ahogy Hanna állította, főleg sakktáblamintából állt, felül- és oldalnézetből ábrázolva. Ha valaki még sosem járt Frans Balder hálószobájában, bizony aligha jöhetett rá, hogy a minta egy padlót ábrázolt. De Mikael azonnal felismerte a ruhásszekrény tükreit a jobb oldalon, és újból érezni kezdte azt a különös sötétséget, amely az éjszaka vette őt körül.

Sőt, a rajz visszarepítette őt abba a pillanatba, amikor bemászott a törött ablakon keresztül. Azaz egyetlen aprócska, de fontos részletet leszámítva: a szobában, amelyet a képen látott, ugyanis majdnem teljesen sötét volt. A rajzon egy vékony fénypászma látszott csak, amely átlósan, fentről érkezett, megvilágította a négyzetrácsot, és egy árny kontúrjait.

Az árnyék kinyújtotta egyik karját, és Hannával ellentétben Mikaelnek, aki más szemmel nézte a dolgot, nem esett nehezére rájönni, mit tart az a kéz. A gyilkos fegyvert. Az árnyék és a sakktáblaminta felett egy arc kezdett kirajzolódni, amely azonban nem készült még el.

– Hol van August? – tudakolta. – Alszik?

– Nem, én …

– Mi az?

– Elvittem egy időre. Őszintén szólva nem bírtam vele.

– És hol van most?

– Az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben, a Sveavägenen.

– Ki tud róla, hogy ott van?

– Senki.

– Azaz csak maga és a személyzet.

– Így van.

– Maradjon is így. Megbocsát egy pillanatra? – Mikael elővette a mobilját, és felhívta Jan Bublanskit. Fejben pedig már megfogalmazta a <LISBETH SALANDER> mappába küldendő következő kérdést.

Jan Bublanski csalódott volt. A nyomozás egy helyben toporgott. Sem Balder Blackphone-ját, sem a laptopját nem találták, így aztán hiába folytattak mélyenszántó beszélgetést a technikussal, nem sikerült feltérképezniük a férfi külvilággal való kapcsolatait, sőt a jogi helyzetéről sem sokat tudtak megállapítani.

Eddig csak ködös sejtések és klisék álltak a rendelkezésükre, vélte Bublanski. Szinte csak annyi, hogy hirtelen egy nindzsa harcos bukkant elő a sötétből, elvégezte, amit kellett, majd ismét eltűnt. Az egész akció valahogy túlságosan tökéletes volt, mintha olyasvalaki követte volna el, akiből hiányoznak a szokásos emberi hibák és ellentmondásosságok, amik egy gyilkosságról kialakult összkép esetén mindig jelen vannak. Itt minden makulátlanul tiszta volt, és Bublanski nem tudta kiverni a fejéből, hogy az elkövető számára ez is csak egy egyszerű munkanap lehetett. Ezen és más hasonló dolgokon töprengett, amikor Mikael Blomkvist felhívta.

– Jó napot – üdvözölte. – Épp magáról beszéltünk. Újból ki kell hallgatnunk, amilyen hamar csak lehet.

– Jó, semmi akadálya. De most valami kényesebb témáról kell beszélnem önnel. A szemtanú, August Balder savant-szindrómás – magyarázta Mikael Blomkvist.

– Hogy mi?

– Egy olyan gyerek, aki bár súlyos fogyatékosságban szenved, ugyanakkor egy különleges képességgel rendelkezik. Úgy rajzol, mint egy művész, különös matematikai pontossággal. Látták az útkereszteződést ábrázoló rajzokat Saltsjöbadenben, a konyhaasztalon?

– Igen, csak úgy kutyafuttában. Úgy érti, nem Frans Balder rajzolta őket?

– Nem bizony. Hanem a gyereke.

– Hihetetlenül érett alkotásoknak tűntek.

– De akkor is ő csinálta. Ma délelőtt pedig leült, hogy lerajzolja Balder hálószobájának sakktáblamintás padlóját. És nemcsak azt, hanem egy fénysugarat is, meg egy árnyékot. Szerintem a gyilkos árnyékát, és a férfi fején levő fejlámpa fényét. De egyelőre semmit sem tudhatunk biztosan. A fiút félbeszakították rajzolás közben.

– Most szórakozik velem?

– Ez nem épp a legjobb alkalom a mókázásra.

– És honnan tudja mindezt?

– Itt vagyok az anyja, Hanna Balder lakásán, a Torsgatanon, és a rajzot nézem. De a gyerek már nincs itt, hanem… – majd tétovázott. – Telefonon keresztül nem akarok többet mondani – tette hozzá.

– Azt mondja, a fiút félbeszakították rajzolás közben?

– Egy pszichológus megtiltotta neki a rajzolást.

– Hogy lehet ilyesmit megtiltani?

– Ő nyilván nem értette, mit ábrázolnak a rajzok. Csak a kényszercselekvést látta benne. Azt javasolnám, azonnal küldjenek ide pár embert. Ugyanis megvan a szemtanújuk.

– Azonnal jövünk. Akkor egyúttal arra is sort keríthetünk, hogy magával alaposabban elbeszélgessünk.

– Sajnos én már úton vagyok. Vissza kell mennem a szerkesztőségbe.

– Jobban örültem volna, ha marad még egy darabig, de megértem. És még valami…

– Igen?

– Köszönöm!

Jan Bublanski letette a telefont, majd kiment, hogy az egész csoportnak továbbadja az értesülést, ami utólag nagy hibának bizonyult.

15. FEJEZET

November 21.

Lisbeth Salander a Raucher Sakk-klubban tartózkodott, a Hälsingegatanon. Már elment a kedve a játéktól, megfájdult a feje. De egész nap hajtóvadászatot folytatott, és a nyomok ide vezettek. Amióta csak megtudta, hogy Frans Baldert a saját emberei árulták el, megígérte neki, hogy békén hagyja a besúgókat. Nem tetszett neki ez a rendszer, de betartotta a szavát. Most azonban, hogy Baldert megölték, úgy érezte, felmentést kapott ígérete alól.

Ezúttal a saját feje után ment, ami nem bizonyult annyira egyszerűnek. Arvid Wrangét nem találta otthon, ő pedig nem akarta telefonon keresni. Gondolta, inkább lecsap rá, mint a villám, ezért felhúzta a fejére kapucniját, és úgy járkált fel-alá, szaglászott a férfi után. Arvid léhűtő életet élt. De annyi más léhűtőhöz hasonlóan az ő életében is volt rendszeresség, s az Instagramra és a Facebookra feltett fotói alapján Lisbeth talált pár törzshelyet: a Riche éttermet a Birger Jarlsgatanon, a Teatergrillent a Nybrogatanon, a Raucher Sakk-klubot, a Café Ritornót az Odengatanon, meg még néhány helyet, például egy lőtermet a Fridhemsgatanon, valamint két barátnője lakcímét. Arvid Wrange jócskán megváltozott azóta, mióta utoljára Lisbeth látóterébe került. A férfi nemcsak kockafej-imidzsét vetette le az idők során, hanem erkölcsileg is lezüllött. Lisbeth ugyan nem sokat adott a pszichológiai elméletekre, azt mégis meg tudta állapítani, hogy a férfi első komolyabb kihágása újabbakat eredményezett. Arvid korántsem volt már ambiciózus, tudásvággyal teli diák. A pornóoldalakon szörfölést már-már bűnöző szintre vitte, prostituáltakat vett a neten, az erőszakos szexet szerette. Utólag két vagy három nő is feljelentéssel fenyegette.

A számítógépes játékok és a mesterségesintelligencia-kutatás helyett elkezdett a prostituáltak és a kocsmák iránt érdeklődni. Nyilván jól tele volt tömve a zsebe pénzzel. De szemmel láthatólag egy halom problémája is akadt. Utoljára aznap reggel keresett rá a neten a „tanúvédelem, Svédország” kulcsszavakra, ami persze elővigyázatlanság volt. Még ha nem is tartotta már a kapcsolatot a Solifonnal, legalábbis nem a saját számítógépén keresztül, minden bizonnyal szemmel tartották. Ha nem így tennének, az nagyon amatőr húzás lenne. Az új, világfi külső mögött talán minden összeomlással fenyegetett, és ez persze jó lett volna. Beleillett a lány terveibe, s mikor ismét felhívta a sakk-klubot – úgy tűnt, a sakk az egyetlen elfoglaltság, amit a férfi még megőrzött a régi életéből –, azt a váratlan hírt közölték vele, hogy Arvid Wrange épp akkor érkezett meg.

Így hát Lisbeth lesétált a Hälsingegatan lépcsőjén, majd továbbment egy szürke, lepattant épületig, ahol népes embertömeg, főleg idősebb férfiak, sakktáblák fölé görnyedve ültek. Az

álmosító hangulatban senki sem vette észre a lány jelenlétét. Mindenki el volt foglalva a saját dolgával, csak a sakkóra ketyegése hallatszott, s olykor egy-egy káromkodás. A falakat Kasparov, Magnus Carlsen és Bobby Fischer fotói díszítették, valamint egy kép a fiatal, pattanásos képű Arvid Wrangéról, amint nem kisebb sakkcsillaggal, mint Polgár Judittal játszott.

Most, idősebb kiadásban az egyik jobboldali asztalnál ült, és egy újfajta nyitással próbálkozott. Mellette néhány bevásárlószatyor. Sárga gyapjúpulóvert viselt, frissen vasalt fehér inggel, és egy pár fényesre suvickolt angol cipővel. Az adott körülmények között kissé túlöltözöttnek tűnt. Lisbeth óvatos, tétovázó léptekkel odament hozzá, és megkérdezte a férfit, akar-e vele játszani. A férfi végigmérte őt a tekintetével, majd így szólt:

– Rendben.

– Ez kedves magától – felelte Lisbeth, ahogy jólnevelt lányhoz illik, s szó nélkül leült. E4-gyel nyitott, mire a férfi b5-tel válaszolt, az úgynevezett lengyel gyalogáldozatos csellel, majd Lisbeth behunyta a szemét, és hagyta a férfit játszani.

Arvid Wrange próbált a játszmára koncentrálni, de nem nagyon sikerült neki. És az sem javított a helyzeten, hogy ez a punk csaj nem volt épp egy sakkbajnok. Amúgy nem is játszott rosszul, bizonyára egy lelkes amatőr. De mit számít? Leült vele játszani, és a lánynak ez nyilván imponált – ki tudja, talán még arra is sikerül rávenni, hogy felvigye a lakására. Igaz, eléggé besavanyodott, Arvid pedig nem volt oda az ilyesfajta nőkért. Viszont elég jó mellei voltak, a rengeteg felgyülemlett feszültségét levezethetné rajta. Rohadt egy reggelre ébredt. Frans Balder halálának híre eléggé a padlóra küldte.

Nem sajnálatot érzett, hanem félelmet. Arvid Wrange mindig is azt bizonygatta magának, hogy jól tette, amit tett. Mégis mit várt tőle az az átkozott professzor, miután levegőnek nézte? Persze akkor sem tüntetné fel jó színben, ha elterjedne, hogy ő volt az, aki elárulta Frans Baldert. A legrosszabb az egészben az, hogy az árulásából gyilkosság lett. Bár ő maga nem értette pontosan, mi az összefüggés, és azzal nyugtatgatta magát, hogy egy ilyen marha, mint Balder, nyilván ezernyi ellenséget szerzett magának, valahol mélyen tudta, hogy az egyik esemény kapcsolatban áll a másikkal. És ettől halálra rémült.

Amióta csak Frans elfogadta az állást a Solifonnál, Arvid azon izgult, hogy a dráma mikor vesz újabb, aggasztó fordulatot. Most pedig itt ült, és azt kívánta, bárcsak vége lenne már ennek az egésznek. Délelőtt nekiindult, és kényszeresen vásárolt egy csomó márkás ruhát, végül itt, a sakk-klubban kötött ki. A sakk újra és újra beférkőzött a gondolataiba, és tény, hogy mindig egy kicsivel jobban érezte magát tőle. Megerősítést kapott abban, hogy ura a helyzetnek, és elég okos ahhoz, hogy továbbra is az orránál fogva vezessen bárkit. Lám, milyen jól játszik most is, pedig ez a lány sem rossz.

Sőt. Volt valami újszerű és kreatív a játékában, amellyel valószínűleg kenterbe verhetne bárkit idebent. Csak hát épp ő, Arvid Wrange volt a partnere, és ő bizony ízekre szedi hamarosan. Olyan megfontoltan, intelligensen játszott, hogy a lány azt sem vette észre, amikor a férfi körülzárta a királynőjét. Ravaszul, apránként tolta előbbre a bábuit, és máris lecsapott a királynőre, úgy, hogy csupán egyetlen futót kellett feláldoznia érte, majd flörtölve, vagányul

megszólalt, hogy imponáljon a nőnek:

– Sorry baby, Your Queen is down!

De semmi válasz, se egy halvány mosoly, se egy szó. A lány egyre csak fokozta a tempót, mintha mielőbb véget akarna vetni saját megaláztatásának. Miért is ne? Arvidnak nem volt ellenére, hogy hamar kivégezze a játékban, azután meghívja két-három pohár italra valahová, és azonnal rávethesse magát. Nem biztos, hogy kedvesen bánik majd a lánnyal az ágyban. Utólag még hálás is lesz érte. Egy ilyen besavanyodott kis picsát biztos jó rég nem dugott már meg senki, pláne nem egy ilyen menő pasi, mint ő, egy profi sakkjátékos. Úgy döntött, tart a nőnek egy kis bemutatót, hogyan játszanak az igazi nagymenők.

De semmi sem lett belőle. Valami nem stimmelt. Úgy érezte, védekezni kezd, amit maga sem értett, mintha lelassult volna. Egy jó darabig sikerült meggyőznie magát, hogy csak képzelődik – bizonyára néhányszor elővigyázatlan lépéseket tett, amit helyrehozhat, ha egy kicsit összpontosít. Így azután minden gyilkos ösztönét mozgósította, ám csak rontott a helyzeten.

Úgy érezte, a bábui körbe vannak zárva, s bármilyen erőfeszítéseket tesz, a lány azonnal visszavág. Be kellett látnia, hogy e hatalmi harcban végleg vesztésre áll. Hát nem őrület? Leütötte a lány királynőjét, de ahelyett, hogy ezzel megerősítette volna vezető szerepét, rémesen alulmaradt. Mi történhetett? Csak nem áldozta fel a lány a királynőjét? A játék kezdetén? Az lehetetlen. Ilyenekről csak könyvekben olvas az ember, ez nem történhet meg a helyi, vasastani sakk-klubban. Pláne nem, ha egy piercinges, magatartászavaros punk csaj játszik így egy akkora játékossal szemben, mint ő. Mégsem volt menekvés többé.

Négy-öt lépésen belül veszített volna, így nem látott más kiutat, mint hogy mutatóujjával feldöntse a királyát, és elmotyogjon valami gratulációféleséget. S bár némi magyarázattal szeretett volna előrukkolni, valami azt súgta neki, ezzel csak tovább rontana a helyzetén. Ekkor már sejtette, hogy veresége nem a balszerencsés körülmények összjátékának köszönhető, és akarata ellenére megijedt. Ki a franc ez a lány?

Óvatosan a szemébe nézett: már egyáltalán nem tűnt besavanyodott, bizonytalan kis nőszemélynek. Metsző volt a tekintete, akár az áldozatára leső vadállatnak, és a férfin átfutott a jeges rémület. Mintha megérezte volna, hogy a sakktáblán elszenvedett vereség valami sokkal rosszabb bevezetése. Az ajtó felé pillantott.

– Nem megy sehová – szólt rá a nő.

– Ki maga? – kérdezte Arvid.

– Nem érdekes.

– Találkoztunk már valahol?

– Személyesen nem.

– Csak majdnem? Vagy, hogy érti?

– A rémálmaiban, Arvid.

– Most szórakozik velem?

– Nem éppen.

– Akkor mit akar?

– Maga szerint?

– Honnan tudjam?

Arvid nem értette, mitől rémült meg annyira.

– Frans Baldert ma hajnalban meggyilkolták – folytatta a lány színtelen hangon.

– Öööö… igen, olvastam róla. – Alig bírta kinyögni a szavakat.

– Hát nem szörnyű?

– De igen, valóban.

– Főleg a maga számára, nem igaz?

– Miért lenne az főleg az én számomra?

– Mert maga árulta el őt, Arvid. Maga adta neki a Júdás-csókot.

A férfi jéggé dermedt.

– Süket duma – vágta rá.

– A legkevésbé sem. Meghekkeltem a számítógépét, megfejtettem a kódolást, feketén-fehéren kiderült minden. És tudja, mit? – folytatta.

A férfi alig kapott levegőt.

– Meg vagyok győződve róla, hogy amikor ma reggel felkelt, az jutott eszébe, vajon maga tehet-e a haláláról. Segítek: igen. Ha nem lett volna olyan kapzsi, megkeseredett és szánalmas, hogy eladja Balder fejlesztését a Solifonnak, ő még most is vígan élne. Márpedig ezzel rohadtul feldühített, Arvid. Valami nagyon rosszat fogok tenni magával. Először is, ugyanazt, amit maga szokott művelni a netről szerzett lányokkal.

– Magának teljesen elment az esze?

– Alighanem igen – felelte a nő. – Fejletlen az empátiás érzékem. Borzasztó erőszakos vagyok. Meg ilyenek.

Olyan erővel ragadta meg a férfi kezét, hogy a frász jött Arvidra.

– Szóval, Arvid, lássuk be, elég rosszul áll a szénája. Tudja, min gondolkodom most? Miért tűnök annyira szétszórtnak? – folytatta a lány.

– Nem.

– Azt próbálom kitalálni, mit kezdjek magával. Valami bibliai szenvedésre gondoltam.

– Mit akar tőlem?

– Bosszút állni, vagy nem voltam elég világos?

– Összevissza beszél.

– Nem hinném, és ezt maga is tudja. Habár… létezik egy egérút.

– Mit kell tennem?

Arvid nem is értette, miért kérdezte ezt: Mit kell tennem? Mintha megadta volna magát. Rögtön mérlegelni kezdte, vajon visszaszívja-e, és inkább megpróbálja kihúzni a lányból, valóban rendelkezik-e a bizonyítékokkal, vagy csak blöfföl. De képtelen volt rá, s csak később fogta fel, miért. Nem a fenyegetés, és nem is a lány hihetetlen fizikai ereje miatt.

A lényeg a sakkjátszma, és a királynő feláldozása volt. Riadtan ismerte be: ha ez a lány így játszik, akkor a titkait is ismeri.

– Mit kell tennem? – ismételte meg a kérdést.

– Jöjjön velem, és útközben mindent elmesélhet, Arvid. Elmondja szépen, hogyan árulta el Frans Baldert.

– Ez egy valóságos csoda – ámult el Jan Bublanski, aki Hanna Balder konyhájában állt, és a gyűrött rajzot nézte, amit Mikael Blomkvist kapart elő a szemét közül.

– Ne nyúlj hozzá, még elszakítod! – szólt rá Sonja Modig, aki rögtön ott termett.

A papírlapon szinte csak sakktáblaminták voltak. Ahogy Mikael már jelezte a telefonban, a rajz különös matematikai pontossággal készült, mintha a fiút jobban érdekelte volna a négyzetek mértani alakja, és azok visszatükröződései, mint a felettük lebegő baljós árnyék. Bublanski teljesen felvillanyozódott. Már számtalanszor hallotta, milyen súlyosan fogyatékos August Balder, és mennyire kevéssé tud segíteni nekik, ám a fiú olyan rajzot készített, amely nagyobb reményt adott Bublanskinak, mint eddig bármi a nyomozás során! Ez magával ragadta, és megerősítette őt abban a hitében, miszerint soha senkit nem szabad alábecsülni, és hogy nincs nagyobb ostobaság, mint makacsul ragaszkodni az előítéletekhez.

Nem tudhatták biztosan, vajon tényleg a gyilkosság pillanatát örökítette-e meg August. Az árnyék – elméletileg – másra is utalhatott, s arra sem volt bizonyíték, hogy a fiú látta a gyilkos arcát, és le tudta volna rajzolni, mégis… a szíve mélyén Jan Bublanski hitt ebben, és nem csak azért, mert a rajz már a jelenlegi állapotában is művészi alkotás volt.

A többi rajzot is tanulmányozta, sőt, le is fénymásolta és magával hozta mindet. A gyalogátkelőhely és a közlekedési lámpa mellett egy keskeny ajkú, elgyötört arcú férfi is látszott, akit, szigorúan rendőri szemmel nézve, épp tetten értek – a férfi ugyanis pirosban ment át az úton. Olyan ügyesen ábrázolta a kisfiú a vonásait, hogy a Jan csapatában dolgozó Amanda Flod azonnal rá is ismert az öreg, munkanélküli színészre, Roger Winterre, akit ittas vezetés és testi sértés miatt ítéltek el.

August Balder fotografikus memóriája gyilkossági nyomozók álma. Bublanski persze belátta, hogy nem méltó profi rendőrként túl nagy elvárásokat támasztani a kisfiú iránt. Talán a tettes elmaszkírozta magát, vagy az arca már elhalványult azóta a gyerek emlékeiben. Egy csomó forgatókönyv elképzelhető, és Bublanski kissé szomorkásan nézett Sonja Modigra.

– Azt gondolja, csak ábrándozom? – kérdezte.

– Ahhoz képest, hogy kételkedik Isten mivoltában, a csodákra nagyon is fogékony maradt.

– Hát igen, lehet.

– Mindenképp érdemes a végére járni. Egyetértek – tette hozzá Sonja Modig.

– Jó, akkor lássuk a fiút.

Bublanski kiment a konyhából, és biccentett Hanna Baldernek, aki görnyedten ült a nappali kanapéján, és néhány pirulával szöszmötölt.

Lisbeth Salander és Arvid Wrange kart karba öltve sétáltak el a Vasaparkenhez, mint két régi ismerős. A látszat persze csalt. Arvid halálra rémült, Lisbeth pedig egy pad felé terelgette őt. Nem volt valami kiülős, galambokat etetős idő. Ismét feltámadt a szél, a hőmérséklet erősen lecsökkent, Arvid Wrange pedig majd’ megfagyott. De Lisbeth úgy látta, az egyik pad épp megteszi, így erélyesen megragadta a férfi karját és lenyomta az ülésre.

– Na – szólalt meg. – Ne nyújtsuk túl hosszúra.

– A nevemet kihagyja a sztoriból?

– Nem ígérek semmit, Arvid. De ha beszél, azzal jelentősen javítja az esélyeit, hogy

visszatérhessen a szánalmas kis életébe.

– Oké. Ismeri a Darknetet?

– Ismerem.

Finoman szólva. Senki nem ismerte úgy a Darknetet, mint Lisbeth Salander. A Darknet az internet törvénytelen élősködője. Ide csak az léphet be, aki rendelkezik egy különleges, titkos szoftverrel. A Darknetnél a felhasználó névtelensége garantált. A Google vagy bármilyen más kereső segítségével képtelenség rábukkanni az illető tevékenységére. Épp ezért tele van narkónepperekkel, terroristákkal, csalókkal, gengszterekkel, illegális fegyverkereskedőkkel, bombagyártókkal, stricikkel és Black Hat hackerekkel. A digitális világban sehol másutt nem zajlik annyi piszkos ügylet, mint itt. Ha létezik az Internet pokla, az itt található.

Pedig maga a Darknet nem rossz dolog. Ha valaki, hát Lisbeth tisztában volt ezzel. Manapság, amikor a nagy szoftvercégek az ember minden lépését követik a neten, a becsületeseknek is szükségük van egy olyan helyre, ahol senki sem látja őket, ezért a Darknet a disszidánsok, spiclik és egyéb titkos források gyűjtőhelye is. A Darkneten az ellenzékiek is nyugodtan társaloghatnak és tiltakozhatnak, anélkül, hogy a kormányuk elkaphatná őket. Lisbeth Salander is a Darkneten keresztül intézte legkétesebb nyomozásait és támadásait.

Szóval igen, Lisbeth Salander ismerte a Darknetet. A honlapokat, a keresőmotorokat, s azt a kissé régimódi, lomha szervezetet, amely annyira távol esett az internet közismert, látható világától.

– A Darkneten keresztül adta el Balder találmányát? – kérdezte a lány.

– Nem, nem, én csak céltalanul téblábolt am ott. Dühös voltam! Frans szinte a köszönésemet sem fogadta. Levegőnek nézett. Persze az igazat megvallva, a saját találmányára is fütyült. Ő csak a kutatásáért élt, de nem akarta felhasználni a kutatásai eredményét. Valamennyien felismertük, hogy márpedig ezzel a technológiával akármennyi pénzt meg lehetne keresni, és mindannyian meggazdagodhatnánk belőle. De őt nem érdekelte. Csak kutatni akart, és felfedezni, mint egy gyerek. Egyik este, amikor kicsivel többet ittam a kelleténél, egy kockafejeknek szóló oldalon kicsúszott belőlem a kérdés: „Ki az, aki hajlandó lenne jól megfizetni egy forradalmi mesterségesintelligencia-programot?”

– És kapott rá választ?

– Egy darabig nem. Már meg is feledkeztem az egészről, amikor jelentkezett valaki, aki Bogey-nak nevezte magát, és kérdezősködni kezdett. Bennfentes kérdéseket tett fel, és én eleinte szándékosan hülyeségeket válaszoltam neki, mintha csak valami ostoba tréfa lett volna az egész. Aztán rájöttem, hogy nyakig benne vagyok, és rettegni kezdtem, hogy ez a Bogey kiszimatolja a találmányt.

– Anélkül, hogy maga bármit is kapna érte cserébe.

– Akkor nem tudtam, micsoda kockázatos játékba keveredtem. Adva volt egy klasszikus probléma: ahhoz, hogy eladhassam Frans találmányát, muszáj voltam információkat megosztani róla, ám, ha túlinformálom a vevőt, már nincs is semmi a kezemben. Márpedig Bogey pokoli módon manipulált az adatokért. Végül már pontosan tudta, hol van a bázisunk, és miféle szoftverekkel foglalkozunk.

– És meg akarta hekkelni a gépeiket.

– Valószínűleg. Mellesleg azt is megtudta, ki vagyok én, amitől teljesen beijedtem. Úrrá lett rajtam a paranoia, és közöltem, hogy ki akarok szállni. De akkor már túl késő volt. Nem mintha Bogey megfenyegetett volna, legalábbis nem célzottan. Inkább csak nyaggatott, hogy mi ketten milyen nagy dolgokat tudnánk véghezvinni, és mennyi pénzt kereshetnénk. Végül belementem, hogy találkozzunk Stockholmban egy kínai étteremhajón, a Söder Mälarstrandon. Emlékszem, hideg és szeles nap volt, én időben odaértem, és már majd' megfagytam. Ő viszont nem érkezett meg, legalábbis egy félórán belül nem. Utólag arra gyanakodtam, hogy valami kémet állított rám.

– És később megérkezett?

– Igen, és elsőre teljesen ledöbbentem. Nem akartam elhinni, hogy ő az. Úgy nézett ki, mint egy narkós vagy koldus, és ha nem látom meg azt a Patek Philippe-karórát a csuklóján, biz' isten, adtam volna neki egy húszast. Halvány hegekkel volt tele a karja, és házilag készült tetoválásokkal. Menet közben lóbálta a karját, és a ballonkabátja is agyonhasznált volt. Úgy tűnt, többé-kevésbé az utcán él, és ami a legfurcsább: hogy még büszke is volt rá. Voltaképpen csak az az óra és a kézzel varrott cipője utalt arra, hogy módosabb lehet – egyébként próbált egyszerű maradni. Amikor végül elmondtam neki mindent, és az egyezségünket egy pár üveg borral pecsételtük meg, a háttere felől érdeklődtem.

– A maga érdekében remélem, hogy alaposabb részletekkel is szolgált.

– Ha nyomozni akar utána, muszáj figyelmeztetnem…

– Nem kérek tanácsot, Arvid. Tényeket akarok.

– Rendben. Persze óvatos volt. Mégis sikerült kiszednem belőle ezt-azt. Bizonyára nem mert elutasítani. Egy orosz nagyvárosban nőtt fel. Hogy melyikben, azt nem árulta el. Azt mondta, minden összeesküdött ellene. Az anyja egy heroinfüggő kurva volt, az apja bárki lehetett, ő pedig már kiskorában egy borzalmas gyermekotthonba került. Volt ott valami őrült, aki rendszeresen egy húsvágó tőkére fektette a konyhában, és egy régi, vacak kampósbottal verte. Tizenegy évesen szökött meg az intézetből, akkor kezdett az utcán élni. Lopott, és pincékbe, meg lépcsőházakba tört be, hogy egy kicsit megmelegedhessen. Olcsó vodkával itta le magát, és ragasztót meg hígítót szívott. Gyakran kihasználták és megverték. De akkor nagy felfedezést tett.

– Éspedig?

– Hogy van egy adottsága. Ami másoknak órákig tart, ahhoz neki elég néhány másodperc. Mesteri módon űzte a betörést. Ez volt az, amire először büszke lett, ezzel tudott azonosulni. Azelőtt csak egy egyszerű csöves srác volt, akit bármire rá lehetett venni, most pedig bármibe belekezdett, annak a megszállottjává vált. Képes volt egész nap arról álmodozni, hogy valami Houdini lesz belőle, csak épp fordítva. Ő nem kiszabadulni, hanem betörni próbált. Edzett, hogy egyre jobb legyen, olykor tíz, tizenkét, tizennégy órát is naponta. Végül az utcán legendákat meséltek róla, legalábbis ő ezt állította. A nagyobb bevetésekhez számítógépeket használt, amiket ellopott, majd átépített. Mindenhová behekkelte magát, egy vagyont keresett, aztán mindet narkóra és egyéb szarságokra költötte. Ilyenkor gyakran kirabolták és kihasználták. Amikor akcióba lépett, mindig tiszta volt, de utána drogmámorban úszott, és olyankor mindig ott termett valaki, aki eltaposta. Saját elmondása szerint egyszerre volt zseni

és egy idióta barom. Ám egy nap minden megváltozott. Megmentették, kihúzták a slamasztikából.

– Mi történt?

– Valami lepattant negyedben aludt, és rosszabbul nézett ki, mint azelőtt bármikor. De amikor kinyitotta a szemét, és körülnézett a sárga fényben, egy angyal állt előtte.

– Egy angyal?

– Igen, ezt mondta. Talán részben az éles kontraszt miatt érezte így, amit az injekciós tűk, az ételmaradékok, a csótányok és ki tudja, még mi minden képviselt. Azt mondta, ő volt a legszebb nő, akit életében látott. Alig mert ránézni, mert úgy érezte, rögtön belehal. Végzetes paradicsomi látomásnak tűnt. De a nő egyszerűen csak annyit mondott, mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga, hogy most gazdaggá és boldoggá fogja tenni. És ha jól értettem, be is tartotta az ígéretét. Új fogsort csináltatott neki, és elküldte egy rehabra. Azt is elintézte neki, hogy informatikát tanulhasson.

– Azóta pedig számítógépeket hekkel, és a nőnek meg a bandájának dolgozik.

– Valahogy úgy. Új ember lett belőle, még ha nem is teljesen: sok szempontból még ma is az a tolvaj és csöves, aki régen volt. De azt mondja, a drogokkal felhagyott, és minden szabadidejét a modern technikák iránti érdeklődésének szenteli. Sok érdekességet talál a Darkneten, és azt állítja, elképesztően gazdag.

– És az a nő? Mást nem mondott róla?

– Nem, ebben a tekintetben olyannyira óvatosan, ködösen és tiszteletteljesen fogalmazott, hogy egy darabig azt gyanítottam, csak fantáziál vagy hallucinál. De biztos vagyok benne, hogy a nő létezik. Valóságos rémületet éreztem a levegőben, amikor róla beszélt. Azt mondta, inkább meghalna, minthogy becsapja őt. Mutatott nekem egy orosz ortodox keresztet aranyból, amit tőle kapott. Tudja, ez olyan, aminek az egyik ága lent, a nyelénél átlósan áll, így egyszerre mutat felfelé és lefelé. Azt magyarázta, hogy ez Lukács evangéliumára utal, és a két latorra, akik Jézus két oldalán függtek a kereszten. Az egyik hitt benne, és a mennyországba jutott, a másik kigúnyolta, és letaszíttatott a pokolba.

– És ez vár rájuk is, ha becsapják a nőt.

– Hát nagyjából.

– Tehát a nő Jézusnak tartotta magát?

– A keresztnek szerintem ebben a tekintetben semmi köze nem volt a kereszténységhez. Csak ezt az üzenetet akarta közvetíteni.

– A hit vagy a pokol kínjai. Ez a két választás létezik.

– Valami olyasmi.

– Most mégis itt ül, Arvid, és titkokat szivárogtat ki.

– Nem láttam más megoldást.

– Remélem, busásan megfizették.

– Hát … igen, eléggé.

– Azután továbbadták Balder találmányát a Solifonnak és a Truegames-nek is.

– Igen, de nem értem … most, hogy jobban belegondolok…

– Mit nem ért?

– Hogy maga honnan tudta?

– Onnan, hogy volt olyan pancser, Arvid, hogy e-mailezett Eckerwalddal, a Solifonnál. Nem emlékszik?

– De semmi olyat nem írtam, ami arra utalt volna, hogy eladtam a fejlesztését. Nagyon vigyáztam a megfogalmazásra.

– Nekem elég volt annyi is, amennyit megírt – felelte a lány, majd felállt. A férfi ekkor mintha teljesen összeomlott volna.

– Most mi lesz? Kihagyja a nevemet a történetből?

– Reménykedjen benne – felelte a nő, és gyors, céltudatos léptekkel elindult az Odenplan felé.

A Torsgatan lépcsőjén lefelé haladva megcsörrent Bublanski telefonja. Charles Edelman professzor kereste. Bublanski azóta próbált kapcsolatba lépni vele, amióta rájött, hogy August savant-szindrómás. Az interneten két svéd szaktekintélyt talált, akiket rendszeresen idéztek a témában: Lena Ek professzort a Lundi Egyetemről, valamint Charles Edelmant a Karolinska Intézettől. Mivel azonban egyiküket sem tudta elérni, egyelőre hanyagolta a témát, és elindult, hogy felkeresse Hanna Baldert. Charles Edelman most visszahívta, és őszintén megrendültnek tűnt. Budapestre utazott egy konferenciasorozatra, amelynek témája az emlékezőképesség javítása volt. Épp az imént érkezett meg oda, és a gyilkosságról szóló híreket is csak most látta a CNN adásában.

– Máskülönben azonnal jelentkeztem volna – magyarázta.

– Hogyhogy?

– Ugyanis Frans Balder felhívott tegnap este.

Bublanski összerezzent. Pedig azt hitte, már rég hozzászokott a véletlen egybeesések és összefüggések különös, borzongató érzéséhez.

– És miért?

– A fiáról akart velem beszélni, és az ő különös képességeiről.

– Ismerték egymást?

– Egyáltalán nem. Azért keresett, mert aggódott a fiáért. Mondhatni, hanyatt estem, amikor meghallottam.

– Miért?

– Hát mert épp Frans Balderről volt szó. Számunkra, neurológusok számára az ő neve fogalom. Azt szoktuk mondani, hogy Frans Balder és mi közöttünk csupán annyi a különbség, hogy ő nemcsak meg akarja érteni az agy működését, hanem tovább is lép rajta: teremteni akar egyet, és tökéletesíteni azt.

– Igen, erről már hallottam egyet s mást.

– Azt rebesgették róla, hogy igen zárkózott és nehezen kezelhető ember. Matematikus körökben olykor azzal viccelődtek, hogy ő maga is olyan, mint egy gép. De számomra nagyon is érző lénynek tűnt, és őszintén szólva a hívása sokként ért. Ez olyan, mint… hogy is mondjam… mintha a maguk legkeményebb rendőre egyszerre sírva fakadna. Emlékszem, arra gondoltam, bizonyára történt valami… valami más is, mint amiről beszéltünk.

– Helyes megfigyelésnek tűnik. Ugyanis Balder rájött, hogy komoly veszély fenyegeti –

magyarázta Bublanski.

– De az izgatottsága is megalapozott volt. A fia rajzai valóban első osztályúak, és ez igen szokatlan ebben az életkorban, még a savant-szindrómások esetében is, különösen úgy, hogy kiemelkedő matematikai képességekkel párosul.

– Matematikai képességekkel?

– Igen. Balder szerint a fia ebben is tehetséges, és… hát erről hosszasan beszélhetnék.

– Miért?

– Mert egyrészt nagyon meglepett, másrészt mégsem annyira. Ma már tudjuk, hogy a savant-szindrómánál örökletes tényezők is közrejátszanak. És hát tisztában vagyunk vele, hogy a gyerek apja egy élő legenda, a fejlett algoritmusainak köszönhetően. Mégis …

– Igen?

– A művészi és a matematikai tehetség sosem szokott kombináltan jelentkezni ezeknél a gyerekeknél.

– Hát nem ez a szép az életben, hogy újra meg újra elképeszt minket? – vetette fel Bublanski.

– Így igaz, főfelügyelő úr. Miben segíthetek?

Bublanskinak eszébe jutott, mi történt odakint, Saltsjöbadenben, és úgy döntött, némi óvatosság nem árthat.

– A segítségére és a szaktudására lenne szükségünk, méghozzá sürgősen.

– A gyerek szemtanúja volt a gyilkosságnak, igaz?

– Igen.

– És most azt szeretnék, hogy megpróbáljam rávenni arra, rajzolja le, amit látott?

– Erről nem kívánok nyilatkozni.

Charles Edelman a budapesti Boscolo New York Palota konferenciaközpontjának recepciójánál állt. Az épület belülről hasonlított egy operaházra. Elegáns volt, díszes mennyezettel, régi stílusú kupolákkal és tartóoszlopokkal. Nagyon várta már ezt a hetet a fogadásokkal és előadásokkal együtt. Most mégis elfintorodott, és kezével a haját simogatta.

„Sajnos személyesen nem lehetek a segítségükre. Holnap fontos előadást tartok” – magyarázta Bublanski főfelügyelőnek, és ez kétségtelenül igaz is volt. Ifjú docensét, Martin Wolgerst ajánlotta önmaga helyett.

Az előadásra már hetek óta készült, és előre élvezte, hogy vitába szállhat néhány vezető agykutatóval. De mihelyst letette a telefont, és tekintete futólag összetalálkozott Lena Ek-ével, aki egy szendviccsel a kezében sietett el mellette, már kezdte bánni a dolgot. Még féltékenységet is érzett a fiatal Martinnal szemben, aki még a harmincötöt sem töltötte be, és eszméletlenül jól mutatott a fényképeken. Ráadásul kezdett hírnevet szerezni magának.

Igaz, hogy Charles Edelman nem volt teljesen tisztában azzal, mi is történt, mégsem esett nehezére egészében látni a képet. A főfelügyelő bizonyára attól tartott, hogy lehallgatják, ezért beszélt rébuszokban. Tehát, a fiú tehetségesen rajzol, és szemtanúja volt egy gyilkosságnak. Ez csak egyetlen dolgot jelenthet, nem igaz? Minél tovább töprengett rajta Edelman, annál jobban bánta, amit mondott. Még annyiszor tarthat életében előadást, de hogy egy ilyen jelentős gyilkossági nyomozásban részt vegyen, arra nem lesz több esélye. Akárhogy is nézte, a feladat,

amit oly könnyedén átpasszolt Martinnak, százszor érdekesebbnek tűnt, mint bármi, amiben jelenleg Budapesten része lehet. Ki tudja, talán még híressé is válhat?

Már látta maga előtt az újságok címlapján: „Az ismert neurológus segített a rendőrségnek megoldani a gyilkossági ügyet”. Vagy így még jobban hangzott: „Edelman kutatásai áttörést hoztak a gyilkossági ügy megoldásában”. Hogy lehetett ekkora barom, hogy elpuskázta? Hát normális? Rögtön előkapta a mobilját, és felhívta Jan Bublanskit.

Jan Bublanski letette a telefont. Sonja Modiggal találtak egy parkolóhelyet nem messze a Stockholmi Városi Könyvtártól, és most átvágtak az úton. Ismét pocsék volt az időjárás, Bublanskinak majd’ lefagyott a keze.

– Meggondolta magát? – tudakolta Sonja.

– Igen. Tesz az előadására.

– Mikorra ér ide?

– Még utánanéz. Legkésőbb holnap délelőttre.

Úton voltak az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőbe, a Sveavägen felé, hogy Torkel Lindén igazgatóval találkozzanak. A találkozó pusztán August Balder lehetséges tanúvallomásának gyakorlati megvalósulásáról és annak körülményeiről, feltételeiről szólt volna – legalábbis Bublanski eredeti tervei szerint. De Torkel Lindén feltűnően elutasító volt velük a telefonban, habár mit sem tudott jövetelük céljáról, és határozottan kijelentette, hogy a fiút semmilyen körülmények közt nem zavarhatják jelenleg. Bublanski ellenséges hangokat vélt kihallani az igazgató beszédéből, és ösztönesen és ostoba módon ő sem túláradó kedvességgel viszonozta ezt. Nem tűnt valami ígéretes kezdetnek.

Torkel Lindén egyáltalán nem volt olyan erős, nagydarab ember, mint amilyenre Bublanski számított. Sőt. Nem lehetett magasabb 150 centiméternél, és rövid, feltehetőleg festett, fekete frizurát viselt. Összeszorított ajkai tovább erősítették arcának szigorú vonásait. Fekete farmernadrágot és fekete pólót viselt, meg egy kis, szalagon függő keresztet a nyakában. Úgy nézett ki, mint egy pap, és kétség nem fért hozzá, hogy valóban ellenséges szándék vezérli.

Dölyfös tekintettel nézett Bublanskira, akinek az ilyen rosszindulatú emberek láttán valamiért mindig saját vallásossága jutott eszébe. Azt a pillantást a férfi feltehetőleg erkölcsi erőfitogtatásnak szánta. Torkel Lindén azt akarta az orruk alá dörgölni, hogy ő a nemesebb ember, mivel ő a gyermek lelki egészségét helyezi előtérbe, és ő nem engedi, hogy a rendőrség kihasználja a kisfiút. Így Bublanski nem látott más megoldást, mint hogy elővegye legbájosabb modorát.

– Örülök, hogy megismerhetem – üdvözölte.

– Szintúgy – vágta rá Torkel Lindén.

– Na, igen. Kedves öntől, hogy ilyen gyorsan fogadni tudott bennünket, és nem is nyargaltunk volna be ide ilyen lóhalálában, ha nem éreznénk úgy, hogy halaszthatatlanul sürgős az ügy.

– Feltételezem, ki akarják hallgatni a fiút.

– Nem egészen – folytatta Bublanski, már nem annyira mézesmázos hangon. – Inkább… nos, először is hangsúlyoznom kell, hogy amit most mondok, szigorúan bizalmas információ.

Elvárom, hogy minden szó köztünk maradjon, ez a fiú biztonsága szempontjából fontos kérdés.

– A titoktartás nálunk magától értetődik. Innen senki nem szivárogtat ki semmit – felelte Torkel Lindén, amivel mintha arra célzott volna, hogy Bublanskiéktól annál inkább.

– Szeretnénk megbizonyosodni afelől, hogy a fiú biztonságban van – jelentette ki Bublanski szilárdan.

– Tehát az önök számára ez a legfontosabb?

– Abszolút – felelte a rendőr még eltökéltebben. – Épp ezért komolyan mondom: amit most elmesélek, azt semmilyen módon nem adhatja tovább, legkevésbé e-mailen vagy telefonon keresztül. Beszélhetnénk valahol zavartalanul?

Sonja Modig nem volt elájulva a helytől, és ebben bizonyára közrejátszott a sírás is. Valahol a közelben ugyanis egy kislány kitartóan és kétségbeesetten sírt. Egy olyan teremben ültek, ami tisztítószerszagot árasztott, és nyomokban még valamit, talán kiszellőztetett cigarettafüstöt. A falon egy kereszt függött, a padlón pedig egy elnyűtt barna plüssmackó hevert – más semmi, sem bútor, sem dísztárgyak. Sonja érezte, hogy a máskor oly kedves Bublanski mindjárt felrobban, ezért inkább átvette az irányítást, és higgadtan, tárgyilagosan előadta, mi történt.

– Azt is megtudtuk – folytatta – hogy a munkatársuk, Einar Forsberg pszichológus megtiltotta Augustnak a rajzolást.

– Ez az ő szakmai döntése, amellyel jómagam is egyetértek. A gyerek nem érzi jobban magát tőle – felelte Torkel Lindén.

– Nem hinném, hogy létezik olyan körülmény, amitől jobban érezné magát, hiszen látta, amint az apját meggyilkolták.

– Azért ne rontsunk még jobban a helyzeten, nem igaz?

– De ez a rajz, amit August nem fejezhetett be, döntő jelentőségű a nyomozás szempontjából, ezért ragaszkodnunk kell hozzá, hogy elkészüljön. Szakértő jelenlétéről természetesen gondoskodunk.

– Akkor is nemet kell mondanom.

Sonja alig hitt a fülének.

– Hogy mondta? – kérdezett vissza.

– Minden tiszteletem a maguké és a hivatásuké – folytatta Torkel Lindén rendületlenül. – De mi itt az Odennél veszélyeztetett gyermekekkel foglalkozunk. Ez a mi feladatunk és a mi hivatásunk. Ez az igazság. Nem vagyunk a rendőrség meghosszabbított karja, és erre büszkék vagyunk. Amíg a gyerekek itt vannak, biztonságban érezhetik magukat, mert mi az ő érdekeiket mindenki más érdekei elé helyezzük.

Sonja Modig Bublanski térdére tette a kezét, nehogy a férfi felpattanjon.

– Minden további nélkül kérhetünk ügyészi határozatot – jelentette ki inkább. – De nem szívesen tennénk.

– Bölcs döntés.

– Akkor hadd kérdezzek valamit – folytatta a nő. – Tudja maga vagy Einar Forsberg egyáltalán, mi lenne a legjobb August számára? Vagy épp annak a kislánynak, aki odaát zokog? Nem úgy van, hogy mindenkinek ki kell fejeznie magát valahogy? Maga meg én tudunk

beszélni és írni, vagy akár kapcsolatba lépni az ügyvédeinkkel, de August Baldernek efféle önkifejező eszközök nem állnak a rendelkezésére! Tud viszont rajzolni, és úgy tűnik, mondani akar nekünk valamit. Maga pedig azt állítja, hogy meg kell akadályoznunk ebben? Ez épp olyan embertelen eljárás, mintha más gyereknek megtiltanánk, hogy beszéljen! Ahelyett, hogy hagynánk, hadd adja ki magából azt, ami mindennél jobban kínozza?

– Mi úgy ítéljük meg, hogy…

– Nem! – vágott közbe a nő. – Ne papoljon nekünk a maguk megítéléséről. Kapcsolatba léptünk azzal a személlyel, aki a legjobb ebben az országban az efféle dolgok megítélésében. Az illetőt Charles Edelmannak hívják, neurológiaprofesszor, és úton van ide Magyarországról, hogy találkozzon a fiúval. Miért is ne hagynánk őt dönteni?

– Persze, meghallgathatjuk – felelte Torkel Lindén a száját húzva.

– Nemcsak meghallgatjuk, hanem rábízzuk a döntést.

– Ígérem, hogy konstruktív vitát fogunk folytatni, ahogy szakértőkhöz illik.

– Rendben. Mit csinál most August?

– Alszik. Teljesen kimerülten érkezett hozzánk.

Sonja belátta, aligha származna bármi jó abból, ha erőltetné, hogy ébresszék fel a gyereket.

– Holnap délelőtt visszajövünk Edelman professzorral. Remélem, addigra mindannyian együttműködőek lesznek.

16. FEJEZET

November 21-e estéjétől 22-e reggeléig

Gabriella Grane a kezébe temette arcát. Már negyven órája nem aludt, és a bűntudat kezdett elhatalmasodni rajta, amin a kialvatlanság csak rontott. Egész nap keményen dolgozott a Titkosszolgálat belpolitikai összefüggésekre szakosodott csapatában, akik hivatalosan „titkos” nyomozást végeztek Frans Balder meggyilkolásának ügyében, valójában azonban minden apró részletbe be voltak avatva.

A csapat vezetője – elméletben – Mårten Nielsen főfelügyelő volt, aki nemrég tért vissza egyéves tanulmányi útjáról az egyesült államokbeli Marylandi Egyetemről. Kétségtelenül intelligens és olvasott ember volt, de Gabriella ízlésének kicsit túlságosan jobboldali. Afféle művelt svéd csodabogárnak számított, aki teljes szívéből támogatta az amerikai republikánusokat, sőt, még a Tea Party mozgalmat is. Ráadásul szenvedélyes hadtörténészként rendszeresen előadásokat tartott a Katonai Főiskolán, s fiatal kora ellenére – alig harminckilenc évesen – kiterjedt nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezett.

Mégis gyakran esett nehezére alkalmazkodni a körülményekhez, így a valódi vezetés Ragnar Olofsson kezében összpontosult. Idősebb és belevalóbb férfi lévén képes volt Mårtent egyetlen mogorva kis sóhajjal vagy egyetlen, bokros szemöldöke feletti elégedetlen homlokráncolással elhallgattatni. Továbbá az sem Mårten malmára hajtotta a vizet, hogy Lars Åke Grankvist főfelügyelőt is a csapat tagjai közt tudhatták.

Mielőtt Lars Åke a Titkosszolgálathoz érkezett volna, legendás nyomozónak számított az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályának gyilkossági csoportjában – abban az értelemben mindenképp, miszerint képes volt bárkit az asztal alá inni, és a maga harsányan elbűvölő modorával minden városban felszedett egy nőt.

Mindent összevetve, nem volt egyszerű egy ilyen társaságba beilleszkedni. A délután folyamán Gabriella is egyre visszafogottabban viselkedett, habár ez nem annyira a férfiak túlnyomó számából vagy feltűnési viszketegségéből fakadt, sokkal inkább saját, egyre növekvő bizonytalanságából. Olykor úgy érezte, azt is elfelejtette, amit addig tudott.

Rádöbbent például, hogy abban a régi számítógép-feltörési ügyben meglehetősen kevés, sőt, mondhatni, jelentéktelen mennyiségű bizonyíték állt a rendelkezésükre. Voltaképpen csupán egyetlen jelentés Stefan Molde részéről az FRA-tól, ráadásul még ő maga sem volt biztos a dolgában. Összehordott hetet-havat az elemzésében, és mint kiderült, Frans Balder is inkább abban a hackerlányban bízott, akivel átvizsgáltatta a rendszert, és akinek a nyomozati anyagban még a neve sem szerepelt. Szerencsére az asszisztens, Linus Brandell szemléletes

leírást adott róla. Frans Baldernek feltehetőleg sok rejtegetnivalója volt Gabriella előtt, már azt megelőzően is, hogy Amerikába utazott volna.

Az például a véletlennek köszönhető, hogy épp a Solifonnál kapott állást?

Gabriellát egyre csak gyötörte a bizonytalanság, és dühös volt, amiért nem kapott több segítséget Fort Meade-ből. Alona Casalest már egyáltalán nem sikerült elérnie, így az NSA-nál bezárultak előtte az ajtók. Mivel semmiféle hírrel nem szolgálhatott, Mårtenhez és Lars Åkéhez hasonlóan ő is Ragnar Olofsson árnyékába került, aki forrásain keresztül folyamatosan friss információkat kapott az erőszakos bűncselekményekkel foglalkozó osztályról, s azonnal tovább is adta azokat Helena Kraftnak, a Titkosszolgálat vezetőjének.

Gabriellának ez egyáltalán nem tetszett. Ez a nagy forgalom nemcsak a kiszivárgás kockázatát növelte, hanem a függetlenségük elvesztésével fenyegetett. De hiába próbált rámutatni erre, süket fülekre talált. Ahelyett, hogy a saját csatornáikon keresztül szerezték volna értesüléseiket, birka módjára követték a Bublanski csapatától beérkező híreket.

– Olyanok vagyunk, mint akik puskáznak egy vizsgán, ahelyett, hogy gondolkodnánk, arra várunk, hogy valaki megsúgja a válaszokat – fejtette ki az egész csapat előtt, nem növelve ezzel népszerűségét.

Most egyedül ült az irodájában, és elhatározta, hogy önállóan fog dolgozni. Megpróbált az összképet nézve továbbhaladni a nyomozásban. Bár lehet, hogy ez az út sehová sem vezet. Az viszont csak nem árthat, ha a saját útját járja, és nem ugyanabban a gödörben tapos, mint a többiek. Odakintről, a folyosóról lépések zaját hallotta. Határozott, magas sarkú cipős léptek zaját, amelyekről pontosan tudta, kihez tartoznak. Máris belépett a szobába Helena Kraft, szürke Armani kosztümben, haját szoros kontyba fogva. Helena gyengéden nézett Gabriellára, ám ő jelenleg nem örült ennek a „kedvenc” státusnak.

– Mi a helyzet? – tudakolta. – Bírod?

– Alig.

– Ez után a beszélgetés után hazaküldelek. Muszáj kialudnod magad. Tiszta fejjel gondolkodó elemzőre van szükségünk.

– Jó gondolatnak tűnik.

– Tudod, mit mondott Erich Maria Remarque?

– Azt, hogy nem olyan vidám az élet a lövészárokban? Vagy valami ilyesmit.

– Haha, nem. Hanem azt, hogy sosem a megfelelő emberek éreznek lelkiismeret-furdalást. Akik a valódi szenvedést okozzák a világban, azok mit sem törődnek vele. Azok éreznek bűntudatot, akik a jó ügyért harcolnak. Nincs miért szégyenkezned, Gabriella. Te megtetted, amit tudtál.

– Én nem vagyok ebben ennyire biztos. De azért köszönöm.

– Hallottál már Balder fiáról?

– Csak futólag, Ragnartól.

– Holnap délelőtt tízkor Bublanski főfelügyelő, Modig bűnügyi felügyelő és egy bizonyos Charles Edelman professzor találkozik a kisfiúval, az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben, a Sveavägenen. Megpróbálják rávenni, hogy rajzoljon még.

– Akkor drukkolok nekik. Viszont nem örülök, hogy értesültem róla.

– Nyugi, nyugi. A paranoiás szerepe az enyém. Csak olyan emberek tudnak róla, akik tartják a szájukat.

– Akkor talán bizakodó vagyok.

– Mutatnom kell neked valamit.

– Mit?

– Annak a fickónak a fotóit, aki meghekkelte Balder riasztóját.

– Már láttam őket. Sőt, alaposan tanulmányozni is volt alkalmam.

– Valóban? – kérdezett vissza Helena Kraft, és átnyújtott neki egy elmosódott, felnagyított csuklóról készült fényképet.

– Mi van vele?

– Nézd meg újra. Mit látsz?

Gabriella megnézte, és két dolgot látott: egy drága karórát, amelyet már korábban is sejteni vélt, és alatta halványan, a kesztyű és a kabát közti résen át egy pár vonalat, amelyek saját készítésű tetoválásoknak tűntek.

– Két ellentétes dolgot – állapította meg . – Néhány olcsó tetoválást és egy méregdrága órát.

– Ez több annál – közölte Helena Kraft. – Ez egy Patek Philippe 1951-ből, 2499-es modell, első sorozat, vagy legfeljebb a második.

– Ez nekem nem mond semmit.

– Ez az egyik legmenőbb karóra, ami létezik. Egyetlen ilyet adtak el Genovában a Christie's aukcióján, néhány évvel ezelőtt, több mint kétmillió dollárért.

– Viccelsz?

– Nem, és nem is akárki vette meg. Jan van der Waal, a Dackstone & Partner ügyvédje, aki az egyik ügyfele számára ütötte le.

– Az a Dackstone & Partner, aki a Solifont is képviseli?

– Pontosan.

– A fenébe!

– Azt persze nem tudhatjuk, hogy a térfigyelő kamera képén látható karóra az a példány-e, amit Genovában adtak el, ahogyan azt sem sikerült kiderítenünk, ki volt az ügyfél. De ez azért már valami, Gabriella. Most van egy sovány alakunk, aki úgy néz ki, mint egy narkós, és épp egy ilyen karórát visel. Ez jelentősen lecsökkenti a lehetőségek számát.

– Bublanski tud róla?

– Az ő technikusa, Jerker Holmberg fedezte fel. Azt szeretném, ha te az analitikus agyaddal továbbgondolnád a dolgot. De most menj haza aludni, és holnap, korán reggel láss neki!

A férfi, aki Jan Holtsernek neveztette magát, helsinki lakásában üldögélt, a Högbergsgatanon, nem messze a fasortól, és egy fotóalbumot lapozgatott. Olga lánya fényképeit nézegette, aki épp a huszonkettedik születésnapját ünnepelte, és orvosnak tanult a lengyelországi Gdanskban.

Olga magas, sötét hajú és temperamentumos lány volt, a legjobb dolog Jan életében, ahogy ő maga is szokta mondani – és nemcsak azért, mert jól hangzott, és felelős apaként tüntette fel őt. Erősen próbált hinni benne, pedig valószínűleg mindez már a múlté. Olga ugyanis megsejtette, mivel foglalkozik az apja.

– Te rossz embereket fedezel? – kérdezte egy nap, és attól fogva megszállottan kezdte védeni a gyengéket és a kitaszítottakat.

Jan véleménye szerint ez csak amolyan szocialista hiszti volt, amely cseppet sem illett Olga karakteréhez. Szerinte a lánya egyszerűen csak felmentést keresett magának. Az összes, betegekről és kéregetőkről szóló pátoszos duma ellenére úgy érezte, a lánya ugyanolyan, mint Olga valaha ígéretes tehetség volt százméteres síkfutásban. 186 centi magas volt, izmos és robbanékony. Régebben szeretett akciófilmeket nézni, és apja háborús élménybeszámolóit hallgatni. Az iskolában mindenki tudta, hogy jobb, ha nem rúgják össze vele a port, mert mindig harciasan visszavág. Olga határozottan nem arra született, hogy gyengékkel meg degeneráltakkal foglalkozzon.

Mégis elhatározta, hogy az MSF-nek, az Orvosok Határok Nélkül-nek dolgozik majd, vagy elmegy Kalkuttába, mint Teréz anya. Jan Holtser ki nem állhatta az ilyesmit. Úgy gondolta, a világ az erőseké. De szerette a lányát, bármit is vett a fejébe. Holnap pedig, fél év után először, Olga hazautazik hozzá néhány nap szabadságra, és ő ünnepélyesen megfogadta, hogy ezúttal jobban figyel majd a lányára, és nem fog neki Sztálinról meg más nagy vezetőkről papolni, mert Olga utálta az ilyesmit.

Épp ellenkezőleg. Megint magához fogja édesgetni. Biztos volt benne, hogy Olgának is szüksége van rá. Neki mindenesetre szüksége van Olgára. Este nyolcra járt, kiment a konyhába, és betett három narancsot a gyümölcsprésbe, majd a poharába Smirnoff vodkát töltött, és csinált egy Screwdriver koktélt. Aznap már a harmadikat. Ha végzett egy munkával, képes volt akár hatot, hetet is legurítani egymás után. Lehet, hogy most is ezt fogja tenni. Fáradtnak érezte magát, és nyomta a vállát az a sok teher, amit rápakoltak. Szüksége volt egy kis lazításra, így pár percig csak állt a pohárral a kezében, és egy egész másfajta életről álmodozott. De a férfi, akit Jan Holtsernek hívtak, túl sok reményt táplált.

Amint Jurij Bogdanov felhívta őt, lehallgatásbiztos mobilján, véget ért a nyugalom. Először abban reménykedett, hogy Jurij csak az idegességét akarja levezetni a szokásos dumálással, mert minden küldetés elkerülhetetlenül ezzel járt. Ám kollégája nagyon is konkrét ügyben kereste, és elég aggodalmasnak tűnt a hangja.

– Beszéltem T-vel – mondta, mire Janon egy csomó érzés futott át, talán elsősorban a féltékenység.

Vajon Kira miért Jurijt hívta fel, és miért nem őt? Igaz, Jurij kereste a nagy pénzeket, és mellé elegáns ajándékokat is kapott, Jan mégis meg volt róla győződve, hogy Kirához mindig is ő állt közelebb kettejük közül. Ugyanakkor aggodalmat is érzett: talán becsúszott valami hiba?

– Baj van? – tudakolta.

– A meló még nincs elvégezve.

– Hol vagy most?

– A városban.

– Akkor gyere ide, és fejtsd ki, hogy mi a francról beszélsz!

– Foglaltam egy asztalt a Postresbe.

– Én nem engedhetek meg magamnak semmiféle luxuskocsmát, a sznob haverjaidat meg

pláne nem akarom látni. Mássz ide te magad.

– De még nem ettem.

– Majd sütök neked valamit.

– Oké. Hosszú éjszaka áll még előttünk.

Jan Holtsernek semmi kedve nem volt egy újabb hosszú éjszakához. Még kevésbé ahhoz, hogy közölnie kelljen a lányával, másnap nem lesz otthon. De nem maradt más választása. Ezt olyan biztosan tudta, mint azt, hogy szereti a lányát. Kirának nem lehetett nemet mondani.

Láthatatlan hatalommal bírt a férfi felett, s ő bárhogy is próbálta, sosem tudott úgy kiállni az érdekeiért vele szemben, ahogy szerette volna. A nő mellett kisfiúnak érezte magát, és mindent megtett, hogy sikerüljön megnevettetnie őt, vagy akár valódi férfiként viselkednie vele.

Kira elbűvölően szép volt, és eme adottságát jobban használta, mint bárki más a Földön. Remekül értett a hatalmi harchoz, és nagyon jól ismerte a játékszabályokat. Egyszerre tudott gyengének látszani és esdekelve kérni, ugyanakkor hajthatatlan, kemény és hideg maradt, akár a jég, olykor pedig egyenesen gonosz volt. Senki sem tudta úgy felkorbácsolni Jan szadista ösztöneit, mint ő.

A klasszikus értelemben talán nem volt túl intelligens, s ezt többen fel is emlegették a háta mögött, hátha ettől leszáll a földre. Ám ugyanezek az emberek, ha szemtől szemben találták magukat vele, teljesen megsemmisültek. Kira úgy manipulálta őket, ahogy csak akarta, még a legvagányabb férfi is elvörösödött és nevetgélni kezdett előtte, mint egy kisiskolás.

Már este kilenc óra volt, Jurij ott ült mellette, és lapátolta befelé a bárányfilét, amit Jan sütött neki. Meglepő módon megtanult egész illendően enni. Bizonyára ez is Kirának köszönhető. Számos tekintetben embert varázsolt Jurijból, na persze azért mégsem egészen. Bármit is csinált, képtelen volt levetni magáról a piti tolvaj és narkós szerepét. Bár már régóta tiszta volt, és diplomás informatikus, mégis elég züllötten nézett ki, mozdulataiból és ringó járásából sem veszett még ki a hajléktalan drogosokra jellemző igénytelenség.

– Hol az a nyárspolgári karórád? – kérdezte Jan.

– Levettem.

– Nocsak, kegyvesztett lettél?

– Mindketten azok lettünk.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Hát, remélem, nem.

– De azt mondtad, a meló nincs elvégezve, nem?

– Nincs. Arról a fiúról van szó.

– Milyen fiúról?

Jan úgy tett, mint aki nem érti.

– Arról, akinek oly nemes módon megkegyelmeztél.

– Mi van vele? Hiszen nem normális.

– Az lehet, de most nekiállt rajzolni.

– Hogyhogy rajzolni?

– Savant-szindrómás.

– Micsoda?

– Néha olvashatnál mást is az átkozott fegyverújságjaidon kívül.

– Te meg mi a fenéről beszélsz?

– A savant-szindróma az autisták vagy más fogyatékossággal bíró emberek különleges képessége. Lehet, hogy ez a fiú nem tud beszélni, vagy bármilyen értelmes gondolatot kieszelni, viszont úgy tűnik, fotografikus memóriával rendelkezik. Bublanski főfelügyelő hisz benne, hogy a srác matematikai pontossággal le tudja rajzolni az arcodat, aztán a képet betáplálják a rendőrség arcfelismerő rendszerébe, és akkor neked annyi. Vagy nem szerepelsz valahol az Interpol nyilvántartásában?

– De igen. Kira ugye nem úgy érti…?

– De, pontosan úgy érti. Ki kell nyírnunk a kölyköt.

Jan egyszerre felháborodott és összezavarodott, s ismét maga előtt látta azt az üres, áttetsző tekintetet, ami a franciaágyból visszanézett rá, és ami annyira megérintette.

– A francba, csak ezt ne! – nyögte ki, bár még el sem hitte igazán a dolgot.

– Tudom, hogy a gyerek a gyenge pontod. Nekem sem tetszik, de attól tartok, nem úszhatjuk meg . Tulajdonképpen hálásnak kellene lenned. Kira fel is áldozhatott volna.

– Igaz.

– Na ugye! Itt vannak a repülőjegyek a zsebemben. Reggel az első géppel az Arlandára repülünk, 06.30-kor. Onnan tovább valami Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelő nevű helyre, a Sveavägenre.

– Szóval a gyerek egy intézetben van.

– Igen, épp ezért alapos tervezést igényel az ügy. Mindjárt hozzá is kezdek, csak előbb eszem. A férfi, aki Jan Holtsernek neveztette magát, behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni, mit fog mondani Olgának.

Lisbeth Salander másnap reggel ötkor kelt, és feltörte a New Jersey Műszaki Intézet NSF MRI szuperszámítógépét. Össze kellett szednie minden matematikai tudását, majd elővette a saját készítésű programját, amely elliptikus görbéket használt az egész számok prímtényezős felbontásához.

Azután megpróbálta feltörni az NSA szerveréről leszedett fájlt. De bárhogy is igyekezett, nem sikerült neki, és valójában nem is számított rá. Intelligens RSA-rejtjelezési módszert végeztek rajta. Az RSA, mely a nevét alkotóiról: Rivestről, Shamirról és Adlemanról kapta, két kulccsal rendelkezik: egy nyilvánosssal és egy titkossal, és az Euler-féle φ-függvényre, valamint a kis Fermat-tételre épül, de mindenekelőtt arra a tényre, hogy két nagyobb prímszámot egyszerű összeszorozni.

Csak egy gombnyomás, és a számológép máris kiadja a választ. Ennek a fordítottja azonban szinte lehetetlen, azaz az eredmény alapján megmondani, hogy az melyik két prímszám szorzata. Az egész számok prímtényezős felbontásában a jelenlegi számítógépek még nem túl ügyesek, és Lisbeth a világ számos hírszerző szervezetéhez hasonlóan átkozta őket ezért.

Általában a GNFS-algoritmust, azaz az általános számmezők szűrését tartják a leghatékonyabbnak e téren. De Lisbeth már évek óta úgy gondolta, jobb eredmények érhetők el

az ECM-mel, az elliptikus görbék módszerével. Ezért végtelen hosszúra nyúló éjszakákon át kidolgozott egy saját faktorizáló programot. De most, nappal más szemmel látta az egészet, és rájött, hogy ha csak egy kis esélyt is szeretne a sikerre, még tökéletesítenie kell. Három órányi munka után szünetet tartott, kiment a konyhába, hogy narancslét igyon közvetlenül a dobozból, és megegyen két, mikróban megmelegített pirogot.

Ezután visszaült az íróasztalhoz, és belépett Mikael Blomkvist számítógépébe, hogy megnézze, talál-e rajta valami újdonságot. Két újabb kérdést kapott tőle, és Lisbeth arra gondolt, talán mégsem olyan reménytelen eset Mikael.

„Melyik asszisztense árulta el Baldert?” – így szólt az egyik, és ez persze nem is volt alaptalan.

Mégsem válaszolt rá. Nem mintha különösebben törődött volna Arvid Wrangéval. De ő már továbblépett, és kiderítette, ki az a karikás szemű narkós, akivel Wrange kapcsolatban állt. A srác Bogey-nak nevezte magát, és Trinity a Hacker Köztársaságból már jelezte, hogy egy ilyen nevű alak néhány évvel korábban megjelent pár hackeroldalon. Persze, még nem biztos, hogy ennek van bármi jelentősége.

A Bogey nem valami különleges, és még csak nem is igazán eredeti álnév. Lisbethnek gyanúsan könnyű volt ráakadnia. De miután feltérképezte és elolvasta a hozzászólásait, az az érzése támadt, nagyon is lehetséges, hogy ő az, akit keres. Különösen, amikor az illető egy elővigyázatlan mondatában megemlítette, hogy a Moszkvai Egyetemen tanult informatikát.

Lisbethnek nem sikerült kiderítenie, mikor diplomázott, vagy bármilyen egyéb évszámot, ami a férfi korával kapcsolatos. Talált viszont valami jobbat: néhány bejegyzést arról, hogy Bogey imádja a szép órákat, és odáig van a hetvenes évekbeli francia úri betörőről, Arsène Lupinről készült filmekért, jóllehet, ez nem az ő generációjának sorozata.

Lisbeth ezután kérdezősködni kezdett minden szóba jöhető honlapon a Moszkvai Egyetem fiatal- és öregdiákjaitól, ismer-e valamelyikük egy sovány, karikás szemű exnarkóst, aki az utcán élt és mestertolvaj volt, valamint imádta az Arsène Lupin-filmeket. Nem telt sok időbe, hogy kapása legyen.

„Úgy hangzik, mintha Jurij Bogdanovról lenne szó” – írta egy lány, aki Galina néven mutatkozott be.

Galina szerint Jurij valóságos legendának számított az egyetemen. Nemcsak azért, mert feltörte a tanárok számítógépét, és mindannyiukat figyelte. Mindig fogadni akart, és kérdezgette az embereket: feltesznek-e rá száz rubelt, hogy nem tud betörni abba a házba odaát?

Sokan, akik nem ismerték őt, azt hitték, így könnyen pénzhez jutnak. De Jurij mindenhová bejutott. Bármelyik ajtót képes volt álkulccsal kinyitni, és ha valamiért mégsem ment, akkor felmászott a falakra vagy a tetőre. A bátorságáról és a gonoszságáról volt híres. A legenda szerint egyszer halálra rugdosott egy kutyát, mert az zavarta őt a munkában. Örökké lopott az emberektől, olykor hatalmas összegeket is. Galina szerint alighanem kleptomániás volt. Közben hackerzseninek is tartották, valamint tehetséges elemzőnek, a vizsgák után pedig rá várt az egész világ. Mégsem akart munkát vállalni. A saját útját akarta járni, ezt mondta, és persze Lisbethnek nem tartott sokáig kideríteni, mihez kezdett az egyetemi éveit követően, legalábbis a hivatalos verzió szerint.

Jurij Bogdanov a jelek szerint harmincnégy éves volt. Elhagyta Oroszországot, és jelenleg Berlinben élt, a Budapester Strasse 8 szám alatt, nem messze a Hugos nevű elegáns étteremtől. Ő vezette azt a White Hat hackerekből álló számítástechnikai biztonsági céget, az Outcast Security-t, hét alkalmazottal, amely az elmúlt évi elszámolás szerint huszonkétmillió eurós forgalmat bonyolított. Egy kissé ironikus, de talán mégis logikus volt, hogy álcaként egy olyan céget alapított, amely az ipari nagyvállalatokat a magafajta személyek ellen védte. A 2009-ben szerzett diplomája óta nem volt büntetve, és elég széles kapcsolatrendszerrel rendelkezett. A vezetőség tagjai közé tartozott Ivan Gribanov is, az orosz duma tagja, aki nagybefektető a Gazpromnál. Ennél több vezérszálra nem sikerült bukkannia.

Mikael Blomkvist második kérdése így hangzott:

„Az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelő a Sveavägenen biztonságos hely? (Amint elolvastad az üzenetet, töröld.)”

Arra nem adott magyarázatot, miért érdekelte a hely. De Lisbeth annyit tudott Mikael Blomkvistről, hogy nem szokott összevissza kérdezősködni. És ködös utalásokat sem szokása tenni.

Ha rejtélyes üzeneteket küld, nyilván megvan rá az oka, és mivel azt írta, törölje a kérdést, biztos, hogy kényes információról van szó. Valamiért fontos az az Oden. Lisbeth hamar kiderítette, hogy sok panasz érkezett rájuk. Megfeledkeztek a gyerekekről, semmibe vették őket, és előfordult, hogy a gyerekek kárt tettek önmagukban. Az Oden egy magánintézet, amelynek vezetője Torkel Lindén, a cége neve pedig „Care Me”, és, ha lehet hinni a korábbi alkalmazottaknak, amolyan egyszemélyes vezetéssel működött, vagyis Torkel Lindén szava a mindenhatóéval egyenlőnek számított. A cég semmilyen felesleges kiadást nem eszközölt, épp ezért komoly nyereséggel dolgozott.

Maga az igazgató egy öreg tornászcsillag volt, többek között a korlát egykori svéd bajnoka. Mostanság szenvedélyes vadász, és a Krisztus Barátai Gyülekezet tagja, akik kőkeményen támadták a homoszexuálisokat. Lisbeth felment a Svéd Vadászszövetség és a Krisztus Barátai honlapjára, hogy utánanézzen, van-e valami csábító programjuk. Majd küldött Torkel Lindénnek két, nagyon barátságos és bizalomgerjesztő ál-e-mailt, a fenti szervezetek nevében. A levelek egy-egy PDF-fájlt tartalmaztak, s bennük egy intelligens kémvírust, amely automatikusan megnyílik, amint Torkel Lindén elolvassa az üzeneteket.

8 óra 23 perckor már fent volt a szerveren, és azonnal elmélyült munkába kezdett. Pontosan az volt a helyzet, amire gyanakodott. Augustot előző nap délután bejegyezték az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelő névsorába. A naplóbejegyzés, a tragikus körülményekre való tekintettel így szólt:

„Gyermekkori autizmus, súlyos értelmi fogyatékosság. Nyugtalan. Apja halála után erősen traumatizált. Folyamatos felügyeletet igényel. Nehéz vele boldogulni. Kirakójátékot hozott magával. Tilos rajzolnia! Vélemény: kényszeres, destruktív. A döntést Forsberg pszichológus hozta, megerősítette: T. L.”

Alatta, láthatóan utólag hozzáírva ez állt:

„Charles Edelman professzor, Bublanski főfelügyelő és Modig bűnügyi felügyelő meglátogatja a fiút november 22-én, de. 10.00 órakor. T. L. jelen lesz. Rajzolás felügyelet alatt.”

Még lejjebb a következő:

„Helyszín megváltoztatva. T. L. és Edelman professzor az anyjához, Hanna Balderhez viszi a fiút, a Torsgatanra, ahol Bublanski és Modig bűnügyi rendőrök csatlakoznak hozzájuk. Úgy ítéljük meg, a fiú jobban tud otthoni környezetben alkotni.”

Lisbeth gyorsan utánanézett, ki az a Charles Edelman professzor, és amikor megtudta, hogy a férfi szakterülete a savant-szindróma, rögtön rájött, mi folyik itt. Bizonyára valami rajzos tanúvallomás van készülőben. Máskülönben miért érdeklődne Bublanski és Sonja Modig a kisfiú rajzai iránt, és miért óvatoskodott volna Mikael Blomkvist annyira a kérdésével?

Persze, ezért nem szabad, hogy bármi is kiderüljön. A gyilkosnak nem szabad megtudnia, hogy a kisfiú esetleg le tudja őt rajzolni. Lisbeth úgy döntött, leellenőrzi, mennyire óvatosan járt el Torkel Lindén a levelezése során. Egyelőre úgy tűnt, rendben van. Semmi mást nem írt a gyerek rajzairól. Ezzel szemben kapott egy e-mailt Charles Edelmantól előző este 23.10-kor, aki egy-egy másolatot Sonja Modignak és Jan Bublanskinak is küldött. Nyilvánvalóan ez az e-mail volt az oka, hogy a találkozási helyszínt megváltoztatták. Ezt írta Edelman:

„Üdvözlöm, Torkel, kedves magától, hogy hajlandó fogadni engem a rendelőjében. Nagyra értékelem ezt a gesztust. De attól tartok, kénytelen leszek némi bonyodalmat okozni. Úgy gondolom, akkor van a legnagyobb esélyünk jó eredményt elérni, ha hagyjuk, hogy a fiú abban a környezetben rajzoljon, amelyben biztonságban érzi magát. Ezzel persze nem akarok egy rossz szót sem szólni a rendelőjéről. Sok jót hallottam már róla.”

Egy szart hallottál sok jót, gondolta Lisbeth, és tovább olvasott.

„Ezért azt szeretném, ha elvihetnénk a gyereket az anyjához, Hanna Balderhez, a torsgatani lakására, holnap délelőtt. Ennek oka a szakirodalomban is dokumentált, az anya jelenléte ugyanis pozitív hatást gyakorol a savant-szindrómás gyerekekre. Ha reggel 09.15-kor kint áll ön és a fiú a Sveavägen felőli bejárat előtt, felveszem magukat. Így lesz időnk útközben egy rövid szakmai beszélgetésre is.

Szívélyes üdvözlettel:

Charles Edelman”

Jan Bublanski és Sonja Modig 07.01-kor illetve 07.14-kor válaszoltak az e-mailre. Azt írták, indokolt, hogy megbízzanak Edelman szaktudásában, és kövessék a tanácsait. Torkel Lindén nemrég, 07.57-kor megerősítette, hogy ott fog állni a bejárat előtt a fiúval, és várják Charles Edelmant. Lisbeth Salander egy pillanatra elgondolkodott. Majd kiment a konyhába, és magához vett néhány kétszersültet a kamrából, miközben kinézett a Slussen és a Riddarfjärden irányába. Tehát a találkozón változtattak, töprengett.

Ahelyett, hogy az intézetben rajzolt volna a fiú, hazaviszik az anyjához. Ez pozitív hatással lesz rá. Így írta Edelman: „az anya jelenléte ugyanis pozitív hatást gyakorol…” Volt valami ebben a mondatban, ami Lisbethnek nem tetszett. Kissé régimódinak hatott, nem? És már a kezdete sem tűnt sokat ígérőnek: „Ennek oka a szakirodalomban is dokumentált…”

Ez a megfogalmazás elcsépelt és otromba. Bár ami igaz, az igaz, az akadémikusok néha alig

tudnak írni, ő pedig mit sem tudott Charles Edelman fogalmazási stílusáról, mégis egy világhírű neurológusnak az általánosan elfogadott irodalmi kifejezésmódra kellene hagyatkoznia. Ennél azért lehetne belevalóbb fickó is, nem igaz?

Lisbeth odalépett a számítógépéhez, és rákeresett néhány idézetre Edelmantól a neten. Bizonyára még a legtényszerűbb részletek közé is beférkőzik olykor némi nevetséges hiúság . De semmi túlzott nyelvi otrombaságot vagy pszichológiai értelemben naiv megfogalmazást nem talált. Ellenkezőleg. A fickó penge elmének tűnt. Lisbeth ezután visszatért az e-mailekhez, és leellenőrizte az SMTP-háttérszervert, azaz az e-mailtovábbító protokollt, és hirtelen megtorpant. A szerver neve: Birdino, számára ismeretlen volt, pedig nem lett volna szabad annak lennie. Lisbeth elküldött rá egy csomó parancsot, hogy rájöjjön, mi lehet ez, és a következő pillanatban ott állt előtte fehéren-feketén: a szerver támogatta a levéltovábbítást. Tehát a feladó bármilyen címről küldhette az üzenetet.

Vagyis az Edelmantól érkező e-mail hamis volt, és a Bublanskinak és Modignak küldött másolat csak álca – jött rá Lisbeth. Azokat az üzeneteket blokkolták, így sosem értek célba, ezért már utána sem kellett néznie, hogy tudja: a rendőrök válasza és jóváhagyása a megváltozott körülményeket illetően szintén blöff volt, és azt is rögtön megértette, hogy ez nem valami aprócska mellékkörülmény. Nem csak annyit jelentett, hogy valaki megpróbálta Edelmannak kiadni magát. Egyrészt valakinek eljárt a szája, másrészt valaki ki akarja csalni a gyereket a Sveavägenre.

Az illető azt akarja, hogy ott álljon kint az utcán védtelenül… miért is? Hogy elrabolja vagy eltegye láb alól? Lisbeth az órára pillantott: öt perc múlva kilenc. Mindössze húsz perc múlva Torkel Lindén és August Balder elindul, hogy találkozzanak valakivel, aki nem Charles Edelman, és aligha barátságos szándékkal érkezik. Most mitévő legyen?

Hívja fel a rendőrséget? Lisbeth nem rajongott a rendőrökért. Főleg, ha ez esetleg a kiszivárogtatás kockázatával járhat. Felment az Oden honlapjára, hogy kikeresse Torkel Lindén telefonszámát. De csak a recepcióst tudta elérni. Lindén épp egy megbeszélésen ült, így kikereste a mobilszámát, és inkább azon hívta. Erre egy üzenetrögzítő válaszolt, Lisbeth pedig hangosan szitkozódni kezdett, és egyszerre írt a férfinak egy e-mailt és egy sms-t, hogy semmilyen körülmények között ne menjen ki a gyerekkel az utcára. Wasp néven írta alá az üzeneteket. Jobb nem jutott eszébe.

Felvette a bőrdzsekijét és elindult. Majd rögtön vissza is fordult, és elcsomagolta a laptopját a titkos fájllal együtt, valamint a pisztolyát, egy Beretta 92-est, fekete sporttáskájába. Ismét kisietett, és azon gondolkodott, ne menjen-e a garázsban porosodó kocsijával, egy BMW M6 Convertible-lel. De inkább a taxi mellett döntött. Ezt okosabb választásnak ítélte. Hamar meg is bánta. Sokáig kellett várnia rá, és mikor végre megérkezett, kiderült, hogy a csúcsforgalom még nem csengett le.

Csigalassúsággal haladtak, a Központi hídon pedig dugóba kerültek. Vajon baleset történt? Minden olyan lassan ment, kivéve az időt, mert az rohant. Öt, majd tíz perccel múlt kilenc. Nagyon kellett sietnie, sőt a legrosszabb esetben már el is késett. Hisz nem zárható ki, hogy Torkel Lindén és a gyerek már korábban kiálltak a Sveavägenre, és az elkövető, bárki is legyen az, már lecsapott rájuk.

Ismét bepötyögte Lindén számát. Most kicsengett, de senki sem vette fel, erre ismét káromkodni kezdett, és Mikael Blomkvistre gondolt. Időtlen idők óta nem beszélt vele. Ezúttal felhívta. A férfi felvette, és kedvetlenül szólt bele a telefonba, de mikor rájött, hogy ki keresi, felélénkült, és felkiáltott:

– Lisbeth, te vagy az?

– Pofa be és figyelj! – felelte a nő.

Mikael a szerkesztőségben volt, a Götgatanon, és nagyon rossz volt a kedve. S nem csak azért, mert megint rosszul aludt. A TT hírügynökség tehetett róla. A máskor oly komoly, visszafogott, korrekt távirati iroda szétküldött egy anyagot, amelyben röviden az állt, hogy Mikael szabotálta a gyilkossági nyomozást azáltal, hogy döntő jelentőségű információkat hallgat el, amelyeket a Millennium hasábjain akar először közölni.

Szerintük azzal a céllal teszi mindezt, hogy megmentse a folyóiratot az anyagi csődtől, és saját megtépázott becsületét helyreállítsa. Mikael már tudott róla, hogy a cikk készülőben van. Előző este ugyanis hosszas beszélgetést folytatott a szerzőjével, Harald Wallinnal. De azt nem gondolta, hogy ennyire megsemmisítő jellegű írás lesz, főleg, mivel az egész anyag csak idióta találgatások és értelmetlen vádak tömkelegéből állt.

Harald Wallinnak azonban mégis sikerült belőlük összeollóznia valami olyat, ami már-már hitelesnek, tényszerűnek tűnt. A fickónak a jelek szerint jó forrásai voltak mind a Serner-konszernnél, mind pedig a rendőrségnél. A cím így hangzott: „Az ügyész elmarasztalta Blomkvistet”, s Mikaelnek jó oka lett volna a védekezésre. A hír önmagában még nem is okozott volna akkora kárt neki. De az az ellensége, aki elhintette a sztorit, pontosan ismerte a médialogika működését: ha egy ilyen komoly távirati iroda, mint a TT, egy ekkora kaliberű cikket közöl, akkor a többiek nemcsak támaszkodhatnak rá, hanem egyenesen túl is szárnyalhatják. Ha a TT tüzet kiált, az esti lapok torkuk szakadtából ordíthatnak. Ez egy régi, újságírói alapelv, s emiatt ébredt Mikael ezen a reggelen afféle hírekre, mint: „Blomkvist szabotálja a gyilkossági nyomozást” vagy „Blomkvist meg akarja menteni a lapját, ezért futni hagyja a gyilkost”. A napilapok voltak olyan kedvesek, és idézőjelbe tették az állításaikat, mégis azt az összbenyomást keltették, hogy valami újabb igazságra derült fény, amelyet mindenki megkaphat a reggeli kávéja mellé. Egy Gustav Lund nevű szemleíró, aki állítása szerint már ráunt a sok képmutatásra, ezt írta bevezetőjében: „Mikael Blomkvist mindig előkelőbbnek próbálta beállítani magát nálunk, ám most a legnagyobb cinikus szerepében lepleződött le.”

– Reménykedjünk, hogy nem állnak neki kényszerintézkedésekkel fenyegetőzni – jegyezte meg a résztulajdonos, a designer Christer Malm, aki Mikael mellett állt, és idegesen kérődzött egy rágógumin.

– Meg abban, hogy nem vetik be a különleges alakulatot – tett rá egy lapáttal Mikael.

– Mi van?

– Csak vicceltem. Hülyeség.

– Persze, hogy az. De akkor sem tetszik nekem ez a közhangulat – felelte Christer.

– Senkinek se tetszik. Mégis a legjobb, amit tehetünk, hogy összeszorított foggal dolgozunk tovább, mintha mi sem történt volna.

– Rezeg a telefonod.
– Egyfolytában.
– És nem lenne okosabb, ha felvennéd, még mielőtt kitalálnak valami ennél is rosszabbat?
– De, de – motyogta Mikael, és nem túl barátságosan szólt bele a telefonba.
Valahonnan ismerős volt neki a női hang, de mivel egész másra számított, először nem tudta hová tenni.
– Ki az? – kérdezte.
– Salander – felelte a hang, mire ő szélesen elvigyorodott.
– Lisbeth, te vagy az?
– Pofa be és figyelj! – felelte a nő, és ő pontosan így is tett.

Végre gyérült a forgalom, és Lisbeth meg a taxisofőr, egy fiatal iraki férfi – akiről e rövid út alatt megtudta, hogy testközelből élte át a háborút, és anyját, valamint két fivérét egy terrorcselekmény során veszítette el – végre odaértek a Sveavägenhez, és balfelől elhagyták a Stockholmi Koncerttermet. Lisbeth, aki ki nem állhatta, hogy ilyen tehetetlenül kell ülnie a kocsi hátsó ülésén, újabb sms-t küldött Torkel Lindénnek, és megpróbált valaki mást is felhívni az Oden személyzetéből, valakit, aki kiszaladhat, és figyelmeztetheti a férfit. De sehonnan sem érkezett válasz. Ekkor már hangosan szentségelt, és remélte, hogy Mikael több sikerrel jár.
– Nagy a baj? – szólt hátra Ahmed.
– Igen – felelte ő, mire Ahmed áthajtott a piroson, amivel halvány mosolyt csalt Lisbeth arcára.
Ezek után minden erejével a maguk mögött hagyott méterekre összpontosított, s balra, a távolban felsejlett előtte a Stockholmi Kereskedelmi Főiskola és a Stockholmi Városi Könyvtár. Már nem volt sok hátra, jobb oldalt figyelte az utca számozását. Végre meglátta a keresett címet, szerencsére senki nem feküdt előtte holtan az utcán. Csak egy szokványos, borús novemberi nap volt, semmi más, az emberek munkába mentek… de várjunk csak!
Lisbeth átnyújtott néhány százkoronás bankjegyet Ahmednek, és átnézett az utca túloldalán lévő alacsony, zöld foltos falra.
Ott állt egy erős testfelépítésű férfi sapkában és sötét napszemüvegben, és mereven bámulta a szemben lévő kaput. Lisbeth valami különöset olvasott ki a testbeszédéből: a jobb kezét nem látta, de a karja egyértelműen megfeszült, mintha felkészülne valamire. Lisbeth ismét a szemközti kapura nézett, már amennyit látni lehetett belőle, abból az átlós szögből, ahol ő állt, és észrevette, hogy kinyílik a kapu.
Lassan nyílt, mintha tétovázott volna az, aki épp kijönni készült rajta, vagy túl súlyos lett volna neki a kapu. Lisbeth ráüvöltött Ahmedre, hogy álljon meg. Szinte még menet közben ugrott ki a kocsiból, mialatt az utca túloldalán ácsorgó férfi felemelte a jobb kezét, s egy céltávcsővel ellátott pisztolyt szegezett a lassan kitáruló kapura.

17. FEJEZET

November 22.

A férfinak, aki Jan Holtsernek neveztette magát, nem tetszett a helyzet. Túlságosan nyílt volt a terep, és az időpont sem alkalmas. Túl sok ember mozgott odakint, s hiába álcázta magát, amennyire csak tudta, zavarta a napfény, akárcsak a háta mögött, a parkban kószáló csavargók. Most újra érezte, erősebben, mint valaha, mennyire utál gyerekeket ölni.

De a kocka el volt vetve, és kénytelen volt beismerni, hogy a kialakult helyzet neki köszönhető.

Alábecsülte a fiút, s most helyre kell hoznia a tévedését. Ezúttal nem fog bedőlni semmiféle képzelgésnek, legkevésbé a saját fóbiáinak. Kizárólag a feladatra fog koncentrálni, és olyan vérprofi módon intézi majd el, ahogy szokta. Nem gondol Olgára közben, és semmiképp sem gondol arra az üveges tekintetre, amely Balder hálószobájából meredt rá.

Az utca túloldalán levő kapura kell koncentrálnia, és Remington pisztolyára, amelyet széldzsekije alatt rejtegetett, hogy bármelyik pillanatban elő tudja rántani. De miért nem történik semmi? Kiszáradt a szája. Metsző, jeges szél fújt. Az utcát hó borította, s az emberek fel-alá jártak körülötte munkába menet. Még erősebben markolta a pisztolyát, és egy pillantást vetett a karórájára.

Épp akkor váltott 9 óra 16 percről 17-re. De odaát, a kapu alól még mindig nem lépett ki senki, ő pedig magában szitkozódott. Valami hiba csúszott a számításba? Tulajdonképpen semmi más információja nem volt, mint az, amit Jurijtól hallott. De általában ennyi is bőven elegendőnek bizonyult. Jurij a számítógépek mágusa volt, és előző este teljesen beletemetkezett a feladatába: ál-e-maileket írt, és a svédországi kapcsolataitól kért segítséget nyelvi kérdésekben. Jan közben a többi dologgal foglalkozott: a helyszínről készült felvételekkel, a fegyver kiválasztásával, és mindenekelőtt azzal, hogyan fog lelépni a helyszínről, azzal a bérelt autóval, amelyet Dennis Wilton szerzett nekik álnéven a Svavelsjöi Motoros Klubtól, s amely néhány sarokkal odébb vár majd rá, Jurijjal a kormány mögött.

Jan valami mozgásra lett figyelmes közvetlenül a háta mögött, és összerezzent. De semmi nem történt, mindössze két fiatalember sétált arra, akik túl közel mentek hozzá. Úgy érezte, megnövekedett körülötte a népsűrűség, és ez egy cseppet sem tetszett neki. Nem örült a kialakult helyzetnek. Távolabb egy kutya ugatott, és valami bűz is megcsapta az orrát, talán egy közeli Mc Donald’s szaga. Ám ekkor… az utca túloldalán, a kapuban végre megjelent egy alacsony férfi szürke kabátban, mellette pedig egy kissrác piros dzsekiben, kócos hajjal. Jan, szokása szerint bal kezével keresztet vetett, és megmarkolta a fegyverén a ravaszt. De mire

várnak?

A kapu nem nyílt ki. Az üvegajtó mögött álló férfi tétovázva a telefonját nézegette. Rajta, gondolta Jan, nyisd már ki! Végül lassan, lassan mégis kinyílt a kapu, és azok ketten végre útban voltak kifelé. Jan felemelte a pisztolyát, célba vette a gyerek arcát, és ismételten üveges szemeibe nézett. Ezúttal viszont erős elszántság fogta el, végezni akart a fiúval. Végérvényesen ki akarta oltani ezt az idegesítő pillantást. De mi történik itt?

Hirtelen egy fiatal nő rohant oda a semmiből, és rávetette magát a gyerekre. Ő lőtt, és talált. Legalábbis eltalált valamit, aztán újabb és újabb lövést adott le. Ám a fiú és a nő egy szempillantás alatt begurultak egy kocsi alá. Jan Holtser levegő után kapkodott, majd jobbra-balra tekintgetve átrohant az utcán, mintha gyors kommandós bevetésen lenne.

Még egyszer nem akarta elszúrni.

Torkel Lindén nem volt jó viszonyban a telefonjaival. A feleségétől, Sagától eltérően, aki várakozásteljesen ugrott minden csörgésre egy új állás vagy egy nagyszerű ajánlat reményében, a férfit mindig kellemetlenül érintette, ha megszólalt a készülék. Mégpedig a panaszosok hívásai miatt.

Őt és a rendelőjét folyton vádak érték, de úgy gondolta, ez a dolgok természetes velejárója. Az Oden egy krízisközpont, így a negatív érzelmek könnyen átvehetik az irányítást. De valójában ő is tisztában volt azzal, hogy a panaszok jogosak. Kissé talán túlzásba vitte a spórolást, és olykor megszökött – egyszerűen az erdőbe menekült, a többieket pedig magukra hagyta, boldoguljanak, ahogy tudnak. De azért sokszor méltatták is, legutóbb nem kisebb személyiség, mint Edelman professzor.

Korábban idegesítette őt a professzor érdeklődése. Nem szerette, ha kívülállók beleártják magukat abba, ahogyan ők a dolgukat teszik. De a reggeli e-mailben olvasott dicséret hatására kiengesztelődött. Ki tudja? Talán még arra is rá tudja venni a professzort, hogy támogassa a fiú hosszabb benttartózkodását. Maga sem tudta, miért, de úgy érezte, ez feldobná őt. Pedig általában bizonyos távolságot tartott a gyerekektől.

August Balder személye azonban olyan rejtélyekkel volt teli, amelyek vonzották őt, emiatt az első pillanattól fogva idegesítették a rendőrök és az elvárásaik. Meg akarta tartani magának Augustot, hátha a fiú különlegessége egy idő után őt is körbeveszi majd, vagy legalább megfejtheti, miféle végtelen számsorokat irkált a fiú a képregényébe a gyerekszobában. De nem volt egyszerű dolga. August Balder ugyanis nem kedvelte a kapcsolatteremtés semmilyen formáját. Most például nem volt hajlandó kimenni Torkellel az utcára. Reménytelenül makacsul viselkedett megint, úgy kellett magával rángatnia.

– Gyere már! – hajtogatta.

Ekkor rezegni kezdett a telefonja. Valaki szüntelenül próbálta elérni őt.

De nem vette fel. Biztos egy újabb panaszos, valaki, aki megint csak nyavalyogni akar. A kapuban állva azért mégiscsak megnézte, ki az. Több üzenetet is kapott egy rejtett számról, egy különös szöveget, amit ő viccnek vagy gúnynak értelmezett: „Ne lépjen ki az utcára! Semmiképpen!”

Ez felfoghatatlan és értelmetlen is volt. August ezalatt arra készült, hogy kihasználja a

helyzetet, és meglépjen, ezért Torkel ismét erősen megragadta a gyerek karját, és tétovázva kinyitotta a kaput. A fiút maga után húzva kilépett. Egy pillanatig úgy tűnt, minden rendben van. Az emberek jöttek-mentek az utcán, és nem látszott úgy, mintha bármi is lenne készülőben. Ekkor újból eszébe jutott az sms, de még mielőtt végiggondolhatta volna a dolgot, valaki balról odarohant hozzájuk, és a gyerekre vetette magát. Ugyanebben a pillanatban lövést hallott.

Azonnal felfogta, hogy veszélyben van, és ijedten pillantott át az utca túloldalára, ahol egy nagydarab, izmos férfi épp átrohant az úton, egyenesen Torkel felé. De mégis mi a fene az ott a kezében? Csak nem egy fegyver?

Augustról teljesen megfeledkezve visszaugrott a kapu mögé, és egy pillanatra azt hitte, sikerülni is fog. De nem tudta biztonságba helyezni magát.

Lisbeth ösztönösen reagált: a kisfiúra vetette magát, hogy megvédje. Rendesen megütötte magát, ahogy a földhöz csapódott, legalábbis úgy érezte. Fájt a válla és a mellkasa. De nem maradt ideje ezen gondolkodni. Csak magához vonta a gyereket, és egy kocsi mögé bújt vele. Ott feküdtek, mélyeket lélegeztek, miközben valaki lövöldözött rájuk. Majd csend támadt, aggasztó csend, s mikor Lisbeth az autó alváza alól kikukucskált az utcára, meglátta a fegyveres férfi lábát. Izmos láb volt, épp nagy sebességgel rohant át az utcán. A lány ekkor egy pillanatig azt latolgatta, hogy a táskájából előkapja Berettáját, és visszalő.

De erre aligha lenne ideje, viszont… épp egy hatalmas Volvo araszolt el mellettük, s Lisbeth felpattant. A gyereket is felrántotta magával, és a kocsihoz rohantak, feltépte a hátsó ajtót, majd mindketten bevágódtak a hátsó ülésre ebben az őrült zűrzavarban.

– Hajts már! – ordított a sofőrre, és ebben a pillanatban vette csak észre, hogy az ülésre vér folyik, vagy az ő testéből, vagy a fiúéból.

Jacob Charro huszonkét éves volt, és egy Volvo XC60-as büszke tulajdonosa, amelyet részletre vett, és amiért az apja vállalta a kezességet. Most épp Uppsalába tartott, hogy az unokatestvéreivel, valamint a nagybátyjával és annak feleségével ebédeljen. Várta már nagyon. Szeretett volna eldicsekedni nekik azzal, hogy bejutott a Syrianska FC A-csapatába.

A rádióban épp Avicii „Wake me up”-ja szólt, és Jacob az ujjaival dobolta a ritmust a kormánykeréken, miközben elhaladt a Koncertterem és a Stockholmi Kereskedelmi Főiskola mellett. Lejjebb, az utcában történt valami. Az emberek ide-oda rohangáltak, egy férfi kiabált, az autók pedig megálltak. Ő is lelassított, de nem aggódott különösebben. Ha baleset történt, talán még segíteni is tud. Jacob Charro olyan ember volt, aki mindig is arról álmodozott, hogy egyszer híres lesz.

Ezúttal azonban a frász jött rá, amikor balról átszaladt az úttesten egy férfi, aki pontosan úgy festett, mint egy katona a bevetésen. Félelmetesen mozgott, akár egy gyilkológép, és Jacob már épp padlógázt akart adni, amikor érezte, hogy valaki feltépi a kocsi hátsó ajtaját, és benyomul az autóba. Ő, maga sem tudta, mit, de hátraordított, talán nem is svédül, de az illető – egy fiatal nő egy gyerekkel – csak visszaüvöltött:

– Hajts már!

A férfi egy pillanatig habozott. Kik ezek? Talán ki akarják rabolni és elhajtani a kocsijával?

Nem tudott tiszta fejjel gondolkodni, az egész helyzet olyannyira abszurd volt, és olyan hirtelen gyorsultak fel az események. Amikor betört a hátsó ablak, már tudta, mit kell tennie. Valaki lőtt rájuk, mire ő rálépett a gázra, és hevesen dobogó szívvel áthajtott a piros lámpán, az Odengatan kereszteződésben.

– Ez meg mit jelentsen? Mi a fene folyik itt?! – ordította.

– Kuss! – kiabált vissza a nő, és Jacob a visszapillantó tükörből látta, amint egy ápolónő gondosságával átvizsgálja az ijedt szemű kisfiút. Ekkor vette észre, hogy nemcsak üvegszilánkok borítanak mindent ott hátul, hanem vér is.

– Meglőtték a gyereket?

– Nem tudom. Csak hajts. Tudod mit? Kanyarodj balra… most!

– Jó, jó – engedelmeskedett a férfi rémülten, és bevágódott az autóval balra, a Vanadisvägenre, majd gyorsan a Vasastan felé vette az irányt, miközben azon töprengett, vajon nem követik-e őket, és nem fognak-e megint rájuk lőni.

Lehúzta a fejét a volán védelmébe, amennyire csak tudta. A törött ablakon át bevágott a huzat. Mi a fenébe rángatták bele, és ki ez a csaj? A visszapillantó tükörből megint megnézte. Fekete hajú, sötét tekintetű piercinges lány, aki szemmel láthatólag figyelemre sem méltatta őt. De aztán motyogott valamit, már-már vidáman.

– Jó hír? – tudakolta Jacob.

A nő nem felelt. Levette bőrdzsekijét, majd megragadta fehér pólóját és… mi a franc? Egy mozdulattal széttépte, ott ült mögötte meztelen felsőtesttel. Se melltartó, se semmi nem volt rajta. A férfi egy másodpercig bénultan meredt domború melleire, valamint a rajtuk végigfolyó vérre, amely kis patakokat képezett a lány hasa és farmernadrágja irányában.

Valahol a válla alatt találhatták el, nem messze a szívétől. Erősen vérzett, és Jacob most már rájött, hogy a pólójával akarja bekötni a sebet. Szorosan körbetekerte, hogy elálljon a vérzés, majd visszavette a bőrdzsekijét. Viccesen és irtó vagányul nézett ki, főleg, miután véres lett az arca és a homloka is, mintha valami harci díszt viselt volna.

– Tehát a jó hír az, hogy téged lőttek meg, nem a fiút – állapította meg.

– Valami olyasmi – vágta rá a lány.

– Elvigyelek a Karolinskába?

– Ne – felelte a lány.

Lisbeth talált egy be- és egy kimeneti nyílást is. A golyó szemből fúródhatott át a vállán. Erősen vérzett, és a seb egész a halántékáig lüktetett. De, úgy gondolta, ütőeret nem vágott át a lövedék, mert akkor jobban vérzett volna. Legalábbis remélte, és ismét hátrafelé pillantgatott. A gyilkos szökéshez előkészített autója alighanem itt parkol a közelben. Úgy tűnt, senki sem követi őket, talán, mert elég gyorsan elinaltak. Futólag lepillantott a kisfiúra – Augustra.

A gyerek karba tett kézzel ült, és testét előre-hátra ringatta. Ekkor hasított Lisbethbe a gondolat, hogy tennie kellene valamit. Először is kisöpörte az üvegszilánkokat a gyerek hajából, és le a lábáról, mire August egy kicsit mozdulatlanná dermedt. De Lisbeth nem volt biztos benne, hogy ez jó jel. August tekintete ugyanis túlságosan merev és üveges volt. Ő bólintott, és megpróbált úgy tenni, mintha ura lenne a helyzetnek, de nem lehetett túl hiteles.

Szédült, és a rosszullét kerülgette, a póló pedig a sebe körül máris átvérzett. Vajon pont most fogja elveszíteni az eszméletét? Ettől tartott, ezért gyorsan megpróbált valami tervet kieszelni. Annyit azonnal átlátott, hogy a rendőrséget nem hívhatja segítségül. Ők voltak, akik egyenesen a gyilkos karjaiba lökték a fiút, és nem úgy néztek ki, mint akik segíteni tudnak. Akkor hát mit tegyen?

Ezzel a kocsival mindenesetre aligha mehet tovább. Látták a tetthelyen, és törött ablakaival amúgy is magára vonná az emberek figyelmét. Rá kell vennie a srácot, hogy vigye őt haza a Fiskargatanra, ahol átszállhat a saját BMW-jébe, ami Irene Nesser névre – azaz az ő álnevére – szól. De vajon képes lesz vezetni?

Kutyául érezte magát.

– A Västerbro-híd felé menjünk! – rendelkezett.

– Jó, jó – engedelmeskedett a sofőr.

– Van valami italod?

– Van nálam egy üveg whisky, amit a nagybátyámnak szántam.

– Ide vele! – A lány elvette az üveg Grant's-et, amit nehezére esett kinyitni.

Letépte magáról az ideiglenes kötést, és whiskyt öntött a sebére, majd ivott két-három tisztességes kortyot, és már épp nyújtotta Augustnak is a flaskát, amikor észbekapott, hogy ez talán nem túl jó ötlet. A gyerekek nem isznak whiskyt. Még akkor sem, ha sokkos állapotba kerülnek. Vajon kezd irracionálisan gondolkodni?

– Vedd le az inged! – utasította a vezetőt.

– Mi?

– Kell egy új kötés a vállamra.

– Rendben, de…

– Ne nyavalyogj már!

– Ha már segítek nektek, legalább tudni szeretném, miért vadásznak rátok. Bűnözők vagytok?

– Próbálom megvédeni ezt a kiskölyköt, ilyen egyszerű az egész. Valami rohadék el akarja kapni.

– De miért?

– Ahhoz neked semmi közöd.

– Tehát nem a fiad.

– Nem is ismerem.

– Akkor meg miért segítesz rajta?

Lisbeth tétovázott.

– Közös ellenségeink vannak – felelte, mire a férfi vonakodva bár, de elkezdte levenni V-nyakú pulóverét, miközben a bal kezével tartotta egyenesben a kormányt.

Majd kigombolta az ingét, levetette és odanyújtotta Lisbethnek, aki nekilátott gondosan a válla köré csavarni azt, miközben ismét Augustra pillantott. August furcsán mozdulatlanul ült, meredt tekintettel saját vékony lábait nézte. Lisbethben megint felmerült a kérdés: mihez is kezdjen most?

Persze elrejtőzhetnek a lakásában. Mikael Blomkvisten kívül senki sem ismerte a lakcímét, a

hivatalos nyilvántartásokban pedig hiába keresné bárki az igazi nevén. Mégsem akart kockázatot vállalni. Valaha közismerten többszörös gyilkosnak hitték, az ellensége pedig meglepően ügyes nyomozó.

Nem kizárt, hogy valaki a Sveavägenen felismerte őt, és a rendőrség máris minden követ megmozgatott, hogy a nyomára bukkanjon. Egy újabb rejtekhelyre volt szüksége, olyanra, amely egyik álnevéhez sem köthető, ehhez pedig segítségre volt szüksége. De kitől? Mondjuk Holgertől?

Korábbi jótevője, Holger Palmgren időközben teljesen felépült agyvérzéséből, s most egy kétszobás lakásban lakott a Liljeholmstorgeten. Holger volt az egyetlen, aki valóban ismerte őt. A férfi rendíthetetlenül hű maradt hozzá, és bármit megtett volna, ami a hatalmában állt, hogy segítsen rajta. Viszont öreg volt már, és aggodalmaskodó, Lisbeth pedig nem akarta őt szükségtelenül belerángatni ebbe az egészbe.

Számításba jöhetett még Mikael Blomkvist… Tulajdonképpen nincs vele semmi gond, mégsem akart vele megint kapcsolatba lépni. Talán épp azért, mert semmi gond nincs vele. Olyan átkozottul jóságos volt, és mindig helyesen cselekedett, meg ilyenek. De a fenébe is… ezt igazán nem hányhatja a szemére. Legalábbis nem túlságosan. Felhívta. A férfi az első csengetés után felvette a telefont, és hangja izgatottságról árulkodott.

– Szia, jó hallani a hangod. Mi történt?

– Azt most nem mondhatom el.

– Azt mondják, eltaláltak titeket. Itt vérnyomok vannak.

– A fiú jól van.

– És te?

– Megvagyok.

– Tehát téged lőttek meg.

– Várj egy kicsit, Blomkvist.

Szétnézett a városon, és megállapította, hogy már a Västerbro-hídnál járnak. A sofőrhöz fordult:

– Állj meg ott, a buszmegállóban.

– Kiszálltok?

– Nem, te fogsz kiszállni. Add ide a telefonodat, és várj kint, amíg befejezem a beszélgetést. Világos?

– Igen, persze.

A férfi ijedten nézett rá, és átadta neki a mobilját, majd megállt, és kiszállt a kocsiból. Lisbeth pedig folytatta a beszélgetést.

– Mi történik ott? – tudakolta Mikael.

– Azzal te ne törődj. Azt akarom, hogy mostantól mindig legyen nálad egy androidos telefon, mondjuk egy Samsung. Van ilyenetek a szerkesztőségben?

– Persze, van egy pár.

– Jó, amint megvan, azonnal csatlakozz rá a Google Play-re, és tölts le egy Redphone-appot, meg a Threema alkalmazást az üzenetküldéshez. Fontos, hogy biztonságosan tudjunk kommunikálni.

– Rendben.

– Ha olyan balfék vagy, mint amilyennek hiszlek, akkor muszáj lesz valakinek segítenie neked ebben, de az olyasvalaki legyen, akinek a kilétét titokban tudjátok tartani. Nincs szükségem sebezhető pontokra.

– Érthető.

– És…

– Igen?

– A telefont csak végszükség esetén használhatjuk. Egyéb esetekben egy speciális kapcsolódási ponton keresztül kell érintkeznünk, a számítógépeden. Ezért te, vagy az a személy, aki kevésbé ostoba, menjen fel a www.pgpi.org oldalra, és töltsön le egy titkosítóprogramot az e-mailjeid számára. Csináljátok meg azonnal, utána pedig keressetek egy jó és biztonságos rejtekhelyet a fiúnak és nekem, amely nem köthető sem hozzád, sem a Millenniumhoz, és egy titkos e-mailben küldjétek el nekem a címet.

– Lisbeth, nem a te feladatod, hogy biztonságba helyezd a gyereket.

– A zsarukban nem bízom.

– Akkor találunk valaki mást, akiben bízol. A gyerek autista, és különleges ellátást igényel, nem hiszem, hogy képes lennél felelősséget vállalni érte, különösen, hogy megsebesültél…

– Most tényleg ilyen hülyeségeket akarsz itt összehordani nekem, vagy segítesz?

– Természetesen segítek.

– Jó. Nézd meg a <LISBETH SALANDER> mappát öt perc múlva. Ott majd részletesebben tájékoztatlak. Aztán töröld.

– Lisbeth, figyelj rám. Kórházba kell menned. El kell, hogy lássák a sebedet. Hallom a hangodon…

A lány erre lerakta, és kikiáltott a buszmegállóban ácsorgó srácnak, majd elővette a laptopját, és a mobiltelefonja segítségével betört Mikael számítógépébe. Ezután utasításokat írt, hogy kell letölteni és installálni a titkosító programot.

Azután azt mondta a férfinak, vigye el a Mosebacke térre. Ez kockázatos volt. De más megoldást nem látott. Odakint egyre jobban leszállt a köd.

Mikael Blomkvist magában szitkozódott. A Sveavägenen ácsorgott, nem messze a holttesttől és az útzártól, amit az elsőként kiérkező járőrök az imént húztak fel. Mióta Lisbeth először hívta, egészen felélénkült. Bevágta magát egy taxiba, a helyszínre sietett, és egész úton megtett minden tőle telhetőt, hogy megakadályozza a fiú és az igazgató kilépését az utcára.

De mindössze annyit tudott elérni, hogy talált egy másik alkalmazottat az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben, akit Birgitta Lindgrennek hívtak. A nő kirohant a lépcsőházba, így még épp látta, amint a kollégája egy halálos lövéssel a fejében összecsuklik a kapuban. Amikor tíz perccel később Mikael megérkezett, Birgitta Lindgren magánkívül volt. Egy másik nő segítségével, akit Ulrika Franzénnak hívtak, és aki épp az utcában levő Albert Bonniers Kiadóhoz igyekezett, viszont elég alaposan leírták Mikaelnek a történteket.

A férfi így már Lisbeth hívása előtt tisztában volt azzal, hogy a lány megmentette August Balder életét. Megtudta, hogy ők ketten épp egy autóban ülnek, aminek a sofőrje aligha tud

rajtuk érdemben segíteni, különösen miután rá is tüzet nyitottak. Mikael látta a vércseppeket a járdán és az úttesten, és habár a beszélgetésüket követően valamicskét megnyugodott, még így is nagyon aggódott. Lisbeth hangja elég megviseltnek tűnt, de szerencsére maximálisan ellenállónak bizonyult – nem mintha ez Mikaelt meglepte volna.

Jóllehet, a lányt a jelek szerint eltalálták, mégis ő maga akarta rejtegetni a fiút, és a hátterére való tekintettel ebben Mikael nem is talált semmi meglepőt. De vajon ő és az újságja tényleg segédkezet nyújthatnak a lánynak ebben? Bármilyen hősies tettet is hajtott végre Lisbeth, ez jogi értelemben véve gyerekrablásnak minősült. Ebbe nem lenne szabad belekeverednie. Már így is harcban áll a médiával és az ügyésszel.

De mégiscsak Lisbethről volt szó. Ráadásul megígérte neki. Erika biztosan a haját tépi majd, és ki tudja, még mi történik… Vett egy mély lélegzetet, és újra elővette a mobilját, ám a számot már nem sikerült beütnie. A háta mögül egy ismerős hang ütötte meg a fülét. Jan Bublanski volt az. Vészesen feldúlt állapotban sietett át az úton, mellette pedig Sonja Modig bűnügyi felügyelő, valamint egy magas, kisportolt, az ötvenes éveiben járó férfi, aki feltehetőleg az a professzor lehetett, akit Lisbeth is említett a telefonban.

– Hol a fiú? – lihegte Bublanski.

– Északi irányban tűnt el, egy nagy, piros Volvóban. Valaki felvette.

– Mégis kicsoda?

– Mindjárt elmondok mindent, amit tudok – felelte Mikael, de hirtelen nem is tudta, mit tud, és vajon abból mennyit akar elmondani. – Csak először fel kell hívnom valakit.

– Nem, nem. Először velünk kell beszélnie. Országos körözést kell kiadnunk.

– Beszéljen azzal a nővel, odaát. Ulrika Franzénnek hívják. Ő többet tud. Látta, mi történt, és még a tettesről is tud személyleírást adni. Jómagam csak tíz perccel később értem ide.

– És a férfi, aki megmentette a fiút?

– Egy nő volt. Ulrika róla is tud személyleírást adni. De most bocsásson meg …

– Hogy a fenébe lehet az, hogy maga tudott arról, mi fog itt történni? – támadt rá Sonja Modig váratlan hevességgel. – A rádióban azt mondták, maga már azelőtt riadóztatta a központot, hogy akárcsak egyetlen lövés is eldördült volna.

– Valakitől tippet kaptam.

– Kitől?

Mikael ismét mély lélegzetet vett, és állta Sonja pillantását.

– Attól függetlenül, hogy a mai újságokban mit fröcsögnek rólam, én minden elképzelhető módon segíteni szeretnék maguknak, remélem, ezzel tisztában vannak.

– Én mindig is bíztam magában, Mikael. De most először kezdek kételkedni – felelte Sonja.

– Rendben, elfogadom. De maguknak is el kell fogadniuk, hogy én sem bízom magukban. Ugye tudják, hogy valakinek önök közül csúnyán eljárt a szája? Máskülönben ez az egész nem történt volna meg – válaszolta Mikael, Torkel Lindén holttestére mutatva.

– Igaz. Ez borzasztó – vetette közbe Bublanski.

– Na, hát akkor én most telefonálok – jelentette ki Mikael, s egy kicsit odébb ment, hogy zavartalanul beszélhessen.

De mégsem telefonált. Úgy érezte, itt az ideje a biztonságot helyezni az előtérbe, így

Bublanskival és Modiggal közölte, hogy neki most be kell mennie a szerkesztőségbe, de természetesen bármikor a rendelkezésükre áll, ha szükségük van rá.

Sonja maga is meglepődött, amikor megragadta Mikael karját.

– Előbb el kell mondania, honnan tudta, mi fog történni – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– Sajnos kénytelen vagyok az anonimitás védelmére hivatkozni – felelte Mikael kínosan mosolyogva.

Majd leintett egy taxit, bevitette magát a szerkesztőségbe, s útközben a gondolataiba mélyedt. A bonyolultabb információtechnológiai megoldásokat igénylő feladatokkal a Millennium már jó ideje a Tech Source nevű tanácsadó céget bízta meg, ahol egy csomó fiatal lány dolgozott, akik gyors és hatékony segítséget szoktak nyújtani nekik. Ebbe az ügybe azonban nem akarta beavatni őket. Ahogyan Christer Malmot sem, pedig ő volt a szerkesztőségben az, aki a legjobban értett az efféle dolgokhoz. Inkább Andreire gondolt. Ő már úgyis be volt avatva a történetbe, ráadásul hihetetlenül ügyesen bánt a számítógéppel. Mikael úgy döntött, őt fogja megkérni, és megfogadta magában, harcolni fog azért, hogy a srác fix állást kaphasson náluk, csak előbb sikerüljön Erikával kimászniuk ebből a katyvaszból.

Erika számára rémálomként indult a reggel, már jóval a lövés eldördülése előtt. Ez természetesen annak az átkozott TT hírnek volt köszönhető, amely a Mikael elleni támadások újabb felvonása volt. Ismét előkerült valamennyi féltékeny, elnyomott lélek, akik az összes mérgüket a Twitteren és e-maileken keresztül vezették le, meg az internetes kommentjeikben. Ezúttal csatlakozott hozzájuk a rasszista csőcselék is, nyilván azért, mert a Millennium már évek óta az idegengyűlölet és a rasszizmus nyílt ellenzőjének számított.

A legrosszabb az egészben az volt, hogy a szerkesztőségben mindenkit személy szerint is érintett az ügy. Alig tudták végezni a munkájukat, mert az emberek hirtelen nem szívesen adtak információkat a lapnak. Ráadásul felröppent a hír, hogy Richard Ekström főügyész házkutatást akar tartani a szerkesztőségnél. Erika Berger kételkedett ebben. Egy szerkesztőségi házkutatás komoly dolognak számított, főleg az anonimitás védelme miatt.

De abban egyetértett Christer Malmmal, hogy a hangulat annyira kellemetlenné vált, hogy még a jogászoknak és az értelmesebb embereknek is megfordulhatott a fejében valami ostobaság. Épp azon tanakodott, vajon mivel vághatna vissza, amikor Mikael belépett a szerkesztőségbe – ám Erika legnagyobb megdöbbenésére a férfi nem vele akart beszélni, hanem egyenesen Andrei Zanderhez lépett, és behívta őt a szobájába. Egy kis idő elteltével a nő is követte őket.

Amikor belépett, Andrei izgatottan összpontosított. Ő az egészből csak annyit értett, hogy „PGP”[17] és ezt is csak azért tudta, mert valaha részt vett egy IT-biztonsági tanfolyamon. Andrei egy füzetbe jegyzetelt, majd rá sem nézve felpattant, és odalépett Mikael laptopjához, ami odakint állt a szerkesztőségben.

– Ez meg mit jelentsen? – tudakolta Erika.

Mikael suttogva elmagyarázta neki, de a nőt ez cseppet sem nyugtatta meg. Felfogni is alig tudta. Mikaelnek többször el kellett ismételnie.

– Tehát azt kéred tőlem, hogy találjak nekik egy búvóhelyet? – értetlenkedett.

– Sajnálom, hogy téged is bele kell rángatnom ebbe, Erika – felelte a férfi. – De senki mást nem ismerek, akinek annyi nyaralóval rendelkező ismerőse lenne, mint neked.

– Hát, nem is tudom, Mikael. Tényleg nem tudom.

– Nem hagyhatjuk cserben őket, Erika. Lisbeth megsebesült. Ez szükséghelyzet.

– Ha megsebesült, kórházban a helye.

– De nem hajlandó bemenni. Mindenáron meg akarja menteni a gyereket.

– Hogy az nyugodtan lerajzolhassa a gyilkost.

– Így van.

– Ez túl nagy felelősséggel jár, Mikael. És túl nagy kockázattal. Ha valami történik velük, mi leszünk az okai, és ez a lapot is tönkreteszi. A tanúvédelem nem a mi feladatunk, hanem a rendőrségé. Gondolj csak bele, hogy azok a rajzok mennyi nyomozási és pszichológiai kérdést vonnak majd maguk után. Kell, hogy legyen más megoldás.

– Bizonyára volna, ha nem épp Lisbeth Salanderről lenne szó.

– Néha komolyan fáraszt, ahogy folyton őt véded.

– Csak próbálom reálisan látni a helyzetet. A hatóságok súlyosan cserbenhagyták August Baldert, és életveszélynek tették ki őt. Tudom, hogy Lisbethet ez mennyire felbosszantja.

– És úgy gondolod, emiatt nekünk is be kell avatkoznunk?

– Muszáj. Lisbeth dühös, odakint kószál, és nincs hová mennie.

– Akkor vidd el őket magaddal Sandhamnba.

– Lisbeth és énköztem túl hamar megtalálják a kapcsolódási pontot. Ha kiderül, hogy róla van szó, rögtön nálam kezdik majd keresni.

– Hát jó.

– Mi jó?

– Keresek nekik valami helyet.

Erika maga is alig hitte, hogy e szavak elhagyhatták a száját. De Mikaellel már csak így álltak: ha Mikael kért tőle valamit, ő képtelen volt nemet mondani rá, és tudta, hogy ugyanez visszafelé is így működik. Mikael is bármit megtenne érte.

– Ez szuper, Ricky. Na és hol?

Erika megpróbált gondolkodni, de semmi nem jutott az eszébe. A feje mintha teljesen üres lett volna. Sem egy név, sem egy arc nem jutott eszébe, mintha senkit sem ismert volna.

– Gondolkodnom kell – felelte.

– Hát csak gyorsan gondolkodj, aztán add meg a címet és az útleírást Andreinek. Ő már tudja, mi a dolga.

Erika úgy érezte, friss levegőre van szüksége, így lesétált a lépcsőn, ki a Götgatanra, a Medborgarplatsen felé. Egyik név a másik után bukkant fel elméjében, de egyiket sem találta jónak. Túl nagy volt a tét. Ha épp nem a hibái vagy hiányosságai miatt vetett el valakit, akkor azért, mert annyira féltette, hogy nem akarta volna bajba keverni, vagy akár csak leterhelni azzal, hogy szívességet kér. Ismerte jól ezt az érzést. Másrészt viszont egy kisfiúról volt szó, akire rálőttek, és ő megígérte, hogy segít rajta. Muszáj kitalálnia valamit.

Távolabb egy rendőrautó szirénázott, míg ő tanácstalanul megállt és körbenézett: először a

park irányába, majd a metró felé, végül a dombon álló mecsetre. Egy fiatal férfi haladt el mellette, valami papírt dugdosott, mintha titkot rejtegetne előle, s ekkor, mint a villám, úgy hasított belé: Gabriella Grane! Először meg is lepődött saját ötletén, mert Gabriella nem volt közeli barátnője, ráadásul olyan helyen dolgozott, ahol az ember végképp nem lehet törvényszegő. Szóval nem, nem, ez abszurd gondolat. Gabriella már azzal is kockára tenné az állását, ha csak meghallgatná a kérést, de… Erika nem tudott szabadulni a gondolattól.

Gabriella nem csupán különösen jó és felelősségteljes ember volt. De eszébe juttatott egy emléket: a múlt nyáron rákpartit tartottak Gabriella nyaralójában, Ingarőn. Éjfél után, vagy talán már kora hajnal lehetett, Gabriellával egy függőágyban ültek a kis teraszon, és a fák közti résen át a vizet nézték.

– Ide szívesen elrejtőznék, ha a hiénák egyszer rám vadásznának – jegyezte meg akkor Erika, bár ő maga sem tudta, miféle hiénákra célzott. Feltehetőleg csak fáradt volt és lestrapált az állandó hajtás miatt, de komolyan úgy érezte, van abban a házban valami, amitől tökéletes menedék válna belőle.

Egy kisebb hegy tetején állt, fákkal körbevéve és teljesen elzárva, s emiatt nem lehetett rálátni a házra. Még most is emlékezett Gabriella válaszára: „Ha támadásba lendülnek a hiénák, szívesen látlak itt nálam, Erika” – ez jutott most eszébe, és újból latolgatni kezdte, ne hívja-e fel mégis Gabriellát.

Már a kérdés feltétele önmagában is arcátlanság. De úgy döntött, tesz egy próbát, így kikereste a nő számát a telefonkönyvéből, majd visszament a szerkesztőségbe, és a titkosított Redphone-alkalmazás segítségével telefonált, amit neki is Andrei intézett el.

---

[17] A PGP (Pretty Good Privacy) egy számítógépes program, ami titkosításra és hitelesítésre egyaránt használható.

18. FEJEZET

November 22.

Gabriella Grane épp egy hamarjában összehívott megbeszélésre készült Helena Krafttal és a Titkosszolgálat munkacsoportjával a Sveavägenen történt incidens miatt, amikor rezegni kezdett a privát mobilja. Bár a plafonon volt az idegességtől, vagy talán épp ezért, felvette:

– Tessék.

– Erika vagyok.

– Szia. Most nem tudok beszélni. Térjünk vissza rá később.

– Lenne egy… – folytatta Erika.

De Gabriella addigra már letette a telefont. Baráti társalgásra nem volt most ideje. Elszántan, mintha egy kisebb háborút készülne kirobbantani, beviharzott a tárgyalóterembe. Döntő fontosságú információ szivárgott ki, ami miatt egy ember meghalt, egy másik pedig feltehetőleg súlyosan megsebesült. Ezúttal keményen be akart olvasni mindannyiuknak, kíméletlenebbül, mint korábban valaha. Tehetetlennek bizonyultak, és annyira éheztek a friss információkra, hogy elvesztették a fejüket. Vagy fél percig egy szót sem értett abból, amit a csoport tagjai beszéltek, csak ült ott, dühében fuldokolva. Ám egyszer csak felnézett.

Valaki azt állította, hogy Mikael Blomkvist már a lövések eldördülte előtt hívta a segélyvonalat. Ez különös, nem? Az imént pedig Erika Berger kereste, aki nem szokta őt feleslegesen zaklatni, főleg nem munkaidőben. Lehet, hogy valami lényegeset akart mondani, netán döntő jelentőségű információt megosztani? Gabriella elnézést kért, és felállt.

– Gabriella, azt hiszem, elég fontos, hogy végighallgasd – szólt rá Helena Kraft, szokatlanul élesen.

– Muszáj elintéznem egy telefont – felelte ő, hirtelen egy cseppet sem törődve azzal, hogy a főnökének ez tetszik-e vagy sem.

– Miféle telefont?

– Egy telefont – állt fel a helyéről Gabriella, s otthagyva a többieket, bement az irodájába, ahonnan azonnal visszahívta Erika Bergert.

Erika azonnal megkérte, hogy tegye le, és hívja fel inkább a Samsung telefonján. Amikor ismét vonalban voltak, Gabriella rögtön megérezte, hogy valami nem stimmel Erikával. Sajnos emiatt olyan feszült és nyugtalan lett, hogy hangja nélkülözött minden baráti felütést, mintha már az elején sejtette volna, hogy Erikának valami komoly közlendője van.

– Szervusz – üdvözölte röviden. – Továbbra is nagyon elfoglalt vagyok. August Balderről van

szó?

Erikának hirtelen kellemetlen érzése támadt.

– Honnan tudod? – kérdezett vissza.

– Ezzel a nyomozással foglalkozom. Épp az imént hallottam, hogy Mikaelnek valaki előre megsúgta, mi fog történni a Sveavägenen.

– Tehát máris eljutott hozzátok az információ?

– Igen, és természetesen nagyon is érdekel minket, hogyan lehetséges ez.

– Sajnálom, de kénytelen vagyok az anonimitás védelmére hivatkozni.

– Rendben, de miért hívtál? Mit akarsz mondani?

Erika behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Hogy lehetett ekkora marha?

– Attól tartok, valaki máshoz kell fordulnom ez ügyben – magyarázta. – Nem szeretnélek erkölcsi dilemma elé állítani.

– Szívesen vállalok bármilyen erkölcsi dilemmát, Erika. Az viszont a legkevésbé sem tetszik, ha valamit elhallgatsz előlem. Ez a nyomozás fontosabb a számomra, mint azt hinnéd.

– Valóban?

– Igen, és az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy én is kaptam egy előzetes tippet. Megtudtam, hogy Balderre komoly veszély leselkedik, és ennek ellenére nem sikerült megakadályoznom, hogy megöljék. Ezzel életem hátralevő részében együtt kell élnem. Úgyhogy rajta, ne titkolózz!

– Mégis muszáj, Gabriella, sajnálom. Nem szeretném, ha miattunk bajba kerülnél.

– Találkoztam Mikaellel Saltsjöbadenben a gyilkosság éjszakáján.

– Erről nekem nem szólt egy szót sem.

– Nem hittem, hogy nyernék valamit azzal, ha felfedem magam.

– Talán bölcsen döntöttél.

– Talán ki tudnánk segíteni egymást a csávából – mondta Gabriella.

– Ez jól hangzik. Megkérem Mikaelt, hogy hívjon fel téged később. De ezt most el kell rendeznem.

– Én is épp olyan jól tudom, mint ti, hogy a rendőrségnél valakinek eljárt a szája. Megértem, hogy egy ilyen helyzetben az embernek furcsa szövetségeket kell kötnie.

– Persze. De sajnálom, tovább kell vadásznom.

– Hát jó – felelte csalódottan Gabriella. – Úgy teszek, mintha ez a beszélgetés meg sem történt volna. Sok szerencsét!

– Köszönöm – felelte Erika, és tovább keresgélt az ismerősei között.

Gabriella gondolataiba merülve tért vissza a megbeszélésre. Vajon mit akarhatott Erika? Nem tudta, mégis sejteni vélt valamit, de ez a valami nem tudott kikristályosodni a gondolataiban. Amint belépett a terembe, a beszélgetés elnémult, és minden szempár rá szegeződött.

– Ez meg mi volt? – fogta vallatóra Helena Kraft.

– Csak egy magánbeszélgetés.

– Amit épp most kellett elintézned?

– Amit épp most kellett elintéznem. Hol tartottatok?

– Arról beszéltünk, ami a Sveavägenen történt, de, mint említettem, hiányosak az információink az üggyel kapcsolatban – felelte Ragnar Olofsson, az irodavezető. – A helyzet kaotikus. Továbbá nagyon úgy fest, hogy elveszítettük a Bublanski csapatába beépített forrásunkat is. A főfelügyelő a történtek után egészen paranoiás lett.

– Meg is van rá az oka – vágta rá Gabriella.

– Na igen, erről is beszéltünk. Természetesen nem adjuk fel, amíg meg nem tudjuk, honnan tudhatta meg a tettes, hogy a fiú a rendelőben tartózkodik, vagy azt, hogy mikor fog kilépni a kapun. Ugyanakkor hangsúlyozom, a kiszivárogtató nem feltétlenül a rendőrség berkeiben keresendő. Mások is tudtak a dologról, természetesen a rendelő személyzete, azután az anya és az ő megbízhatatlan élettársa, Lasse Westman, valamint a Millennium szerkesztősége. És persze nem zárhatjuk ki a hackertámadás lehetőségét sem. Erre majd még visszatérek. Most már folytathatnám a beszámolómat?

– Persze.

– Épp Mikael Blomkvist szerepéről beszéltünk, aki miatt nagyon csalódottak vagyunk. Honnan tudhatott a lövöldözésről, mielőtt az még megtörtént volna? Véleményem szerint az információs forrása közvetlenül a bűnelkövetők köreiből kerülhetett ki, így nem látok rá különösebb okot, hogy túlzottan védjük az illetőt. Meg kell tudnunk, honnan szerezte Mikael Blomkvist az értesülését.

– Különösen akkor, ha kétségbeesett helyzetében bármit hajlandó megtenni a címlapsztori reményében – vetette közbe Mårten Nielsen főfelügyelő.

– Úgy látszik, Mårtennek is megvannak a maga megbízható forrásai. A pletykalapok – szólalt meg csípősen Gabriella.

– Nem a pletykalapok, drágám, hanem a TT. Az pedig olyan forrás, amelyre olykor a Titkosszolgálat is szokott támaszkodni.

– Az egy jól irányzott rágalmazás volt, ezt te is éppolyan jól tudod, mint én – vágott vissza Gabriella.

– Nem tudtam, hogy ennyire rajongsz Blomkvistért.

– Idióta!

– Azonnal hagyjátok abba! – szólt közbe Helena. – Miféle marhaság ez? Folytasd csak, Ragnar. Mit tudunk magáról az eseményről?

– Erik Sandström és Tord Landgren járőrök érkeztek ki elsőként a helyszínre – folytatta Ragnar Olofsson. – Egyelőre tőlük kaptam tájékoztatást. Ez pontosan 9 óra 24 perckor történt, és addigra véget is ért az egész. Torkel Lindén meghalt, tarkólövés következtében, a fiúról pedig semmit sem tudunk. Tanúvallomások szerint őt is eltalálták. Vérfoltokat találtunk a járdán és az úttesten. De semmiben sem lehetünk biztosak. A gyereket utoljára egy piros színű Volvóban látták, a rendszámtábla töredékét ismerjük, és azt, hogy milyen modell volt. Szerintem hamarosan a jármű tulajdonosát is megtaláljuk.

Gabriella észrevette, hogy Helena Kraft bőszen jegyzetel, akárcsak korábbi találkozójukon tette.

– De mégis mi történt? – kérdezte.

– Két fiatalember szerint, akik a Stockholmi Kereskedelmi Főiskola hallgatói, és a Sveavägen

túloldalán álltak, úgy tűnt, mintha egy leszámolás zajlott volna két banda között. Nyilvánvalóan mindkét csapat a fiúra, August Balderre vadászik.

– Elég merész találgatásnak tűnik.

– Én ebben nem lennék olyan biztos – ellenkezett Ragnar Olofsson.

– Mire alapozod ezt a feltevésedet? – tudakolta Helena Kraft.

– Mindkét oldalon profik vettek részt. A tettes feltehetőleg az utca túloldalán, a zöld falnál várakozott, a park előtt, és onnan figyelte a kaput. Számos jel utal arra, hogy ugyanez a férfi lőtte le Baldert. Nem mintha bárki is tisztán látta volna az arcát, valószínűleg elmaszkírozta magát. De állítólag ugyanolyan gyorsan és ügyesen mozgott. A másik részről pedig ott volt az a nő.

– Róla mit tudunk?

– Nem sokat. Fekete bőrdzsekit viselt ismereteink szerint, és sötét színű farmert. Fiatal, fekete hajú, piercinges, valaki szerint kissé punkos vagy rocker kinézetű, és robbanékonynak tűnt. Szinte a semmiből került elő, a gyerekre vetette magát, és megmentette. Több tanú is egyetért abban, hogy aligha lehetett egy átlagember a tömegből. A nő úgy rohant oda, mintha direkt felkészült volna erre az akcióra, vagy legalábbis mintha korábban már került volna hasonló helyzetbe. Különösen céltudatosan reagált. Azután ott az az autó, a Volvo, de ezzel kapcsolatban egymásnak ellentmondó véleményekkel rendelkezünk. Valaki azt állítja, hogy véletlenül járt arra, a nő és a fiú pedig jószerével menet közben pattant be. Mások, többek közt az a két főiskolás srác is, úgy gondolják, az autó a haditerv része lehetett. Én attól tartok, hogy egy gyermekrablási esettel van dolgunk.

– És annak mi értelme lenne?

– Ezt ne tőlem kérdezd.

– Tehát az a nő nemcsak megmentette a kisfiút, hanem el is rabolta – állapította meg Gabriella.

– Úgy tűnik, nem igaz? Máskülönben már nyilván jelentkezett volna.

– Ő hogyan került a helyszínre?

– Ezt egyelőre nem tudjuk. De az egyik szemtanú, egy szakszervezeti újság egykori főszerkesztője azt állította, a nő olyan ismerősnek tűnt neki, sőt mi több, valami hírességnek látszott – tette hozzá Ragnar Olofsson, és még hozzátett valamit.

De Gabriella ezt már nem hallotta. Szinte megfagyott a vér az ereiben, amikor rádöbbent – ez csakis Zalachenko lánya lehetett, senki más, csakis ő. Persze tudta, igazságtalan részéről ez a címkézés. A lánynak nemcsak hogy semmi köze nem volt ahhoz, amit az apja tett, de épp ellenkezőleg, gyűlölte az apját. Ám néhány évvel korábban minden hozzáférhető cikket elolvasott a Zalachenko-ügyről, és azóta képtelen volt Lisbethre máshogy gondolni, mint „Zalachenko lánya”. Miközben Ragnar Olofsson tovább ismertette elképzeléseit, ő úgy érezte, minden részlet a helyére került. Már előző nap talált néhány kapcsolódási pontot az apa egykori tevékenysége és a magukat Spiders néven nevező csoport között. Akkor azonban elhessegette magától a gondolatot, mert úgy érezte, azért a bűnözők fejlődőképességének is vannak határai.

Hogy azok a mihasznák, akik naphosszat bőrmellényben lustálkodnak, és a motorosklubban

olvasgatják a pornólapokat, odáig fejlődjenek, hogy csúcstechnológiákat lopnak, valahogy nem hangzott túl hihetően. Mégsem hagyta nyugodni a gondolat. Aztán az is megfordult a fejében, hogy vajon az a lány, aki annak idején segített Linus Brandellnek kinyomozni, ki hatolt be Balder számítógépébe, nem Zalachenko volt lánya-e? A Titkosrendőrség egyik aktájában a nővel kapcsolatban ez a bejegyzés állt: „Hacker? Számítástechnikai zseni?” Bár a kérdés már a múlté, azért benne mégis felmerült, mert a nő Milton Securitynél végzett munkáját igencsak méltatták, és kiderült, hogy sok időt töltött apja bűnszövetkezetének feltérképezésével.

Az adott összefüggésben nyilvánvaló, hogy a nő kapcsolatban áll Mikael Blomkvisttel. E kapcsolat pontos mibenlétét nem ismerték, de Gabriella egy szót sem hitt el azokból a rosszindulatú feltételezésekből, miszerint a férfi a markában tartja a lányt, meg hogy szadomazo szexuális viszonyt folytatnak. De mégiscsak van köztük valamilyen kapcsolat. Sőt, a jelek szerint egyedül Mikael Blomkvist és ez a nő – akire ráillett Zalachenko lányának személyleírása, és aki az egyik szemtanú szerint ismert személy lehet – értesült előre a sveavägeni lövöldözésről. Ezek után pedig Erika Berger felhívta Gabriellát, és valami fontos dologról akart vele beszélni az eseményekkel kapcsolatban. Mindez nem ugyanabba az irányba mutat?

– Eszembe jutott valami – jelentette ki Gabriella, talán kissé túl hangosan is, félbeszakítva Ragnar Olofssont.

– Igen? – idegeskedett a férfi.

– Azon gondolkodtam… – folytatta a nő, és már épp készült elővezetni az elméletét, amikor újra felfigyelt valamire, amitől ezúttal elbizonytalanodott.

Nem történt semmi különös. Tényleg nem. Csak Helena Kraft… megint gondosan jegyzetelte, amit Ragnar Olofsson mondott. Valójában nincs is semmi probléma azzal, ha egy nagyfőnököt ennyire foglalkoztat egy ügy. Ám a toll túlbuzgó kaparása azon a papíron elgondolkodtatta Gabriellát: vajon tényleg a nagyfőnök feladatai közé tartozik, hogy egy ilyen összetett ügy legapróbb részleteivel foglalkozzon? Maga sem tudta, miért, erős nyugtalanság fogta el.

Persze Helena talán csak maga akart a dolgok végére járni, de valószínűleg mégis inkább arról lehetett szó, hogy tudatában volt annak, figyelik, mit tesz. Olykor szégyenkezve elfordította a fejét, sőt, még el is vörösödött. Gabriella úgy döntött, nem fejezi be a mondatát.

– Jobban mondva…

– Mi az, Gabriella?

– Á, tulajdonképpen semmi – magyarázkodott, és hirtelen úgy érezte, el kell onnan mennie, s bár tudta, hogy ez nem vet majd jó fényt rá, ismét elhagyta a tárgyalót, és kiment a mellékhelyiségbe.

Sosem fogja elfelejteni, amikor odabent az arcát bámulta a tükörben, és próbálta megérteni, mi az, amit lát. Helena Kraft valóban elvörösödött volna? És ha így volt, vajon mit jelenthet ez? Bizonyára semmit, gondolta, egyáltalán semmit. Ha valóban a szégyen vagy a bűntudat borította lángba az arcát, amit Gabriella észrevett, lehetett annak más oka is, például valami kínos gondolat, ami épp akkor átfutott az agyán. Hirtelen az jutott Gabriella eszébe, hogy nem is ismeri igazán Helena Kraftot. Abban azonban biztos volt, hogy Helena sosem küldene a halálba egy gyereket, sem anyagi, sem egyéb haszonszerzés céljából, az ki van zárva.

Gabriella üldözési mániában szenved, ő is csak egy szokványos őrült titkosügynök, aki kémeket lát mindenütt, még a tükörben is. Dilinyós, motyogta magában, és megadóan mosolygott a tükörképére, hátha ettől az egész ostobaság megszűnik létezni, és végre visszatérhet a valóságba. De nem így történt. Sőt. Abban a pillanatban egy másfajta igazságot vélt felfedezni a saját szemében.

Úgy sejtette, ő is olyan, mint Helena Kraft. Hasonlít rá, amennyiben próbál szorgalmas és ambiciózus lenni, és szeretne egy kis jóleső vállveregetést a felettesei részéről. És ezek nem minden esetben számítanak pozitív vonásoknak. Ha az ember egyenlőtlen társadalmi és kulturális feltételek mellett dolgozik, azt kockáztatja, hogy maga is megfertőződik az egészségtelen légkörben, és talán éppoly gyakran viszi bűnbe és morális túlkapásokba a megfelelési kényszer, mint a gonoszság és a kapzsiság.

Mindenki be akar illeszkedni, meg akar felelni, és ennek a nevében leírhatatlan ostobaságokra képes. Gabriella azon gondolkodott, vajon ezúttal is így történt? Vajon Hans Faste – mert nyilván ő volt az emberük Bublanski csoportjában – azért szolgáltatott nekik információkat, mert ezt a feladatot kapta, és mert piros pontért hajtott a Titkosszolgálatnál? Ragnar Olofsson pedig azért tájékoztatta Helena Kraftot minden apró részletről, mert a nő a főnöke volt, és be akart vágódni nála? És… na igen, és Helena Kraft szintén azért adta tovább az értesüléseit, mert ő is jó színben akart feltűnni valaki előtt? De vajon ki lehet az illető? Az országos rendőrfőkapitány, a kormány, vagy valamely más ország hírszerző szolgálata, talán az amerikai vagy az angol, netán…?

Gabriella félbeszakította agymenését, mert ismét úgy vélte, kissé túlspilázta a dolgot. De még ha így is volt, akkor sem tagadhatta le többé önmaga előtt, hogy nem bízik a saját csapatában. Úgy érezte, ő is szeretne jókislány lenni, de nem feltétlenül úgy, ahogy ez a Titkosszolgálatnál szokás. Ő csak annyit akart, hogy August Balder megmeneküljön, és egyszeriben Helena Kraft arca helyett Erika Berger tekintetét látta maga előtt. Besietett az irodájába, és előkapta a Blackphone-ját… azt a készüléket, amelyen Frans Balderrel beszélt mindig.

Erika ismét kiment, hogy nyugodtan telefonálhasson. Ezúttal a Götgatanon elhelyezkedő könyvkereskedés előtt állt, és azon töprengett, vajon ostobaságot csinált-e, de Gabriella Grane érvelésével szemben esélye sem volt védekezni. Minden bizonnyal ez a hátulütője annak, ha az ember túl intelligens barátnőkkel veszi körül magát. Simán átlátnak rajta.

Gabriella ugyanis nemcsak azt találta ki, hogy milyen ügyben kereste őt Erika, hanem arról is igyekezett meggyőzni őt, miszerint erkölcsi felelősséget érez a történtekért, és soha nem árulná el a rejtekhelyet, még akkor sem, ha ezzel szakmai etikai vétséget követne el. Azt mondta, bűntudata van, ezért szeretne segíteni, és hajlandó átadni az ingarői nyaraló kulcsait, valamint továbbítani az útleírást arra a titkos címre, amelyet Andrei Zander készített Lisbeth Salander útmutatásai alapján.

Feljebb, a Götgatanon egy hajléktalan idős ember összeesett, és a nyomában két szatyornyi PET-palack gurult szanaszét az utcán. Erika odasietett, hogy segítsen rajta, de a férfi felpattant, és nem kért a segítségből. Erika szomorúan rámosolygott, és folytatta útját a szerkesztőség

felé.

Amikor visszaért, Mikaelt erősen felindult állapotban és kimerülve találta. A haja az égnek állt, inge pedig kilógott a nadrágjából. Rég nem látta már őt ennyire lestrapáltnak. Mégsem aggódott miatta. Amíg a férfinak így csillog a szeme, semmi sem állíthatja meg. Tökéletesen fog összpontosítani egészen addig, míg a végére nem jár a történetnek.

– Találtál nekik búvóhelyet? – tudakolta

Mikael. A nő bólintott.

– Talán jobb is, ha nem mondasz többet. Olyan szűk körben tartjuk az információt, amennyire csak lehetséges.

– Ez bölcsen hangzik. De reménykedjünk abban, hogy erre a megoldásra csak rövid ideig lesz szükség. Nem örülök neki, hogy Lisbeth vigyáz a kisfiúra.

– Ki tudja? Talán jól kijönnek egymással.

– A rendőrségnek mit mondtál? – tudakolta Erika.

– Amilyen keveset csak lehetett.

– Nem a legalkalmasabb pillanat a ködösítésre.

– Hát nem éppen.

– Lisbeth talán előrukkol valamivel, hogy nyugodtan dolgozhass.

– Most nem akarom erőltetni. Aggódom érte. Megkérnéd Andreit, hogy kérdezze meg tőle, küldjünk-e oda hozzá egy orvost?

– Persze. Én…

– Igen?

– Kezdem úgy érezni, hogy helyesen cselekszik – folytatta Erika.

– Ezt most miért mondod?

– Mert nekem is megvannak a saját forrásaim. És jelenleg nem úgy tűnik, mintha a rendőrségen biztonságban lennének – felelte a nő, majd határozott léptekkel Andrei Zander felé indult.

19. FEJEZET

November 22. este

Jan Bublanski magányosan ült a dolgozószobájában. Hans Faste nemrég beismerte, hogy ő tájékoztatta egész idő alatt a Titkosszolgálatot. Bublanski anélkül, hogy lehetőséget adott volna neki a védekezésre, eltávolította a nyomozócsoportból. De még ha ezzel újfent megerősítést is nyert, hogy Hans Faste egy megbízhatatlan karrierista, azt azért nehezen hitte, hogy a bűnözők felé is ő szivárogtatott. Sőt, ezt senkiről nem tudta elképzelni.

Persze a rendőrség kötelékeiben is dolgoznak korrupt és lezüllött emberek, de egy fogyatékos kisfiút kiszolgáltatni egy hidegvérű gyilkosnak, ez azért mégiscsak más tészta. Nem hitte, hogy a szervezetnél bárki képes lenne rá. Talán valami más módon szivárgott ki az információ. Lehallgatták őket, vagy betörtek a számítástechnikai rendszerükbe. Nem mintha tudomása lett volna arról, miszerint bármelyik gépen leírták volna azt, hogy August Balder esetleg képes lerajzolni a gyilkost, még kevésbé azt, hogy a fiút az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben helyezték el. Megkereste Helena Kraftot, a Titkosszolgálat vezetőjét, hogy megbeszélje vele a dolgot, de hiába hangsúlyozta, milyen fontos az ügy, a nő mégsem hívta vissza.

Kapott viszont egy aggasztó hívást a Kereskedelmi és Ipari Minisztériumtól, egy másikat pedig az Oktatási és Kutatási Minisztériumtól, s bár ezt nyíltan senki sem mondta ki, nem a fiú sorsa miatt aggódtak elsősorban, és nem is a Sveavägenen lezajlott dráma folytatása miatt, hanem Frans Balder kutatásainak eredményéért, amelyeket minden jel szerint elloptak a gyilkosság éjszakáján.

Jóllehet, a legügyesebb rendőrségi számítástechnikai szakértők, valamint a Linköpingi Egyetem és a Királyi Műszaki Főiskola informatikusai is kivonultak a saltsjöbadeni házba, a kutatási eredményeknek nyomára sem bukkantak, sem a számítógépeken, sem pedig a férfi hátrahagyott dokumentumai között.

– Tehát mindennek a tetejében még egy mesterséges intelligencia is szökésben van – motyogta magában Bublanski, és egy régi rejtvény jutott az eszébe, amellyel tréfás kedvű unokatestvére, Samuel szokta összezavarni kortársait a zsinagógában.

„Amennyiben Isten mindenható, teremthet-e olyat, ami okosabb nála?” Bublanski emlékezett rá, hogy e kérdést tiszteletlennek, sőt istenkáromlónak tartották, ráadásul mindegy mit válaszolt rá az ember, az semmiképp sem lehetett helyes. De ezúttal nem sikerült elmélyülnie a problémában, mert kopogtattak az ajtaján. Sonja Modig volt az, aki némi ünnepélyességgel átnyújtott neki még egy darabka svájci narancsos csokoládét.

– Köszönöm – örült meg Bublanski. – Mi jelentenivalód van?

– Valószínűleg rájöttünk, hogy vette rá a tettes Torkel Lindént, hogy kimenjen a fiúval az utcára. Ál-e-maileket küldtek az én nevemben és Charles Edelmanéban, amelyben a találkozó helyét az utcára módosították.

– Ezt meg lehet csinálni?

– És még csak nem is nehéz.

– Hihetetlen!

– Igen, az, de ez még mindig nem árul el semmit arról, honnan tudhatta a tettes, hogy épp az Oden számítógépeit kell feltörniük, és azt, hogy Edelman professzor is a történet szereplője.

– Azt hiszem, a mi gépeinket is át kellene nézetnünk.

– Már folyamatban van.

– Muszáj ennek így történnie, Sonja?

– Ezt meg hogy érted?

– Az ember már nem mer leírni vagy kimondani semmit anélkül, hogy azt kockáztatná, lehallgatják.

– Nem tudom. Remélem nem. Odakint egy Jacob Charro nevű férfi a kihallgatására vár.

– Ő meg kicsoda?

– Egy aranylábú focista, aki a Syrianskában játszik. Ő fuvarozta el a nőt és August Baldert a tetthelyről.

Sonja Modig egy fiatal, rövid sötét hajú, markáns arccsontú, izmos férfi társaságában ült a kihallgatószobában. A férfi egy okkersárga V-nyakú pulóvert viselt ing nélkül, egyszerre tűnt zaklatottnak és egy kicsit büszkének is.

– A tájékozódó kihallgatás időpontja: november 22., 18 óra 35 perc. Jacob Charro, szemtanú, 22 éves, norsborgi lakos. Mondja el, mi történt a ma délelőtt folyamán – kérte a nő.

– Nos, hát… – kezdte Jacob Charro – a Sveavägenen hajtottam, amikor észrevettem, hogy az utcán valami balhé van. Azt hittem, baleset történt, ezért lelassítottam. De ekkor megláttam egy férfit bal felől, aki épp átrohant az úton. Úgy futott, olyan elszántan, mint aki teljesen kizárta a külvilágot, hogy emlékszem, az jutott eszembe, biztos terrorista.

– Miből gondolta ezt?

– Mintha valamiféle szent gyűlölet hajtotta volna.

– Látta, hogy nézett ki?

– Azt nem állíthatnám, de most, hogy így utólag belegondolok, volt benne valami természetellenes.

– Ezt hogy érti?

– Mintha nem az igazi arcát mutatta volna. Kerek formájú napszemüveget viselt, ami talán a füléhez volt erősítve? Aztán az arca is furcsán nézett ki. Mintha lett volna valami a szájában, nem is tudom… meg az a bajusz, aztán a szemöldöke, hogy az arcszínéről már ne is beszéljünk.

– Maga szerint elmaszkírozta magát?

– Valami olyasmi. De nem nagyon jutott időm ezen töprengeni, mert a következő pillanatban valaki feltépte a hátsó ajtót, és… hogy is mondjam? Túl sok minden történt egyszerre. Mintha

az egész világ a feje tetejére állt volna, hogy aztán rám omoljon. Egyszerre vadidegen emberek ültek a kocsimban, az egész hátsó szélvédő kitört. Azt hiszem, sokkot kaptam.

– És mit tett ekkor?

– Mint egy őrült, beletapostam a gázba. Úgy emlékszem, a lány, aki beugrott mögém, ő mondta, hogy tegyem ezt, én pedig úgy megijedtem, hogy azt sem tudtam, mit csinálok. Csak engedelmeskedtem a parancsainak.

– Azt mondja, parancsolt magának?

– Az volt az érzésem. Azt hittem, követnek minket, így nem láttam más megoldást, mint az engedelmességet. Ide-oda kanyarogtam, ahogy a lány akarta, és…

– Igen?

– Tudja, furcsa volt a hangja, meg ahogy beszélt. Olyan érzelemmentes és koncentrált volt, abba kapaszkodtam. Mintha az lett volna az egyetlen valóságos pont abban az egész őrületben.

– Azt állítja, sejteni vélte a lány kilétét?

– Igen, de csak később, akkor még egyáltalán nem. Akkor csak szörnyűségekre tudtam gondolni, halálosan féltem. Ráadásul vér folyt ott hátul.

– A nőből vagy a gyerekből?

– Először nem tudtam, és úgy tűnt, ők sem. De azután hirtelen hallottam egy „Yes!” kiáltást, mintha valami jó dolog történt volna.

– És mi történt?

– A lány megállapította, hogy őt lőtték meg, és nem a fiút… emlékszem, ezen elgondolkodtam. Érti, mintha azt mondta volna: „Hurrá, meglőttek!”, pedig azt kell hogy mondjam, nem valami aprócska sebesülése volt. Akárhogy próbálta bekötözni, a vérzést nem sikerült elállítania. Egyre csak ömlött belőle, a lány pedig egyre sápadtabb lett. Kutyául érezhette magát.

– És mégis örült neki, hogy őt találták el, nem a gyereket.

– Pontosan. Mintha az anyja lett volna.

– Pedig nem az volt.

– Egyáltalán nem. Azt mondta, nem is ismerik egymást, és ez idővel egyre nyilvánvalóbbá vált. Nem foglalkozott a gyerekkel. Szó sem volt arról, hogy megölelje, vagy pár szóval megpróbálja vigasztalni. Inkább úgy bánt vele, mint egy felnőttel, ugyanolyan hangon beszélt vele, mint velem. Egyszer majdnem megitatta a srácot whiskyvel.

– Whiskyvel? – lepődött meg Bublanski.

– Volt nálam egy üveggel a kocsiban, amit a nagybátyámnak szántam ajándékba, de odaadtam neki, hogy azzal fertőtleníthesse a sebét, meg igyon is egy kicsit. Elég sokat ivott, ami azt illeti.

– De úgy egészében véve mit gondol arról, ahogy a fiúval bánt? – érdeklődött Sonja Modig .

– Hát, őszintén szólva, nem is tudom, mit feleljek erre. Nem volt épp egy kellemes társaság . Úgy beszélt velem, mint valami cseléddel, és mint már mondtam, dunsztja sem volt arról, hogy kellene kezelni egy rémült gyereket, de…

– Mondja csak.

– Nekem jó embernek tűnt. Bébiszitternek mondjuk nem venném fel, ha érti, mire gondolok.

De úgy tűnt, nagyon is rendben van.

– Tehát azt mondja, jó kezekben van nála a gyerek?

– Inkább azt mondanám, könnyen lehet, hogy az a lány életveszélyes, meg tébolyodott. De azt a kissrácot… Augustnak hívják, ugye?

– Igen.

– Augustot az élete árán is megvédi, ha kell. Nekem ez jött le.

– És hogy váltak el egymástól?

– Megkért, hogy vigyem a Mosebacke térre.

– Miért, ott lakik?

– Azt nem tudom. Semmilyen magyarázattal nem szolgált. Csak oda akart menni, és nekem az volt az érzésem, hogy a saját kocsija valahol ott parkolhat a közelben. De amúgy egy szót sem szólt feleslegesen. Viszont megkért rá, hogy adjam meg neki az adataimat. Azt mondta, kárpótolni fog a kocsimat ért sérülésekért, sőt még azon felül is.

– Úgy nézett ki, mint akinek van pénze?

– Hát, ha a kinézete alapján kellene megítélnem, azt mondanám, úgy festett, mint aki egy lepukkant pecóban lakik. De ahogy viselkedett… hát nem is tudom. Nem lepne meg, ha kiderülne róla, hogy elképesztően gazdag. Olyannak tűnt, aki mindig azt csinálja, amihez kedve van.

– Mi történt?

– Szólt a fiúnak, hogy szálljon ki.

– És kiszállt?

– Nem. Teljesen lebénult. Csak hintáztatta magát előre-hátra, és meg sem mozdult. De akkor erélyesebben szólt rá. Azt mondta, ez létfontosságú, vagy valami ilyesmit. Erre a srác merev, előrenyújtott karral kicammogott, mint egy alvajáró.

– Látta, hová mennek?

– Csak annyit, hogy balra, a Slussen felé. De a lány…

– Mi volt vele?

– Nyilvánvalóan egyre rosszabbul érezte magát. Kissé megtántorodott, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban összeeshet.

– Ez nem hangzik valami jól. Na és a gyerek?

– Hát ő sem volt túl jó bőrben. Fátyolos volt a tekintete, és egész úton azon aggódtam, vajon nem kap-e idegrohamot vagy valami ilyesmit. De amikor végül kiszállt, úgy tűnt, elfogadta a helyzetet. Mindenesetre többször is megkérdezte: „hova?”, „hova?”

Sonja Modig és Bublanski egymásra néztek.

– Biztos ebben? – tudakolta Sonja.

– Már miért ne lennék?

– Úgy értem, talán csak hallani vélte ezeket a szavakat, például mert olyan kérdő tekintettel nézett a gyerek.

– Miért tettem volna?

– Mert August Balder anyja azt állítja, hogy a fia néma, beszédképtelen – magyarázta Sonja Modig.

– Most viccel?

– Nem, és felettébb különösnek tűnik, hogy az adott körülmények között ejtette volna ki élete első szavát.

– Hát pedig hallottam, amit hallottam.

– Rendben. És mit felelt erre a nő?

– Azt hiszem, azt, hogy: „el”, „messze”. Valami ilyesmit. Azután, ahogy említettem, alig bírt megállni a lábán. Nekem pedig azt mondta, hajtsak el onnan.

– És maga megtette?

– Mint a szél. Csak úgy porzott utánam az út.

– Utána viszont rájött, kik voltak az utasai.

– Arra már korábban rájöttem, hogy a gyerek annak a zseninek a fia, akiről a neten is írtak. De a lány csak halványan sejlett fel valahonnan. Eszembe juttatott valamit, és végül nem bírtam tovább vezetni. Reszketett a kezem, mindenem. Megálltam a Ringvägenen, nagyjából a Skanstull magasságában, berohantam a Clarion Hotelba, rendeltem egy sört, és próbáltam megnyugodni. Ekkor ismertem rá. Ezt a lányt körözték gyilkosság miatt néhány évvel ezelőtt, de később minden vád alól felmentették, és még az is kiderült róla, hogy gyerekkorában a pszichiátrián mi mindent kellett elszenvednie. Jól emlékszem az esetre, mert akkoriban volt egy barátom, akinek az apját Szíriában megkínozták, és ő épp akkortájt élte át ugyanezt, egy csomó elektrosokkot kapott, meg ilyesmit, csak mert képtelen volt megküzdeni az emlékeivel. Ilyen erővel történhetett volna mindez itt is.

– Biztos ebben?

– Abban, hogy megkínozták?

– Nem, hogy azt a nőt látta, Lisbeth Salandert?

– Minden fotót megnéztem a neten a telefonomon keresztül, és semmi kétségem nincs felőle. Más szempontból is stimmelt, tudják…

Jacob tétovázott, mint aki zavarba jött.

– Deréktól felfelé levetkőzött, mert szüksége volt a pólójára, hogy azzal kötözhesse be a sebét, és amikor egy kicsit oldalt fordult, és bekötötte a vállát, egy nagy, sárkány alakú tetoválást láttam a hátán, amely egészen a lapockájáig ért. Egy régi újságcikkben említették ezt a tetoválást.

Erika Berger kiment Gabriella ingarői nyaralójába, két szatyornyi étellel, papírokkal és ceruzákkal, néhány bonyolult kirakós játékkal, meg még pár hasznos holmival – de Augustot és Lisbethet sehol sem látta, és elérni sem tudta őket sehogy. Lisbeth sem a Redphone alkalmazáson, sem a titkosított üzenetküldő rendszeren nem válaszolt. Erika szinte belebetegedett az aggodalomba.

Akárhogy is nézte a dolgot, a jelek egyre vészjóslóbbaknak tűntek. Igaz, Lisbeth Salander nem kedvelte a felesleges gesztusokat vagy a felesleges szavakat, ám ezúttal ő volt az, aki biztonságos búvóhelyet kért. Ráadásul egy gyerekről kellett gondoskodnia. Ha nem felel a keresésre, bizonyára nagy bajban vannak. A legrosszabb esetben Lisbeth halálos sérüléssel fekszik valahol.

Erika szitkozódva kilépett a teraszra, ugyanarra a teraszra, ahol korábban Gabriellával ültek, és arról beszélgettek, milyen jó lenne elbújni a világ elől. Alig pár hónappal korábban történt, mégis milyen régi emléknek tűnik! Már nem állt odakint az asztal, sem a székek, eltűntek az italosüvegek, és a zsivaj is elült, csak havat látott, faágakat és szemetet, amit a vihar söpört oda. Eltűnt innen az élet. Az egykori rákparti emléke úgy felerősítette a hely jelenlegi ürességét, mintha kísértet telepedett volna a ház falai közé.

Erika ismét kiment a konyhába, és berakta a hűtőszekrénybe a mikróban elkészíthető ételeket, a húsgombócot, több doboznyi darált húsos spagettit, virslit Stroganoff-módra, csőben sült halat, krumpligombócot. Vásárolt még egy nagy halom junk foodot is, Mikael utasítása szerint: mirelit pizzát, pirogot, szalmakrumplit, Coca-Colát, három szelet csokoládétortát, egy üveg Tullamore Dew-t, egy karton cigarettát, három zacskó chipset, cukorkákat, medvecukor-rudacskákat. A nagy, kerek konyhaasztalra papírt terített, rá ceruzákat, zsírkrétákat, radírt, egy vonalzót és egy körzőt pakolt. A legfelső lapra rajzolt egy napot és egy virágot, és négy meleg színnel ráírta: „Isten hozott”.

A sziget partvonala felett emelkedő hegyen lévő házba kívülről nem lehetett belátni, mert a fenyőfák elrejtették a kíváncsi tekintetek elől, de a hatalmas üvegajtóknak köszönhetően az ember odabent sem érezte elzárva magát. A házban négy szoba volt, meg a teraszra néző nagy konyha. A kerek étkezőasztalon kívül egy régi hintaszék és két elnyűtt, kopott kanapé fokozta a hely otthonosságát, amelyek két pihepuha, vörös takaróval leterítve igazán kényelmesnek és hívogatónak látszottak.

Menedéknek tökéletesen megteszi. Erika a kulcsot a megegyezés szerint az előszobaszekrény legfelső fiókjába tette, majd nyitva hagyta az ajtót, és lesétált a hegyoldalba vájt hosszú falépcsőn. A házat egyetlenegy úton lehetett megközelíteni autóval.

Az égbolt vészjóslóan elsötétült, és ismét feltámadt a szél. Erika elkomorult, és rosszkedvét csak fokozta, hogy a hazafelé vezető úton eszébe jutott a gyerek anyja, Hanna. Ő maga sosem találkozott Hanna Balderrel, és korábban nem is tartozott a nő rajongói táborához. Hanna gyakran játszott olyan karaktereket, akiket minden férfi el akart csábítani, egyszerre szexis és kissé bárgyúan szűzies figurákat. Erika úgy találta, jellemző a filmiparra, hogy épp az ilyen szerepeket részesítik előnyben. Ám az a korszak rég leáldozott, és Erika szégyellte magát, amiért ennyire ellenséges magatartást tanúsított vele szemben. Túl szigorúan ítélte meg Hanna Baldert, ami gyakran megesik az olyan filmcsillagokkal, akik túl gyorsan érnek fel a csúcsra.

Mostanság, azon kevés alkalmakkor, amikor Hanna szerepet kapott valami komolyabb produkcióban, a szemei visszafojtott bánattól csillogtak, s ez mélységet adott a szerepeinek. Erika úgy hitte, bár mit tudhatott ő, hogy az a szomorúság valódi volt. Hanna Baldernek szemmel láthatólag nem egyszerű sors jutott, a legutóbbi huszonnégy óra pedig minden kétséget kizáróan embertpróbáló lehet a számára. Erika reggel óta indítványozta, hogy közöljék Hannával, mi történt, és vigyék őt Augusthoz. Úgy érezte, ebben a helyzetben egy gyereknek az anyjára van szüksége.

De Lisbethnek, aki akkor még hajlandó volt velük kommunikálni, nem tetszett az ötlet. Még mindig nem tudták, ki lehetett a kiszivárogtató, és azt sem zárhatták ki, hogy az illető az anya

környezetéből került ki, na meg Lasse Westmanéból, akiben egyikük sem bízott meg, s aki feltehetőleg bezárkózott a lakásukba, és ki se mozdul, hogy ne kelljen találkoznia az újságírókkal. Reménytelen helyzet volt ez. Erikának még azért is imádkoznia kellett, hogy sikerüljön kellő mélységekben és magasságokban ábrázolniuk a történetet, mielőtt akár a Millennium, akár bárki más rosszul járna.

De Mikael képességeiben legalább nem kételkedett, legalábbis addig, amíg a férfi ilyen elszántnak látszott. Ráadásul ott van még Andrei Zander is segítségül. Erika kedvelte Andreit. Olyan helyes az a srác, hogy sokan melegnek nézik. Nem is olyan rég Erika és Greger meghívták magukhoz vacsorára Saltsjöbadenbe. Andrei elmesélte nekik élete történetét, ami csak fokozta Erika szimpátiáját.

Andrei tizenegy évesen veszítette el a szüleit egy szarajevói bombatámadásban. Stockholm mellé került, egy Tenstában lakó nagynénihez, aki nemcsak Andrei intellektuális érdeklődésével nem tudott mit kezdeni, de még azt sem fogta fel, mekkora bánatot cipel magában a fiú. Bár Andrei nem volt jelen a szülei halálakor, a poszttraumatikus stressz testi tüneteit produkálta. A mai napig képtelen elviselni az erős zajokat és a hirtelen mozdulatokat. Ki nem állhatja az éttermekben vagy más nyilvános helyeken magányosan hagyott táskák látványát, és olyan szenvedélyesen gyűlöli a háborút és az erőszakot, hogy Erika ilyet még sosem látott.

Gyermekkorában a saját világába menekült. Mindent megtanult a számítógépekről, és alámerült a fantasy-irodalomba. Verseket, életrajzokat olvasott, imádta Sylvia Plath, Borges és Tolkien műveit, és arról álmodozott, hogy író lesz, aki szívszaggatóan szerelmes és tragikus regényeket fog írni. Javíthatatlan romantikus volt, aki szenvedélyesen próbált gyógyírt keresni sebeire, és a legkevésbé sem érdekelte, mi történik odakint a nagyvilágban. Késő kamaszkorában egyszer elkeveredett Mikael Blomkvist egyik nyilvános előadására, amit a Stockholmi Újságírói Főiskolán tartott, és ami megváltoztatta az életét.

Arra a pátoszra, amely Mikaelből áradt, felkapta a fejét. Hirtelen meglátta az őt körülvevő világot, az igazságtalanságoktól és szélhámosságoktól hemzsegő világot, amely teljességgel képtelen a „másik” elviselésére, nemhogy befogadására. Így a könnyfakasztó regények megírása helyett elkezdett arról álmodozni, hogy inkább társadalomkritikai tudósításokat írjon. Nem sokkal ezután be is kopogtatott a Millenniumhoz azzal, hogy bármilyen munkát hajlandó elvállalni, kávét főz, korrektúrát olvas vagy elintézi a házon kívüli ügyeket, mindegy, csak velük dolgozhasson, és a szerkesztőség tagjai közé tartozhasson. Erika, aki már a kezdetek kezdetén meglátta a fiú szemében azt a bizonyos szikrát, megengedte neki, hogy apróbb munkákat elvégezzen, mint amilyen a jegyzetelés, a kutatás és a rövid életrajzok megírása. De mindenekelőtt azt tanácsolta neki, hogy tanuljon, és Andrei pontosan ezt tette – ugyanazzal az elszántsággal, mint bármit, amibe csak belefogott. Politológiát, tömegkommunikációt, gazdaságtant, béke- és konfliktuskutatást tanult, közben beugrott a Millenniumhoz helyettesíteni. Olyan kaliberű oknyomozó újságíró szeretett volna lenni, mint Mikael.

De a szakma többi nagyágyújával ellentétben egy nagy hátránnyal bírt: nem volt valami vagány pasi. Megmaradt romantikus alkatnak. Örökké a nagy szerelemről ábrándozott, és Erika is, Mikael is számtalan órát töltött Andrei csalódásairól szóló beszámolóinak meghallgatásával.

A nők vonzódtak Andreihez, de általában faképnél is hagyták. Túl kétségbeesetten vágyott a kapcsolatra, és sokakat elijesztett érzelmeinek hevessége is. Könnyelműen kitárulkozva beszélt hibáiról és hiányosságairól, túlságosan nyitottnak és azonnal kiismerhetőnek mutatkozott. Mikael szerint egyszerűen „túl jó” volt.

Erika szerint Andrei próbálta levetkőzni ezt az ifjúkori sebezhetőséget, legalábbis újságírói fejlődéséből ezt látta. Azt a görcsös erőlködést, amellyel az érzelmekre próbált hatni írásaiban, felváltotta egy hatékony tárgyilagosság. Erika biztosra vette, hogy Andrei teljes erőbedobással dolgozik, amióta Mikael feladatot osztott rá a Balder-sztoriban.

A terv szerint Mikael írja a történet érdemi részét, Andrei pedig segít neki a kutatásban, ír néhány magyarázó cikket, és megírja Balder életrajzát. Erika ezt ígéretes lehetőségnek tartotta. Amikor leparkolt autójával a Hökens gatán, és belépett a szerkesztőségbe, Mikaelt és Andreit pontosan úgy találta, ahogy számított rá: elmélyülten összpontosítva a feladatukra.

Mikael olykor motyogott valamit magában. Erika nemcsak a megszokott céltudatosságot látta rajta, hanem a gyötrelmeket is, amin egyáltalán nem csodálkozott. Mikaelnek szörnyű éjszakája lehetett. A média támadásba lendült ellene, a rendőrség pedig kihallgatta, ráadásul pontosan azt kellett tennie, amivel megvádolták: eltitkolni az igazságot, amit egyáltalán nem szeretett.

Mikael Blomkvist törvénytisztelő ember volt, bizonyos értelemben egy mintapolgár. Ám ha valaki rá tudta venni, hogy lépje át a törvényesség határait, az csak és kizárólag Lisbeth Salander volt. Mikael inkább elkövetett volna bármilyen gyalázatot, csak ne kelljen őt elárulnia, ezért amikor a rendőrségen ült, ezt mondta: „A forrás névtelen kívánt maradni”. Nem csoda, ha ez aggasztotta őt, ahogyan a körülmények is nyomasztották… Mindenekelőtt a saját sztorijára kellett koncentrálnia, de Erikához hasonlóan ő is jobban aggódott Lisbeth és a kisfiú épségéért, mint a saját helyzetük miatt. Erika egy darabig figyelte Mikaelt, majd odalépett hozzá, és megkérdezte:

– Hogy boldogulsz?
– Mi? Ja… rendben megy minden. És mi a helyzet a házban?
– Megvetettem az ágyakat, és bepakoltam a hűtőszekrényt.
– Szuper. A szomszédok nem vettek észre?
– Egy árva lelket sem láttam.
– Vajon miért nincsenek még ott? – aggodalmaskodott Mikael.
– Fogalmam sincs, de betegre aggódom magam.
– Reméljük, hogy Lisbeth lakásán pihennek.
– Úgy legyen. Amúgy mit sikerült kiderítened?
– Hát ezt is, azt is.
– Jól hangzik.
– De…
– Igen?
– Csak annyi, hogy…
– Micsoda?
– Olyan érzésem van, mintha visszarepülnék az időben, vagy olyan helyekhez közelítenék,

ahol korábban már jártam.

– Hát ez alaposabb magyarázatot kíván – felelte a nő.

– Majd…

Mikael egy pillantást vetett a számítógép képernyőjére.

– De most tovább kell kutatnom. Később majd beszélünk – tette hozzá. Erika magukra hagyta őket, és hazafelé készülődött, jóllehet, bármely pillanatban készen állt a bevetésre.

20. FEJEZET

November 23.

Nyugodtan telt az éjszaka, már-már riasztóan nyugodtan. Reggel nyolc órakor Jan Bublanski töprengve állt csapata előtt a tárgyalóteremben. Miután Hans Fastét kirúgta, úgy érezte, nyugodtan beszélhet. Legalábbis biztonságosabbnak érezte az információt idebent, személyesen a kollégái előtt, mint a számítógépek vagy a mobiltelefonok közvetítésével.

– Ugye tisztában vagytok a helyzet komolyságával? – kérdezte bevezetésképp. – Titkos információk szivárogtak ki, aminek következtében egy ember meghalt, egy kisfiú pedig életveszélyben van. A megfeszített munka ellenére még mindig nem tudjuk, hogyan történhetett mindez. Az áruló közülünk éppúgy kikerülhetett, mint a Titkosszolgálattól, vagy az Oden gyermekrendelőből, esetleg Edelman professzor környezetéből, vagy épp az anya és élettársa, Lasse Westman ismerősei közül. Semmit sem tudhatunk bizonyosan, ezért rettentő óvatosnak kell lennünk, még egy kis egészséges paranoia sem árt.

– Az is lehet, hogy meghekkelték a számítógépeinket, vagy lehallgatták a hívásainkat. A jelek szerint olyan bűnözőkkel van dolgunk, akik egész más szinten járatosak a modern technikában, mint mi – tette hozzá Sonja Modig.

– Pontosan, és emiatt a helyzet kétszer olyan aggasztó – folytatta Bublanski. – Minden tekintetben óvatosnak kell lennünk. Semmi fontos információt nem közölhetünk telefonon, akármennyire is dicsőítik a feletteseink az új mobilrendszerünket.

– Azért dicsőítik, mert jó drága volt – vetette közbe Jerker Holmberg.

– Talán nekünk is el kellene gondolkodnunk a saját szerepünkön – vette vissza a szót Bublanski. – Beszéltem egy ifjú, tehetséges elemzővel a Titkosszolgálattól, Gabriella Granéval, már ha ismerős nektek ez a név. A beszélgetés során kifejtette a véleményét arról, miszerint nekünk, rendőröknek, milyen összetett és kényes ügy lehet a „hűség” kérdése és az annak való megfelelés. Hisz egyidejűleg több irányba is hűnek kell lennünk, nem igaz? Nyilvánvaló, hogy a törvényeket hűen be kell tartanunk és tartatnunk. A lakosság irányában megintcsak hűséggel tartozunk, ugyanígy a kollégáink felé is, a feletteseinkről nem is beszélve. Továbbá hűségesnek kell maradnunk minden körülmények között önmagunkhoz és a munkánkhoz is. Mint azt valamennyien tudjátok, ezek az érdekek olykor összeütközésbe kerülnek egymással. Néha, amikor az ember az egyik kollégáját védi, vét a lakosság elleni hűség tekintetében, máskor pedig, amikor felsőbb utasításra cselekszik, mint Hans Faste, ellenünk, a saját kollégái ellen vét. De a továbbiakban, és ezt a legkomolyabban mondom, kizárólag egyfajta hűséget fogadok el a jelenlevők részéről: a nyomozás iránti hűséget. El kell kapnunk a tetteseket, és

gondoskodni arról, hogy több áldozat ne legyen. Egyetértünk? Nem számít, ha maga a miniszterelnök vagy a CIA elnöke is telefonál ide, és a honvédelemről vagy bármiféle karrierlehetőségről kezd el papolni, ti egy kukkot sem szóltok, világos?

– Világos! – felelték egybehangzóan a többiek.

– Remek! Mindannyiótok számára ismert tény, hogy Lisbeth Salander volt a sveavägeni megmentő, s mi aktívan dolgozunk azon, hogy megtaláljuk őt – folytatta Jan Bublanski.

– Ezért muszáj közölnünk a nevét a médiával! – kiabálta be felindultan Curt Svensson. – Szükségünk van a lakosság segítségére.

– Ebben a kérdésben nem egyezik a véleményünk, ezért újra kívánom tárgyalni a dolgot. Először is, ugye szükségtelen hangsúlyoznom, hogy Salanderrel korábban a rendőrség is és a média is csúnyán elbánt?

– Ennek most nincs jelentősége – vágta rá Curt Svensson.

– Nem zárható ki, hogy többen felismerték őt a Sveavägenen közlekedők közül, és a neve bármelyik pillanatban nyilvánosságra kerülhet. Akkor pedig a kérdés nem kérdés többé. De addig is szeretnék mindenkit emlékeztetni rá, hogy Lisbeth Salander megmentette a gyerek életét, és ezzel minden tiszteletünket kiérdemli.

– Kétségtelenül – kapott a szavain Curt Svensson. – Azt követően viszont gyakorlatilag elrabolta őt.

– Az információink arra utalnak, hogy az élete árán próbálta megmenteni Augustot – vetette közbe Sonja Modig. – Aki ismeri Lisbeth Salander élettörténetét, az tudja, szélsőségesen rossz tapasztalatai voltak a hatóságokkal. A különféle állami intézmények „gyámkodásának” köszönhetően súlyos visszaéléseket és bántalmazásokat kellett elszenvednie már gyermekkorától kezdve. Ami pedig a jelen ügyet illeti: hozzánk hasonlóan ő is arra gyanakszik, hogy a rendőrség köreiben áruló tevékenykedik, ezért önként nem fog velünk kapcsolatba lépni. Erre mérget vehetünk.

– Ez még kevésbé tartozik a tárgyhoz – erősködött Curt Svensson.

– Ebben többé-kevésbé igazad van – hagyta rá Sonja. – Jan és én egyetértünk veled abban, hogy az adott szituációban a legfontosabb dolgunk eldönteni, nyilvánosságra hozzuk-e a nevét vagy sem. De a gyerek biztonsága mindennél előbbre való, e tekintetben pedig sok bizonytalanság.

– Megértem a gondolatmenetedet – felelte Jerker Holmberg halkan, elgondolkodva, s mindenki azonnal rá figyelt. – Ha az emberek elkezdenek Salanderre vadászni, a fiú is az érdeklődés középpontjába kerül. Mégis fel kell tennünk magunknak a kérdést: mi a helyes? Ugyanakkor ki kell emelnem, ha van is köztünk egy besúgó, az sem menti fel Lisbeth Salandert August Balder rejtegetése alól. A gyerek a nyomozás fontos láncszeme, és akár spicli van a csapatban, akár nincs, mi biztosan hatékonyabban meg tudunk védeni egy gyereket, mint egy érzelmileg sérült fiatal nő.

– Persze, magától értetődik – mormogta Bublanski.

– Pontosan – folytatta Jerker. – És ha nem is egy hagyományos értelemben vett gyerekrablásról van szó, és ha a legjobb szándékok vezérlik is a nőt, a gyerek attól még komoly sérüléseket szenvedhet el. Pszichológiai szempontból különösen ártalmas lehet rá nézve, ha a

történtek után még bujkálnia is kell.

– Igaz, igaz – helyeselt Bublanski. – De a kérdés mégiscsak az: hogyan kezeljük az információt?

– Ebben egyetértek Curttal, ami azt illeti. Azonnal nyilvánosságra kell hoznunk a nő nevét és a fényképét. Ez felbecsülhetetlen segítséget jelenthet a számunkra – folytatta Jerker.

– Bizonyára így van – felelte Bublanski. – De felbecsülhetetlen segítséget jelenthet a gyilkosnak is. Abból kell kiindulnunk, hogy a tettesek nem adták fel, mindenáron meg akarják találni a fiút, sőt! Nem csupán megtalálni akarják! És mivel semmit sem tudunk a fiú és Salander közti kapcsolatról, azt sem tudhatjuk, hogy pusztán a nő neve miféle információt szolgáltathat nekik. Egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy ha ezeket az információkat a média rendelkezésére bocsátjuk, azzal erősítjük a gyerek biztonságát.

– De ennek az ellenkezőjéről sem lehetünk meggyőződve – vitatkozott Jerker Holmberg . – Túl sok részlet hiányzik még ahhoz, hogy efféle következtetéseket levonhassunk. Például azzal sem vagyunk tisztában, vajon Salander valaki megbízásából cselekedett-e, és vannak-e más tervei is a gyerekkel, mint az, hogy megvédje?

– És vajon honnan tudhatta, hogy a gyerek és Torkel Lindén épp akkor fognak kilépni a kapun? – erősködött tovább Curt Svensson.

– Talán véletlenül épp arra járt.

– Hát ez nem hangzik túl meggyőzően.

– A valóság olykor meglehetősen valószerűtlen – magyarázta Bublanski. – Épp ez teszi különössé. De a körülményekre való tekintettel nekem sem úgy tűnik, mintha véletlenül került volna oda.

– Ahogyan az sem véletlen, hogy Mikael Blomkvist is előre tudott arról, ami készülőben van – szólalt meg Amanda Flod is.

– Továbbá az sem, hogy Blomkvist és Salander között valamilyen kapcsolat áll fenn – tette hozzá Jerker Holmberg.

– Való igaz.

– Mikael Blomkvist tudta, hogy a gyerek az Oden Gyermek- és Ifjúsági Rendelőben van, ugye?

– Igen, az anya, Hanna Balder árulta el neki – közölte Bublanski. – Épp az imént folytattam vele egy hosszabb beszélgetést. Gondolhatjátok, hogy nem érzi túl jól magát. De honnan lehetett Blomkvistnek tudomása arról, hogy Torkel Lindént a kisfiúval kicsalták az utcára?

– Hozzáférhetett az Oden számítógépeihez? – tudakolta Amanda Flod elgondolkodva.

– Elképzelhetetlennek tartom, hogy Mikael Blomkvist hekkeléssel foglalkozna – válaszolta Sonja Modig.

– Na és mi a helyzet Salanderrel? – érdeklődött Holmberg. – Tulajdonképpen mit tudunk róla? Elég vaskos aktája van, az bizonyos, de legutóbb, amikor a látókörünkbe került, mégis minden tekintetben meglepetést okozott. Talán a látszat ezúttal is csal.

– Pontosan – hagyta jóvá Curt Svensson. – Túl sok itt a kérdőjel.

– Másunk sincs, mint kérdőjelek. Épp ezért kell a törvénykönyv szerint eljárnunk – hangsúlyozta Jerker Holmberg.

– Nem tudtam, hogy a törvénykönyvben mindez benne van – élcelődött Bublanski, pedig ő maga sem élvezte a helyzetet.

– Csupán arra utaltam, hogy ne tekintsük ezt másnak, mint ami: gyerekrablásnak. Lassan egy teljes napja már, hogy eltűntek a szemünk elől, és nem is hallottunk felőlük semmit. Salander nevét és fotóját leközöljük, azután alaposan mérlegelünk minden beérkező tippet – jelentette ki határozottan Jerker Holmberg, hogy a többieket is meggyőzze. Bublanski behunyta a szemét, és arra gondolt, mennyire szereti ezt a csapatot.

Úgy érezte, velük jobban összetartozik, mint a szüleivel vagy a testvéreivel. Most mégis kénytelen ellentmondani kollégáinak.

– Minden rendelkezésünkre álló eszközzel megpróbáljuk előkeríteni őket, de a nő nevét és fotóját ne hozzuk nyilvánosságra. Ez csak felkorbácsolná az indulatokat, és nem akarom, hogy az elkövetők kezére játsszunk.

– Ráadásul bűntudatod van – tette hozzá Jerker ridegen.

– Igen, nagyon is bűntudatom van – felelte Jan Bublanski, és ismét a rabbijára gondolt.

Mikael Blomkvist annyira aggódott a gyerekért és Lisbethért, hogy képtelen volt aludni. Újra meg újra próbálta elérni a nőt a Redphone-alkalmazáson keresztül, de nem jelentkezett. Az előző nap délutánja óta nem hallott róla. Most pedig bent ült a szerkesztőségben, és próbált a munkájába menekülni, és rájönni, hogy hol hibázott. Egy ideje ugyanis az az érzés motoszkált benne, hogy valami alapvető dolgot nem vett észre, valami olyasmit, ami más megvilágításba helyezné a történteket. De az is lehet, hogy csak magát áltatta. Talán csak szerette volna, ha valami komolyabb ok állna a háttérben. Lisbeth utoljára ezt írta neki a titkos levelezőrendszerben:

„Blomkvist, Jurij Bogdanovnak nézz utána. Ő adta el Balder találmányát Eckerwaldnak a Solifonnál.”

Talált néhány Bogdanovról készült fotót a neten. Hajszálcsíkos öltönyben feszített, de akármilyen jól is állt rajta, Mikael úgy érezte, az efféle viselet nem neki való. Mintha útközben lopta volna valahol, amíg a fotózásra tartott. Bogdanovnak hosszú, fürtös haja volt, sebhelyes bőre, sötét karikák a szeme körül, és ügyetlen, házi készítésű tetoválás sejlett fel az ingujja alól. Sötét tekintete szinte áthatolt az emberen. Magasnak tűnt, ennek ellenére nem lehetett több hatvan kilósnál.

Úgy nézett ki, mint egy visszaeső bűnöző. A mozdulatai alapján Mikael hasonlóságot vélt felismerni Balder házának kültéri kamerái által készített felvételekkel. Ugyanolyan szakadt, csöves benyomást keltett, és abban a pár interjúban, amelyeket berlini üzletemberként adott, utalt is rá, hogy gyakorlatilag hajléktalanként született.

– Arra ítéltettem, hogy elveszett ember legyek, és egy nap holtan találjanak rám valamelyik sikátorban, tűvel a karomban. De kimásztam a fertőből. Intelligens emberré küzdöttem fel magam, és elszánt harcossá – nyilatkozta hencegve.

Ami azt illeti, végignézve az életén ez alighanem így történt, talán attól az apróságtól eltekintve, hogy nem egészen önerejéből emelkedett fel. Bizonyos jelek arra utaltak, hogy befolyásos emberek fantáziát láttak benne, és egyengették az útját. Egy német műszaki folyóirat lapjain a Horst Hitelintézet egyik biztonsági főnöke azt nyilatkozta róla: „Bogdanov a

szemével varázsol. Úgy észreveszi a biztonsági berendezések sebezhető pontjait, ahogy senki más. Ő egy zseni.”

Bogdanov minden jel szerint sztárhacker volt, bár a hivatalos verzió szerint csak White Hat hackerként, a jó és törvényes oldalon dolgozott, és sok pénzért segített a cégeknek hibát találni az IT-rendszerük biztonságában. Természetesen a saját cégében, az Outcast Security-nél semmi sem tűnt gyanúsnak, és a leghalványabb gyanút sem ébresztette az emberben, miszerint csak álca lenne. A vezetőségi tagok valamennyien elhivatott személyek voltak, akik jó képzést kaptak, és nem volt priuszuk. De Mikael nem érte be ennyivel. Andreijel együtt átvizsgáltak mindenkit, akinek bármi köze lehetett a céghez, minden üzlettársat egymás után, s ekkor kiderült, hogy egy Orlov nevű férfi egy ideig póttagként szerepelt a vezetőségben. Ez már az első vizsgálódás alkalmával is furcsának tűnt. Vlagyimir Orlov nem információtechnológiával foglalkozott, hanem építőipari kiskereskedő volt, továbbá egykor a Krím-félsziget ígéretes nehézsúlyú bokszolója, aki a neten talált fotók tanúsága szerint elég züllött és brutális küllemű volt. Nem tűnt olyasvalakinek, akit a fiatal lányok szívesen meghívnának magukhoz egy csésze teára.

Meg nem erősített információk szerint súlyos testi sértésért és üzletszerű kéjelgés elősegítéséért volt már büntetve. Kétszer nősült, mindkét felesége meghalt, de a halál okát Mikaelnek nem sikerült kiderítenie. Az azonban igazán érdekesnek tűnt, hogy a férfi szintén póttagként szerepelt a jelentéktelen, és már régen felszámolt Bodin Bygg & Export nevű cégnél, amely építőanyagok eladásával foglalkozott.

A cég tulajdonosa Karl Axel Bodin volt, más néven Alexander Zalachenko, s ez a név rossz emlékeket idézett fel Mikaelben. Emlékeztette egykori nagy címlapsztorijára is, amikor leleplezte, hogy Zalachenko Lisbeth apja, aki megölte a lány anyját, Lisbeth életét pedig tönkretette. Ő volt a lányt üldöző sötét árnyék, a gonosz, Lisbeth minden bosszúvágyának okozója.

Vajon véletlenül bukkant fel a neve? Ha valaki, hát Mikael aztán jól tudta: ha az ember bármelyik sztoriban elég mélyre ás, a legkülönbözőbb összefüggésekre bukkanhat. Az élet olykor képtelennek tűnő jelenségeket produkál. Hát igen… Lisbeth Salanderrel kapcsolatban Mikael nem hitt a véletlenekben.

Ha a lány képes volt eltörni annak a sebésznek az ujjait, és elszántan dolgozik a mesterségesintelligencia-kutatás eredményeinek lopási ügyén, akkor nem csupán arról van szó, hogy alaposan átgondolta, mit tesz. Biztos, hogy valami nyomós oka van rá. Lisbeth nem tűr semmilyen igazságtalanságot vagy bántalmazást – nekilát igazságot tenni. Lehet, hogy azért avatkozott bele ebbe az ügybe, mert mindez összefüggésben áll a múltjával? Hát, nincs kizárva.

Mikael felnézett a számítógépéből Andreire. A férfi bólintott. Odakintről, a folyosóról enyhe ételszag terjengett befelé. A Götgatanról valami dübörgő rockzene hallatszott be. A vihar véget ért, de még mindig sötét és zavaros volt az égbolt. Mikael felvette Lisbethtel a titkos kapcsolatot a számítógépén. Ez már amolyan új szokás lett közöttük, de nem is számított igazán válaszra. Ám amikor elolvasta az üzenetet, felragyogott, sőt, halk örömujjongásban tört ki.

Az üzenetben ez állt:

Jól van, na. Hamarosan indulunk a rejtekhelyre.

Azonnal válaszolt:

Fantasztikus hír! Vezess óvatosan!

Majd nem bírta megállni, hogy még hozzá ne tegye:

„Lisbeth, kire vadászunk tulajdonképpen?”

A lány erre is felelt:

„Hamarosan magadtól is rájössz, észkombájn!”

Ha nem is jól, mindenesetre jobban érezte magát Lisbeth, de még mindig eszméletlenül rossz formában volt. Az előző nap felét időben és térben lebegve töltötte, alig tudott tájékozódni, és komoly erőfeszítésébe került, hogy felkeljen, és enni-inni adjon Augustnak, valamint ellássa őt papírral és írószerekkel, hogy a fiú lerajzolhassa a gyilkost. De most, amikor közelebb ment hozzá, látta, hogy még mindig nem rajzolt semmit.

Pedig az előtte álló dohányzóasztalon mindenütt papírlapok hevertek szerteszét. De nem rajzokat látott rajtuk, hanem mindenféle irkafirkát, és inkább szórakozottan, mintsem kíváncsian nézte meg Lisbeth, mik is azok. Számok voltak, végtelen hosszú számsorozatok. Először nem is értette, aztán egyre jobban kezdte érdekelni a dolog, végül füttyentett egyet.

– A francba – suttogta maga elé.

Épp néhány szédítően óriási számot bámult, amelyek semmi különöset nem mondtak neki, mégis, a számjegyek kombinációja valahonnan ismerős mintázatot alkotott. Mikor továbblapozva találkozott a következő egyszerű számsorozattal, 641, 647, 653 és 659, már kétsége sem lehetett afelől, hogy ezek az angolul „sexy prime quadruplets”-nek nevezett számok, azaz négy olyan prímszám, amelyek között a különbség 6.

Ikerprímeket is talált közöttük, valamint a prímszámok minden elképzelhető kombinációját, és képtelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Király – állapította meg. – Ügyes vagy.

De August nem felelt, és nem nézett fel rá. Csak térdelt tovább a dohányzóasztal előtt, mintha más vágya nem is lett volna, mint hogy folytathassa a számok írását. Lisbethnek ekkor eszébe jutott, hogy olvasott valamit a savant-szindróma és a prímszámok összefüggéséről. De azután nem gondolt rá többet. Túlságosan rossz állapotban volt ahhoz, hogy értelmes gondolatokat csikarjon ki magából, inkább bement a fürdőszobába, és bevett még két Vibramycin tablettát, amit már évek óta tartott otthon.

A lövés óta antibiotikummal kezelte magát. Elrakta a pisztolyát és a laptopját, egy pár váltóruhát, és szólt a fiúnak, hogy álljon fel. Nem akart. Görcsösen szorította a ceruzáját, és Lisbeth egy percig teljesen tehetetlenül állt előtte. Majd szigorúan ráparancsolt:

– Állj már fel! – mire a fiú engedelmeskedett, ő pedig a biztonság kedvéért a fejére tett egy parókát és egy sötét napszemüveget.

Ezután felvették a kabátjukat, és lementek a lifttel a garázsba, majd a lány BMW-jével elindultak Ingarö felé. A jobb kezével fogta a volánt, mert a bal vállát szorosan bekötözte, de így is fájt. Akárcsak a mellkasa felső része. Még mindig lázas volt, és párszor meg kellett állnia

az út szélén, hogy kicsit pihenhessen. Végre megérkeztek a Stora Barnvik kikötőbe, Ingarőre, és az útmutatást követve felmentek a hosszú falépcsőn az emelkedő tetejére. Amikor beléptek a házba, Lisbeth kimerülten rogyott az ágyra, a hatalmas konyha melletti szobában. Reszketett.

Mégis hamarosan felkelt, leült a laptopja elé, a kerek konyhaasztalhoz, mélyeket lélegzett, és újra megpróbálta feltörni az NSA szerveréről letöltött fájlt. Persze ezúttal sem járt sikerrel. Még a közelében sem járt a megoldásnak. August ott ült mellette, és meredten bámulta a papírlapok és írószerek tornyát, amelyeket Erika Berger halmozott fel neki. De most nem érzett kedvet a prímsorozatok írásához, még kevésbé ahhoz, hogy lerajzolja a gyilkost. Talán túlságosan sokkolták a történtek.

A férfi, aki Jan Holtsernek neveztette magát, az Arlanda Repülőtér Clarion Hoteljében ült, és a lányával, Olgával beszélt telefonon. Ahogy számított rá, Olga nem hitt neki.

– Félsz tőlem? – tudakolta a lánya. – Félsz, hogy sarokba szorítalak?

– Nem, tényleg nem – próbálkozott az apja. – De muszáj volt…

Nehezére esett megfelelő szavakat találni. Tudta, hogy Olga rájött, valami rejtegetnivalója van, így aztán az eredetileg tervezettnél hamarabb befejezte a beszélgetést. A szállodai szobában ott ült mellette Jurij, és káromkodott. Már vagy ezredszer nézte végig Frans Balder számítógépét, de „szart” sem talált rajta, ahogy ő mondta. „Egy kurva szót se!”

– Tehát meglovasítottam egy számítógépet, amin nincs semmi – állapította meg Jan Holtser.

– Ez a helyzet.

– Akkor meg mire használta a professzor?

– Nyilván valami egészen különleges dologra. Látok egy óriásfájlt, amely valószínűleg összeköttetésben állt más számítógépekkel is, amit nemrég töröltek. De bárhogy is próbálom, nem tudom helyreállítani. Ez a pali értette a dolgát.

– Reménytelen – sóhajtott Jan Holtser.

– Kibaszottul az – helyeselt Jurij.

– Na és a telefonja? A Blackphone?

– Néhány olyan beszélgetést folytatott rajta, amelyeket nem sikerült lenyomoznom, feltehetőleg a svéd Titkosszolgálattal vagy az FRA-val. De van valami, ami ennél jobban aggaszt.

– Éspedig?

– Egy hosszú beszélgetés, amit pont azelőtt folytatott, mielőtt te beviharzottál a házba. A Mesterséges Intelligencia Kutatócsoporttal beszélt.

– És mi ebben az aggasztó?

– Természetesen az időpont. Az az érzésem, ez valami segélykérő hívás lehetett. De maga a MIKI is nyugtalanító. Ez a szervezet meg akarja előzni, sőt, akadályozni, hogy a jövő intelligens számítógépei veszélyt jelentsenek az emberiség számára, és… nem tudom, ez valahogy zavar. Mintha Balder megosztotta volna velük a kutatása eredményeit, vagy…

– Vagy?

– Vagy alaposan bemártott minket. Elmondott nekik mindent, amiről tudomása volt.

– Az gáz lenne.

Jurij bólintott, Jan Holtser pedig magában szitkozódott. Semmi nem úgy történt, ahogy várták, márpedig egyikük sem volt hozzászokva a kudarc élményéhez. Most azonban kétszer is hibáztak, zsinórban, és mindezt egy gyerek, ráadásul egy fogyatékos gyerek miatt. Ez már önmagában is elég kínosnak tűnt. De nem ez volt a legrosszabb.

Hanem az, hogy Kira épp feléjük tartott, meglehetősen feldúlt lelkiállapotban, amihez szintén nem szoktak hozzá. Sőt, általában lenyűgözte őket a nő hűvös eleganciája, ami a legyőzhetetlenség érzését sugallta nekik. Kira ezúttal viszont dühöngött, képtelen volt uralkodni magán. Azt üvöltötte, hogy mindketten hasznavehetetlen, szerencsétlen idióták. És ami az egészben számukra a legérthetetlenebb volt, az az, hogy még csak nem is a hibázás miatt tette mindezt, és nem is a lövés miatt, amelyről nem tudták, vajon eltalálta-e a fiút vagy sem. Nem. Hanem a nő miatt, aki a semmiből bukkant elő, hogy megmentse August Baldert. Őmiatta veszítette el Kira a józan eszét.

Amikor Jan személyleírást adott neki a nőről – már amennyit látott belőle –, Kirából valósággal záporoztak a kérdések. Miután megkapta – a helyes vagy helytelen, attól függ, honnan nézzük – válaszokat, őrjöngeni kezdett. Visítozott, veszekedett, hogy miért nem végzett a nővel is, hogy mennyire jellemző ez rájuk, és milyen reménytelen eset mindkettő. Sem Jan, sem Jurij nem értette heves reakcióját. Egyikük sem hallotta még őt így kikelni magából.

Bár, ami azt illeti, nem sok mindent tudtak róla. Jan sosem felejtette el, amikor a koppenhágai D'Angleterre Hotelban, a franciaágyban fekve pezsgőztek, miután egy kis lazítás során már három vagy négy menetet lezavartak. Mint oly gyakran, akkor is szóba került köztük a harc és a gyilkolás. Jan végigsimított a nő hátán és a karjain, amikor észrevett egy háromfelé ágazó sebhelyet a nő csuklóján.

– Ezt meg hogy szerezted, drágám? – tudakolta, de csak egy megsemmisítő, gyűlöletes pillantást kapott válaszul.

Soha többé nem feküdt le vele a nő. Jan úgy érezte, ez a büntetés, amiért kérdezősködött. Kira gondoskodott róluk, és bőségesen ellátta őket pénzzel. De sem neki, sem Jurijnak, sem senki másnak a köreikből nem volt szabad a múltját firtatnia. Ez volt az egyik íratlan szabályuk, és fel sem merült a gondolat egyikükben sem, hogy megtegyék. Kira jóban-rosszban mellettük állt, leginkább a jóban, érzésük szerint, cserébe kénytelenek voltak alkalmazkodni a szeszélyeihez. Örökös bizonytalanságban éltek, vajon épp gyengéden vagy ridegen fog bánni velük, esetleg megleckézteti őket, és hirtelen lekever nekik egy oktató célzatú, csattanós pofont.

Jurij összecsukta a laptopot, és kortyolt egyet az italából. Mindketten megpróbálták annyira visszafogni az alkoholfogyasztásukat, amennyire csak tudták, nehogy Kira ezt is ellenük fordítsa. De reménytelennek tűnt. Ennyi frusztráció és adrenalin-dózis után muszáj volt inniuk. Jan idegesen babrált a telefonjával.

– Olga nem hitt neked? – tudakolta Jurij.

– Egy szót sem, és hamarosan egy gyerek által készített rajzot fog látni rólam minden újság címlapján.

– Én nem nagyon hiszek ebben a rajzban. Úgy érzem, a rendőrség túlzott reményeket fűz hozzá.

– Akkor feleslegesen próbálunk megölni egy gyereket.
– Hát, nem lepne meg, ha így lenne. Kirának nem kellene még itt lennie?
– Bármelyik pillanatban megérkezhet.
– Szerinted ki volt az?
– Kicsoda?
– Az a csaj, aki a semmiből bukkant elő.
– Dunsztom sincs – felelte Jan. – És abban sem vagyok biztos, hogy Kira tudja. Inkább úgy tűnik, mintha aggasztaná valami.
– Azt hiszem, a nővel is végeznünk kell majd.
– Én meg attól tartok, ennél jóval többet kell tennünk.

August nyilvánvalóan nem érezte jól magát. Látszott rajta. A nyakán vörös foltok ütköztek ki, és ökölbe szorult a keze. Lisbeth ott ült mellette, a kerek étkezőasztalnál, Ingarö szigetén, és az RSA-rejtjelezéssel bíbelődött, közben pedig attól tartott, hogy a fiú valami rohamot kap. De mindössze annyi történt, hogy August a kezébe vett egy zsírkrétát. Egy fekete színűt.

Ebben a pillanatban viharos széllökés rázta meg az előttük álló ablakokat, mire August elbizonytalanodott, és előre-hátra húzogatta bal kezét az asztalon. De azután mégis rajzolni kezdett: egy vonalat ide, egyet oda, meg apró köröket, amiket Lisbeth gomboknak nézett, azután egy kezet, egy emberi áll részleteit, egy kigombolt nyakú inget. Egyre jobban belejött, és a fiú hátában és a vállaiban észlelhető merevség mindinkább enyhült. Mintha egy seb szakadt volna fel benne, amely gyógyulni kezdett. Nem mintha ettől kiegyensúlyozottabbnak látszott volna.

Szeme elgyötörten csillogott, teste időről időre megrázkódott. De valami mégiscsak kétségtelenül enyhülni látszott benne. Egy másik zsírkrétát vett a kezébe, és egy padlót rajzolt, tölgyfa-árnyalatút, arra pedig egy csomó kirakósjáték-darabkát, amelyek összerakva alighanem egy éjszakai fényben tündöklő várost ábrázolnak majd. Már most megállapítható volt, hogy ha elkészül, nem lesz valami kedves rajz.

A kéz és a kigombolt ing a jelek szerint egy erőteljes testfelépítésű férfihoz tartozott, akinek kerek pocakja kidudorodott. A férfi olyan görnyedten állt, mint egy kampósbot, és egy apró, földön fekvő embert ütött. Olyasvalakit, aki nem szerepelt a pillanatképen, azon egyszerű oknál fogva, hogy ő volt a bántalmazás elszenvedője és az események szemlélője is egy személyben. Igen kellemetlen alkotás volt, semmi kétség.

Ám úgy tűnt, az egésznek semmi köze a gyilkossághoz, még akkor sem, ha a rajz egy gonosztevőt ábrázolt. A kép középpontjából egy verítékezve őrjöngő arc bukkant elő, s az arc minden fancsali, gondterhelt ráncát pontosan ábrázolta a fiú. Lisbeth felismerte, pedig nem mondhatni, hogy sokat nézte volna a tévét, vagy gyakran járt volna moziba.

Mégis rájött, hogy a színész, Lasse Westman az, August nevelőapja. Ezért odahajolt a gyerekhez, és hangjában vibráló szent dühvel kijelentette:
– Soha többé nem teheti ezt veled, soha többé!

21. FEJEZET

November 23.

Amikor Jonny Ingram imbolygó alakja Ed the Nedhez közelített, Alona Casales rögtön rájött, hogy nagy a baj. Már a férfi tétova mozdulataiból is látszott, hogy rossz hírekkel érkezett, pedig ez általában nem jelentett nehézséget a számára.

Jonny Ingram élvezettel döfött tőrt mások hátába, s ilyenkor gyakran kárörvendő arcot vágott. De Eddel más volt a helyzet. Tőle még a fejesek is tartottak. Ő ugyanis óriási patáliát csapott, ha valaki szórakozni mert vele. Jonny Ingram viszont nem szerette a jeleneteket, még kevésbé azt, ha ő jött ki rosszul belőlük – márpedig ha Eddel akart ujjat húzni, ez a sors várt rá.

A férfi megsemmisülten álldogált. Miközben Ed erős volt és robbanékony, Jonny Ingram egy nyakigláb, vézna úrifiú, mesterkélt mozdulatokkal, aki kedvelte a hatalmi harcot. Mindenütt voltak ismerősei, még a fontosabb körökben és a gazdasági világban is, sőt Washingtonban is. Az NSA vezetőségében ült, rögtön a főnök, Charles O'Connor alatt, s ha gyakran mosolygott is, és ügyesen osztotta a bókokat, mosolya soha nem volt őszinte. Féltek tőle, mint a tűztől.

Mindenkin rajta tartotta a szemét, és többek közt ő felelt a Technológiai Igazgatóságért, és a „stratégiai technológiák felügyeletéért", azaz nyersebben fogalmazva az ipari kémkedésért az NSA azon részlegén, amelyik az amerikai high-tech ipart segíti nagyvilági konkurenseivel szemben.

De most, ahogy ott állt Eddel szemtől szemben, piperkőc öltönyében, picikére összement. Bár Alona mintegy harminc méternyire állt tőlük, pontosan látta, mi fog történni: Ed robbanni készült. Sápadt, elnyűtt ábrázata elvörösödött, majd hirtelen felpattant, görnyedt hátával és óriási pocakjával úgy magasodott, akár egy hústorony, majd hangosan ezt üvöltötte:

– Te nyálas kis szarcsimbók!

Eden kívül soha senki más nem merte volna Jonny Ingramot „nyálas kis szarcsimbók"-nak nevezni, és Alona imádta őt ezért.

August belekezdett egy újabb rajzba.

A fekete zsírkrétát olyan erősen nyomta rá a papírra, hogy eltörött. Gyors vonásokkal, sietve rajzolt, itt egy részletet, amott egy másikat, különálló alkotóelemeket, amelyek egymáshoz közelítve végül egységes egészet alkottak. Megint ugyanaz a helyiség. De a földön heverő kirakósjáték ezúttal egy másik, ez egy piros, robogó sportkocsit ábrázol, valamint a karzaton hullámzó tömegáradatot. A fiú felett ezúttal nem egy, hanem két ember állt.

Az egyik ismét Lasse Westman volt. Rövid ujjú pólót és shortot viselt, kissé kancsalító szemei

vérben forogtak. Úgy tűnt, részegen imbolyog. De ettől még nem hőbörgött kevésbé. Szájából csorgott a nyál. Mégsem ő volt a legijesztőbb alak a rajzon. Hanem a másik férfi. Az ő szeme nedvesen csillogott a szadizmustól. Borostás volt, és ittas ő is, ajkai szinte láthatatlanná keskenyedtek, és a jelek szerint Augustot rugdosta, bár a gyerek ezúttal sem látszott a képen, de épp a távolléte miatt volt érezhetően jelen.

– Ki az a másik? – tudakolta Lisbeth.

August nem felelt, de a válla megrázkódott, és lábait keresztbe tette az asztal alatt.

– Ki az a másik? – ismételte meg Lisbeth a kérdést, ezúttal fennhangon, s ekkor August gyerekes, kissé remegő kézírással ezt írta a papírra:

ROGER

Roger – ez a név semmit nem mondott Lisbethnek. Még.

Néhány órával később Fort Meade-ben, miután hacker beosztottjai feltakarították maguk után és elhúztak, Ed odalépett Alonához. Érdekes módon egyáltalán nem tűnt dühösnek vagy sebzettnek, inkább kissé dacos képet vágott. Mintha a hátfájása sem kínozta volna már annyira. Jegyzetfüzetet tartott a kezében, egyik nadrágtartója lecsúszott.

– Na öregem! Most aztán kíváncsivá tettél. Mi történt? – tudakolta a nő.

– Szabadságot vettem ki. Stockholmba utazom – jelentette ki Ed.

– Miért pont oda? Nincs ott hideg ilyenkor?

– Dehogynem, hidegebb, mint valaha.

– De ugye nem üdülni mész?

– Hát, köztünk szólva, nem.

– Most már igazán kíváncsi vagyok.

– Jonny Ingram úgy rendelkezett, hogy hagyjuk abba a nyomozást. Hadd fusson az a hacker, mi meg érjük be annyival, hogy befoltozzuk a biztonsági réseket. Felejtsük el, ami történt.

– Hogy a fenébe mondhatott ilyet?

– Állítólag nem akarja felébreszteni az alvó oroszlánt, és azt sem akarja megkockáztatni, hogy a támadás ténye nyilvánosságra kerüljön. Nagyon kínos lenne, ha kiderülne. Nem beszélve arról, mekkora káröröm öt gerjesztene. A vezetőségből mindenkit, élükön velem, ki kellene rúgni ahhoz, hogy a cég megőrizhesse az arculatát.

– Tehát megfenyegetett?

– Méghozzá keményen. Részletezte, hogyan fognak nyilvánosan porig alázni, beperelni és halálra kínozni.

– De úgy tűnik, ezzel nem sikerült rád ijesztenie.

– Majd én megpuhítom.

– Hogyan? Hiszen ennek a ficsúrnak mindenütt vannak kapcsolatai.

– Én is ismerek pár embert. És nem Ingram az egyetlen, aki szemmel tartja a többieket. Az az átkozott hacker megtette nekünk azt a szívességet, hogy végigvezetett a nyilvántartásainkon, így végre észrevehettük a saját szemetünket is.

– Ebben van némi irónia, nemde?

– Na igen, úgy látszik egy bűnelkövetőre volt szükség ahhoz, hogy leleplezzen egy másikat.

Először nem tűnt jelentősnek az ügy, legalábbis a többi olyan dologgal összevetve, amelyben nyakig vagyunk. De aztán, amikor közelebbről is megvizsgáltuk…

– Mi történt?

– Kiderült, hogy nagy hal akadt a horgunkra.

– Ezt meg hogy érted?

– A Jonny Ingram közvetlen közelében dolgozók nem csupán azért gyűjtenek céges titkokkal kapcsolatos információkat, hogy a saját nagyvállalatainkat segítsék ezzel. Olykor el is adják azokat drága pénzért, és azok a pénzek, Alona, nem minden esetben vándorolnak a cég kasszájába…

– Hanem olykor a saját zsebükbe.

– Pontosan. Elegendő bizonyítékkal rendelkezem ahhoz, hogy Joacim Barclay-t és Brian Abbotot a sittre küldjem.

– Te jó isten!

– Csak az a baj, hogy Ingram esetében kicsivel bonyolultabb a dolog. Biztos vagyok benne, hogy ő ennek az egész cirkusznak a szellemi atyja. Másképp nem áll össze a történet. De még nincs éles lőszer a fegyveremben, és ez bosszant, valamint kockázatossá teszi az egész akciót. Nincs kizárva, hogy valami konkrét bizonyíték található ellene azon a fájlon, amit a hacker letöltött. Bár ezt alig hiszem. Ráadásul nem is tudjuk feltörni, mert azzal az átkozott RSA-val titkosították.

– És mit fogsz tenni?

– Szorosabbra húzom körülötte a hálót. Megmutatom mindenkinek, hogy a saját kollégáik nehézsúlyú bűnözőkkel szövetkeznek.

– Mint a Spiders.

– Mint a Spiders. Egy hajóban eveznek egy csomó gonosztevővel. Az sem lepne meg, ha benne lennének a stockholmi professzorod kiiktatásában. Legalábbis nem rejtették véka alá, hogy a halálát kívánják.

– Most viccelsz, ugye?

– Egy cseppet sem. A professzorod olyan tudás birtokában volt, amellyel a képükbe durranthatott volna.

– A francba!

– Hát valahogy úgy!

– És most Stockholmba utazol, és mint valami magándetektív, a végére jársz ennek az egésznek?

– Nem mint valami magándetektív, Alona. Teljes támogatottságot élvezek. És ha már így beindultam, úgy lemosom azt a hacker csajt a színről, hogy nem áll meg a lábán.

– Ugye csak rosszul hallottam, Ed? Vagy tényleg azt mondtad, „csaj”?

– Azt bizony, barátocskám. Egy csaj.

August rajzai visszarepítették Lisbethet az időben, és megint eszébe jutott az a matracot kitartóan és ütemesen csapkodó ököl.

Jól emlékezett a püfölésre, a morgásra és a hálóból kiszűrődő sírásra. Meg azokra a

lundagatani időkre, amikor más menedéke nem volt, csak a képregényei és a bosszúvágya. De megszabadult tőlük. Lekezelte a sebét, kötést cserélt rajta, ellenőrizte a pisztolyát, majd megtöltötte. Ezután felment a PGP-s vonalra.

Andrei Zander érdeklődött a hogylétük felől, ő pedig röviden válaszolt. Odakint a vihar tépázta a bokrokat és a fákat. Lisbeth ivott egy whiskyt, evett egy darab csokoládét, majd kisétált a teraszra, onnan tovább a hegyoldalra. Alaposan feltérképezte a környéket, különösen egy kisebb szakadékot tanulmányozott a lejtő alján. Még azt is megszámolta, hány lépés vezet odáig, és a környék minden apró részletét memorizálta.

Mire visszament a házba, August egy újabb rajzot készített Lasse Westmanról és Rogerről. Lisbeth úgy érezte, a gyereknek ki kell rajzolnia magából ezt a traumát. De a gyilkosság pillanatáról továbbra sem rajzolt semmit. Vajon ez az emlék gátlás alatt van a gondolataiban?

Lisbethnek az a kellemetlen érzése támadt, hogy fogytán az idejük. Aggódva nézett Augustra és az újabb alkotására, majd a szédítően nagy számokra, amelyeket a fiú a rajz mellé írt. Egy percre el is mélyedt bennük, tanulmányozta a felépítésüket, amikor hirtelen felfedezett egy számsort, amely valahogy nem illett a többi közé.

Viszonylag rövid volt. Így nézett ki: 2305843008139952128, és Lisbeth rögtön észrevette. Nem prímszám volt, hanem legnagyobb örömére egy úgynevezett tökéletes szám, amely megegyezik az összes, önmagánál kisebb pozitív osztójának összegével! Mint például a 6, mert az 3-mal, 2-vel és 1-gyel osztható, és 3+2+1 az éppen 6. Lisbeth elmosolyodott, és egy különös gondolat ütött szöget a fejébe.

– Na ezt most alaposabban meg kell magyaráznod – mondta Alona.

– Meg is fogom – felelte Ed. – Nézd, tudom, hogy szükségtelen, mégis szeretném, ha szentül megfogadnád, hogy senkinek sem szólsz róla.

– Megígérem, te fafej!

– Jó, szóval a helyzet a következő: amikor beleordítottam az igazságot Jonny Ingram képébe, elsősorban a látszat kedvéért, valójában igazat adtam neki. Úgy tettem, mintha még hálás is lennék azért, hogy megálljt parancsolt a nyomozásunknak. Azt mondtam, hogy ennél többre úgysem jutnánk, és ez bizonyos értelemben igaz is. Szigorúan technikai szempontból nézve kimerítettük a lehetőségeinket. Mindent megtettünk, sőt egy kicsivel még annál is többet. De semmire sem mentünk vele. A hacker mindenütt téves nyomokat szórt szét, és ezzel csak újabb és újabb útvesztőkbe és zsákutcákba hajszolt minket. Az egyik emberem azt mondta, ha csekély esélyeink ellenére sikerülne is célhoz érnünk, akkor sem hinnénk el, hogy megtörtént. Azt képzelnénk, hogy ez is csak egy újabb csapda. Sok mindent várhatunk ettől a hackertől, de sérülékeny, gyenge pontot nem. Szóval a hagyományos út nem járható.

– De te nem is nagyon szoktál azon járni.

– Tényleg nem, mert a mellékutakban jobban hiszek. Valójában eszünk ágában sincs feladni. Felvettük a kapcsolatot a külső hacker ismerőseinkkel és a szoftvercégeknél dolgozó barátainkkal. Alapos kutatásokat végeztünk, valamint lehallgatásokat, és mi is feltörtünk pár szervert. Nyilván azt te is érted, hogy egy olyan súlyos támadás, mint ami minket ért, komoly előzetes kutatással jár. A hackernek különleges kérdéseket kellett feltennie, különleges

honlapokat kellett meglátogatnia, és mindez elkerülhetetlenül a tudomásunkra jut. És, Alona, van itt egy bizonyos tényező, amely a legnagyobb segítségünkre szolgál. Ez pedig a hacker tehetsége. Ugyanis annyira ügyes, hogy ez jelentősen lecsökkenti a szóba jöhető személyek számát. Mintha egy bűnöző a tetthelyen lenyomna egy 9,7 másodperces sprintet százon. Márpedig akkor biztosan tudható, hogy Usain Bolt vagy valamelyik vetélytársa a tettes, nem?

– Tehát ennyire jó?

– Bizonyos húzásain csak tátom a szám, pedig láttam már egyet s mást életemben. Ezért rengeteg munkát fektettünk abba, hogy különböző hackerekkel beszéljünk, olyanokkal, akik érdekeltek lehetnek ebben a műfajban, és megtudjuk tőlük: ki lehet az közülük, aki bele mer vágni valami igazán nagyszabású dologba? Kik manapság a nagymenők? Persze muszáj volt okosan kérdezősködnünk, nehogy valaki megsejthesse, mi folyik valójában. Sokáig sehová sem vezetett mindez. Olyan volt, mintha a levegőbe lövöldöznénk, vagy a sötét éjszakába kiáltoznánk. Senki nem tudott semmit, legalábbis mind úgy tettek, azaz, persze felmerült egy csomó név, de egyik sem stimmelt. Egy darabig elidőztünk egy orosznál, bizonyos Jurij Bogdanovnál. Ő egy veterán narkós és varázskezű tolvaj. Bárhová képes bejutni, bármilyen gépet feltör. Már akkor, amikor szentpétervári csövesként tengette az életét, negyven kiló volt, csont és bőr, és suttyomban kocsikat tört fel, már akkor megpróbálták a biztonsági cégek magukhoz csábítani. Még a zsaruk és a Titkosszolgálat is be akarta cserkészni, nehogy a bűnszervezetek beelőzzék őket. De ezt a harcot persze elvesztették. Mostanság Bogdanov már lejött a különféle szerekről, sikeres, és felhízott legalább ötven kilóra. Eléggé meg vagyunk győződve róla, hogy ő az egyik rosszfiú a bandából, akiket keresel, Alona, és emiatt is kezdtünk el érdeklődni iránta. A keresőink találatai alapján rájöttünk, hogy kapcsolatban áll a Spidersszel, de azután…

– Nem értettétek, vajon miért kínálna nekünk az egyik emberük újabb segítséget és kapcsolatokat?

– Pontosan, ezért tovább nyomoztunk, és egy idő múlva felbukkant egy másik banda is a horizonton.

– Melyik?

– Hacker Köztársaságnak nevezik magukat. Közéjük tartozni komoly státust jelent, mármint az ő köreikben. Csak olyanoknak sikerülhet, akik kimagasló képességekkel rendelkeznek, nagyon óvatosak és ügyesen titkosítanak mindent. Tegyük hozzá: teljes joggal. Ahogyan mi, úgy sokan mások is folyamatosan próbálnak beszivárogni ezekbe a csoportokba, és nem csak azért, hogy feltérképezzék a tevékenységüket. El akarjuk csábítani az embereiket. A legjobb hackerekért manapság komoly harc dúl.

– Most, hogy valamennyien bűnözővé váltunk.

– Haha, na igen, lehet. Egy szó mint száz, a Hacker Köztársaságban igazi tehetségek rejtőznek. Ezt tanúsíthatom. De nem csak erről van szó. Elterjedt a pletyka, hogy valami nagy dobás van készülőben, és egy Bob the Dog álnevű fickó, akiről úgy gondoljuk, valami köze lehet a bandához, sokat szaglászott a neten, és kérdezősködött egy srácról, aki nekünk dolgozik. Bizonyos Richard Fuller, ismered?

– Nem.

– Egy mániás depressziós, ugyanakkor öntelt fickó, aki már régóta aggaszt. Tipikus biztonsági kockázati tényező, mert a mániás fázisában nagyképű, és túl lazán veszi a dolgokat. Egyes hackerek számára épp a megfelelő célpont, de ahhoz, hogy erre rájöjjenek, megbízható információkkal kell rendelkezniük, hiszen a pszichés állapota nem akárki számára hozzáférhető adat. Főleg, ha még a saját anyja se tud róla. Mégis, szinte biztos vagyok benne, hogy nem Fulleren keresztül jutottak be a rendszerbe. Átnéztünk minden egyes fájlt, amit Richard mostanában kapott, és semmi sincs bennük. Kívül-belül átvilágítottuk, mégis azt hiszem, hogy Richard Fuller volt a Hacker Köztársaság eredeti terveinek a része. Nem mintha bármi bizonyítékom lenne a csoport ellen, de a hatodik érzékem mégis azt súgja, hogy ez a banda a felelős a támadásért – különösen, mivel úgy gondoljuk, az idegen nagyhatalmakat kizárhatjuk.

– Azt mondtad, egy lány volt.

– Pontosan. Most, hogy becserkésztük a csoportot, kiderítettünk róluk, amit csak lehetett, még ha nem is könnyű különbséget tenni a szóbeszéd, a kitaláció meg a valóság között. De egyvalami olyan gyakran előkerült, hogy végül nem láttam okát kételkedni benne.

– És mi lenne az?

– Hogy a Hacker Köztársaság legnagyobb sztárja Wasp álnéven fut.

– Wasp?

– Igen, de nem szeretnélek technikai részletekkel untatni. Wasp bizonyos körökben valóságos legenda, elsősorban azért, mert képes a jól bevált módszereket a fejük tetejére állítani. Valaki azt állította, hogy éppúgy meg lehet állapítani, ha egy hackertámadás mögött Wasp áll, mint azt, hogy egy zeneművet Mozart írt. Wasp stílusa összetéveszthetetlen, és igazság szerint ez volt az első dolog, amit az egyik emberem megállapított: ez a támadás különbözik minden másiktól, amivel eddig találkoztunk, egész más színvonalat képvisel, egyszerre nyílt és hatékony, valamint fordított és meglepő.

– Vagyis az illető egy zseni.

– Kétségtelen, ezért kezdtünk el rákeresni minden információra, ami erről a Wasprol fellelhető a neten, hogy megpróbáljuk felfedni a kilétét. Senki sem lepődött meg azon, hogy nem sikerült. Annyira nem vallana rá, ha nyitva hagyna efféle lehetőségeket. De tudod, mit léptem erre? – kérdezte Ed büszkén.

– Nem.

– Utánanéztem, hogy maga a szó mi mindent jelent.

– Mármint a szó szerinti jelentésén, a darázson kívül?

– Így van, bár sem én, sem a többiek nem bíztunk benne, hogy ez bárhová is vezet. Ám, amint mondtam, ha az ember nem jut be valahová az ajtón, másszon be az ablakon. Ki tudja, mit talál odabent. Persze a legkülönfélébb megoldásokra bukkantunk: „Wasp” például egy brit harci repülőgép neve volt, amit a második világháborúban vetettek be. Arisztophanész írt egy komédiát ezzel a címmel, valamint egy ismert rövidfilm címe is ez 1915-ből, továbbá egy szatirikus magaziné a 19. századi San Franciscóból, és persze a Fehér Angolszász Protestáns rövidítése, meg még néhány egyéb dologé. S bár valamennyi remek referencia lehet egy hackerzseni számára, mégsem illettek a képbe. Viszont tudod, mi az, ami beleillett?

– Nem.

– Az, amire a legtöbb találat jött ki a neten: Wasp, a szuperhős a Marvel képregénysorozatból, az Avengers csapat alapítója.

– Amiből film is készült.

– Igen, Thorral, a Vasemberrel, Amerika Kapitánnyal és a többiekkel egyetemben. Az eredeti sorozatban egy darabig ő a vezérük. Wasp elég menő sorozathős amúgy: vagány, lázadó, fekete-sárga ruhában jár, rovarszárnyai vannak, rövid, fekete haja és harcias stílusa. Egy olyan lány, aki támad, ha sarokba szorítják, aki képes megnőni és összemenni. Minden forrásunk, akikkel beszéltünk, erre a Waspra tippel. Ettől még persze nem kell a név mögött álló személynek Marvel-rajongónak lennie, főleg így, felnőtt fejjel nem valószínű. Ez az álnév már régóta kering. Talán nem több egy gyerekkori emléknél, amit így őrzött meg, mert valaha sokat jelentett, de lehet pusztán egy kis irónia is, mint ahogy én Peter Pannek neveztem el a macskámat, pedig sosem bírtam azt az öntelt figurát, aki nem akar felnőni. Mégis…

– Igen?

– Meg kell állapítanom, hogy a bűnszövetkezet tagjai, amelyikre Wasp többször rákeresett, szintén a Marvel-képregények szereplőinek nevét használják. Sőt, még ennél is tovább mentek. Elvégre „The Spider Society”-nek nevezik magukat, nemde?

– Szerintem ez egy szimpla álca, hogy félrevezessék azokat, akik lehallgatják őket.

– Persze, persze, ebben egyetértek, de az álca megválasztása is árulkodhat valamiről, vagy utalhat valami komoly dologra. Tudod, mi az érdekes a Marvel képregények „Spider Society”-jében?

– Nem.

– Az, hogy a „Sisterhood of the Wasp” ellen harcolnak.

– Rendben, értem. Ezt a tényt is figyelembe kell venni. De még mindig nem értem, hogy jutottatok tovább ez alapján?

– Csak várd ki a végét, mindjárt megtudod. Van kedved elkísérni a kocsimig? Hamarosan indulnom kell a repülőtérre.

Mikael Blomkvistnak már szúrt és égett a szeme. Még nem volt túlságosan késő, mégis egész testében érezte, hogy nem bírja tovább. Haza kell mennie, hogy aludjon pár órát, és éjjel vagy másnap, korán reggel folytatja. Talán az is segít, ha addig megiszik pár sört, mert a kialvatlanságtól már dübörgött a feje. El kell űznie az emlékeit és az aggályait. Kollégájára nézett – talán Andreit is magával vihetné.

Andrei annyira fiatalnak és energikusnak tűnt, hogy a fele is elég lett volna. Olyan erőbedobással gépelt, mintha épp most ért volna be a munkahelyére, és lázasan lapozgatott a jegyzeteiben. Pedig hajnali öt óta ott ült már, és most este háromnegyed hat volt. Ráadásul alig tartott szünetet azóta.

– Mit szólnál ahhoz, Andrei, ha meginnánk egy sört, ennénk valamit és átbeszélnénk a dolgokat?

Andrei először mintha nem is értette volna a kérdést. Azután felnézett, és már nem is látszott annyira energikusnak. Fáradtan masszírozta meg a vállát.

– Hogy mi… hát… talán – dadogta.

– Akkor ezt igennek veszem – felelte Mikael. – Mehetnénk mondjuk a Folkoperanba?

A Folkoperan egy bár és étterem volt a Hornsgatanon, nem messze tőlük, az újságírók és a művészi hajlamú emberek kedvelt találkozóhelye.

– Csak éppen… – magyarázkodott Andrei.

– Mi az?

– Még meg kell írnom ezt az életrajzot arról a műkereskedőről a Bukowskisnál, aki a malmői Központi pályaudvaron felszállt egy vonatra, és sosem tért vissza. Erika szerint jól beleillene az összeállításba.

– Jézusom, hogy hajszol téged ez a nő!

– Én nem gondolom, csak valahogy nem tudom összehozni. Olyan bonyolultnak és kihűltnek tűnik a sztori.

– Szeretnéd, ha megnézném?

– Persze, örülnék neki, de előbb még kicsit tovább kell haladnom vele. Nagyon égő lenne, ha ilyen állapotban látnád.

– Akkor várok vele. De gyere már, Andrei, azért csak bekaphatunk pár falatot. Aztán visszajössz, és dolgozhatsz még, ha muszáj – bátorította Mikael Andreit, a szemébe nézve.

Erre még sokáig emlékezni fog. Andrei egy barna csíkos zakót viselt fehér inggel, amelyet végig begombolt. Úgy nézett ki, mint egy filmsztár, és még a szokásosnál is jobban hasonlított a fiatal Antonio Banderasra, csak tétovább volt.

– Inkább mégis maradok, és megcsinálom – bizonytalankodott. – Majd megmelegítem a mikróban, amit magammal hoztam. Bent van a hűtőben.

Mikael azon töprengett, vajon felettesi mivoltában megparancsolhatja-e Andreinek, hogy elmenjen vele sörözni, de inkább így szólt:

– Rendben, akkor holnap találkozunk. Mi a helyzet odakint, a szigeten? Nem készült még el a gyilkos rajza?

– A jelek szerint nem.

– Holnap valami más megoldást kell találnunk. Addig is vigyázz magadra – mondta Mikael, majd felállt, és felvette a kabátját.

Lisbethnek eszébe jutott valami, amit a savant-szindrómásokról olvasott még régen a Science magazinban. A számelmélettel foglalkozó Enrico Bombieri egyik cikkében Oliver Sacks könyvére, A férfi, aki kalapnak nézte a feleségét-re hivatkozott, amelynek egyik történetében két autista, értelmi fogyatékos ikergyerek üldögél hátradőlve a széken, és őrülten nagy prímszámokat mondogatnak egymásnak. Mintha látták volna azokat maguk előtt egy belső matematikai térképen, amelyiken a számok csodájához titokzatos útvonalakat találtak.

Igaz, hogy amire az ikrek képesek voltak, és az, amit Lisbeth szeretett volna megtudni, két különböző dolog, mégis kellett lennie közöttük kapcsolatnak, ezért úgy döntött, tesz egy próbát. Bár nem nagyon hitt benne. Ismét elővette a titkosított NSA-fájlt és az elliptikus görbék segítségével faktorizáló programját, majd Augusthoz fordult. A fiú épp előre-hátra ringatta a felsőtestét.

– Prímszámok. Te szereted a prímszámokat, igaz?

August rá sem nézett, és a legkevésbé sem mutatott hajlandóságot arra, hogy abbahagyja a ringatózást.

– Én is szeretem őket – magyarázta Lisbeth. – És most van valami, ami különösen érdekel. Prímfaktorizációnak hívják. Tudod, mi az?

August hintázva nézett lefelé az asztalra, és nem úgy tűnt, mintha bármit is megértett volna az egészből.

– Az egész számok prímtényezős faktorizációjának azt nevezzük, amikor egy összetett számot prím osztóira bontunk. Érted?

Augustnak arcizma se rándult, és Lisbeth azon gondolkodott, vajon nem lenne-e jobb, ha mégis befogná a száját.

– A számelmélet alaptétele szerint minden pozitív egész szám egyértelműen, azaz egy és csak egyféleképpen bontható fel prímszámok szorzatára. Még egy olyan egyszerű számot is, mint a 24, többféleképpen előállíthatunk. Például 12×2, vagy 3×8, esetleg 4×6. Mégis, prímszámok szorzataként csak egyféleképpen állítható elő: 2×2×2×3. Tudsz követni? Tehát minden szám felbontása különböző. Az a probléma, hogy prímszámokat könnyű összeszorozni, és ezzel nagy számokat előállítani, fordítva viszont szinte lehetetlen, vagyis az eredményből kiindulva visszajutni a prímszámokig. Na mármost, ezt egy nagyon rossz ember kihasználta egy titkos üzenet küldéséhez. Érted? Ez egy kicsit olyan, mint kikeverni egy szörpöt: könnyű megcsinálni, de utána már nem lehet alkotóelemeire bontani.

August nem bólintott, és nem is szólt egy szót sem. De legalább befejezte a himbálózást.

– Na lássuk, August, hogy boldogulsz a prímfaktorizációval. Kezdhetjük?

August meg sem mozdult.

– Ezt igennek veszem. Lássuk a 456-ost.

August szeme csillogott és a távolba révedt. Lisbeth most már végképp úgy érezte, hogy az egész egy hülye ötlet volt.

Odakint hideg, szeles idő volt, Mikaelnek mégis jót tett a hűvös levegő, egy kicsit felébredt tőle. Viszonylag kevesen járkáltak odakint. A lányára, Pernillára gondolt, meg arra, amit mondott, hogy ő „valódi” író lesz, és Lisbethre, meg a kisfiúra. Vajon mit csinálnak most? Felfelé haladva a Hornsgatan emelkedőjére, röviden megbámulta az egyik kirakatban álló festményt.

A kép gondtalan, boldog embereket ábrázolt egy koktélpartin, s Mikael úgy érezte, ő maga időtlen idők óta nem álldogált már ilyen vidáman és gondtalanul egy itallal a kezében. Pár pillanatig elvágyódott, jó messzire. Majd összerezzent, mert az az érzése támadt, hogy követik. De amikor megfordult, rájött, hogy tévedett, bizonyára az elmúlt napok eseményei hatottak rá így.

Egy őrjítően csinos nő állt mögötte, piros szoknyában, kibontott, sötétszőke hajjal, s kissé bizonytalanul és szégyellősen mosolygott Mikaelre. A férfi óvatosan visszamosolygott rá, és folytatni akarta az útját, de csak nézett tovább a nő szemébe, mintha azt várta volna, hogy bármelyik pillanatban átváltozhat valami más, hétköznapi lénnyé.

Ő ezzel szemben pillanatról pillanatra előkelőbbnek tűnt, akár egy királyi méltóság vagy egy

világsztár, aki csak tévedésből keveredett az átlagemberek közé. Mikael először, a meglepetéstől és a megbabonázottságtól, aligha lett volna képes személyleírást adni róla, vagy akárcsak egy apró részletet is elmondani a nő külsejéről. Olyan volt, mint egy álomkép, a fantázia szülötte, vagy aki egy divatlapból lépett elő éppen.

– Segíthetek valamiben? – tudakolta Mikael.

– Nem, dehogy – felelte a nő, és ismét zavarba jött, s ez a bizonytalanság kétségtelenül elbűvölte Mikaelt.

Pedig nem olyan nőnek látszott, aki túlságosan szégyellős, sokkal inkább olyasvalakinek, aki akár az egész világot is képes lenne az uralma alá hajtani.

– Hát akkor szép estét – felelte a férfi, s hátat fordított neki, de a nő halkan, idegesen megköszörülte a torkát.

– Maga Mikael Blomkvist? – folytatta még bizonytalanabbul, lefelé nézve az utca kockaköveire.

– Én vagyok – felelte Mikael udvarias mosollyal.

Erőt kellett vennie magán, hogy ugyanolyan udvariasan viselkedjen a nővel, ahogy bárki mással tette volna.

– Mindössze annyit szerettem volna mondani, hogy mindig is nagy csodálója voltam – magyarázta a nő, és óvatosan felemelve a fejét, sötét szemével a férfi szemébe nézett.

– Ennek igazán örülök. De elég régen volt már, amikor utoljára valóban értelmes dologról írtam. Ki maga?

– A nevem Rebecka Svensson – felelte a nő. – Mostanság Svájcban élek.

– És hazajött látogatóba?

– Sajnos csak nagyon rövid időre. Hiányzik nekem Svédország. Még novemberben is.

– Hát, akkor tényleg súlyos lehet a helyzet.

– Na igen. De a honvágy már csak ilyen, nem igaz?

– Milyen?

– Az embernek még a nemszeretem dolgok is képesek hiányozni.

– Így igaz.

– És tudja, milyen gyógyírt találtam minderre? Követem a svéd újságok híreit. Azt hiszem, az utóbbi években a Millennium egyetlen cikkét sem mulasztottam el elolvasni – mesélte a nő. Mikael ismét ránézett, és megállapította, hogy a nő minden ruhadarabja, a fekete tűsarkú cipőjétől kezdve a kék kockás kasmírsáljáig, egytől egyig drága, márkás darab.

Rebecka Svensson nem épp úgy nézett ki, mint a Millennium tipikus közönsége. Persze semmi oka nem volt rá, hogy előítéleteket tápláljon a gazdag, külföldön élő svédek iránt.

– Svájcban dolgozik? – tudakolta Mikael.

– Özvegy vagyok – tért ki a válasz elől a nő.

– Értem.

– Néha rémesen unatkozom. Maga hová tart?

– Gondoltam, eszem és iszom valamit – magyarázta Mikael, és hirtelen úgy érezte, nem jó válaszokat adott. Túlságosan invitálta a nőt, szinte kapásra várt – viszont őszinte volt. Hiszen valóban enni és inni indult.

– Elkísérhetem? – tudakolta a nő.

– Hát persze – felelte ő tétovázva, mire a nő futólag hozzáért a kézfejéhez, véletlenül – Mikael legalábbis szerette volna ezt hinni. A nő továbbra is gátlásosnak látszott. Lassan sétáltak felfelé a Hornsgatan emelkedőjén, végig az oszlopok mentén.

– Milyen kellemes magával sétálni – jegyezte meg a nő.

– Hát, ilyen társaságra nem számítottam.

– Én sem hittem volna, amikor ma reggel felébredtem.

– És, mit hitt?

– Azt, hogy ez a nap is éppolyan unalmas lesz, mint a többi.

– Nem tudom, elég szórakoztató társaság vagyok-e ma – mentegetőzött a férfi. – Egészen belemerültem egy ügybe.

– Túl sokat dolgozik?

– Alighanem.

– Akkor szüksége van némi pihenésre – felelte Rebecka, egy elbűvölő mosolyt villantva rá, amely hirtelen megtelt vágyakozással és valamiféle ígérettel. Mikael ebben a percben azt érezte, mintha ezt a mosolyt látta volna már korábban, csak más formában, egy torzító tükörben.

– Találkoztunk már valahol? – kérdezte.

– Nem hinném. Bár én vagy ezerszer láttam magát fényképről, és a tévében.

– Rég hagyta el Stockholmot?

– Még kisgyermek koromban.

– És akkoriban hol lakott?

A nő egy meghatározhatatlan pont felé mutatott, a Hornsgatan irányába.

– Szép idők voltak – tért ki megint a válaszadás elől. – Apánk gondoskodott rólunk. Néha eszembe jut… hiányzik.

– Nem él már?

– Túl fiatalon távozott közülünk.

– Sajnálom.

– Hát igen, még most is nehéz nélküle. Hová megyünk?

– Nem is tudom pontosan – válaszolta Mikael. – Van itt egy pub, kicsit feljebb a Bellmansgatanon, a Bishop’s Arms. Ismerem a tulajdonost. Elég jó hely.

– Biztosan…

Arca ismét visszanyerte azt a zavarodott, szégyellős vonást, és kezével még egyszer hozzáért a férfi ujjaihoz, ő pedig ezúttal már nem volt olyan biztos benne, hogy véletlenül.

– Vagy az nem elég elegáns?

– De, de, biztosan az – mentegetőzött a nő. – Csak engem folyton inzultálnak az ilyen helyeken. Annyi őrülttel találkoztam már.

– El tudom képzelni.

– Nem lehetne…?

– Mit?

A nő ismét a földet nézte, és elvörösödött. Mikael először azt hitte, rosszul lát. Egy felnőtt

ember csak nem szokott így elvörösödni? De Rebecka Svensson Svájcból, akiből kinézett legalább hétmillió dolláros vagyont, valóban úgy elpirult, mint egy iskoláslány.

– Nem hívna meg inkább magához egy-két pohár borra? – fűzte tovább a nő. – Az sokkal kellemesebb lenne.

– Hát… – tétovázott Mikael.

Alvásra volt szüksége, hogy másnap korán reggel jó formában legyen. Mégis, némi gondolkodás után így felelt:

– Persze, természetesen. Van egy üveg Barolóm a bárszekrényben. – Egy pillanatra felvillanyozódott, mintha valami izgalmas kaland várna rá.

Mégsem múlt el a gyomrából az a rossz érzés. Eleinte nem is értette, miért. Elkényeztették a jobbnál jobb nők, soha semmi problémája nem akadt az ehhez hasonló helyzetekkel. Igaz, az események túl gyorsan követték egymást, de még ez sem volt szokatlan a számára, és minden különösebb fenntartás nélkül állt hozzá a kérdéshez. Tehát nem a történések gyorsasága zavarta, vagy legalábbis nem csak az. Rebecka Svenssonnal nem stimmelt valami. Vagy tévedne?

Nem csak az tűnt gyanúsnak, hogy egy fiatal, elbűvölően szép nőnek jobb dolga is lehetne, mint izzadt, agyonhajszolt, középkorú újságírókat üldözni. Volt valami furcsa a pillantásában, ahogy hirtelen átváltozott vagányból szégyellőssé… na meg ezek a „véletlen” érintések. Az első másodpercben mindez még ellenállhatatlannak hatott, de most egyre inkább számítónak tűnt.

– Nagyon kedves magától. Nem maradok sokáig, nem akarom tönkretenni a cikkét – felelte a nő.

– Minden elrontott cikkért engem terhel a felelősség – felelte Mikael, és megpróbált visszamosolyogni rá.

A mosolya nem lehetett igazán természetes, és ebben a pillanatban felfedezett valami különöset Rebecka pillantásában: jéghideg volt, de azonnal át is váltott az ellentétébe, érzékennyé, meleggé változott, akárcsak egy nagy színész esetében, aki a képességeit fitogtatja. A férfi egyre erősebben meg volt győződve arról, hogy itt valami nem stimmel. Csak ennyit érzett, nem többet, de nem tudta, mi lehet az. Nem akarta a gyanúját leleplezni, legalábbis egyelőre. Meg akarta érteni, mi történik. Úgy érezte, létfontosságú, hogy tudja.

Továbbsétáltak a Bellmansgatanon, pedig már nem akarta felvinni magához a nőt. De a megértéshez időre volt szüksége. Ismét a nőre nézett: tényleg szembeötlően szép volt, mégsem a szépsége ragadta meg leginkább. Valami más siklott át a gondolatain, ami egy egész más világba repítette őt, távol a heti magazinok csillogó világától. Rebecka Svensson valóságos talánynak tűnt a számára, amit meg kell fejtenie.

– Kellemes környék – jegyezte meg Rebecka.

– Igaza van – felelte Mikael elgondolkodva, majd felnézett a Bishop’s Arms irányába.

Átellenben, a pubbal szemben, a Tavastgatan kereszteződésénél egy sovány, nyakigláb férfi állt fekete baseballsapkában és sötét napszemüvegben. Egy térképet tanulmányozott. Könnyen nézhette turistának az ember: barna utazótáskát fogott a kezében, fehér tornacipőt és fekete bőrdzsekit viselt, felhajtott szőrmegallérral. Máskor Mikael fel sem figyelt volna rá.

De ő most nem egy mit sem sejtő szemlélő volt, aki úgy vélte, a férfi mozdulatai idegességet

és feszültséget sugároztak. Ezt persze lehetett volna annak tulajdonítani, hogy Mikael kezdettől fogva gyanakodott. De tényleg, a térkép össze-vissza nézegetése elég mesterkéltnek hatott, most ráadásul fel is emelte a fejét a férfi, és egyenesen feléjük pillantott.

Rövid ideig alaposan tanulmányozta őket, majd ismét a térképére nézett, de nem csinálta valami jól. Elgyötört volt, és mintha a sapka alá akarta volna rejteni az arcát. Ez a lehajtott fej, és a szinte szégyellős pillantás emlékeztette Mikaelt valamire. Ismét Rebecka Svensson sötét szemébe nézett.

Sokáig, szuggesztíven nézte, és a nő gyengéden nézett vissza rá. Ő azonban nem viszonozta, továbbra is keményen koncentrálva mustrálta a nőt, akinek lassan ráfagyott a mosoly az arcára. Ekkor mosolygott vissza rá Mikael Blomkvist.

Rájött, mi a helyzet.

22. FEJEZET

November 23. este (svéd idő szerint)

Lisbeth felállt a konyhaasztaltól. Nem akarta tovább zavarni Augustot. A fiúra így is nagy nyomás nehezedett, az ő ötlete pedig elég elvetélt volt az első perctől fogva.

Jellemző, hogy a szerencsétlen savant-szindrómásoktól mindig túl sokat várnak. Már az is hihetetlen, amit August eddig teljesített. A lány a terasz felé sétált, és óvatosan megérintette a lövés helyét, ami még mindig fájt. Valamit hallott a háta mögül, talán kaparászást a papíron, mire megfordult, és visszament a konyhaasztalhoz. A következő pillanatban elmosolyodott.

August a következőt

írta: $2^3 \times 3 \times 19$

Lisbeth leült a székre, és, ezúttal rá sem nézve, azt mondta a fiúnak:

– Jól van! Tetszik a megoldásod. Most vegyünk egy nehezebbet. Legyen 18206927.

August az asztal fölé görnyedt, a nő pedig úgy gondolta, azért elég merész dolog rögtön egy nyolcjegyű számmal próbálkozni. De ha csak minimális esélyük is van a sikerre, meg kell próbálniuk. Már nem is lepődött meg azon, hogy August ismét idegesen himbálni kezdte a felsőtestét. Ám pár pillanat múlva előrehajolt, és ezt írta a papírra:

1933 x 9419.

– Remek, és mit felelsz, ha azt mondom,

971230541? 983×991×997, írta August.

– Szuper – felelte Lisbeth, aztán csak folytatták és folytatták tovább.

Alona és Ed a kocka alakú, fekete fort meade-i főhadiszállás csillogó üvegfalai előtt, a nyüzsgő parkolóban találkoztak, nem messze a szatellitantennákat borító nagy gömbradartól. Ed idegesen matatott a kocsikulcsaival, és az őket körülvevő elektromos kerítésen túlra, az erdő felé nézett. A repülőtérre tartott, állítása szerint máris késésben volt. De Alona nem akarta elengedni. Kezét a férfi vállára téve megrázta a fejét.

– Ez őrültség!

– Hát, mindenesetre elég figyelemreméltó, az már igaz – hagyta jóvá Ed.

– Tehát valamennyi álnév, amelyeket sikerült kiderítenünk a Spider banda tagjai közül: Thanos, Enchantress, Zemo, Alkhema, Cyclone meg mit tudom én, valójában…

– Wasp ellenfelei az eredeti sorozatban, igen.

– Hihetetlen…

– Hát, egy pszichológus mindenesetre kihozna belőle valami érdekeset.

– Ez a megrögzöttség elég mélyen gyökerezhet.
– Kétségtelen, és gyűlöletszagot érzek a levegőben – tette hozzá Ed.
– Ugye, vigyázol magadra?
– Ne feledd, eredetileg én is egy bandából jöttem.
– Az már sok évvel ezelőtt volt, Ed, és sok felszedett kilóval ezelőtt.
– Ez nem súlyfüggő kérdés. Ahogy mondani szokás: „Kiveheted az embert a gettóból…”
– „…de nem veheted ki a gettót az emberből”.
– Ettől képtelenség megszabadulni. Ráadásul a stockholmi FRA-tól is kapok segítséget. Ők is éppúgy szeretnének egyszer s mindenkorra megszabadulni ettől a hackertől, akárcsak én.
– És mi lesz, ha Jonny Ingram fülébe jut a dolog?
– Az nem lesz jó. De sejtheted, végeztem némi előmunkálatot. Még O’Connorral is váltottam pár szót.
– Gondoltam. Tehetek érted valamit?
– Aha.
– Na ki vele.
– A jelek szerint Jonny Ingram csapata számára a svéd rendőrségi nyomozás nyitott könyv.
– Tehát azt gyanítod, hogy valahogy lehallgatják a rendőrséget?
– Hacsak nincs egy spiclijük beépítve, esetleg valami buzgómócsing a svéd Titkosszolgálatnál. Ha összeköttetést teremtenék közted és a két legjobb hackerem közt, a dolog mélyére áshatnál.
– Elég kockázatosnak tűnik.
– Jó, akkor felejtsd el.
– Nem, tetszik az ötlet.
– Köszönöm, Alona. Küldök majd részletesebb infókat.
– Jó utat! – szólt utána a nő, mire Ed egy kissé dacos mosolyt villantott, majd beült a kocsiba, és elhajtott.

Mikael utólag nem tudta volna megmagyarázni, miből jött rá. Talán amit Rebecka Svensson arcán látott, valamit, ami egyszerre tűnt idegennek, mégis ismerősnek, és ami épp a túlzott rendezettsége miatt emlékeztetett annak tökéletes ellentétére. Amióta a riport megírásán fáradozott, Mikaelben felmerültek bizonyos sejtések és gyanúk, amelyek e felismerés segítségével választ adtak számára. Persze, még távolról sem lehetett biztos benne, hogy igaza van, de azt biztosra vette, hogy valami nagyon nem stimmel.

Az a férfi, odafent, az útkereszteződésnél, aki most útnak eredt a térképével és barna útipoggyászával együtt, kétségtelenül ugyanaz a személy, akit a saltsjöbadeni térfigyelő kamerák felvételein látott. Ez túlságosan valószínűtlen egybeesés volt ahhoz, hogy jelentéktelen legyen, ezért Mikael pár másodpercre csendben megállt, és töprengeni kezdett. Majd a nőhöz fordult, aki Rebecka Svenssonnak nevezte magát, és megpróbált magabiztosnak tűnni, mikor a következőket mondta:
– A barátja útnak eredt.
– A barátom? – kérdezte a nő őszintén meglepettnek tűnve. – Ezt meg hogy érti?

– Az a férfi odafent – magyarázta Mikael, a férfi ösztövér hátára mutatva, amely kissé inogva tovatűnt a Tavastgatan mentén.

– Most viccel velem? Senkit nem ismerek Stockholmban.

– Mit akar tőlem?

– Csak meg akartam ismerni magát, Mikael – felelte a nő, a blúzához nyúlva, mintha ki akarná gombolni.

– Hagyja már ezt az ócska dumát! – kiáltott rá Mikael élesen, s már épp ki akarta fejteni az álláspontját, amikor a nő olyan gyengéd és sebezhető tekintettel nézett rá, hogy teljesen kiesett a szerepéből, és egy pillanatra mégis elhitte, hogy téved.

– Dühös rám? – faggatta a nő megbántottan.

– Nem, csak…

– Csak?

– Nem bízom magában – vágta rá Mikael keményebben, mint szerette volna, mire a nő szomorkásan elmosolyodott, és így szólt:

– Úgy tűnik, mintha ma nem lenne igazán önmaga, igaz Mikael? Találkozhatunk máskor is, ha gondolja.

Arcon csókolta a férfit, olyan gyorsan és diszkréten, hogy az meg sem tudta akadályozni. Kihívóan integetett neki, majd a domb tetején eltűnt, magabiztosan lépkedve tűsarkú cipőiben, mintha az égvilágon semmi nem billentené ki szerepéből. Mikael egy másodpercig győzködte önmagát, hogy meg kell állítania, és mindenféle keresztkérdéseket kell feltennie neki. De nem tudta, vajon értelmes dolog sülne-e ki az egészből, ezért inkább úgy döntött, követni fogja.

Tudta, hogy ez őrültség, de más megoldást nem látott – hagyta a nőt eltűnni a domb tetején, majd utánaeredt. Odasietett az útkereszteződéshez, mert biztos volt benne, hogy a nő még nem juthatott messzire. Ám odafent színét sem látta. Sem az övét, sem a férfiét. Mintha a föld nyelte volna el őket. Az utca gyakorlatilag kihalt volt, egy fekete BMW-től eltekintve, ami kicsivel távolabb megpróbált beparkolni egy nagyon kicentizett helyre, valamint egy kecskeszakállas fickótól, aki régimódi afgán irhabundát viselt, és szemből közeledett Mikael felé az utcán.

Hová tűntek? Sehol nem voltak mellékutcák, ahová bemenekülhettek volna, sehol egy rejtett sikátor. Vajon bementek valamelyik kapun? Továbbment a Torkel Knutssonsgatanon, és jobbra-balra tekintgetett. De semmit sem látott. Elhaladt régi törzshelye előtt, amit korábban Samirs grytának hívtak, most pedig Tabboulinak, és libanoni étteremként működött. Ez persze remek menedékhely is lehetett volna.

De Mikael nem tudott rájönni, hogy juthatott volna el a nő odáig, hiszen ő végig a sarkában volt. Hová a fenébe tűnt? Vajon itt álldogálnak valahol mindketten, és őt figyelik? Kétszer is hátrafordult, mert azt hitte, a háta mögött vannak, egyszer pedig összerezzent, mert az a vérfagyasztó érzése támadt, hogy valaki távcsővel figyeli. De hamis risztás volt, legalábbis amennyire meg tudta állapítani.

A férfit és a nőt sehol sem látta, így végül feladta a keresést, és elindult hazafelé. Úgy érezte, mintha nagy veszedelemből sikerült volna megmenekülnie. Fogalma sem volt, mennyire állt közel a valósághoz ez a nagyon is valóságos érzés, a szíve mindenesetre hevesen vert, és kiszáradt a torka. Általában nem volt nagyon ijedős. Most azonban épp egy szinte üres utca

hozta rá a frászt. Nem értette, miért.

Azt azonban pontosan tudta, ki az, akivel beszélnie kell: Holger Palmgrennel, Lisbeth egykori jótevőjével. Először azonban állampolgári kötelezettségeit kell teljesítenie. Ha ez a férfi valóban azonos azzal, akit a Frans Balder térfigyelő kamerája által rögzített filmen látott, és ha legalább ezzel egy minimális esélyt tud szolgáltatni a megtalálására, muszáj értesítenie a rendőrséget. Felhívta Jan Bublanskit, de a főfelügyelőt nem volt könnyű meggyőzni.

Sőt, még saját magát sem. De alighanem a régi szép időkből maradt még ennyi hitele, jóllehet, mostanság igazmondásába csúsztatások is vegyültek. Bublanski azt ígérte, küld erősítést.

– És miért ment volna oda a maga környékére?

– Fogalmam sincs, de azt hiszem, azért nem árthat, ha utánanéznek.

– Biztosan nem.

– Akkor sok szerencsét a kereséshez!

– De továbbra is átkozottul kellemetlen, hogy August Balder valahol odakint van – tette hozzá Bublanski némi szemrehányással a hangjában.

– Főleg, mivel maguktól szivárgott ki a hír – felelte Mikael.

– Akkor hadd közöljem önnel, hogy azonosítottuk a kiszivárogtatót.

– Valóban? Hát ez csodálatos.

– Attól tartok, mégsem. Szerintünk többen is lehettek, de ők viszonylag ártatlanok, egyet kivéve.

– Akkor már csak meg kell találniuk azt az illetőt.

– Megteszünk minden tőlünk telhetőt. De kezdjük gyanítani…

– Mit?

– Á, nem érdekes…

– Jó, nem kell elmondania.

– Őrült világban élünk, Mikael.

– Valóban?

– Olyan világban, ahol az a normális, aki paranoiás.

– Ebben igaza lehet. Jó éjt, főfelügyelő.

– Jó éjt, Mikael. Csak ne csináljon semmi ostobaságot!

– Azon leszek – felelte Mikael.

Mikael átkelt a Ringvägenen, majd lement a metróaluljáróba. A piros vonalon utazott Norsborg felé, majd Liljeholmennél leszállt, mert Holger Palmgren már néhány éve ott lakott, egy kis, modern, akadálymentes lakásban. Holger ijedten szólt bele a telefonba, mikor meghallotta Mikael hangját. De amint Mikael biztosította afelől, hogy Lisbethtel minden rendben van – és remélte, hogy ebben nem téved –, az idős férfi nagyon is szívélyesen ráállt a beszélgetésre.

Holger Palmgren nyugalmazott ügyvéd volt, évekig Lisbeth gyámja, azóta, hogy a lányt tizenhárom évesen bezárták a Sankt Stefans Pszichiátriai Klinikára, Uppsalában. Holger mostanra megöregedett, és vacakolt az egészsége: két vagy három agyvérzésen is átesett már. Egy ideje csak rollátorral tudott közlekedni, de olykor még azzal is alig.

Arcának bal oldala lefelé csüngött, a bal kezét pedig gyakorlatilag mozdítani sem bírta. Az elméje viszont kristálytiszta volt, memóriája pedig egyedülálló, ha régmúlt dolgok kerültek szóba, és mindenekelőtt, ha a téma érintette Lisbeth Salandert. Senki nem ismerte úgy a lányt, mint ő.

Neki ugyanis sikerült az, ami a pszichiáterek és pszichológusok tömkelegének nem, akik talán nem is nagyon törték magukat miatta. Egy pokoli gyermekkor után, amelyben a kislány minden bizalma megingott már a felnőttekben, és különösen a hatósági szervek képviselőiben, Holger Palmgren értékes embernek találta őt, és sikerült szóra bírnia. Mikael ezt egy kisebbfajta csodának tartotta. Lisbeth maga volt a terapeuták rémálma. De Holgernek még gyermekkora legfájdalmasabb részleteit is elmesélte, ezért ütötte most be a kapukódot Mikael a Liljeholmstorget 96 alatt, majd felment a lifttel az ötödik emeletre, és becsengetett.

– Drága barátom! – köszöntötte Holger az ajtóban állva. – Jó látni téged. De milyen sápadt vagy.

– Elég rosszul aludtam az éjjel.

– Ez könnyen megesik, ha hajtóvadászatot folytatnak az ember ellen. Olvastam az újságban. Rémes história.

– Finoman szólva.

– Történt valami más is?

– Elmesélem – felelte Mikael, és leült egy szép sárga kanapéra, az erkély mellé, majd bevárta Holgert, aki nagy kínkeservesen tudott csak leülni a mellette álló kerekesszékbe.

Ezek után Mikael nagy vonalakban felvázolta a történetet. Ám amint elérkezett ahhoz a részhez, amikor a Bellmansgatan kockakövein sétálva nemrég megérzése, sőt gyanúja támadt, Holger azonnal félbeszakította:

– Hogy mondod?

– Szerintem Camilla lehetett.

Holger moccanni sem bírt.

– Az a Camilla?

– Igen, ő.

– Atyaisten. És mi történt?

– Nyoma veszett. De az agyam továbbra is csak ezen pörög.

– Meg tudom érteni. Azt hittem, Camilla egyszer s mindenkorra felszívódott.

– Én meg szinte már el is felejtettem, hogy ketten vannak.

– Pedig nagyon is így van, az ikertestvérek, akik gyűlölik egymást.

– Persze, tudtam róla – folytatta Mikael. – De valaminek az eszembe kellett juttatnia ahhoz, hogy komolyan számításba vegyem a dolgot. Mint már említettem, azon töprengtem, vajon miért avatkozott be Lisbeth ebbe az egészbe. Hogy őt, a gyakorlott szuperhackert miért érdekelte annyira egy sima számítógép-feltörés.

– És azért jöttél, hogy segítsek ennek a megértésében.

– Hát, valahogy úgy.

– Rendben – fogott bele a mondandójába Holger. – Az alaptörténetet ismered, igaz? Az anya, Agneta Salander pénztárosként dolgozott a Konsum Zinkennél, és egyedül nevelte két lányát a

lundagatani lakásukon. Talán egész kellemes lett volna az életük így, hármasban, bár nem vetette fel őket a pénz. Agneta még nagyon fiatal volt, és nem nyílt lehetősége a továbbtanulásra. Viszont tele volt szeretettel és odaadással. Ő valóban azt akarta, hogy a gyermekei kellemes környezetben nőjenek fel. Csak éppen…

– Az apjuk olykor elment meglátogatni őket.

– Na igen, olykor megjelent az apjuk, Alexander Zalachenko, és a látogatásai mindig ugyanúgy értek véget: megerőszakolta és bántalmazta Agnetát, miközben a lányok a szomszéd szobában remegtek, és mindent hallottak. Azon a bizonyos napon Lisbeth eszméletlen állapotban találta anyját a padlón fekve.

– Igen, ezt tudom, ekkor állt bosszút első ízben.

– Pontosabban másodízben, mert az első alkalommal kést vágott Zalachenko vállába.

– Igaz, ezúttal pedig behajította a benzinnel töltött tejesdobozt az apja kocsijának ablakán, azután rágyújtotta.

– Pontosan. Zalachenko úgy lángolt, mint egy fáklya, és mint tudjuk, súlyos égési sérüléseket szenvedett, és az egyik lábát amputálni kellett. Lisbethet bezárták abba a kegyetlen gyermekpszichiátriai intézetbe.

– Az anyját pedig az Äppelvikens gondozóba.

– Igen. Lisbeth számára ez volt a legfájdalmasabb az egészben. Az anyja akkor még csak huszonkilenc éves volt, és soha többé nem lett újra a régi. Tizennégy évig élt abban az otthonban, súlyos agykárosodással és testi kínokkal. Sokszor még arra is képtelen volt, hogy kapcsolatot teremtsen a külvilággal. Lisbeth, amilyen gyakran csak tudta, meglátogatta, és arról álmodozott, hogy anyja egy nap meggyógyul, újra beszélgetni fognak, és gondoskodnak egymásról. De ez sosem történt meg. Ehelyett végignézte, ahogy az édesanyja lassan elsorvadt és meghalt. Ha van valami, amit Lisbeth a lelke legmélyén eltemetve őriz, hát ez az.

– Szörnyű. És mi volt Camilla szerepe ebben az egészben?

– Hát, ez bonyolult dolog. Szerintem bizonyos értelemben meg kell neki bocsátani, hiszen ő is csak gyerek volt még, és mielőtt észbekaphatott volna, már belerángatták a játékba.

– Mi történt?

– Hát, mondjuk úgy, elhatározták, hogy az ellentétes oldalon harcolnak. Nyilvánvalóan kétpetéjű ikrek, hiszen sosem hasonlítottak egymásra, sem külsőre, sem a természetüket illetően. Lisbeth született elsőként, Camilla húsz perccel később követte, és már kiskorában öröm volt ránézni. Míg Lisbeth egy dühödt kis lény volt, Camillától folyton elolvadtak az emberek. „Milyen édes kislány” – mondogatták. Bizonyára az sem lehetett véletlen, hogy Zalachenko az első perctől fogva jobban szimpatizált Camillával. Azért mondom így, mert akkor másról még szó sem lehetett. Agnetát ribancnak tartotta a férfi, így a gyerekei sem lehettek mások, mint fattyak, undorító férgek, akik az útjában álltak. De aztán…

– Mi történt?

– Zalachenko észrevette, hogy az egyik gyerek tényleg nagyon szép. Lisbeth azt mondja mindig, genetikai hiba csúszott a családjába, és ha szigorúan orvosi értelemben vesszük e kijelentését, kétségtelenül igaza van. Zala különleges gyermekeket hagyott maga után. Lisbeth féltestvérével, Ronalddal korábban találkoztál. Szőke volt, hatalmas termetű, és amint azt

tudod, egy congenital analgesia nevű betegségben szenvedett, nem érzett fizikai fájdalmat. Az ideális testőr és gyilkos. Míg Camilla… nos, az ő esetében a genetikai eltérés egész egyszerűen a túlzott szépségében rejlett, és ahogy idősebb lett, egyre csak romlott a helyzet. Azért mondom ezt, mert meg vagyok győződve róla, hogy először, még a korai időkben valóságos csapás lehetett a számára, pláne, hogy az ikertestvére mindig olyan savanyú és dühödt arcot vágott. A felnőttek elfintorodtak, ha ránéztek. De azután meglátták Camillát, és felragyogtak. El tudod képzelni, milyen hatással lehetett ez rá?

– Szörnyen bántó lehetett.

– Na igen, csakhogy én nem Lisbethre gondoltam. Egyébként nem emlékszem, hogy Lisbethen valaha is az irigység nyomait fedeztem volna fel. Ha csak a szépségről lett volna szó, azt biztos nem sajnálta volna a testvérétől. Nem, én Camillára céloztam. El tudod képzelni, hogyan hat egy még fejlődésben lévő, éretlen empatikus érzékkel rendelkező kisgyerekre, ha örökké csak azt hallja, milyen gyönyörű és elbűvölő?

– Beképzelt lesz tőle?

– Hatalmat ad a kezébe. Ha elmosolyodik, attól mindenki elolvad. Ha nem mosolyog, akkor mindenki büntetve érzi magát, és mindent megtesznek azért, hogy vidámnak láthassák. Camilla korán megtanulta kihasználni ezt. A manipuláció mesterévé vált. Nagy, kifejező, őzike szemei voltak.

– Még most is.

– Lisbeth elmesélte, hogy Camilla órákat töltött a tükör előtt ülve, és a pillantásait gyakorolta. A fegyverévé változott. Képes volt elvarázsolni vagy jéggé dermeszteni akárkit. Egyik nap minden gyerek és felnőtt kiválasztottnak érezhette magát mellette, a másikon pedig kegyvesztettnek. Ez egy gonosz adottság volt. Képzelheted, azonnal népszerű lett az iskolában: mindenki vele akart barátkozni, amit ő minden lehetséges módon kihasznált. Naponta megkövetelte, hogy az iskolatársai apró ajándékokkal halmozzák el: üveggolyókkal, édességgel, a zsebpénzükkel, gyöngyökkel, brossokkal. Aki ezt nem tette, vagy egyszerűen nem úgy viselkedett, ahogy ő elvárta, annak másnap már nem is köszönt, sőt egy pillantásra sem méltatta – márpedig akinek egyszer már sikerült a kegyeibe férkőznie, az jól tudta, mennyire fájdalmas érzés ez. Az osztálytársai bármit képesek lettek volna megtenni, hogy bevágódjanak nála. Hízelegtek neki – kivéve egyvalakit.

– A nővérét.

– Így van. Ezért Camilla Lisbeth ellen uszította az osztálytársaikat. Rémes kínzásokat eszelt ki számára, például belenyomták Lisbeth fejét a vécécsészébe, nyominak meg ufónak nevezték, ilyenek. Persze csak addig csinálták ezt, amíg rá nem jöttek, kivel állnak szemben. De ez már egy másik történet, amit te is jól ismersz.

– Lisbeth nem épp az a fajta, aki a másik arcát is odatartja.

– Hát nem. A történetben pszichológiai szempontból az az érdekes, hogy Camilla megtanulta uralni és manipulálni a környezetét. Mindenkit képes volt irányítani, két fontos személyt leszámítva: Lisbethet és az apjukat. Ez bosszantotta. Egy csomó energiát beleölt, hogy ezeken a frontokon is győzzön, persze teljesen eltérő stratégiákkal. Lisbethet sosem tudta volna átállítani a maga oldalára, és szerintem nem is akarta. Az ő szemében a nővére nem volt más,

csak egy fura, besavanyodott, félresikerült gyerek. Az apja viszont…

– Egy velejéig gonosz ember.

– Gonosz, igen, de egyben ő volt a családfő, az apakép. Valójában róla szólt az egész, hiába csak ritkán volt jelen az életükben. Ő az elérhetetlen, távoli apa szerepét játszotta, ami egy gyerek számára még normális esetben is mitikus jelentőséggel bír. De az ő esetében jóval többet jelentett annál.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy Camilla és Zalachenko kettőse elég szerencsétlen párosítás lehetett. Szerintem még maga Camilla sem értette igazán, hogy őt csupán egyetlen dolog érdekli: a hatalom. Az apjáról pedig, nos, igen, róla sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy híján lett volna a hatalomnak. Sokan tanúsíthatják, többek közt azok a szerencsétlenek a Titkosrendőrségnél. Lehettek ők akármilyen magabiztos, kemény fiúk, icipicire összehúzták magukat, amikor szemtől-szemben álltak Zalachenkóval. Kíméletlen méltóságot árasztott magából, amit csak erősített a sebezhetetlensége, így aligha számított, hány feljelentés érkezett ellene a különféle hatóságokhoz. A Titkosszolgálat mindig falazott neki. Lisbeth persze érezte ezt, s ez győzte meg arról, hogy a saját kezébe kell vennie az irányítást. Camilla számára azonban egészen más volt a helyzet.

– Mert ő maga is ilyenné akart válni.

– Igen, azt hiszem, az apja volt az ideálja. Ugyanolyan védettséget és erőt akart sugározni ő is. Minden erejével azon igyekezett, hogy az apja észrevegye. Hogy figyelemre méltónak találja a lányát.

– De biztos tudott róla, hogy bánt az apja az anyjával.

– Persze, hogy tudott róla. Mégis az apa pártját fogta. A hatalom és az erő oldalára állt, hogy úgy mondjam. Már kisgyerekként is gyakran hangoztatta, mennyire gyűlöli a gyengéket.

– Úgy érted, a saját anyját is gyűlölte?

– Sajnos úgy tűnik. Egyszer Lisbeth mesélt nekem valamit, amit sosem fogok elfelejteni.

– És mi volt az?

– Ezt még soha senkinek nem mondtam el.

– Akkor itt az ideje.

– Meglehet, mindenesetre valami szíverősítőre lesz szükségem hozzá. Mit szólnál egy finom konyakhoz?

– Nem hangzik rosszul. De te csak maradj ülve, majd én behozom az üveget és a poharakat – ajánlkozott Mikael, és a mahagónifából készült bárszekrényhez lépett, amely a sarokban állt, a konyhaajtó mellett.

Épp szemrevételezte az italosüvegeket, amikor megszólalt az iPhone-ja. Andrei Zander kereste, legalábbis az ő nevét mutatta a kijelző. De amikor Mikael felvette, senki sem szólt bele. Biztos a zsebéből hívott, gondolta, majd két pohárba Remy Martint töltött maguknak, és visszaült Holger Palmgren mellé.

– Na, halljuk – biztatta Holgert.

– Nem is tudom, hol kezdjem. Egy szép, nyári napon történt, amikor Camilla és Lisbeth bezárva ültek a gyerekszobában.

23. FEJEZET

November 23. este

August ismét kővé dermedt. Már képtelen volt válaszolni. Túl nagyok voltak a számok, és ahelyett, hogy kézbe vette volna a ceruzáját, úgy ökölbe szorította mindkét kezét, hogy a kézfeje egészen kifehéredett. Ráadásul még a fejét is az asztallapba verte. Lisbethnek meg kellett volna nyugtatnia őt, vagy legalábbis gondoskodnia arról, nehogy a fiú kárt tegyen magában.

Ám ő nem volt egészen tudatában annak, mi történik körülötte. A titkos fájlon járt az esze. Be kellett látnia, hogy ezen az úton sem jut tovább. De miért is csodálkozik? Miért lenne képes August megoldani azt a feladatot, amelyikkel még a szuperszámítógépek sem képesek megbirkózni? Őrült rossz ötlet volt a részéről, már a kezdettől fogva, és már az is lenyűgöző teljesítmény, amit a fiú eddig nyújtott. Mégis csalódottnak érezte magát. Kiment a sötétbe, hogy megszemlélje a szikár, vadregényes tájat. Odalent, a meredek lejtő alján látta a partot és egy hólepte mezőt, rajta egy elhagyatott csónakházzal.

Gyönyörű nyári napokon ez a hely nyilván csak úgy nyüzsög az emberektől. Most azonban kihalt volt. A csónakokat felhúzták a partra, egy lelket sem látott, és a túlparton álló házak ablakának semelyikében sem pislákolt a fény. Megint hideg szél fújt. Lisbethnek tetszett ez a hely mint rejtekhely, legalábbis ilyenkor, november végén.

Pedig ha valaki meglátogatná őket, a kocsi motorzaja aligha árulná el. Az egyetlen használható parkoló ugyanis odalent, a strandnál terült el, és ahhoz, hogy valaki megközelíthesse a házat, meg kellett másznia az emelkedő falépcsőjét. Az éj leple alatt bármikor meglephetik őket így. Lisbeth mégis úgy gondolta, ezen az éjszakán aludni fog. Muszáj. Még mindig fájt a lőtt sebe, biztosan ezért reagált annyira hevesen, amikor… belépett a házba, és rájött, hogy ezúttal másról van szó.

– Lisbethet általában hidegen hagyja az időjárás, vagy az, hogy mi történik körülötte – folytatta Holger Palmgren. – Ő észre sem veszi azt, ami számára érdektelen. Ezúttal azonban megemlítette, hogy a Lundagatanon és a Skinnarviksparkban sütött a nap. Odakintről hallotta a gyerekek nevetését. Az ablak túloldalán boldog emberek éltek – talán ez az, amit mondani akart. Rámutatni a kínzó ellentétre. Az átlagemberek fagylaltoztak és labdáztak, meg sárkányt eregettek. Camilla és Lisbeth azonban bezárva ültek a szobájukban, és azt hallgatták, ahogy az apjuk megerőszakolja és bántalmazza az anyjukat. Azt hiszem, ez közvetlenül azelőtt történt, hogy Lisbeth leszámolt volna Zalachenkóval. De a sorrendet illetően nincsenek pontos

ismereteim. Sokszor történt ilyen erőszak, és mindig ugyanúgy. Zala a délutáni vagy az esti órákban bukkant fel, meglehetősen ittas állapotban, olykor összekócolta Camilla haját, és ilyeneket mondott neki: „Hogy lehet egy ilyen szép kislánynak ennyire visszataszító nővére?” Azután bezárta a lányokat a szobájukba, és leült a konyhába, hogy még jobban leigya magát. Tisztán nyakalta a vodkát, és általában eleinte csendben ült, csak cuppogott, mint valami kiéhezett vadállat. Azután olyasmit mondott, mint „Hogy van ma az én kis kurvám?” – már-már szeretetteljes hangon. Ezután azonban Agneta mindig valami hibát követett el, pontosabban Zalachenko úgy döntött, talál benne valami kivetnivalót, ezt követte az első ütés, többnyire egy pofon, a következő szavak kíséretében: „Azt hittem, az én kis kurvám kedves lesz ma hozzám!” Majd bevitte a nőt a hálószobába, ahol folytatta az ütlegelést, rövid idő múlva már ökölbe szorult kézzel. Lisbeth könnyedén megállapította az ütések hangjából. Pontosan tudta, milyen ütés és hol találta el az anyját. Éppúgy érezte, mintha őt magát ütötték volna. Az ütések után következtek a rúgások, aztán Zala a falba verte a nő fejét, és ilyeneket ordított neki: „picsa”, „kurva” meg „ribanc”, erre izgult fel. Élvezte a nő szenvedéseit. Csak miután kékre-zöldre és véresre verte őt, akkor erőszakolta meg, és mikor elélvezett, még ennél disznóbb dolgokat is kiabált neki, majd egy kis időre csend lett. Semmi más nem hallatszott, csak Agneta elfojtott sírása, meg a férfi lihegése. Aki ezután felkelt, ivott még egy pohárral, majd mormogott valamit és szitkozódott, azután a földre köpött. Olykor kiengedte Camillát és Lisbethet a szobájukból, és kinyögte, hogy „Na, anyátok most már megint kedves lesz.” Ezután útnak eredt, és bevágta maga mögött az ajtót. Ez volt a szokása, ám ezen a napon valami másképp történt.

– Mi?

– A lányok szobája meglehetősen kicsi volt. Akárhogy is próbáltak eltávolodni egymástól, az ágyuk egymás mellett állt, és a bántalmazás és erőszak ideje alatt rendszerint a matracukon ültek, egymással szemben. Ritkán szóltak egymáshoz, általában még a szemkontaktust is kerülték. Ezen a napon Lisbeth többnyire a Lundagatanra néző ablakukon keresztül nézett kifelé, ezért tudott mesélni nekem arról, milyen volt a nyár és a kint játszó gyerekek. De azután a húga felé fordult, és ekkor vette észre.

– Mit?

– A lány jobb kezét, ami eltökélten ütötte a matracot. Ebben nem feltétlenül lett volna bármi rossz. Lehetett volna csak egy ideges vagy kényszeres mozdulatsor. Először Lisbeth is így gondolta. De aztán észrevette, hogy az ütések üteme megegyezik a hálószobából áthallatszó ütésekkel, s ekkor felnézett Camilla arcára. Húga ábrázata izgalmat tükrözött. Az egészben a leghátborzongatóbb volt, hogy Camilla ebben a pillanatban kifejezetten hasonlított Zalára. Lisbeth először nem is akarta elhinni, amit lát: a húga mosolygott. Megpróbálta elrejteni gúnyos vigyorát. Ekkor jött rá Lisbeth, hogy többről van szó, minthogy Camilla igyekezett bevágódni apjuknál, és átvenni az ő nagyzoló stílusát. A férfi ütéseit is helyeselte. Drukkolt neki.

– Ez betegesen hangzik.

– Mégis így volt, és tudod, mit tett erre Lisbeth?

– Nem.

– Egészen nyugodtan odaült Camilla mellé, már-már gyengéden megfogva a kezét. Szerintem Camilla nem is értette, mi történik. Talán azt hitte, a nővére egy kis vigaszt vagy közelséget keres. Hisz ennél különösebb dolgok is megtörténtek már. Lisbeth feltűrte a lány blúza ujját, és a következő pillanatban…

– Igen?

– Belevájta körmeit a húga csuklójába, egészen a csontjáig, és rémes sebet tépett bele. A vér csak úgy spriccelt az ágyra. Lisbeth lehúzta Camillát a padlóra, és azt üvöltötte, hogy végez vele is, meg az apjukkal is, ha nem lesz vége az anyjuk bántalmazásának. Camilla az eset után úgy nézett ki, mint akit tigris mart meg .

– Atyaég!

– Gondolhatod, mennyire gyűlölték egymást a lányok. Agneta és a Családgondozó kirendelt alkalmazottja is attól tartott, hogy valami súlyos dolog fog történni. Ezek után szét kellett őket választani. Camillának egy időre ideiglenes lakóhelyet találtak egy másik városban. Persze ez sem lett volna elég. Előbb vagy utóbb úgyis összecsaptak volna. De, mint tudod, másképp alakult a helyzet. Agneta a következő brutális bántalmazás után maradandó agykárosodást szerzett, Zalachenko fáklyaként lángolt, Lisbethet pedig bezárták. Ha jól értettem, a nővérek mindössze egyszer találkoztak, évekkel később, és az is elég baljós kilátásokkal kecsegtetett, bár a részleteket nem ismerem. Camillának utána nyoma veszett. Az utolsó nyom a nevelőszülőknél, Dahlgrenéknél található, akiknél Uppsalában lakott. Megszerezhetem neked a telefonszámukat, ha akarod. Aztán, amikor úgy tizennyolc-tizenkilenc éves lehetett, egyszercsak összecsomagolt egy bőröndbe, és elhagyta az országot. Azóta semmit sem lehet tudni róla, ezért kis híján lefordultam a székről, amikor azt állítottad, hogy vele találkoztál. Mert még Lisbethnek sem sikerült felkutatnia őt, pedig ő aztán jó az ilyesmiben.

– Tehát megkísérelte?

– Ó, persze! Ha jól tudom, utoljára akkor, amikor az apjuk után maradt örökségen kellett megosztozniuk.

– Erről nem tudtam.

– Nekem is csak úgy kutyafuttában említette Lisbeth. Ő természetesen egy fillérre sem tartott igényt az örökségből, tudta, mennyi vér tapad hozzá. De arra rögtön rájött, hogy valami nem stimmel az összeggel. Összesen négymillió koronáról volt szó. Ebben benne volt a gossebergai birtok, egy csomó értékpapír, és egy düledező ipari épület Norrtäljében, meg valami telek. Nem kevés, egyáltalán nem, de mégis…

– A férfinak jóval több vagyona kellett, hogy legyen.

– Igen. Ha valaki, hát Lisbeth tudta, hogy apja egy egész bűnszövetkezet feje volt. Az a négymillió nem lehetett több egy kis zsebpénznél.

– Azt akarod mondani, hogy felmerült benne, vajon nem Camilla örökölte-e a jelentősebb részt?

– Azt hiszem, ezt próbálta meg kideríteni. Már a gondolat is kínozta, hogy az a pénz az apja halála után is pusztítást okoz majd. De egy jó darabig semmire sem jutott.

– Camilla bizonyára ügyesen leplezi valódi kilétét.

– Feltételezem.

– Gondolod, hogy Camilla folytatta apja tevékenységét?

– Talán igen, talán nem. Az is lehet, hogy kitalált valami egészen mást.

– Mint például?

Holger Palmgren behunyta a szemét, és belekortyolt konyakjába.

– Erről természetesen fogalmam sincs, Mikael. De amikor Frans Baldert említetted, tulajdonképpen támadt egy ötletem. Tudod egyáltalán, mitől lett olyan profi Lisbeth a számítógépek világában? Hogy hogyan kezdődött az egész?

– Nem, gőzöm sincs.

– Akkor elmesélem neked. Meglehet, hogy ez a történet a kulcs, amely a te történeted zárjába illik.

Lisbeth, amint belépett a teraszról a házba, Augustot görcsbe rándult, természetellenes pozícióba dermedve találta a konyhaasztalnál. Ez a látvány saját gyerekkori képére emlékeztette őt.

Épp ugyanígy érezte magát ő is a lundagatani lakásban, egészen addig a napig, amikor rájött, hogy kénytelen lesz idő előtt felnőni és bosszút állni az apján. Nem mintha ez megkönnyítette volna a dolgát. Olyan teherként nehezedett rá, amilyet sosem lenne szabad rápakolni egy gyerekre. Mégis értelmet adott az életének, s az ő élete kezdetének bizonyult. Egyetlen olyan undorító féreg sem úszhatja meg, mint Zalachenko, vagy Frans Balder gyilkosa. Az efféle gonoszságnak nincs létjogosultsága. Odalépett Augusthoz, és mintha valami fontos feladatot adna neki, ünnepélyesen így szólt hozzá:

– Most menj és feküdj le! Reggel, amikor felkelsz, lerajzolod apád gyilkosát. Világos?

Mire a fiú bólogatott, és becsoszogott a hálószobába. Lisbeth pedig felhajtotta a laptopját, és nekiállt információk után kutatni Lasse Westman színésszel és a haverjaival kapcsolatban.

– Nem hiszem, hogy Zalachenko különösebben odalett volna a számítógépekért – folytatta Holger Palmgren. – Ő nem ebbe a generációba tartozott. De mocskos tevékenysége olyan méreteket öltött, hogy kénytelen volt az adatokat egy számítógépes program segítségével tárolni, sőt az is elképzelhető, hogy ezt a könyvvezetést még az üzlettársai elől is el kellett titkolnia. Egy nap beállított a lundagatani lakásba egy IBM-géppel, amit odaállított az ablak melletti íróasztalra. Alig hiszem, hogy bármelyik családtag látott volna korábban számítógépet, Agneta nem engedhetett meg magának efféle luxuskiadásokat. Zalachenko nyíltan kijelentette: élve megnyúzza azt, aki csak hozzáér a géphez. Pedagógiai szempontból ez talán még szerencsés húzásnak is bizonyult, nem tudom. Így erősebb lett a csábítás.

– Szép kis tiltott gyümölcs, mondhatom.

– Lisbeth, azt hiszem, tizenegy éves lehetett. Ez még azelőtt történt, hogy belemart Camilla jobb karjába, és késekkel meg Molotov-koktélokkal az apjára támadt. Vagyis azelőtt, hogy azzá a Lisbethté vált volna, akit ma ismerünk. Az idő tájt még nem csak azon járt az esze, hogyan tudná ártalmatlanná tenni Zalachenkót. Nem érte elég impulzus. Nem voltak barátai: részben azért, mert Camilla minden rossznak elmondta őt, és gondoskodott róla, hogy az iskolában senki a közelébe se mehessen, másrészt viszont azért is, mert ő valóban más volt. Nem tudom, ő maga mennyit értett meg ebből akkortájt. A tanárai és a környezetében élők azonban

határozottan nem jöttek rá. Lisbeth kirívóan tehetséges gyerek volt, és épp a tehetsége miatt ütött el a többiektől. Az iskolát halálosan unta. Számára ugyanis minden egyszerű és magától értetődő volt. Egyetlen pillantást vetett a dolgokra, és máris megértette azokat, ezért az órákon általában csak ült és álmodozott. Bár szerintem már akkor is talált magának olyan időtöltést, ami szórakoztatta: idősebbeknek szóló matekkönyveket meg hasonlókat. De valójában nagyon unatkozott. Főleg a képregényei mellett töltötte a szabadidejét: a Marvel-sorozat volt a kedvence, ami valójában meg sem közelítette az ő színvonalát, de egyfajta gyógyító szerepet tölthetett be nála.

– Hogyhogy?

– Nem szeretem Lisbethet pszichológiai szempontból elemezni. Utálna is érte, ha hallaná. Azokban a sorozatokban van egy csomó szuperhős, akik kegyetlen és gonosz ellenségeik ellen harcolnak, a saját kezükbe veszik az irányítást, bosszút állnak és igazságot szolgáltatnak. Illett hozzá az efféle olvasmány, és ez a szájbarágós stílus talán segített neki válaszokat és megoldásokat találni.

– Úgy érted, fel akart nőni, hogy ő is szuperhős lehessen?

– Talán az ő saját kis világában valami ilyesmiről lehetett szó. Az idő tájt persze még nem tudhatta, hogy Zalachenko egy veterán szovjet szuperkém volt, és hogy a titkai által került a svéd társadalom megkülönböztetett helyére. Nem lehetett fogalma arról sem, hogy a Titkosszolgálat külön alakulata vigyáz az apjára. De Camilla is és ő is sejtette, hogy apjának valamiért mindent sikerül megúsznia. Egy nap egy szürke kabátos férfi bukkant fel náluk, és olyasmit mondott nekik, hogy: „az apjuknak nem eshet bántódása, ez egész egyszerűen nem történhet meg”. Lisbeth elég hamar rájött, hogy semmire se megy azzal, ha feljelentgeti Zalachenkót a rendőrségen vagy a Gyámhivatalnál. Semmi egyéb nem történne, mint hogy ismét felbukkanna náluk egy ilyen szürke kabátos fazon.

Szóval Lisbeth nem ismerte az apja múltját, semmit sem tudott holmi hírszerző ügynökségekről és álcázott tevékenységekről, de a lelke mélyén érezte, hogy tehetetlen vele szemben, és ez borzasztóan fájt neki. A tehetetlenség, Mikael, megsemmisítő erő tud lenni, és amíg Lisbeth nem lett annyi idős, hogy tehetett volna valamit ez ellen, menedékre volt szüksége, és mindenre, amiből erőt tudott meríteni. Az egyik ilyen a szuperhősök világa volt. A korombeliek jó része nevetségesnek tartja az ilyesmit, de ha valaki, hát én tudom, hogy az irodalom – függetlenül attól, hogy képregényekről vagy regényekről beszélünk – nagy hatást gyakorolhat az emberre. Lisbeth különösen kedvelt egy ifjú hősnőt, akit Janet van Dyne-nak hívtak.

– Van Dyne?

– Igen, egy gazdag tudós lánya. Az apát meggyilkolják – ha jól tudom, a földönkívüliek –, és Janet van Dyne, hogy bosszút álljon, felkeresi apja egyik kollégáját, akinek laboratóriumában emberfeletti képességekre tesz szert. Szárnyakat kap, és egy olyan képességet, amellyel összezsugoríthatja és megnövelheti a méretét, meg ilyenek. Egy szó mint száz, nagyon kemény csaj lesz belőle, attól kezdve fekete-sárga ruhában jár, mint egy darázs, ezért lesz a neve „Wasp”. Olyan emberré válik, aki sebezhetetlen, a szó szoros és átvitt értelmében is.

– Nahát, ezt nem tudtam. Szóval innen ered Lisbeth álneve?

– Szerintem nem csak az álneve. Én ugyan nem sokat tudok az ilyesmiről, hiszen csak egy begyöpösödött vénember vagyok, aki a „Fantomot” még mindig „Dragosnak” hívja. De amikor először láttam a Wasp képét, tátva maradt a szám. Lisbeth nagyon hasonlított rá. Bizonyos értelemben még most is hasonlít. Azt hiszem, a stílusának bizonyos elemeit ettől a karaktertől kölcsönözte. Bár nem akarok túlzásokba esni ezen a téren, hisz ő csak egy sorozathős, Lisbeth pedig nagyon is a valóságban él. De tudom, hogy Lisbeth sokat gondolkodott azokon a változásokon, amelyeken Janet van Dyne keresztülment, amikor Wasppá változott. Mélyen megrendítette a felismerés, hogy neki is muszáj lesz ilyen drasztikus és végzetes változáson keresztülmennie, gyermekből és áldozatból olyasvalakivé kell válnia, aki képes visszavágni egy elitképzésben részesült kémnek, egy teljesen gátlástalan embernek.

Efféle gondolatok cikáztak a fejében éjjel és nappal, ezért lett ebben az időszakban Wasp fontos szereplő az életében, egy fiktív forrás, akiből mégis erőt meríthetett. De Camilla rájött. Az a nő igen kifinomult érzékekkel rendelkezik: kiszagolja az emberek gyengeségeit, a gyenge pontjukat, majd beléjük mélyeszti a méregfogát. Elkezdte minden lehetséges módon nevetségessé tenni a nővérét, sőt, még ennél is messzebbre ment. Kinyomozta, kik voltak Wasp ellenségei a képregényben, és elkezdte saját magát és a csapatát ezeken a neveken szólítani: Thanos meg a többiek.

– Thanost mondtál? – rezzent össze hirtelen Mikael.

– Ha jól emlékszem, így hívták azt a férfit, azt a pusztító erejűt, aki beleszeretett a halálba, amikor az egy nő képében jelent meg előtte, és mindenáron ki akarta érdemelni a szerelmét, vagy valami ilyesmi. Camilla azért drukkolt neki, hogy a nővérét provokálja vele. Még a bandáját is elnevezte „The Spider Society”-nek, akik valamelyik sorozatban a „Sisterhood of the Wasp” ellenségei voltak.

– Komolyan? – álmélkodott Mikael a gondolataiba merülve.

– Igen. Ez persze elég gyerekes gondolkodásmódra vall, ami azonban nem menti fel a felelősség alól. A nővérek közti ellenségeskedés már akkoriban olyan méreteket öltött, hogy ezek a nevek valódi tartalommal töltődtek meg. Mint a háborúban, amikor egy szimbólumot kiválasztanak, és az végül halálos jelképpé válik.

– Elképzelhető, hogy mind a mai napig jelentőséggel bírnak?

– A nevekre gondolsz?

– Igen… azt hiszem.

Mikael tulajdonképpen nem tudta, mit gondoljon, de egy olyan homályos érzése támadt, hogy valami fontos dologra bukkant.

– Nem is tudom – felelte Holger Palmgren. – Hiszen ma már felnőtt emberek. De nem feledkezhetünk meg arról a lényeges kérdésről, hogy mindez akkoriban történt, amikor minden eldőlt és megváltozott az életükben. Utólag az apró részletek is döntő jelentőséggel bírnak. Lisbeth elveszítette az anyját, majd bezárták a gyermekpszichiátriai osztályra. De nemcsak az ő élete, Camilla élete is darabokra hullott. El kellett hagynia az otthonát, és az apja, akire annyira felnézett, súlyos égési sérüléseket szenvedett. Lisbeth Molotov-koktélja után Zalachenko sosem épült fel egészen, amint azt te is tudod. Camilla pedig nevelőszülőkhöz került, távol attól a helytől, amely a biztonságot jelentette a számára. Bizonyára neki is nagyon

fájdalmas volt ez, és abban egy pillanatig sem kételkedem, hogy Lisbethet azóta tiszta szívéből gyűlöli.

– Nagyon úgy tűnik – helyeselt Mikael.

Holger Palmgren ismét kortyolt egyet a konyakjából.

– Amint már mondtam, nem szabad alábecsülni életük e szakaszának jelentőségét. A lányok egy totális háború kellős közepén találták magukat, és nyilván mindketten tisztában voltak azzal, hogy előbb vagy utóbb összecsapnak. Szerintem készültek is rá.

– Csak épp különböző módokon.

– Na igen, Lisbeth kiugróan intelligens, így ő örökké pokoli terveket, stratégiákat szőtt a fejében. De egyedül volt. Camilla ugyan nem volt épp éles eszű, legalábbis a hagyományos értelemben véve sosem volt egy tudós típus, még az elvont érveléseket sem értette soha. Viszont kiválóan manipulált. Képes volt elvarázsolni és kihasználni az embereket, úgy, ahogy senki más, ezért Lisbethtől eltérően neki mindig akadt társasága. Olyanok vették körül, akik elvégezték, amivel megbízta őket. Ha Camilla rájött, hogy Lisbeth jó valamiben, ami veszélyt jelenthet rá nézve, sosem próbált meg azon a területen érvényesülni, mert tudta, hogy esélye sincs legyőzni a testvérét.

– Hanem mit lépett erre?

– Felkutatott olyan embereket, akik otthonosan mozogtak a témában, legyen az bármi, és az ő segítségükkel vágott vissza. Mindig voltak segítői, akik bármit megtettek volna érte. De bocsánat, kissé elébe vágtam az eseményeknek.

– Igen. Mi történt Zalachenko számítógépével?

– Mint már említettem, Lisbeth unatkozott. És aludni is alig bírt. Éjszakánként éberen feküdt az ágyában, és az anyjáért aggódott. A nemi erőszakokat követően Agneta mindig erősen vérzett, mégsem volt hajlandó orvoshoz fordulni. Feltehetőleg szégyellte magát. Időnként súlyos depresszióba süllyedt, és olyankor képtelen volt munkába menni, vagy a lányairól gondoskodni, Camilla emiatt még jobban gyűlölte. Mindig azt mondogatta, hogy az anyjuk gyenge ember. Az ő világában a gyengeség számított a legnagyobb bűnnek. Lisbeth viszont…

– Igen?

– Azt az embert látta, akihez ragaszkodott, az egyetlent, akit valaha szeretett, és szörnyen igazságtalannak érezte a helyzetet. Ezért éjszakánként a megoldáson töprengett. Igaz, még csak gyerek volt, és bizonyos értelemben még most is az. De egyre erősebbé vált az a meggyőződése, hogy ő az egyetlen ember a világon, aki megmentheti az anyját az agyonveréstől. Erre gondolt, meg sok minden másra is. Végül felkelt, persze csak óvatosan, nehogy felébressze Camillát. Talán, hogy valami olvasnivalót vigyen be magának, vagy mert nem bírta tovább elviselni a saját gondolatait. Nem is ez a lényeg. A fontos az, hogy ekkor meglátta a számítógépet, amely a Lundagatanra néző ablak előtt állt.

Az idő tájt még azt sem tudta, hogyan kell bekapcsolni egy számítógépet. De persze kitalálta, és ettől lázba jött. Mintha az a gép azt suttogta volna neki: „Fejtsd meg a titkaimat!” De persze nem jutott messzire. Elsőre legalábbis nem. Jelszó kellett hozzá, és ő újra meg újra megkísérelte kitalálni, mi lehet az. Az apját Zalának becézték, így megpróbálkozott azzal, majd a Zala666-tal és hasonló kombinációkkal, azután minden mással is. De egyik sem jött be. Azt

hiszem, két vagy három éjszakát is eltöltött ezzel, és ha aludt egyáltalán valamit, azt az iskolapadban tette, vagy délutánonként otthon. Ám egy napon eszébe jutott egy idézet, amit az apja német nyelven írt fel egy darab papírra, és kitette a konyhában. „Was mich nicht umbringt, macht mich stärker. – Ami nem öl meg, az erősebbé tesz.” Akkortájt nem értette még e mondat jelentését. Azt azonban megértette, hogy apjának valamiért fontos ez a gondolat, ezért kipróbálta ezt is. De nem volt jó. Túl sok betű szerepelt benne. Ekkor begépelte Nietzsche nevét, akitől az idézet származott – és egyszercsak bent találta magát a rendszerben, s egy számára új, titokzatos világ tárult fel előtte. Később úgy írta le ezt a pillanatot, mint ami örökre megváltoztatta az életét. Nagyobbnak érezte magát attól, hogy sikerült áttörnie a számára felállított korlátot, és kinyomoznia valamit, amit titokban akartak tartani előtte. De…

– Mi történt?

– Először egy szót sem értett az egészből, mert minden oroszul volt írva. Valamiféle összefüggések meg számok. Én arra tippelek, hogy Zalachenko emberkereskedelmi tevékenységéből származó bevételeit tartalmazhatta. A mai napig nem tudom, mennyit értett meg belőle Lisbeth akkor, és mi az, amire csak később jött rá. Annyit azonban biztosan értett, hogy Zalachenko nem csak az ő anyját bántalmazta. Más nők életét is tönkretette, és erre mondanom sem kell, hogy Lisbeth bedühödött. Részben ez az élmény formálta őt azzá a Lisbethté, akit ma ismerünk. Azzá, aki gyűlöli a férfiakat, akik…

– …gyűlölik a nőket.

– Pontosan. De őt ez a tudás még elszántabbá tette, és ekkor megértette, hogy többé nincs visszaút. Muszáj megfékeznie az apját. Megpróbált más számítógépeken keresztül nyomozni utána, például az iskolában beosont a tanári szobába, néhányszor még azt is hazudta, hogy valamelyik barátjánál alszik, miközben bent maradt a suliban éjszakára, és egészen reggelig ott ült a számítógépek előtt. Kezdte elsajátítani a hekkelés és a programozás alapjait, gondolom ugyanazokkal a lépésekkel, mint bármelyik más csodagyerek, aki rátalál élete értelmére. Elbűvölte a dolog. Úgy érezte, erre született, és szép számmal akadtak olyanok, akikkel kapcsolatba került a digitális hálón keresztül, akik fantáziát láttak benne. Ahogy az idősebb generációk mindig igyekeznek behálózni az ifjú tehetségeket – vagy azért, hogy pártfogolják őket, vagy, hogy elnyomják. Sokszor ütközött ellenállásba és intrikákba, és sokakat zavart, hogy ő bizonyos dolgokat épp fordítva, vagy csak a szokványostól eltérő módon tett. Másokat azonban lenyűgözött, és a barátaivá lettek, például az a Plague nevű. Az első igazi társait a számítógépnek köszönhette, és életében először szabadnak érezte magát. A kibertérben valósággal szárnyra kapott, éppúgy, mint Wasp. Ott nem voltak kötöttségek.

– És Camilla rájött, mit sikerült elsajátítania?

– Legalábbis sejtette, bár mivel nem tudom, nem akarok találgatni. De olykor úgy gondolok Camillára, mint Lisbeth sötét oldalára, az árnyékára.

– A rossz ikerre.

– Valami olyasmi. Bár nem szeretem rossznak bélyegezni az embereket, főleg a fiatal lányokat nem. Mégis gyakran így gondolok rá. Bár sosem tudtam mélyebbre ásni a dologba, legalábbis nem a legmélyére, de ha te magad ezt akarod tenni, javaslom, hívd fel Margareta Dahlgrent, Camilla egykori nevelőanyját, akihez a lány a Lundagatanon történt

katasztrófasorozat után került. Margareta jelenleg Stockholmban él, ha jól tudom, Solnában. Özvegy, igazán tragikusan alakult az élete.

– Milyen értelemben?

– Hát, természetesen ez sem mellékes. A férje, Kjell, aki programozó volt az Ericssonnál, felakasztotta magát, épp azelőtt, hogy Camilla otthagyta őket. Egy évvel később a tizenkilenc éves lányuk is öngyilkos lett, kiugrott egy Finnországba tartó kompról, legalábbis ezt állapították meg. A lánynak problémái voltak önmagával, csúnyának és kövérnek tartotta magát. De Margareta sosem hitte el, hogy ez volt a valódi ok, egy időben még egy magándetektívet is felbérelt. Margaretának a rögeszméjévé vált Camilla, és ha őszinte akarok lenni, emiatt nem bírtam őt elviselni. Egy kicsit szégyellem is magam miatta. Margareta azután lépett velem kapcsolatba, miután te nyilvánosságra hoztad a Zalachenko-ügyet. Engem épp akkor engedtek ki az Erstai Rehabilitációs Otthonból. Testileg és lelkileg egyaránt tönkrementem, ő meg folyton telebeszélte a fejemet mindenfélével. Megszállottá vált. Már belefáradtam, ha csak megláttam a telefonszámát a kijelzőmön, kikészültem, és igyekeztem kerülni vele minden kapcsolatot. De most, hogy belegondolok, egyre inkább kezdem megérteni. Szerintem örülne, ha beszélhetne veled, Mikael.

– Megvannak az elérhetőségei?

– Majd odaadom. De most még várj egy kicsit. Szóval biztos vagy benne, hogy Lisbeth és a kisfiú biztonságban vannak?

– Igen – felelte Mikael. Legalábbis remélem, tette hozzá magában, majd felállt, és átölelte Holgert.

Odakint a Liljeholmstorgeten ismét lecsapott rá a vihar, s ő szorosabban összehúzta magán a kabátot, majd Camillára és Lisbethre gondolt, meg valami érthetetlen okból Andrei Zanderre is.

Úgy döntött, felhívja a férfit, és megkérdezi tőle, hogy halad az eltűnt műkereskedő ügyével. Andrei azonban nem vette fel a telefont.

24. FEJEZET

November 23. este

Andrei biztos azért kereste Mikaelt, mert meggondolta magát. Bizonyára szívesen megivott volna vele egy sört. Mikael nem is értette, hogy mondhatott neki nemet. Hiszen ő volt Andrei példaképe, miatta akart újságíró lenni. De amikor felhívta, talán zavarba jött, és inkább letette. Talán azt gondolta, hogy Mikael közben talált magának valami kellemesebb időtöltést. Andrei nem volt az a fajta ember, aki szeretett feleslegesen zavarni másokat, főleg nem Mikael Blomkvistet.

Andrei inkább folytatta a munkáját, de akárhogy is próbálta, nem ment neki. Képtelen volt jól megfogalmazni, amit akart, ezért úgy egy órával később úgy döntött, szünetet tart és elmegy sétálni. Mindent eltüntetett az íróasztaláról, és újból leellenőrizte, hogy a titkos kapcsolaton keresztül közölt üzenetek minden szavát törölte-e. Majd elköszönt Emil Grandéntől, mert rajta kívül ő volt az egyetlen, aki még bent ült a szerkesztőségben.

Emil Grandénnel tulajdonképpen nem volt semmi gond. Harminchat éves múlt, és dolgozott már a TV4 Rideg tények című műsoránál és a Svenska Morgonpostennél is, az előző évben pedig megkapta az Újságírók Nagydíját, mint az Év Leleplezője. Andrei mégis úgy gondolta, bár igyekezett ezt palástolni, hogy Emil nagyképű, öntelt ember, legalábbis vele, a fiatal mindenessel szemben.

– Elmegyek egy időre – közölte vele Andrei.

Emil úgy nézett rá, mintha még várna valamit. Majd kissé tétovázva így szólt:

– Oké.

Andrei elég nyomorultul érezte magát. Ő maga sem értette igazán, hogy miért. Talán Emil felsőbbrendű viselkedése miatt, de valószínűbb, hogy a műkereskedőről szóló cikk volt az oka. Vajon miért boldogult vele ilyen nehezen? Valljuk be, sokkal szívesebben segített volna inkább Mikaelnek a Balder-sztoriban. Minden más most másodlagosnak tűnt. Milyen egy beszari idióta! Miért nem engedte, hogy Mikael vessen egy pillantást arra, amit írt?

Mikael képes mindössze néhány könnyed tollvonással vagy épp kihúzással feljavítani bármilyen írást. Na mindegy. Holnap tisztább fejjel újból nekilát, és még Mikaelnek is megengedi, hogy elolvassa a vacak kis cikket, amit írt. Andrei becsukta maga mögött a szerkesztőség ajtaját, és a lifthez indult. A következő pillanatban összerezzent. A lépcső alján valamiféle dráma játszódott le. Először nem is nagyon értette. Egy vézna, beesett arcú figura egy fiatal, szép nőt zaklatott, mire Andreinek földbe gyökerezett a lába. Sosem bírta elviselni az erőszakot. Amióta a szüleit meggyilkolták Szarajevóban, nevetségesen egyszerű volt

ráijeszteni. Gyűlölte még a veszekedést is. Ám ezúttal az önbecsüléséről volt szó: hisz egy dolog, ha az ember menekülőre fogja, de cserbenhagyni valakit, az egész más. Így hát lerohant, és ezt kiáltotta: – Hagyja abba, eressze el a nőt! – ami azonban végzetes hibának bizonyult.

A beesett arcú férfi ugyanis előkapott egy kést, és angolul kezdett fenyegetőzni, mire Andrei kis híján összeesett. Mégis összeszedte maradék bátorságát, és visszaordított, mint valami rossz akciófilmben: – Get lost! You will only make yourself miserable – és pár másodpercnyi erőviszony-latolgatás után a férfi behúzta fülét-farkát, Andreit pedig kettesben hagyta a nővel. Így kezdődött az egész. Mint egy filmben.

Eleinte tétovázott. A nő zaklatott és zavart volt. Olyan halkan beszélt, hogy Andreinek közel kellett hajolnia hozzá, hogy meghallja, amit mond. Jó időbe telt, mire a nőnek sikerült feldolgoznia a történteket. Korábban rémes házasságban élt, és azt hitte, új életet kezdhet, de hiába váltak el, hiába kapott új személyazonosságot, az exférjének sikerült valahogy a nyomára akadnia, és most rászabadította az egyik emberét, aki megfenyegette.

– Ma már másodszor támadt rám ez az alak – panaszkodott a nő.

– Miért jöttek fel ide?

– Megpróbáltam elszökni előle, és ide menekültem be.

– Ez szörnyű.

– Nem tudom eléggé megköszönni magának.

– Á, semmiség.

– Annyira elegem van már a rosszindulatú férfiakból – jelentette ki a nő.

– Én egy kedves férfi vagyok – vágta rá egy kissé gyorsan Andrei, bár elég patetikusnak érezte megjegyzését, és egy cseppet sem lepte meg, hogy a nő erre egy szót sem szólt, csak zavartan nézett lefelé a kőlépcsőre.

Andrei elszégyellte magát, amiért ilyen olcsó dumával próbált nála bevágódni. De aztán hirtelen – mikor már úgy érezte, teljesen lebőgött – a nő felnézett, és óvatosan rámosolygott.

– Én is azt hiszem. Engem Lindának hívnak.

– Engem pedig Andreinek.

– Örvendek, Andrei, és még egyszer köszönöm.

– Én is.

– Mit?

– Azt, hogy maga…

De nem bírta befejezni a mondatot. Érezte, hogy ver a szíve. Kiszáradt a torka, és lenézett a földre.

– Mit akart mondani, Andrei?

– Szeretné, ha hazakísérném?

Ám ezt a kérdését is megbánta.

Attól félt, hogy Linda félreérti. De a nő ismét csak ugyanolyan igéző, bizonytalan mosollyal felelt, és azt mondta, mellette biztonságban érezné magát. Kiléptek az utcára, elindultak a Slussen felé, és közben a nő elmesélte neki, milyen volt többé-kevésbé bezártan élnie egy hatalmas djursholmi házban. Andrei azt felelte, érti, vagy legalábbis részben. Korábban írt egy cikksorozatot a bántalmazott nőkről.

– Maga újságíró? – csodálkozott Linda.

– A Millenniumnál dolgozom.

– Ó, valóban? Imádom azt a magazint.

– Hát, sokaknak segített már – magyarázta szégyellősen a fiú.

– Valóban – helyeselt a nő. – Nemrég olvastam egy fantasztikus cikket egy iraki háborús sebesültről, akit kirúgtak a takarítói állásából, egy belvárosi kocsmából. Akkor teljesen kisemmizettnek érezte magát, ma pedig egy egész étteremlánc tulajdonosa. Sírtam, mikor elolvastam a cikket. Annyira megindítóan volt megírva. Reményt adott, hogy a visszatérés mindig lehetséges.

– Én írtam – felelte Andrei.

– Most viccel? Fantasztikus volt!

Andreit soha nem halmozták el bókokkal újságírói tehetségéért, pláne nem ismeretlen nők. Amint a Millennium került szóba, mindenki Mikael Blomkvistről akart beszélni, és Andreinek nem is volt ez ellen kifogása. Ám titokban mégis arról álmodozott, hogy egyszer majd őt is észreveszik. Most pedig ez a gyönyörű, Linda nevű hölgy megdicsérte őt, csakis őt!

Olyan boldog és büszke volt, hogy vette a bátorságot, és meghívta a nőt a Papagallo vendéglőbe, ami mellett épp elhaladtak, és Andrei legnagyobb örömére a nő így felelt: „Nagyszerű ötlet!” – így aztán beléptek az étterembe, miközben Andrei szíve hevesen dobogott, és amennyire csak tudta, kerülte a nő pillantását.

Valahányszor Linda a szemébe nézett, kicsúszott a talaj a lába alól, és alig tudta elhinni, hogy ez valóban megtörténik vele. Leültek egy asztalhoz, nem messze a bárpulttól. Linda tétovázva felé nyújtotta a kezét, ő pedig megfogta, majd mosolyogva dünnyögött valamit. Szinte azt sem tudta, miket mond. Annyit azonban bizonyosan tudott, hogy Emil Grandén kereste telefonon, és saját magát is meglepte, amiért nem vette fel a készüléket, sőt még el is némította. Kivételesen az újság is várhat.

Csak Linda arcát akarta látni maga előtt, el akart merülni benne. Annyira vonzó volt, hogy úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, mégis olyan érzékeny és gyengéd, mint egy megsebzett kismadár.

– Nem értem, hogy akarhat magának ártani valaki – értetlenkedett Andrei.

– Mégis mindig ez történik – felelte a nő, mire a férfi úgy érezte, talán mégiscsak érti az okát.

Úgy gondolta, egy ilyen gyönyörű nő bizonyára vonzza a pszichopatákat, mert aki ugyanis normális, az biztosan nem mer odamenni hozzá, hogy meghívja valahová. Inkább kicsire összehúzza magát mellette. Csak a nagyzási hóbortban szenvedő, hatalmaskodó szar alakok veszik a bátorságot, hogy rátegyék a mancsukat.

– Olyan kellemes itt üldögélni magával – mondta a férfi.

– Magával is – válaszolta a nő, kissé megsimogatva a férfi kezét, majd rendeltek két pohár vörösbort, és egymás szavába vágva beszéltek. Andrei észre sem vette, hogy ismét cseng a telefonja, előbb egyszer, majd kétszer. Életében először nem fogadta Mikael Blomkvist hívását.

Rögtön ezután a nő felállt, kézen fogta Andreit, és kivezette a helyiségből. A férfi meg sem kérdezte tőle, hová lesz a séta. Úgy érezte, bárhová képes lenne követni őt. Ilyen csodálatos

teremtéssel még sosem találkozott, a nő pedig időről időre tétován, ám csábítóan rámosolygott, és odakint az utca minden egyes kockaköve, és minden lélegzetvételük azt súgta, hogy valami döntő fontosságú dolog van készülőben. Egy ilyen sétára érdemes egy egész életen át várni, gondolta Andrei, aki sem a hideget, sem a körülötte elterülő várost nem érzékelte többé.

Szinte megrészegítette a nő közelsége, és az, ami még várt rá. De talán épp ez lehetett az oka, maga sem tudta, honnan tört rá, hogy elkezdett kissé gyanakodni. Először elhessegette az érzést, hisz nyilvánvalóan megint rossz szokása próbál felülkerekedni, és próbál szkeptikusan viszonyulni a boldogság ezen új formájához. De most őszintén, nem túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen?

Figyelmesen tanulmányozta Lindát, és már nem kizárólag szimpatikus vonásokat vélt felfedezni benne. Amikor elhaladtak a Katarinahissen mellett, egész jegesnek tűnt a nő pillantása, és Andrei idegesen pislogott a tajtékzó víztükörre.

– Hová megyünk? – érdeklődött.

– Az egyik barátnőmnek van egy kis lakása a Mårten Trotzigs gränden, amit kölcsönvehetünk. Esetleg megihatnánk ott egy pohár bort is – indítványozta a nő, mire Andrei úgy elvigyorodott, mintha ez lett volna a legfantasztikusabb ötlet, amit világéletében hallott.

Mégis egyre jobban összezavarodott. Az imént még fogta a nő kezét, most pedig Linda átvette a kezdeményezést. Amikor Andrei sietve a mobiljára nézett, látta, hogy Mikael Blomkvist már kétszer kereste, és azonnal vissza akarta hívni. Történjék bármi, a lapot nem szabad cserbenhagynia.

– Rendben – felelte a nőnek. – De előtte fel kell hívnom valakit a munkahelyemen. Épp egy sztorin dolgozom.

– Nem, Andrei – jelentette ki a nő meglepően határozott hangnemben. – Nem fogsz felhívni senkit. Ma este csak mi ketten vagyunk.

– Oké – felelte Andrei, bár kissé kedvetlenül.

Kiértek a Järntorgetre. Elég sokan jártak arrafelé a pocsék időjárás ellenére, és Linda lefelé, az útra nézett, mintha nem akarta volna, hogy bárki is észrevegye. Andrei viszont jobbra tekingetett, az Österlånggatan, és Evert Taube szobra felé. A skald rendíthetetlenül állt, egy kottát tartva a jobb kezében, és szemüvegével az ég felé bámult.

Vajon jobban tenné, ha egy másnapi találkozót javasolna a nőnek?

– Talán… – kezdte.

Ennél tovább azonban nem jutott, mert a nő magához vonta és megcsókolta, de olyan erővel, hogy Andrei mindent elfelejtett, ami a fejében járt, és ismét felgyorsította lépteit. A nő megragadta a kezét, és behúzta maga után balra, a Västerlånggatanra, majd hirtelen letértek jobbra, egy sötét sikátor felé. Vajon nem követte őket valaki? Á, dehogy, a léptek zaja és a hangok távolabbról jöttek. Csak ők ketten voltak Lindával, nem is lehetett másként. Elhaladtak egy vörös keretű, sötét üvegű ablak előtt, majd egy szürke kapuhoz érkeztek, amit Linda kissé nehézkesen nyitott ki a kézitáskájából előhalászott kulccsal. Andrei észrevette, hogy a nőnek remeg a keze, de nem értette, miért. Vajon még mindig az exférjétől és annak embereitől félt?

Egy kőlépcsőn folytatták útjukat felfelé. Lépteik visszhangzottak, s a férfi valami enyhe

rothadásszagot érzett. A harmadik emelet egyik lépcsőfokán egy kártyalap hevert, egy pikk dáma. Nem tudta, miért, de nem tetszett neki. Már megint képzelődik! Megpróbálta kiverni a fejéből ezt az idióta rémképet, és arra gondolni inkább, milyen nagyszerű, hogy Linda és ő találkoztak. A nő mélyeket lélegzett. Jobb keze ökölbe szorult. Odakint, a sikátorból egy férfi nevetése szűrődött be. Csak nem rajta nevetnek? Á, marhaság! Tényleg elég zaklatott ma. Úgy érezte, egyre csak mennek és mennek felfelé, de sosem fognak odaérni. Hogy lehet ilyen magas egy ház? Na, végre, mégis megérkeztek. A barátnő odafent lakott a tetőtérben.

Az ajtón az Orlov nevet látta, s Linda ismét a kulcscsomója után nyúlt. Ám ezúttal nem remegett a keze.

Mikael Blomkvist egy ódivatúan bebútorozott szobában ült a solnai Prostvägenen, a hatalmas templomkert szomszédságában. Ahogy Holger Palmgren előre megjósolta, Margareta Dahlgren habozás nélkül fogadta őt, bár elég felindultnak hangzott a telefonban. A hatvanas éveiben járó, elegáns, vékony nő szép, sárga pulóvert viselt, és hozzá fekete, élére vasalt nadrágot, valamint magas sarkú cipőt. Talán Mikael kedvéért rittyentette így ki magát? Mindenesetre, ha a pillantása nem cikázott volna folyton ide-oda, Mikael igazán csinos, érett asszonynak gondolta volna.

– Camilláról szeretne hallani, nemde? – kérdezte a nő.

– Különösen arról, hogyan élt az utóbbi években, már ha tud valamit erről – felelte Mikael.

– Emlékszem, amikor még nálunk lakott – folytatta a nő, mintha meg sem hallotta volna a választ. – A férjem, Kjell úgy gondolta, így egyszerre juthatunk némi extra bevételhez, és gyarapodhat a családunk is. Hiszen egyetlen gyermekünk volt csak, szegény Moa. Ő tizennégy éves volt akkor, és nagyon magányosnak érezte magát. Azt hittük, jót tesz majd neki, ha befogadunk egy vele egykorú lányt.

– Tudtak arról, mi történt korábban a Salander-családban?

– Mindenről természetesen nem tudtunk, de annyit igen, hogy szörnyű, traumatikus élményekben lehetett részük, az anyjuk betegeskedett, az apjuk pedig súlyos égési sérüléseket szenvedett. Ez mélyen érintett minket, és arra számítottunk, hogy egy érzelmileg sérült lány érkezik majd hozzánk, aki rengeteg törődést és szeretetet igényel a részünkről. De tudja, milyen lányt kaptunk helyette?

– Nem.

– A legelbűvölőbbet, akit valaha láttunk. És nem csak a szépségéről volt szó. Ó, ha hallotta volna őt akkoriban. Érett, okos lány volt, és szívszaggató történeteket mesélt az elmebeteg nővéréről, aki terrorizálta a családot. Igen, igen, most már tudom, hogy ezeknek nem sok közük volt a valósághoz, de hogyan is kételkedtünk volna benne akkoriban? Olyan átható pillantással nézett, s mikor azt mondtuk: „Milyen szörnyű, te szegény” – azt felelte: „Nem volt könnyű… de a történtek ellenére szeretem a nővéremet, hiszen beteg, és most már ápolják.”

Ez annyira felnőttesen hangzott, és olyan együttérzőn. Egy darabig úgy tűnt, mintha ő viselte volna a mi gondunkat. Az egész családunk felvirágzott, akárha valami fény érkezett volna az életünkbe, amely mindent szebbé és elevenebbé varázsolt, mi pedig felragyogtunk, főleg Moa. Elkezdett törődni a külsejével, és egy csapásra népszerűvé vált az iskolában.

Akkoriban bármit megtettem volna Camilláért, a férjem, Kjell pedig, hát hogy is mondjam? Mintha kicserélték volna. Az első időkben folyton mosolygott, megint elkezdett szeretkezni velem, már bocsássa meg az őszinteségemet… talán már akkor el kellett volna kezdenem aggódni. De én csak arra tudtam gondolni, hogy mekkora öröm köszöntött a családunkra. Egy darabig boldogok voltunk, mint mindenki, akit összehoz a sors Camillával. Az emberek eleinte boldogok, aztán már csak a halált várják. Ha az ember eltölt vele egy kis időt, már nem akar tovább élni.

– Ennyire reménytelen a helyzet?

– Ennyire.

– Mi történt?

– Egy idő után valami méreg kezdett terjedni a családunkban. Camilla lassan átvette a hatalmat felettünk. Így utólag szinte lehetetlen megállapítani, mikor értek véget a szép idők, és mikor vette kezdetét a rémálom. Az egész észrevétlenül történt. Camilla olyan hatékonyan rombolt, hogy egyszercsak arra ébredtünk, minden tönkrement: elveszett a bizalmunk, a biztonságérzetünk, mindaz, ami családunk alapjait képezte. Moa kezdetben növekvő önbizalma a béka fenekén volt. Éjjelente éberen feküdt és sírt, s közben egyre azt hajtogatta, milyen csúnya, és meg sem érdemli az életet. Csak később jöttünk rá, hogy üres a bankszámlája. Még a mai napig sem tudom, mi történt, de biztos vagyok benne, hogy Camilla zsarolta el tőle a pénzét. A zsarolás számára olyan magától értetődő dolog, mint másnak a levegővétel. Mindenkiről terhelő bizonyítékokat gyűjtött. Sokáig azt hittem, naplót vezet, de valójában minden pletykát leírt, amit az őt körülvevő emberekről sikerült megtudnia, és katalogizálta őket. Kjell pedig… az az átkozott Kjell… tudja, akkoriban elhittem, amikor arra hivatkozott, hogy alvásproblémái vannak, ezért kell a pincében aludnia, a vendégszobában. Persze valójában ott találkozgatott Camillával. Camilla már tizenhat éves korától magához csábította őt éjjelente, és perverz szexuális viszonyt folytatott vele. Amikor Kjell mellkasán vágott sebet találtam, kérdezősködni kezdtem. Akkor persze nem szólt egy szót sem. Csak előállt valami idétlen és különös magyarázattal, nekem pedig sikerült valahogy palástolnom a gyanúmat. De tudja, mi történt? Kjell végül beismerte, hogy Camilla megkötözte őt, majd megvágta egy késsel. Azt magyarázta, hogy a lány élvezte ezt. Olykor szinte abban reménykedtem… talán furcsán hangzik, de azt reméltem, hogy ily módon sikerült feldolgoznia valamit, és nem arról van szó, hogy csak kínozni akarta a férjemet, és tönkretenni az életét.

– Őt is megzsarolta?

– Hát igen, de e téren sem sikerült minden kérdést tisztázni. Camilla annyira megalázta őt, hogy Kjell még akkor sem volt képes elmondani nekem a teljes igazságot, amikor már minden veszve volt. Kjell volt azelőtt a családunk támasza. Ha eltévedtünk valahol, vagy besokalltunk, bármelyikünk lebetegedett, mindig ő volt a nyugodt és megfontolt közülünk. Mindig azt mondta, majd rendbejönnek a dolgok, és mindezt azon az elbűvölő hangján tette, ami sokszor még ma is eszembe jut. De mikor Camilla már néhány éve velünk lakott, a férjem valóságos ronccsá változott. Az utcára is alig mert kimozdulni. Százszor is körülnézett, és a munkahelyén is elveszítette minden érdeklődését. Csak üldögélt és lógatta a fejét. Az egyik legközelebbi munkatársa, Mats Hedlund felhívott, és bizalmasan elmondta nekem, hogy belső nyomozást

indítottak Kjell ellen, mert állítólag üzleti titkokat adott el. Ez teljes őrültségnek hangzott. Kjell volt a legbecsületesebb ember, akit valaha ismertem. És ha eladott valamit, hová lett akkor a pénz? Hisz szűkösebben éltünk, mint bármikor. Az ő saját bankszámlája is teljesen üres volt, akárcsak a közös.

– Hogyan halt meg?

– Felakasztotta magát, egyetlen szó vagy magyarázat nélkül. Egy nap, amikor hazajöttem a munkából, ott találtam a pincében, a vendégszoba plafonjáról lógva, igen, abban a helyiségben, ahol Camilla szokott vele szórakozni. Akkoriban jól fizetett, vezető közgazdász voltam, és mesés karrier előtt álltam. De a történtek után Moa és az én életem is romokban hevert. Most nem részletezném. Hiszen maga azt akarja tudni, mi történt Camillával. De még nem ért véget a dolog . Moa nekiállt felvagdosni az ereit, és gyakorlatilag semmit nem evett. Egy nap megkérdezte tőlem, hogy szerintem is egy rakás szerencsétlenség-e. Azt feleltem: „Te jó ég, szívem. Hogy kérdezhetsz ilyet?” Mire azt válaszolta, Camilla ezt mondta neki. Camilla szerint mindenki szörnyszülöttnek tartja őt, aki csak ismeri. Minden segítséget igénybe vettem, amit csak lehetett: pszichológusokat, orvosokat, okos barátnőket, Prozacot. De semmi sem segített. Egy gyönyörű tavaszi napon, amikor egész Svédország valami nevetséges Eurovíziós Dalfesztivál-győzelmet ünnepelt, Moa egy Finnországba tartó kompról a vízbe vetette magát. Az ő életével együtt az enyém is véget ért. Elveszítettem minden életkedvemet, és hosszú időn keresztül betegállományban voltam, mély depresszióval. De azután… nem is tudom… az a bénultság és a bánat dühvé változott bennem, és úgy éreztem, muszáj megértenem, mi történt valójában a családunkkal. Miféle gonoszság lopózott be közénk? Nekiláttam Camilla után nyomozni. Nem mintha újból találkozni akartam volna vele, semmi esetre sem, viszont meg akartam érteni őt, mint a gyilkosságok áldozataivá vált gyerekek szülei, akik tudni akarják a gyilkos indítékát.

– És mire sikerült rájönnie?

– Hát, semmire, hogy őszinte legyek. Minden nyomot felégetett maga után. Mintha egy árnyékra vadásztam volna, egy kísértetre, pedig nem is tudom, hány tízezer koronát költöttem magándetektívekre, és egyéb megbízhatatlan személyekre, akik segítséget ígértek nekem. Nem jutottam semmire, és szinte beleőrültem. Megszállottá váltam. Alig tudtam aludni, és már egyik barátom sem bírt elviselni. Szörnyű idők voltak. Úgy tekintettek rám, mint aki belerokkant az igazság keresésébe, és ki tudja, talán így is történt. Nem tudom, Holger Palmgren mit mondott magának, de…

– Igen?

– Amikor megjelent a maga riportja Zalachenkóról… ez a név először nem mondott nekem semmit, de később kezdtem összerakni a képet. Olvastam, hogy a svéd személyi okmányai szerint Karl Axel Bodinnak hívták, és kapcsolatban állt a Svavelsjöi Motoros Klubbal. Ekkor eszembe jutottak azok a rémes éjszakák az utolsó időkből, amikor Camilla már rég ellenünk fordult. Az idő tájt gyakran motorbőgésre ébredtem, és a hálószobám ablakából láttam azokat a bőrdzsekis fickókat azzal a szörnyű emblémával a pólójukon. Nem lepődtem meg azon, hogy Camilla efféle emberekkel járt össze. Már nem voltak illúzióim vele kapcsolatban. Azt azonban nem sejtettem, hogy ez összefüggésben áll a származásával, és az apja üzleti tevékenységével,

amit ő akart átvenni.

– És tényleg átvette?

– Ó igen, miközben az ő mocskos kis világában úgy adta elő magát, mint aki a nők jogaiért küzd, persze leginkább a sajátjaiért… mindenesetre a motorosklub nőtagjai számára sokat jelentett ez, különös tekintettel Kajsa Falkra.

– Kire?

– Egy csinos, vagány lányra, aki a banda egyik vezetőjével járt. Az utolsó évben elég sokszor járt nálunk, emlékszem, nagyon szimpatikus lett nekem. Hatalmas kék szeme volt, és egy kicsit kancsalított. A vagány külső mögött egy emberi, sebezhető arc rejlett, és miután elolvastam a maga cikkét, ismét felkerestem őt. Egyetlen szóval sem említette Camillát. Nem volt ellenséges, tényleg nem, de észrevehetően stílust váltott. A motoros csajból üzletasszonnyá változott. Mindenről mélyen hallgatott, és azt hittem, ennél messzebbre nem jutok vele kapcsolatban.

– De nem így történt?

– Nem. Úgy egy évvel ezelőtt Kajsa maga keresett fel engem, és akkor ismét más arcát mutatta. Már nem viselkedett sem távolságtartóan, sem vagányul. Inkább zaklatott volt és ideges. Nem sokkal ezután pedig holtan találták, lelőtték Brommában, a Stora Mossen sporttelepen. De amikor találkoztunk, elmesélte, hogy Zalachenko halálát követően az utódai összevesztek az örökségen. Camilla ikertestvérét, Lisbethet gyakorlatilag kisemmizték. De tulajdonképpen még arra a kevésre sem tartott igényt, amit kapott. A valódi örökségen Zalachenko két életben maradt, Berlinben élő fia osztozott, és Camilla is szép részt kapott. Ő vette át az emberkereskedelem egy részét is, amiről maga olyan hangnemben írt, hogy a szívem is megszakadt belé. Kétlem, hogy Camilla törődött volna azokkal a nőkkel, vagy a legkevésbé is sajnálta volna őket. Kajsának azt mondta, csak a vesztesek foglalkoznak efféle marhaságokkal. Mégsem akarta, hogy bármiféle köze legyen ehhez a tevékenységhez. Neki egészen új, modern elképzelése volt arról, mivel is kellene foglalkoznia a szervezetnek, és komoly tárgyalásokat követően sikerült rávennie az egyik féltestvérét, hogy vásárolja ki a részéből. Ezután Moszkvába ment a pénzével együtt, és néhány emberét, többek közt Kajsa Falkot is magával vitte.

– Tudja, hogy mihez akart kezdeni?

– Kajsa sosem volt olyan mértékig beavatva, hogy átlássa a teljes üzletet, de azért megvoltak a magunk sejtései. Azt hiszem, az Ericsson üzleti titkaival állhatott kapcsolatban. Ma már eléggé biztos vagyok benne, hogy Camilla, feltehetőleg zsarolással, mégiscsak rávette Kjellt valami értékes információ áruba bocsátására. Azt is kiderítettem, hogy már az első nálunk töltött éve alatt kapcsolatba lépett néhány számítógép-mániással az iskolájukban, és rávette őket, hogy hatoljanak be az én számítógépembe. Kajsa szerint Camilla a hekkelés megszállottja volt, annak ellenére, hogy ő maga szinte semit sem értett az egészhez. Mégis folyton arról beszélt, vajon mennyit lehet keresni azon, ha az ember lecsapol pár bankszámlát, meghekkeli a szervereket, információkat lop, meg ilyenek. Ezért is gondolom, hogy ebbe az irányba haladt tovább.

– Meglehet, hogy így történt.

– Na igen, és bizonyára magas fokon űzi ezt az ipart. Camilla ugyanis sosem érné be kevesebbel. Kajsa szerint hamar beépült a moszkvai befolyásos körökbe, és többek közt a duma egyik tagjának szeretőjévé avanzsált, aki egy elképesztően gazdag, nagyhatalmú pasas, és aki által bekerült egy különös körbe, ahová menő informatikusok és bűnözők is tartoztak. Camillának nyilván nem esett nehezére, hogy az ujja köré csavarja őket, ráadásul pontosan látta, miben rejlik az orosz közgazdasági nagyhatalom érzékeny pontja.

– És miben?

– Abban, hogy Oroszország valójában alig több, mint egy benzinkút, zászlóval a tetején. Kőolajat és földgázt exportálnak, de semmi említésre méltó dolgot nem állítanak elő. Az oroszoknak fejlett technológiákra van szükségük.

– És ő ilyet akart eladni nekik?

– Hát, eléggé úgy tűnt. De nyilván kért is érte valamit cserébe. Kajsa le volt nyűgözve attól, ahogyan Camilla manipulálta az embereket, és ahogy politikai védelmet szerzett magának. Bizonyára ő is örökké hűséges maradt volna Camillához, ha nem félemlítik meg.

– Mi történt?

– Kajsa megismerkedett egy veterán elit katonával, azt hiszem, őrnagy volt, és ezek után kezdett kicsúszni a talaj a lába alól. Camilla szeretője megbízható, és a férfira nézve terhelő információk birtokában volt, amelyek szerint egy csomó zavaros küldetést végzett az orosz kormánynak. Nevezzük nevén: gyilkosságokat. Többek között végzett egy híres újságírónővel, akit szerintem maga is ismer: Irina Azarovával. A nő egy csomó könyvben és újságcikkben bírálta a rezsimet.

– Ó igen, valóságos hős volt. Szörnyű történet.

– Úgy van. Hiba csúszott a tervezésbe. Irina Azarova egy kormányellenes illetővel akart találkozni egy eldugott utcában levő lakásban, Moszkva egyik, délkeleti irányban fekvő elővárosában. A terv szerint az őrnagynak akkor kellett volna lelőnie, amikor kilép a házból. Ám arról senki sem tudott, hogy az újságíró nővére tüdőgyulladást kapott, és Irinának hirtelen el kellett vállalnia, hogy vigyáz az unokahúgaira, egy nyolc és egy tízéves kislányra. Amikor Irina a két lánnyal együtt kilépett a kapu alól, az őrnagy mindhármukkal végzett. Arcon lőtte őket, és ezek után kegyvesztett lett. Nem mintha azt hinném, hogy bárki is a gyerekekkel törődött volna. De a közvéleményt nem lehetett többé féken tartani, s a kormány attól tartott, hogy az egész hadművelet lelepleződik, és a hármas gyilkosság a fejükre hullik. Az őrnagy pedig rettegett, hogy botrányhőst csinálnak belőle. Azt hiszem, akkoriban egy csomó személyes problémával is szembe kellett néznie: a felesége otthagyta, egyedül maradt kamasz lányával, s ha jól emlékszem, a kilakoltatás veszélye is fenyegette. Camillának ez a helyzet maga volt a tökély. Az ölébe hullott egy gátlástalan gyilkos, akit könnyedén kihasználhatott, mert kiszolgáltatott helyzetben volt.

– Így tehát őt is magához kötötte.

– Igen, találkozgattak. Kajsa is ott volt velük, és különös módon azonnal megkedvelte a férfit. Egyáltalán nem olyan volt, amilyennek a lány képzelte, cseppet sem hasonlított azokra a gyilkosokra, akiket a Svavelsjöi Motoros Klubból ismert. Persze jól kigyúrta magát, és brutális külseje volt, de közben kulturáltan, udvariasan viselkedett a lány szerint, és érzékenynek és

sebezhetőnek tűnt. Kajsa úgy vélte, a férfi őszintén szenved attól, hogy le kellett lőnie azokat a gyerekeket. Persze gyilkos volt, egy férfi, akit kínzásokra képeztek ki a csecsenföldi háborúban, mégis megőrzött bizonyos erkölcsi korlátokat. Kajsát bántotta, hogy Camilla belemélyesztette a karmait a férfiba, szó szerint értve, mert állítólag szeretkezéseik közben végigkarmolta a férfi mellkasát, mint egy macska, és azt mondta: „Azt akarom, hogy gyilkolj értem!” Pokoli ügyességgel és erotikus kéjvággyal tartotta ébren a férfi szadista énjét, aki szörnyűbb és szörnyűbb részletekről mesélt az általa elkövetett gyilkosságokkal kapcsolatban, mert ez izgatta fel Camillát szexuálisan. Kajsát mindenesetre halálra rémítette, ahogy a szépségével és vonzó külsejével előhívta a férfiból a vadállatot, akinek szomorú tekintete ilyenkor kegyetlen fénnyel telt meg, akár egy elvetemült gonosztevőé.

– De maga ezt sosem mesélte el a rendőrségnek.

– Újra meg újra megkérdeztem Kajsától, sőt, kértem, hisz olyan riadtnak látszott, és őrizetre lett volna szüksége, de hiába győzködtem, azt mondta, már van, aki védje. Megtiltotta nekem, hogy beszéljek a rendőrökkel, én meg, amilyen hülye voltam, engedelmeskedtem neki. A halála után elmondtam a nyomozóknak, miket hallottam tőle, de nem tudom, hittek-e nekem, valószínűleg nem. Hiszen mindössze egy pletyka állt rendelkezésemre egy idegen országból származó, névtelen férfiról, Camillát pedig semmiféle jegyzőkönyvben nem lehetett megtalálni, és az új személyazonosságáról sem sikerült megtudnom semmit. Egy szó mint száz, az általam elmondottak sehová sem vezettek. Kajsa meggyilkolása azóta is feltáratlan ügy.

– Értem – felelte Mikael.

– Valóban érti?

– Azt hiszem – válaszolta a férfi, és kinyújtotta a kezét, hogy Margareta Dahlgren karjára tegye, együttérzése jeléül.

Ám megzavarta a zsebében megszólaló telefon. Remélte, hogy Andrei keresi. De egy bizonyos Stefan Molde volt az. Mikaelnek csak pár másodperccel később sikerült rájönnie, hogy az illető nem más, mint az a férfi, aki az FRA-tól kapcsolatban állt Linus Brandellel.

– Miről van szó? – kérdezte.

– Egy találkozóról egy magas rangú tisztviselővel, aki úton van Svédországba, és holnap reggel olyan korán szeretne találkozni magával, amilyen korán csak lehetséges. A Grand Hôtelban.

Mikael bocsánatkérőn intett Margareta Dahlgren felé.

– Elég feszített a napirendem – magyarázta –, de ha már mindenképp találkoznom kell valakivel, legalább a nevét szeretném tudni, és azt, hogy milyen ügyben keres.

– Edwin Needhamnek hívják, az ügy pedig a Wasp álnéven szereplő személlyel kapcsolatos, akit súlyos bűncselekmény elkövetésével vádolnak.

Mikaelre heves szívdobogás jött rá.

– Rendben – felelte. – Mikor?

– Holnap reggel ötkor tökéletes lenne.

– Most viccel, ugye?

– Sajnos a jelen helyzetben nincs kedvem viccelődni. Azt ajánlom, legyen pontos. Mr.

Needham a szobájában fogja várni önt. A mobiltelefonját hagyja lent a recepciónál. Meg fogják motozni.

– Értem – folytatta Mikael, egyre növekvő aggodalommal.

Majd felállt, és búcsút vett a solnai Prostvägenen lakó Margareta Dahlgrentől.

III. RÉSZ

ASZIMMETRIAI PROBLÉMÁK

November 24 – December 3.

Olykor egyszerűbb összerakni valamit, mint szétszedni.

A számítógépek manapság könnyedén elő tudnak állítani akár milliónyi számjegyből álló számokat is, prímszámok szorzataként. Ugyanakkor borzasztó nehéz ugyanezt a műveletet visszafelé elvégezni. Már a százjegyű számok felbontása is komoly gondot jelent.

Az olyan titkosító algoritmusok, mint az RSA, a prímfaktorizáció nehézségeit használják ki. A prímszámok a titkok jó barátai.

25. FEJEZET

November 24-én éjjel és hajnalban

Lisbethnek nem tartott sokáig megtalálni azt a bizonyos Rogert, akit August lerajzolt. A vasastani Forradalmi Színház honlapján, az öreg színészek listáján meglátta a férfi egy fiatalabb kori fotóját. Roger Winter, erőszakos, féltékenységre hajlamos férfi. Fiatalkorában eljátszott pár jelentős szerepet a filmvásznon, ám az utóbbi időkben háttérbe szorult, és napjainkban már alig ismerik a nevét. Annál híresebb viszont fivére, Tobias, aki egy kerekesszékhez kötött, szókimondó biológiaprofesszor, s aki mostanra teljesen elhidegült a testvérétől.

Lisbeth felírta Roger Winter lakcímét. Miután ezzel végzett, újra betört az NSF MRI szuperszámítógépébe. Megnyitotta azt a számítógépes programját, amelynek segítségével megkísérelt olyan dinamikus rendszert létrehozni, ami képes lehet megtalálni azokat az elliptikus görbéket, amelyek a feladat megoldásához a legalkalmasabbak lehetnek, persze a lehető legkevesebb ismétlődés mellett. Ám akárhogy is próbálta, egyetlen lépéssel sem jutott közelebb a megoldáshoz. Az NSA-fájl továbbra is feltörhetetlen maradt. Lisbeth végül felkelt, és vetett egy pillantást a hálószobába, Augustra – majd mondott valami cifrát. A gyerek ébren ült az ágyban, és egy papírra írogatott valamit az éjjeliszekrényen, s mikor Lisbeth közelebb lépett, látta, hogy újabb prímfaktorizációk. Egy pillanatnyi töprengés után szigorú, monoton hangján megszólalt:

– Semmi értelme. Ezen az úton nem jutunk semmire. – S mikor August ismét hisztérikusan kezdte himbálni a felsőtestét, rászólt, hogy fejezze már be, és feküdjön le.

Túl későre járt, és ő maga is szeretett volna végre pihenni egy kicsit, így lefeküdt az August ágya melletti fekhelyre, és próbált megnyugodni. De képtelen volt rá. August forgolódott és nyüszített. Lisbeth végül úgy döntött, pár szóval megnyugtatja a gyereket. Ám ennél jobb nem jutott eszébe:

– Tudsz valamit az elliptikus görbékről?

Választ természetesen nem kapott. Megkísérelte olyan egyszerűen és közérthetően elmagyarázni, ahogy csak tudta.

– Érted? – kérdezte végül. August

természetesen nem felelt.

– Nos: vegyük például a 3034267-es számot. Tudom, hogy könnyedén fel tudod bontani prímszámok szorzatára. De ezt elliptikus görbék segítségével is meg lehet oldani. Lássuk mondjuk az $y^2 = x^3 – x + 4$ –es görbét, és a P = (1;2) pontot a görbén.

Lekörmölte az egyenletet egy, az éjjeliszekrényen talált papírlapra, de úgy tűnt, August egyáltalán nem figyel rá. Lisbethnek ismét eszébe jutott az az autista ikerpár, akikről olvasott. Valamilyen rejtélyes módon képesek voltak óriási prímszámokat találni, mégsem tudták még a legegyszerűbb egyenleteket sem megoldani. Talán Augusttal is hasonló a helyzet. Lehet, hogy a fiú inkább egy számológépre hasonlít, és nem rendelkezik különleges matematikai adottságokkal. Mindegy, ez most amúgy sem számít. Lőtt sebe ismét fájni kezdett, és egyre nagyobb szüksége volt egy kiadós alvásra. El kell úznie gyermekkora démonait, akiket a fiú ébresztett fel benne.

Éjfél is elmúlt már, mire Mikael Blomkvist hazaért, s bár agyonhajszolt volt, és másnap reggel korán kellett kelnie, azonnal a számítógépe elé ült, és rákeresett Edwin Needham nevére. Volt belőlük jópár szerteszét a világban, többek közt egy sikeres rögbijátékos, aki miután felgyógyult leukémiájából, fantasztikus visszatérést produkált.

Talált egy másik Edwin Needhamet, aki víztisztítási szakértőként dolgozott, egy harmadik pedig folyton bulizós szelfiket készített, amelyeken elég idétlenül festett. De egyikük sem lehetett az a férfi, aki Wasp személyazonosságát akarta megállapítani, és bűncselekmény elkövetésével vádolta a lányt. Létezett viszont egy Edwin Needham nevű informatikus, a Massachusetts Institute of Technology doktora, nála legalább a szakirány stimmelt. De ő sem tűnt gyanúsnak. A jelek szerint jelenleg a Safeline, egy számítógépek vírusvédelmével foglalkozó vezető cég nagyfőnöke volt, amely minden bizonnyal érdeklődött a hackerek iránt. Ám ez az Ed, ahogy nevezték, az összes vele készített interjúban kizárólag a piaci részesedésekről és az új termékekről nyilatkozott. Egy szóval sem többet a szokványos és unalmas marketing-szövegnél, még akkor sem, amikor a szabadidős tevékenységeiről kérdezték. Csak a bowlingot és a műléggyel való horgászatot említette. Azt állította, szereti a természetet, a versenyhelyzeteket, és úgy tűnt, a legveszélyesebb dolog azok közül, amelyeket űz, az az, hogy halálra untatja az embereket.

Készült róla egy fotó, amelyen vigyorogva, mezítelen felsőtesttel egy nagy lazacot tartott a kamera elé. Pont olyan kép volt, amilyet tucatszám találni a horgászok oldalain. Éppoly lehangoló, mint minden más vele kapcsolatban, olyannyira, hogy Mikael lassanként azon kezdett gondolkodni, vajon nem épp ez a sok unalmas, semmitmondó információ volt-e a poén. Végigolvasta az anyagot, és nemcsak mesterkéltnek, sőt egyenesen színjátéknak érezte, de biztosan meggyőződött róla: ő az embere. Valamiért a hírszerzést gyanította a háttérben. Talán az NSA-t vagy a CIA-t. Ismét a lazacos képre nézett, s ezúttal valami egészen mást látott rajta.

Amolyan megjátszott vagányságot. A férfi rendíthetetlennek „látszott”, szétvetett lábakkal, csúfondárosan a kamerába vigyorogva. Erről ismét Lisbeth jutott eszébe. Nem tudta, nem kellene-e figyelmeztetnie. De mit mondjon? Feleslegesen nem akarta idegesíteni, főleg így, hogy voltaképpen ő sem tudott semmit, ezért inkább úgy döntött, lefekszik. Muszáj volt néhány órát aludnia, hogy másnap hajnalban tiszta fejjel találkozhasson Ed Needhammel. Elgondolkodva mosta a fogát, levetkőzött, majd lefeküdt az ágyba, s ekkor jött rá, hogy eszméletlenül fáradt. Egy pillanat alatt elaludt, és arról álmodott, hogy valami húzza lefelé, abba a folyóba, amelyben Ed Needham állt, és fuldoklik. Utólag halványan emlékezett rá, hogy

nyüzsgött a folyó alja a tekergőző, csapkodó lazacoktól. De nem bírt túl sokat aludni. Összerezzenve arra a szörnyű balsejtelemre ébredt, hogy valami fontos dolgot figyelmen kívül hagyott. Az éjjeliszekrényen hevert a telefonja, s ekkor eszébe jutott Andrei. Tudat alatt mindvégig rá gondolt.

Linda kétszer is elfordította a kulcsot a zárban, s ebben persze nem volt semmi különös. Egy magafajta nőnek ügyelnie kell a biztonságára. Andreit mégis elfogta a balsejtelem. Ám sikerült magát meggyőznie, hogy ez csak a lakás miatt van. Egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre számított. Vajon tényleg a lány barátnőjéé?

Az ágy széles volt, de nem különösebben hosszú, és fényes, rácsos acélvég zárta le mindkét végét. Az ágytakaró fekete színéről egy ravatal, vagy sír jutott az eszébe, és nem tetszettek neki a falon látható képek sem. Jobbára felfegyverzett férfiak képei sorakoztak ott bekeretezve, és az egész lakást belepte valami steril, rideg atmoszféra. Nem úgy tűnt, mintha egy kedves ember lakna benne.

Másrészt viszont bizonyára ideges volt, és eltúlozta a dolgot. Talán csak ürügyet keresett a menekülésre. Egy férfi mindig menekülni akar az elől, akit szeret – nem Oscar Wilde mondott valami effélét? Lindára nézett. Sosem látott még hozzá hasonló, elbűvölő nőt, s ettől megrémült. Most pedig itt voltak együtt, a nő közeledett felé szűk, kék ruhájában, amely kiemelte a domborulatait, s mint aki képes olvasni a gondolataiban, azt kérdezte:

– Haza akarsz menni, Andrei?

– Elég sok tennivalóm van.

– Értem – felelte a nő, és megcsókolta. – Akkor nyilván dolgozni szeretnél.

– Talán ez lenne a legjobb – motyogta a fiú, miközben a nő magához vonta őt, és ismét megcsókolta, olyan erővel, hogy Andrei még védekezni is képtelen volt.

Visszacsókolta a nőt, és megragadta a csípőjénél. A nő szorosan hozzásimult, mire Andrei megtántorodott, hanyatt esett az ágyra, s egy pillanatra megijedt. De azután Lindára nézett. A nő most éppoly érzékien mosolygott rá, mint azelőtt, mire be kellett látnia: ez nem volt más, mint a szerelem játékos agresszivitása. Ez a nő valóban őt akarja, igaz? Szeretkezni akar vele, itt és most. Már rá is feküdt a férfi testére, és nekiállt kigombolni az ingét, körmeit végighúzta a férfi mellkasán, miközben a pillantása mohó, izzó fénnyel sütött le rá, és felsejlettek hatalmas mellei a ruha alól. Kinyitotta a száját. Egy nyálcsík folyt végig az állán, és súgott valamit Andrei fülébe. Ő először nem is értette, mit. – Most, Andrei! Most!

– Most – ismételte meg a férfi bizonytalanul, és érezte, ahogy a nő lerángatja róla a nadrágját. Kiszámíthatatlanabb volt, mint Andrei gondolta, mesteribb és vadabb, mint bárki, akivel valaha találkozott.

– Hunyd be a szemed, és maradj csendben! – szólította fel.

Andrei pedig pontosan így tett. Hallotta, hogy a nő matat valamivel, de nem tudta, mivel. Egy kattanást hallott, majd valami fémeset érzett a csuklója körül, felnézett, és látta, hogy bilincs van rajta, mire ellenkezni akart. Nem rajongott az ilyesmiért. Ám innentől felgyorsultak az események. Villámgyorsan, mintha nagy tapasztalata lett volna már ebben, a nő odabilincselte a kezét az ágyrácshoz. Majd a lábait kötözte meg egy kötéllel. Jó erősen

meghúzta.

– Óvatosan – kérte a férfi.

– Jó, persze.

– Oké – felelte Andrei, mire Linda egy addig ismeretlen pillantást vetett rá, egy nem túl kedveset. Majd ünnepélyes hangon beszélni kezdett hozzá. Lehet, hogy félreértette?

– Mi az? – kérdezte.

– Most megváglak egy késsel, Andrei – magyarázta a nő, és leragasztotta Andrei száját egy nagy darab ragasztószalaggal.

Mikael próbált megnyugodni. Miért történt volna bármi is Andreijel? Hisz rajta és Erikán kívül senki nem tudta, hogy Andrei is részese a Lisbethet és Augustot mentő akciónak. Különösen óvatosan bántak az információkkal, óvatosabban, mint máskor. De akkor meg miért nem tudja elérni a srácot?

Andrei nem az a fajta ember, aki nem veszi fel a telefonját. Sőt, ha Mikael kereste, már az első csengetésre felvette. Most mégis képtelen elérni. Ez azért fura, nem? Vagy az is lehet… Mikael újfent próbálta meggyőzni magát, hogy Andrei biztosan bent ül a szerkesztőségben, elmélyülten dolgozik, megfeledkezett időről és térről. Vagy a legrosszabb esetben bent felejtette a mobilját. Bizonyára erről van szó. De akkor is, a fene vigye el… épp most, amikor Camilla valósággal a semmiből bukkant fel ennyi év után! Bizonyára készül valamire, nemde? Mit is mondott Bublanski főfelügyelő?

Olyan világban élünk, ahol az a normális, aki paranoiás.

Mikael az éjjeliszekrényen hagyott mobiltelefonja után nyúlt, és ismét Andreit hívta. Ezúttal sem kapott választ, így hát úgy döntött, felébreszti új munkatársukat, Emil Grandént, aki Andrei lakása közelében lakott, a vasastani Röda bergen városrészen. Emil kissé vontatottan szólt bele a telefonba, mégis megígérte, hogy azonnal átugrik Andreihez, és megnézi, otthon van-e. Húsz perccel később Emil visszahívta. Azt mondta, sokáig kopogtatott Andrei ajtaján.

„Biztos nincs otthon.”

Mikael letette a telefont, felöltözött, és elindult otthonról, majd keresztülrohant a kihalt, viharvert déli városrészen az újság szerkesztőségéhez, a Götgatanra. Gondolta, egy kis szerencsével ott találhatja Andreit, amint a kanapén alszik. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy Andrei a munkahelyén aludt, és nem hallotta a telefoncsörgést. Remélte, hogy ez a magyarázat. Mikaelnek mégis egyre rosszabb lett a kedve, s mikor kitárta az ajtót, és kikapcsolta a riasztót, összerezzent, mintha valami pusztító látványra készült volna fel. De akármennyit mászkált odabent fel és alá, semmi szokatlant nem vett észre. A titkos e-mailküldő programról is minden adatot gondosan töröltek, a megegyezésük szerint. Minden úgy nézett ki, ahogy kellett, ám Andrei nem aludt a szerkesztőségi kanapén.

A kanapé ugyanolyan szakadt volt és üres, mint máskor. Mikael egy pillanatra a gondolataiba mélyedt, majd ismét felhívta Emil Grandént.

– Emil – szólt bele. – Sajnálom, hogy megint zavarlak az éjszaka közepén, de ettől az egész történettől rámtört az üldözési mánia.

– Meg tudom érteni.

– Így aztán nem tudok elsiklani afelett, hogy olyan elgyötört volt a hangod, mikor Andreiről beszéltem neked. Van valami, amit nem mondtál el?

– Semmi, amit te még ne tudnál – felelte Emil.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy én is beszéltem a Rendszerfelügyelettel.

– Hogyhogy te is?

– Csak nem azt akarod mondani, hogy te nem?

– Nem! – vágta rá Mikael, és érezte, hogy beszélgetőtársa mélyet sóhajt. Rájött, hogy szörnyű félreértés történt.

– Ki vele, Emil, de gyorsan!

– Szóval…

– Igen?

– Egy nagyon kedves és profinak tűnő női hang a Rendszerfelügyelettől, akit Lina Robertssonnak hívnak, felhívott, és azt mondta, ti ketten kapcsolatban álltatok, és abban állapodtatok meg, hogy a körülményekre való tekintettel megemelitek a számítógéped biztonsági fokozatát. Bizonyos személyi adatokat említett.

– És?

– És azt, hogy minden jel szerint téves utasításokat adott meg neked, s emiatt nagyon aggódik. Azt mondta, szégyelli az ügyetlenségét, és attól tart, nem lesz elégséges a védelem, ezért gyorsan meg kell tudnia, ki az, aki intézte neked a titkosítást.

– És erre mit feleltél?

– Azt, hogy semmit sem tudok róla, csak annyit, hogy Andreit láttam a géped előtt ülni, valamiben nagyon elmerülve.

– Tehát azt javasoltad a nőnek, hogy lépjen kapcsolatba vele?

– Épp odakint voltam a városban, és azt mondtam neki, hogy Andrei biztos bent van még a szerkesztőségben. Hívja fel. Csak ennyit.

– A francba, Emil!

– De amit mondott, tényleg úgy hangzott…

– Teszek rá, mit mondott. De remélem, legalább utólag tájékoztattad a hívásról Andreit.

– Hát, nem épp abban a pillanatban. Mivel most, ahogy mindannyiunkat, engem is szorít a határidő.

– De később elmondtad neki, ugye?

– Igazság szerint elment, még mielőtt szólhattam volna.

– Úgyhogy felhívtad.

– Persze, többször is, de…

– Mit de?

– Nem vette fel.

– Oké – felelte Mikael rideg hangon.

Majd letette a telefont, és felhívta Jan Bublanskit. Kétszer csengett ki a készülék, mire az álmából felébresztett főfelügyelő odalépett a telefonhoz. Mikael ekkor nem látott más megoldást, mint hogy elmesélje neki az egész történetet. Az egészet, leszámítva azt az

aprócska információt, hol tartózkodik épp Lisbeth és

August. Ezután Erikát is tájékoztatta.

Lisbeth Salander végre elaludt – teljes riadókészültségben. Ruhástól feküdt le, bőrdzsekiben és bakancsban. Számtalanszor felriadt, vagy a vihar miatt, vagy az álmában nyögő, nyüszítő August ébresztette fel. Ám többnyire sikerült visszaaludnia, vagy legalábbis amolyan kábulatfélébe esett, és olykor rövid, különösen valóságosnak tűnő álomképeket látott.

Ezúttal az apjáról álmodott, aki épp az anyját verte… álmában is érezte ugyanazt a régi vad dühöt, amit gyerekkorában. Annyira tisztán átélte, hogy felébredt. Hajnali háromnegyed négy volt, és az éjjeliszekrényen most is ott hevertek azok a papírlapok, amelyekre August irkálta a számait. Odakint hullott a hó. Ám a vihar mintha kissé lecsendesült volna. Semmi különöset nem hallott, csak a szelet, ahogy fütyült és suhogott a fák ágai közt.

Mégsem volt jó a kedve, s azt hitte, még mindig az álma nehezedik a szobára. Majd összerezzent. Üresen állt mellette az ágy. August eltűnt, mire Lisbeth villámgyorsan és hangtalanul felpattant, magához vette a padlón heverő táskájából a Berettáját, és kiosont a terasz felé vezető nagyszobába.

A következő pillanatban szusszant egyet. August ugyanis ott ült a kerek étkezőasztalnál, és valamivel nagyon el volt foglalva. Lisbeth, úgy, hogy ne zavarja meg a fiút, diszkréten áthajolt a válla fölött, és ekkor vette észre, hogy August ezúttal nem újabb prímszámfaktorokat ír, és nem is Lasse Westman és Roger Winter bántalmazásait ábrázolja, hanem a szekrényajtók tükrében visszaverődő sakktáblamintát, amely fölé egy baljós árny vetül kinyújtott karjával. Végre kezdett kirajzolódni a gyilkos képe, mire Lisbeth elmosolyodott, és visszavonulót fújt.

Visszament a hálóba, leült az ágyra, levette a pólóját és a karjáról a kötést, majd szemügyre vette a sebét. Továbbra sem nézett ki valami jól, ő pedig folyton fáradt volt és szédült. Bevett két újabb antibiotikum-tablettát, és alighanem visszaaludt. Később halványan úgy emlékezett, hogy Zalát és Camillát is látta álmában. Közvetlenül ezután felfigyelt valamire, de nem tudta, mi volt az. Úgy érezte, mintha valaki lenne a közelükben. Odakint felrebbent egy madár. A nagyszobából kihallatszott August nehéz, vontatott légzése. Lisbeth épp fel akart kelni megint, amikor egy metsző sikoly hatolt keresztül az éteren.

Amikor Mikael kilépett a kora hajnali órán a szerkesztőségből, hogy fogjon egy taxit, amivel bevitetheti magát a Grand Hôtelbe, még mindig nem hallott semmit Andreiről, és újból azzal próbálta nyugtatgatni magát, hogy túlreagálta a dolgot, és kollégája bármelyik pillanatban felhívhatja valamelyik barátjától vagy barátnőjétől. Ám a Götgatanon sétálva továbbra sem bírt megnyugodni, s miközben megállapította, hogy ismét esni kezdett a hó, és valaki ottfelejtett egy fél pár női cipőt a járdán, elővette Samsung telefonját, és a Redphone-alkalmazáson keresztül felhívta Lisbethet.

A lány nem vette fel a telefont, és Mikaelt ez sem nyugtatta meg. Újból próbálkozott, majd végül a Threema-alkalmazásról küldött neki egy üzenetet: „Camilla rátok vadászik. Hagyjátok el a rejtekhelyet!” Ekkor látta meg a Hökens gatáról lekanyarodó taxit, és egy pillanatra meglepődött azon, hogy a taxisofőr összerezzent, amikor meglátta őt. Mikael abban a pillanatban életveszélyesen elszántnak tűnt, és hiába próbált a sofőr párbeszédet kezdeményezni vele, ő

nem válaszolt neki, csak ült ott a hátsó ülésen, nyugtalanul fénylő szemmel. Stockholm többé-kevésbé kihaltnak tűnt.

A vihar valamennyire lecsendesült. A vízen fehér ludak úszkáltak, s Mikael átnézett az öböl túloldalán fekvő Grand Hôtelre, majd azon kezdett gondolkodni, ne hagyja-e a fenébe a Mr. Needhammel való találkozót, és menjen inkább helyette Lisbethhez, vagy legalább ne küldjön-e oda hozzá egy rendőrjárőrt. De nem, ezt nem teheti anélkül, hogy előzőleg figyelmeztetné. Ha a rendőrségnél valaki áruló, szörnyű következményekkel járhat, ha továbbterjed az információ. Ezért ismét megnyitotta a Threema-alkalmazást, és a következőket írta:

„Hívjak segítséget?”

A lány nem válaszolt, természetesen. Hamarosan fizetett a sofőrnek, majd töprengve kiszállt a taxiból, és a lengőajtón át belépett a szállodába. Ekkor hajnali négy óra húsz perc volt, negyven perccel korábban érkezett. Emlékei szerint sosem érkezett még meg sehová negyven perccel korábban a kelleténél. De mintha valami belső viszketegség munkált volna benne, és mielőtt még a megbeszéltek szerint odalépett volna a recepcióhoz, hogy otthagyja a telefonjait, újfent felhívta Erikát, akit megkért, hogy kísérelje meg elérni Lisbethet, valamint a rendőrséggel is vegye fel a kapcsolatot, és tegye meg az általa szükségesnek ítélt lépéseket.

– Amint valami új hírt kapsz, hívd a Grand Hôtelt, és keresd Mr. Needhamet.

– És ki ő?

– Egy férfi, aki velem akar találkozni.

– Ilyenkor?

– Ilyenkor – ismételte meg Mikael, majd odalépett a recepcióhoz.

Edwin Needham a 654-es szobában lakott. Mikael bekopogott, és az ajtó kinyílt, a küszöbön pedig ott állt egy izzadságtól és tébolytól bűzlő férfi. Nagyjából annyira hasonlított arra a halas képen látható figurára a netről, mint egy nemrég ébredt, másnapos diktátor a róla készült stilizált szoborra. Ed Needham egy grogot tartott a kezében, elkeseredett volt, zilált, és leginkább egy bulldogra emlékeztette Mikaelt.

– Mr. Needham? – lépett be Mikael.

– Ed – felelte Needham. – Sajnálom, hogy ilyen képtelen időpontban rángattam ide, de sürgős ügyben keresem.

– A jelek szerint – jegyezte meg Mikael szárazon.

– Van valami sejtése az ügy jellegéről?

Mikael megrázta a fejét, majd leült egy fotelba, amely az íróasztal mellett helyezkedett el. Az asztalon egy üveg gin és egy Schweppes tonik állt.

– Nem, persze, miért is lenne? – folytatta Ed. – Bár, ami azt illeti, a magafajta fickóknál sosem lehet tudni. Természetesen átvilágítottam magát, és voltaképpen utálok bárkinek is hízelegni, mert valami keserű ízt érzek tőle a számban, de maga kimagasló a szakmájában, igaz?

Mikael erőltetetten mosolygott.

– Örülnék, ha a tárgyra térne – felelte.

– Csak nyugalom, mindjárt megmagyarázok mindent. Feltételezem, tudja, hol dolgozom.

– Nem vagyok egészen bizonyos benne – felelte Mikael őszintén.

– A Puzzle Palace-ben, „SIGINT cityben”. Az egész világ köpőcsészéjében.

– Az NSA-nál.

– Ahogy mondja, és sejti, mekkora őrültséget követ el az, aki velünk szórakozik, ugye, Mikael Blomkvist?

– Azt hiszem, el tudom képzelni.

– És tudja, mit gondolok valójában arról, hol a helye a barátnőjének?

– Nem.

– A börtönben. Életfogytiglanra ítélve.

Mikael szándékai szerint nyugodtan, összeszedetten mosolyodott el, azonban a fejében egymást kergették a gondolatok. Még ha tudta is, hogy bármi megtörténhet, és hogy nem szabad elhamarkodott következtetéseket levonnia, azonnal egy kérdés kezdett villogni a szeme előtt: Lisbeth meghekkelte az NSA gépeit? Már a gondolat is aggasztotta. Nem elég, hogy a lány odakint csücsül a rejtekhelyen, és egy gyilkos üldözi, mi lesz, ha az Egyesült Államok titkosszolgálata is a nyomába ered? Ez olyan… képtelenségnek hangzott.

Ha Lisbeth valamitől különleges, az éppen az, hogy mindig alaposan elemezte a tettei lehetséges következményeit. Ha valamit kitalált, azt sosem a pillanat hevében, mérlegelés nélkül valósította meg. Mikael el sem tudta képzelni, hogy ekkora őrültséget vigyen véghez: miért hekkelné meg az NSA szerverét, ha a legkisebb esély van arra, hogy lebukik? Igaz, olykor veszélyes vizeken evezett, ám ilyenkor mindig a nyereséggel arányos kockázatot vállalt. Mikael képtelen volt elhinni, hogy a lány csak azért törte volna fel a szervert, hogy ezt a veszett bulldogot, aki itt állt előtte, felbőszítse.

– Szerintem meggondolatlanul ítélkeztek – jegyezte meg.

– Álmában, öregem. De azt hiszem, talán hallotta, hogy a „valójában” szót használtam.

– Igen, hallottam.

– Átkozott egy szó, nem igaz? Bármire használható. Valójában sosem iszom reggelente, mégis itt ülök most ezzel az itallal a kezemben, hehe! Szóval azt akarom mondani, hogy talán megmentheti a barátnőjét, ha megígéri, hogy segít nekem egy s másban.

– Hallgatom – mondta Mikael.

– Azt bölcsen is teszi. Először is garanciát kérek arra, hogy mint információforrás, névtelen maradok.

Mikael döbbenten nézett rá. Erre nem számított.

– Maga valami besúgó?

– Isten ments, dehogy. Én csak egy hűséges öreg véreb vagyok.

– De nem úgy viselkedik, mint egy hivatásos NSA-ügynök.

– Hát, mondhatjuk úgy, hogy most épp magánügyben járok el. Nos, mi lesz?

– Névtelen marad.

– Jó, továbbá arra is biztosítékot akarok, hogy amit elmondok magának, az kettőnk közt marad, hangozzék ez bármilyen különösen. Ugyan miért is osztok meg egy fantasztikus történetet egy oknyomozó újságíróval, ha azután arra kérem, hogy tartsa a száját?

– Ez jó kérdés.

– Megvan rá az indítékom, és szerintem még csak meg sem kell kérnem rá. Jó okom van

ugyanis feltételezni, hogy meg akarja védeni a barátnőjét. A maga számára érdekes sztorit máshol kell keresnie… de nem kizárt, hogy segítek magának megtalálni, ha hajlandó együttműködni velem.

– Majd meglátjuk – válaszolt szigorúan Mikael.

– Nos, tehát pár nappal ezelőtt behatolt valaki a belső hálózatunkba, amelyet NSANet-nek hívunk, ezt csak tudja, nem?

– Hallottam róla valamit.

– Az NSANet-et 2001. szeptember 11-e után tökéletesítették, egyrészt azért, hogy az országos hírszerző szolgálataink jobban együttműködhessenek egymással, másrészt az angolszász országok kémszervezeteivel is, amelyeket Five Eyes-nak neveznek. Ez egy zárt rendszer, saját routerekkel, portokkal és hidakkal, amely teljesen elkülönül az internet többi részétől. Különféle műholdakon és optikai kábeleken keresztül adminisztráljuk a jelmegfigyeléseket, és ott tartjuk persze a hatalmas adatbankjainkat is, na meg a bizalmas jelentéseket és elemzéseket

– akár Moray-nek minősülnek, ami a legkevésbé titkos kategória, akár Umbra Ultra Top Secret-nek, amelyeket még maga az elnök sem láthat. A rendszert Texasból irányítják, ami egyébként totális baromság. Az utóbbi frissítések és áttekintések óta én a saját gyerekemnek tekintem. Tudnia kell, Mikael, hogy a belemet is kidolgoztam érte. Azért güriztem, nehogy valami rohadék megint visszaélhessen az adatokkal, még kevésbé, hogy fel tudja törni a rendszert. Mostanra minden apró eltérés, minden vacak kis kihágás, ami odabent történik, megcsörgeti a riasztómat, és egy pillanatig se higgye, hogy egyedül állom a sarat. Egy egész, független specialistákból álló stábunk van, akik folyamatosan figyelik a rendszert. Manapság egy apró lépést sem lehet úgy tenni az interneten, hogy az ember valamilyen nyomot ne hagyna maga után. Legalábbis elvileg nem lehetne. A rendszer mindent megjegyez és elemez. Egy billentyűt sem nyomhatna meg, anélkül, hogy észrevennénk. Mégis…

– Megtörtént.

– Igen, és ezt még valahogy le is nyeltem volna. Hisz mindig vannak gyenge pontok. A gyenge pontok arra szolgálnak, hogy megtaláljuk és kijavítsuk őket. Ezek tartanak minket éberen és ugrásra készen. De nem egyszerűen arról van szó, hogy ez a nő behatolt a rendszerbe. Hanem ahogy csinálta! Bejutott a szerverünkre, majd pár szolgáltatás módosításával létrehozott egy új platformot, ahova már be tudott lépni az egyik rendszer-adminisztrátor nevében a belső hálózatra, azaz az intranetre. A művelet ezen része már önmagában véve is valóságos mestermű. De itt még nincs vége, távolról sem. Az a nyavalyás, ghost userré változtatta magát.

– Mivé?

– Egy kísértetté, aki ide-oda bolyong a rendszerben, anélkül, hogy észrevennénk.

– És anélkül, hogy a maga riasztói jelezték volna.

– Az az átkozott zseni ránk szabadított egy vírust, olyat, amilyet még sosem láttunk, máskülönben a rendszerünk azonnal azonosította volna… és ez a vírus folyamatosan frissítette a státusát… egyre több és több jogosultságot szerzett odabent, lenyúlt egy csomó szupertitkos jelszót és kódot, és nekiállt kutakodni a nyilvántartásokban, adatbankokban, és egyszercsak, telitalálat!

– Mire?

– Megtalálta, amit keresett, és ebben a pillanatban már nem akart többé ghost user lenni. Inkább megmutatta nekünk, mit talált, és ekkor szólaltak meg először a riasztóim. Akkor, amikor ő akarta, hogy megszólaljanak.

– És mi az, amit talált?

– A kettős erkölcsünket, Mikael, a színjátékunkat. És ezért ülök itt most magával, ahelyett, hogy Marylandben mereszteném a hájas seggemet, és ráküldeném inkább a különleges alakulatot. Olyan volt, mint egy betörő, aki csak azért hatolt be hozzánk, hogy felhívja a figyelmet arra, miszerint a lakás tele van lopott cuccokkal, és abban a pillanatban vált igazán veszélyessé, amikor erre rájöttünk. Annyira veszélyessé, hogy egyik-másik nagyfejesünk futni akarta hagyni.

– De maga nem.

– Nem, én nem. Én inkább kipányváztam volna egy villanypóznához, hogy megkorbácsoljam. Mégis muszáj volt feladnom a hajtóvadászatot, Mikael, és emiatt őrjöngeni tudnék. Talán most viszonylag összeszedettnek tűnök, de valójában, ahogy említettem… valójában!

– Maga átkozottul pipa.

– Pontosan, és ezért hívtam ide magát, ilyenkor, hajnalban. El akarom kapni a maga Waspjét, mielőtt még elhagyná az országot.

– Már miért hagyná el?

– Azért, amiért az egyik őrültséget találta ki a másik után, nem így van?

– Ezt én nem tudom.

– Dehogynem tudja.

– És miért gondolja egyáltalán, hogy ő a maga embere?

– Hát, pontosan ezt akartam magának elmondani, Mikael.

Ám ezúttal nem sikerült.

A hotel vonalas telefonja megcsörrent, Ed pedig gyorsan felvette. A recepciós srác Mikael Blomkvistet kereste, így Ed átadta neki a kagylót, és hamar felfogta, hogy az újságíró sürgős hívást kapott, ezért nem is lepte meg, hogy a svéd elmotyogott neki valami zavaros bocsánatkérés-félét, majd kirohant a szobából. Nem lepte meg, ugyanakkor beletörődni sem volt hajlandó, így hát felkapta a fogason lógó ballonkabátját, és Mikael után eredt.

A folyosó végén Blomkvist úgy rohant, mint egy sprinter, és bár Ednek fogalma sem volt róla, mi történt, úgy sejtette, köze lehet a történethez, ezért döntött úgy, hogy követi a férfit. Ha Wasprről és Balderről volt szó, ő is a helyszínen akart lenni. Ám az újságíró még a liftet sem várta meg, hanem leszaladt a lépcsőn. Ednek nehezére esett követni őt, és mire lihegve leért a földszintre, Mikael Blomkvist már átvette a telefonjait, és elmerült egy újabb beszélgetésben, miközben továbbvágtatott a lengőajtókon át, ki az utcára.

– Mi történt? – tudakolta Ed, miután Mikael letette a telefont, és odalent, a parton megpróbált egy taxit fogni.

– Baj – vágta rá Mikael.

– Elvigyem?

– Maga csak ne vezessen! Ivott.

– De attól még mehetünk az én kocsimmal. – Mikael egy kissé lelassította a lépteit, és Edre bámult.

– Mit akar tőlem? – kérdezte.

– Azt, hogy segítsünk egymásnak.

– A hackerét csak kapja el maga.

– Már nincs rá felhatalmazásom, hogy bárkit is elkapjak.

– Oké, hol a kocsija?

Majd odafutottak Ed bérelt autójához, amely a Nemzeti Múzeumnál parkolt, és Mikael Blomkvist nagyon röviden elmagyarázta Ednek, hogy a szigetvilágba igyekeznek, Ingarőre. Azt mondta, vezetés közben szüksége lesz navigálásra, és nem szándékozik betartani a sebességkorlátozást.

26. FEJEZET

November 24. reggel

August sikítani kezdett, és ugyanebben a pillanatban Lisbeth lépések zaját hallotta, gyors lépésekét, a ház rövidebbik oldala felől, mire felpattant, és előkapta a pisztolyát. Pocsékul érezte magát, de nem pazarolta az idejét arra, hogy ezen töprengjen. Odarohant a nyitott ajtóhoz, és meglátott egy nagydarab férfit a verandán. Először azt hitte, egy pillanatnyi előnyben van a férfihoz képest, ám a helyzet drámai módon megváltozott.

Az alaknak esze ágában sem volt megállni, sőt, az üvegajtók sem állták útját. Egyszerűen csak berohant, előhúzott fegyverrel, és villámgyors természetességgel a fiúra lőtt. Erre Lisbeth is tüzet nyitott válaszképpen, legalábbis úgy hitte.

Nem volt benne biztos. Azt sem tudta pontosan, melyik másodpercben kezdett el az idegen felé rohanni. Mindössze annyit észlelt, hogy szédítő sebességgel ütköztek össze, s máris a férfin feküdt, az pedig a padlón, épp a kerek étkezőasztal előtt, amely mellett az imént még a gyerek ült. Tétovázás nélkül lefejelte a férfit.

Méghozzá olyan erővel, hogy valósággal kongott a feje utána, és szédelegve állt lábra. Forgott körülötte a szoba. A blúzára vér fröccsent. Vajon megint eltalálták? Nem volt ideje ezen csodálkozni. Hol lehet August? Az asztalnál nem ült, csak a ceruzák, a zsírkréták, a prímszám-számításai és a rajzai árválkodtak ott. De hol a fenében lehet ő maga? Lisbeth nyüszítést hallott a hűtőszekrény felől, és persze ott ült a gyerek, reszketve, lábait a mellkasához húzva. Bizonyára sikerült odébb vetődnie.

Lisbeth már épp odasietett volna hozzá, amikor távolabbról újabb nyugtalanító hangokat hallott, fojtott zajokat, mint amikor megreccsennek az ágak.

Többen is feléjük tartottak, s rájött, hogy borzasztóan kell sietniük. Muszáj eltűnniük onnan. Ha a húga az, biztos, hogy vannak kísérői. Ez mindig így működött. Lisbeth egyedül volt, Camilla viszont egy egész hadsereget gyűjtött maga köré. Ugyanazok a játékszabályok, mint korábban: neki kell okosabbnak és gyorsabbnak lennie. Fényképszerűen felvillant előtte a kinti táj képe, s az ezt követő másodpercben máris August mellett termett. – Gyere! – szólt rá. August meg sem mozdult. Jéggé dermedve ült a padlón. Lisbeth ekkor hirtelen felrántotta onnan, azután furcsa grimaszt vágott. Minden mozdulattól fájdalmat érzett. De nem maradt vesztegetni való idejük, és ezt feltehetőleg még August is felfogta. Jelezte, hogy egyedül is képes futni, mire Lisbeth odarohant a konyhaasztalhoz, felkapta a laptopját, és továbbszaladt a terasz irányába, el a földön heverő férfi mellett, aki bágyadtan tápászkodott fel, miközben próbálta elkapni August lábát.

Lisbeth villámgyorsan mérlegelte, hogy végezzen-e vele. De inkább erőteljesen torkon és gyomron rúgta, azután elhajította az idegen fegyverét. Augusttal együtt kirohant a teraszra, a sziklák és a lejtő irányába. Ám hirtelen megtorpant. Eszébe jutott a rajz. Még nem is látta, meddig jutott el August az ábrázolásban. Most visszaforduljon? Nem lehet, bármelyik pillanatban ideérhetnek. Muszáj menekülniük. De mégis: a rajz is fegyver, nemde? Ez volt az egész őrület okozója, így hát Augustot és a laptopját biztonságba helyezte azon a sziklaperemen, amelyet még előző este szemelt ki magának. Majd visszarohant a hegyre, ismét be a házba. Ránézett az asztalra, és először nem találta a rajzot. Mindenütt csak azok az átkozott Lasse Westman-skiccek, meg a prímszámok.

De egyszer csak meglátta. A sakktáblaminta és a tükrök fölött ezúttal egy sápadt arc is kirajzolódott, éles sebhellyel a homlokán, amit Lisbeth mostanra már nagyon is jól tudott azonosítani. Az a férfi volt, aki ott hevert előtte a padlón, és vonyított, mire Lisbeth villámgyorsan előkapta a mobiltelefonját, és lefotózta a rajzot, majd elküldte Jan Bublanskinak és Sonja Modignak a rendőrségre. Egy sort még oda is firkantott előtte a lap tetejére – ám a rákövetkező másodpercben belátta, hogy ez hiba volt.

Kezdték bekeríteni.

Samsung telefonjáról Lisbeth ugyanazt a szót küldte Mikaelnek, amit Erikának is elküldött. KRÍZISHELYZET – ezt aligha lehetett félreérteni. Főleg, ha Lisbethről volt szó. Mikael akárhogy töprengett, nem tudta másképp értelmezni, mint hogy a tettesnek sikerült a nyomukra bukkannia, és talán épp akkor, amikor az üzenetírás elvonta a lány figyelmét, már rá is vetette magát. Ezért Mikael, amint elhaladt a Stadsgårdskajen mellett, és kiért a Värmdö felé vezető útra, padlógázt adott.

Egy új, ezüstszürke Audi A8-ast vezetett. Ed Needham mellette ült, és elég savanyú képet vágott. Újabb és újabb üzeneteket írt. Ed nem is értette, miért engedte meg neki Mikael, hogy vele menjen. Talán ki akarta deríteni, mit tud Lisbethről? Nem, nem, kell itt lennie valami másnak is. Talán hasznára lehet Mikaelnek. Mindenesetre rontani már nem ronthat a helyzeten. Az már épp elég zavaros volt így is. A rendőrséget ugyan riasztották, de aligha tudnak ilyen rövid idő alatt elég embert összeszedni, pláne, hogy a szűkszavúan adott információikban még kételkednek is. Erika volt az összekötő ember, aki tudta az utat. Mikaelnek minden segítségre szüksége volt.

Kiért a Danviksbro-hídhoz. Ed Needham mondott neki valamit, de ő meg sem hallotta. Gondolatai másfelé jártak. Andreire gondolt. Vajon mit csináltak vele? Mikael maga előtt látta őt, amint elgondolkodva, tanácstalanul ül a szerkesztőségben, és úgy fest, mint Antonio Banderas fiatal korában. Mi a fenéért nem volt képes Mikaellel elmenni sörözni? Újra megpróbálta felhívni. Meg Lisbethet is. De egyikük sem vette fel, s ekkor végre eljutottak hozzá Ed szavai.

– Akarja, hogy megosszam magával, amit tudunk? – tudakolta Ed.

– Igen… talán… mondja – hagyta rá Mikael.

Ám ezúttal sem jutottak semeddig, mert Mikael telefonja megszólalt. Jan Bublanski kereste.

– Maga meg én alaposan elbeszélgetünk majd, ha ennek az egésznek vége, ezzel ugye

tisztában van? És számíthat rá, hogy az ügynek jogi következményei lesznek!

– Felfogtam.

– De most tulajdonképpen azért hívtam, hogy némi információval szolgáljak. Annyit tudunk, hogy Lisbeth Salander 4 óra 22 perckor még bizonyosan életben volt. Ez időpont előtt vagy utána kért magától segítséget?

– Előtte, közvetlenül előtte.

– Rendben.

– És ez az időpont mihez köthető?

– Salander ekkor küldött nekünk valami igen fontosat.

– Mit?

– Egy rajzot, és meg kell mondjam, Mikael, hogy minden várakozásunkat felülmúlta ez a rajz.

– Tehát Lisbethnek sikerült rávennie a srácot, hogy rajzoljon?

– Hát igen, és bár azt nem tudom, bizonyítástechnikai szempontból milyen kérdések merülhetnek fel, illetve, hogy egy ügyes védőügyvéd mit tud felhozni a rajzzal szemben, de a gyilkost ábrázolja, efelől nincs kétségem. Rendkívül ügyes munka, ismét azzal a csodálatos matematikai pontossággal kivitelezve. Ami azt illeti, a lap alján valami egyenlet is található, x és y koordinátákkal. Fogalmam sincs, van-e ennek bármi köze a dologhoz. A rajzot mindenesetre átküldtem az Interpolnak, hogy futtassák végig az arcfelismerő programjukon. Ha a férfi szerepel valahol az adatbázisukban, akkor vége.

– Sajtóközleményt is kiadnak?

– Majd mérlegeljük.

– Mikor érnek ki a helyszínre?

– Amint tudunk… várjon egy kicsit!

Mikael egy másik telefon csörgését is hallotta a háttérben, és Bublanski egy percen belül már bele is merült egy másik beszélgetésbe. Amint visszatért, így szólt:

– Lövésekről kaptunk hírt a szigetről. Attól tartok, ez nem jó jel. Mikael mély lélegzetet vett.

– És Andreiről semmi hír? – tudakolta.

– A telefonjából érkező jeleket fogtunk az egyik bázisállomáson, az Óvárosban, de ennél közelebb nem jutottunk. Egy ideje azonban semmilyen jelet nem kapunk, mintha tönkrement volna a mobilja.

Mikael letette, majd még jobban beletaposott a gázba. Egy darabig 180 km/órás sebességgel száguldott, és eleinte nem sokat beszélt. Röviden felvázolta Ed Needhamnek a történteket. De végül már nem bírták az idegei. Muszáj volt valami másra gondolnia.

– Nos, mi az, amit sikerült kideríteniük? – kérdezte.

– Waspról?

– Igen.

– Sokáig semmit. Meg voltunk győződve arról, hogy vége – folytatta Needham. – Megtettünk minden tőlünk telhetőt, sőt még annál is többet. Minden követ megmozgattunk, mégsem jutottunk semmire, és valahol ezt még logikusnak is találtam.

– Miért?

– Egy hacker, aki kapható egy efféle betörésre, nyilván arra is képes, hogy minden nyomot eltüntessen maga után. Hamar rájöttem, hogy a szokványos úton aligha érünk célt. De azért nem adtam fel, és végül már fütyültem minden számítógépes kutatásunk eredményére. Inkább rögtön a nagy kérdésre kezdtem koncentrálni: ki lehet képes egy efféle műveletre? Akkor már tudtam, hogy ebben a kérdésben rejlik a legnagyobb esélyünk. A behatolás olyan magas szintű volt, hogy nem sok ember lehet alkalmas a kivitelezésére. Ilyen szempontból a hacker tehetsége önmaga ellen szólt. Ráadásul magát a kémvírust is elemeztük, és…

Ed Needham ismét a telefonjára pillantott.

– Igen?

– És művészi egyéniséggel rendelkezett. Az egyéniség a mi szempontunkból természetesen pozitív dolog. Úgy is mondhatjuk, hogy egy olyan magas szinten kivitelezett munka került a kezünkbe, amely különleges egyéni vonásokat hordozott. Már csak meg kellett találnunk az elkövetőjét, ezért nekiálltunk kérdezősködni a hackerek világában. Elég hamar, többször is felbukkant egy név, egy fogódzó. Kitalálja, melyik?

– Sejtem.

– Waspé. Tulajdonképpen sok más név is előkerült, de Wasp egyre érdekesebbnek tűnt, tulajdonképpen már magánál a név erejénél fogva is… na igen, ez egy hosszú történet, amellyel nem akarom untatni. De ez a név…

– …ugyanabból a képregénysorozatból származik, mint azé a szervezeté, amely Frans Balder meggyilkolása mögött áll.

– Pontosan. Tehát maga tudott erről?

– Igen, de azt is tudom, hogy ez a kapcsolat csak illúzió, félrevezetés. Ha az ember elég elszántan keres kapcsolatot két dolog között, meg is fogja találni.

– Így igaz, ha valaki, hát mi tudjuk ezt. Rámozdulunk olyan összefüggésekre, amelyek semmit sem jelentenek, s így elszalasztjuk azt, aminek tényleg van értelme. Tehát emiatt nem is nagyon figyeltünk oda rá. A Wasp név amúgy is egy csomó mindent jelenthet. De ez idő tájt nem volt más kiindulási alapom, ráadásul annyi rejtélyes akciót hallottam már erről a személyről, hogy mindenféleképpen meg akartam fejteni, ki ő. Végül már jócskán visszamentünk az időben, régi, hackeroldalakon lefolytatott beszélgetéseket rekonstruáltunk, olvastunk minden egyes szót, amit csak Wasp írt a netre, és minden műveletet alaposan tanulmányoztunk, amelyről tudtuk, hogy ez a név áll mögötte. Így sikerült egy felszínes képet alkotnunk Waspról. Biztosak voltunk benne, hogy egy nőről van szó, még ha nem is tipikusan úgy fejezte ki magát, ahogy a nők szokták. És arra is rájöttünk, hogy svéd nemzetiségű. Több korábbi bejegyzését is svédül írta, és ebben nem is lett volna semmi különös. De mivel az általa kutatott szervezetben van egy svéd szál, és mivel Frans Balder is svéd volt, ez már érdekessé tette a nyomot. Kapcsolatba léptem az FRA-embereivel, ők pedig nekiálltak keresni a nyilvántartásaikban, és ami azt illeti…

– Mi az?

– Találtak valamit, ami áttöréshez vezetett. Évekkel ezelőtt a hatóságok nyomoztak egy hackertámadás ügyében, amelyet egy Wasp álnevű egyén követett el. Ez régen történt, és Wasp akkoriban még nem volt valami ügyes a titkosítás terén.

– Mi történt?

– Az FRA arra lett figyelmes, hogy Wasp értesüléseket próbált szerezni olyan egyénekről, akik más országok titkosszolgálataiból ugrottak ki. Ennyi már elegendő volt, hogy felhívja magára a figyelmüket. A szervezet nyomozást kezdeményezett, s a jelek egy uppsalai gyermekpszichiátriai klinika egyik számítógépéhez vezettek. Ez a gép egy Teleborian nevű főorvosé volt. Valamilyen okból – feltehetőleg azért, mert Teleborian bizonyos szolgálatokat tett a svéd Titkosszolgálatnak – őt minden gyanú fölé helyezték. Az FRA inkább néhány ápolót gyanúsított az elmeosztályról, mert ők… hát igen, bevándorlók voltak, egész egyszerűen. Ez hihetetlenül őrült dolog, és sztereotip gondolkodásra vall, s persze nem is vezetett sehová.

– El tudom képzelni.

– Na igen, de ezúttal megkértem egy srácot az FRA-tól, hogy küldje át ezt a régi anyagot, és mi egészen más szempontból kezdtük vizsgálni. Tudja, ahhoz, hogy valaki jó hacker legyen, nem kell magasnak, kövérnek és borostásnak lennie. Találkoztam már olyan tizenkét-tizenhárom évesekkel, akik hihetetlenül ügyesen űzték, s ezért számomra természetesnek tűnt, hogy utánanézzek minden gyerek hátterének, akiket akkoriban ápoltak a klinikán. Az egész névlista szerepelt az anyagban, én pedig három emberemet ráállítottam, hogy világítsák át mindannyiukat, és tudja, mit találtunk? Az egyik gyerek a veterán kém és nagystílű bűnöző, Zalachenko lánya volt, aki akkoriban annyira érdekelte a CIA-nél dolgozó kollégáinkat. Az egész kezdett nagyon érdekes lenni. Mint azt talán tudja, a hacker által kutatott hálózat és Zalachenko egykori bűnszövetkezete között voltak átfedések.

– Ez még nem jelenti feltétlenül azt, hogy Wasp emiatt hekkelte meg a maguk szerverét.

– Persze, hogy nem. De azután alaposabban átvizsgáltuk ezt a lányt, és hát, mit is mondjak? Elég érdekes háttérrel rendelkezik. A nyilvános forrásokban róla szereplő információk jelentős része rejtélyes módon eltűnt, mégis, amit találtunk, több volt, mint elég. Bár nem tudom, az is lehet, hogy tévedek, mégis úgy érzem, itt van a kiindulópont, az alap trauma. Egy kis stockholmi lakás, az egyedülálló anya, aki egy szupermarket kasszájánál dolgozik, és azért küzd, hogy fel tudja nevelni ikerlányait. Távol áll mindez a nagyvilág problémáitól, mégis…

– …a nagyvilág összes problémája jelen van benne.

– Igen… Vegyük csak azokat a viharokat, valahányszor az apa hazalátogatott. Mikael, magának dunsztja sincs, ki vagyok én.

– Valóban nincs.

– Olyasvalaki, aki maga is jól tudja, milyen az, amikor egy gyerek közvetlen közelről éli át az erőszakot.

– Vagy úgy.

– Így igaz, és még ennél is jobban tudom, milyen érzés az, amikor a társadalom a kisujját sem mozdítja azért, hogy a bűnösöket megbüntesse. Fájdalmas, hapsikám, pokolian fájdalmas, és egy cseppet sem lep meg, hogy a legtöbb gyerek, akinek ilyesmiben van része, maga is ilyenné változik. Amikor felnőnek, ők maguk is pusztító vadállatokká válnak.

– Sajnos igen.

– De néhányan, Mikael, megerősödnek tőle, mint a medve, majd talpra állnak és visszavágnak. Wasp is egy ilyen ember, nem igaz?

Mikael elgondolkodva bólintott, majd egy kicsivel még jobban belelépett a gázpedálba.

– Bezárták a bolondokházába, és újra meg újra megpróbálták betörni. De ő mindig talpraállt… és tudja, mit gondolok? – folytatta Ed.

– Nem.

– Azt, hogy minden alkalommal erősebb lett. Fegyvert kovácsolt a saját szenvedéseiből, és erőt merített belőlük. Nem hinném, hogy bármit is elfelejtett abból, ami vele történt, és mostanra életveszélyessé változott. Minden bevésődött az emlékezetébe. Talán az a sok beteg dolog, ami gyerekkorában történt vele, az indította be ezt az egész lavinát.

– Lehetséges.

– Itt van két nővér, akikkel ugyanaz a szörnyűség történt, mégis szélsőségesen ellenkező reakciót váltott ki belőlük. Egymás ellenségeivé váltak, és mindehhez rendelkezésükre állt egy hatalmas bűnszövetkezet, az örökségük.

– Lisbethnek ebben nincs semmi szerepe. Ő gyűlöl mindent, aminek köze van az apjához.

– Ha valaki, hát én tudom, Mikael. De mi lett az örökséggel? Hát nem ezt hajszolja? Nem ezt akarja tönkretenni, ugyanúgy, ahogy az örökség hagyójával is tette?

– Mit akar tőlem? – szegezte neki a kérdést Mikael.

– Talán részben azt, amit Wasp. A helyére akarok tenni pár dolgot.

– És elkapni a hackerét.

– Találkozni akarok vele, jól rendreutasítani és befoltozni minden nyavalyás, apró biztonsági rést. Meg akarom mosni a fejét pár embernek, akik nem hagyták, hogy végezzem a munkámat, csak mert Wasp rájuk húzta a vizes lepedőt – és jó okom van azt hinni, hogy maga segíteni fog nekem ebben.

– Aztán miért?

– Mert maga jó újságíró. A jó újságírók pedig nem hagyják, hogy a piszkos kis titkok titokban maradjanak.

– És mi lesz Wasppel?

– Wasp úgy fog énekelni, mint egy kismadár, és ami azt illeti, maga ebben is a segítségemre lesz.

– Mert ha nem?

– Akkor gondoskodom róla, hogy a sittre vágják, és pokollá teszem az életét, azt megígérhetem.

– De most csak beszélgetni akar vele.

– Mikael, semmiféle átkozott hacker nem törheti fel többé a szerveremet! Ezért kell megértenem, pontosan hogyan csinálta. Ezt mondja meg neki. Kész vagyok futni hagyni a barátnőjét, ha leül velem, és elmondja, hogyan csinálta.

– Megmondom neki. Csak reménykedjünk… – kezdett magyarázkodni Mikael.

– …hogy még életben van – folytatta Ed, majd vettek egy éles kanyart balra, az ingarői part irányába.

Ekkor 04.48-at mutatott az óra. Húsz perc telt el azóta, hogy Lisbeth Salander riadót fújt.

Jan Holtser ritkán követett el ekkora baklövést.

Abba a ritka, romantikus elképzelésbe ringatta magát, miszerint távolról is megítélhető valakiről, mennyire jó közelharcban, vagy mennyire bír elviselni egy komolyabb fizikai megpróbáltatást, ezért Orlovtól és Bogdanovtól eltérően ő egy cseppet sem lepődött meg azon, hogy Mikael Blomkvist esetében félrecsúsztak a tervek. Ők nagyon magabiztosak voltak: szerintük olyan férfi még nem született a Földre, aki képes ellenállni Kirának. De Holtser már akkor kezdett ebben kételkedni, amikor messziről, egy szédítő pillanatban megpillantotta Mikaelt Saltsjöbadenben. Mikael Blomkvist személye problémát sejtetett. Úgy festett, mint akit sem megtéveszteni, sem megtörni nem könnyű, és az alapján, amit Jan azóta látott és hallott vele kapcsolatban, nem is változott meg a véleménye.

Ám a fiatal újságíróval más volt a helyzet. Ő már ránézésre is maga volt az érzékenység, a lágyszívűség mintaképe. Mégsem ment zökkenőmentesen a dolog. Andrei Zander sokáig küzdött Jan kínzásai ellen. Szörnyű fájdalmai ellenére sem akart megtörni. Szemében hajlíthatatlanság tükröződött, a magasabb hatalommal való szembeszállás, és Jan Holtser azt hitte, fel kell adniuk, mert Andrei Zander inkább kiáll bármilyen szenvedést, mintsem kinyissa a száját. Csak akkor adta meg magát, amikor Kira szentül megígérte neki, hogy Erikát és Mikaelt ugyanilyen kínzásoknak fogják alávetni.

Addigra már hajnali fél négyre járt az idő. Ez is egyike volt azoknak a pillanatoknak, amelyekre, Jan úgy érezte, egy életen át fog emlékezni. A tetőtéri ablakokat belepte a hó. A fiatal férfi arca beesett, a szeme alatt sötét karikák rajzolódtak ki. Vért köhögött, amely végigfolyt ajkain és az állán. A száját már egy ideje leragasztották, ajkai felrepedtek, kisebesedtek. Romokban hevert a srác. Mégis látszott rajta, hogy egy jóképű fiatalember. Jan Olgára gondolt. Vajon mit gondolna róla most a lánya?

Hiszen ez a fiú is egy olyan, tanult ember, aki az igazságtalanság ellen harcol, a koldusok és kitaszítottak pártját fogja, akárcsak a lánya. Erre gondolt, meg más dolgokra is a saját életéből. Majd keresztet vetett, amolyan orosz keresztet, amelynek egyik vége a mennybe, a másik a pokolba mutat, és Kira felé sandított. A nő szebb volt, mint valaha.

Fénylett a szeme. Egy sámlin állt az ágy mellett, drága kék ruhájában, amely egy cseppet sem lett véres. Most svédül mondott valamit Andreinek, valamit, ami bensőségesnek, már-már kedvesnek tűnt. Azután megfogta a férfi kezét. Andrei is az övét. Más vigasza úgysem lehetett. Odakint, a sikátorban süvített a szél. Kira bólintott, és Janra nézett. Újabb hópelyhek szálltak az ablakpárkányra.

Utána mindannyian beültek egy Range Roverbe, és elindultak Ingarőre. Jan ürességet érzett, és nem tetszett neki a dolgok alakulása. De mivel nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy az ő hibájából vannak most itt, többnyire csak csendben ült, és Kirát hallgatta, aki furcsán izgatott lett, és sugárzó gyűlölettel beszélt a nőről, aki felé tartottak. Jan úgy érezte, ez nem jó jel, és ha hatalmában állt volna ilyet tenni, azt tanácsolta volna Kirának, hogy forduljanak vissza, és hagyják el az országot.

De csak hallgatott, miközben odakint hullt a hó, ők pedig továbbhaladtak a sötétben. Időnként Kirára nézett, a nő jegesen csillogó szemébe, és… megijedt. De elhessegette a gondolatot. Legalább egy dologban igazat kellett adnia a nőnek. Elképesztően gyorsan és jól

reagált.

Nemcsak arra jött rá, ki lehetett a sveavägeni megmentő, aki ráugrott August Balderre, de azt is sejtette, ki lehet az, aki tudja, hová lett a fiú és ez a nő. A név pedig, amelyet említett, Mikael Blomkvisté. Egyikük sem értette érvelésének logikáját. Ugyan miért rejtegetne egy jónevű újságíró olyasvalakit, aki a semmiből bukkant elő, és elrabolt egy gyereket egy gyilkosság helyszínéről? De minél tovább gondolkodtak rajta, annál logikusabbnak tűnt a dolog. Nemcsak arra derült fény, hogy a nőt, akit Lisbeth Salandernek hívtak, szoros kötelék fűzi az újságíróhoz. A Millennium szerkesztőségében is történt valami.

A saltsjöbadeni gyilkosságot követő reggelen Jurij feltörte Mikael Blomkvist számítógépét, hogy megpróbáljon rájönni, vajon miért hívta őt magához Frans Balder az éjszaka közepén. Ez a művelet nem jelentett különösebb nehézséget a számára. Tegnap délelőtt óta azonban képtelenség volt hozzáférni az újságíró levelezéseihez és hívásaihoz. Mikor is történt ilyesmi utoljára? Mikor is fordult elő, hogy Jurij nem tudta elolvasni egy újságíró leveleit? Amennyire Jan tudta, soha. Mikael Blomkvist hirtelen jóval óvatosabb lett, márpedig ennek csak volt valami köze ahhoz, hogy az a nő és a gyerek eltűnt a Sveavägenről. Ez persze önmagában még nem jelentett semmiféle garanciát arra nézve, hogy az újságíró tudná, hol rejtőzik Salander és a fiú. De ahogy telt-múlt az idő, egyre több jel utalt arra, hogy ebben az érvelésben mégiscsak lehet valami. Másfelől Kirának nem volt szüksége bizonyítékokra – Blomkvistet akarta, és kész. Ha pedig őt nem kaphatta meg, akkor valaki mást a szerkesztőségből. Már-már megszállottan próbált a nő és a gyerek nyomára bukkanni, és nekik ezt észre kellett volna venni, igenis aggódniuk kellett volna. Igaz, Jan még így is hálával tartozott neki.

Talán nem volt tisztában Kira indítékaival, de elsősorban ő tehetett arról, hogy most a gyerekre kellett vadászniuk. Jan megható megoldásnak tartotta mindezt, hiszen Kira akár fel is áldozhatta volna őt. De nem, inkább jelentős kockázatot vállalva megtartotta Jant, s ő örült ennek, még ha most, az autóban ülve kellemetlen érzések rohanták is meg.

Megpróbált Olgából erőt meríteni.

Történjék bármi, nem szabad, hogy egy nap a lánya arra ébredjen: az apjáról készült rajz látható az újságok címlapján. Folyton arról próbálta győzködni magát, hogy eddig tulajdonképpen szerencséjük volt, és a nehezén már túl vannak. Amennyiben Andrei Zander jó címet adott meg, a küldetés egyszerűen végrehajtható. Hárman voltak, állig felfegyverkezve, azaz négyen, ha Jurijt is hozzászámolták, bár ő, mint általában, ezúttal is inkább a számítógépe előtt ült.

Tehát négyen voltak: Jan, Jurij, Orlov és egy Dennis Wilton nevű fickó, egy gengszter, aki korábban a Svavelsjöi Motoros Klub tagja volt, de mostanság Kirának tett különféle szívességeket, és segített nekik a svédországi ügy tervezésében. Három vagy négy kigyúrt ember, meg ráadásnak Kira, és velük szemben mindössze egyetlen nő, aki feltehetőleg alszik, és akinek még egy gyereket is védenie kell. Ez nem okozhat nekik gondot. A legkevésbé sem. Gyorsan lecsapnak rájuk, befejezik a munkát, majd elhagyják az országot. De Kira teljes gőzzel beindult. Szinte mániás állapotba került:

– Ne becsüljétek alá Salandert!

Ezt annyiszor elismételte, hogy már Jurijt is kezdte idegesíteni, pedig ő mindig egyetértett a

nővel. Persze Jan is észrevette a sveavägeni találkozásuk alkalmával, hogy mennyire izmos, gyors és bátor az a nő. De Kira azt állította, hogy egyenesen szupernő. Ez nevetségesen hangzott. Jan még sosem találkozott olyan nővel, aki harcban bármilyen szempontból összemérhető lett volna vele, vagy akár Orlovval. Mégis megígérte, hogy óvatos lesz. Először felmegy, és felderíti a terepet, azután tervet sző, felállítja a stratégiát. Nem fogja elsietni, nem hagyja, hogy csapdába csalják. Újra meg újra biztosította őt erről, s mikor végül leparkoltak a hegy lábánál, a kis öböl és az elhagyatott hajókikötő móló mellett, ő azonnal átvette a parancsnokságot. Elrendelte, hogy a többiek tegyék rendbe magukat a kocsiban, ahol védve vannak, míg ő előremegy, és kideríti, hol áll a ház. Bizonyára nem lesz könnyű megtalálni.

Jan Holtser szerette a hajnalt, és a kora reggeleket. Szerette a csendet és az új kezdet illatát a levegőben. Lépésről lépésre haladt előre, olykor megállt, és kissé meggörnyedve hallgatózott. Biztonságot nyújtó sötétség vette körül, egyetlen embert sem látott, egyetlen lámpa sem égett. Elhaladt a kikötőmóló mellett, majd a hegy lába mentén továbbmenve odaért egy fakerítéshez, s rajta egy düledező kertkapuhoz, ami egy fenyőfa és egy gazos, tüskés bokor között állt. Kinyitotta a kaput, és felfelé kapaszkodott a meredek falépcsőn, a jobb oldali korlátba kapaszkodva. Nemsokára felsejlettek előtte a ház körvonalai.

A fenyőfák és a rezgőnyárfák mögött, teljes sötétségbe burkolózva állt a kis ház, amelynek déli oldalán üvegajtókkal záródó teraszt talált. Ezt nem lesz nehéz feltörni. Első pillantásra nem látott semmit, ami komolyabb akadálynak számíthatna. Az üvegajtókon át könnyen támadhatnak, és ártalmatlaníthatják a bent lévőket. Ez nem jelent majd, gondot. Ráadásul minden erőlködés és különösebb óvatosság nélkül tudott olyannyira hangtalanul mozgni, hogy egy pillanatig azt is mérlegelte, ne végezze-e el ő maga a munkát. Ez egyenesen erkölcsi kötelessége lenne. Hisz egyedül ő a felelős azért, hogy ebbe a helyzetbe kerültek. Így neki kellene megoldania egyedül. Nem lenne nehezebb, mint bármelyik korábbi küldetése, amit egyedül végzett, sőt, ellenkezőleg.

Itt szemmel láthatólag nincsenek zsaruk, nem úgy, mint Baldernél, sem testőrök, és semmi jel nem utalt riasztó beépítésére sem. Igaz, az automata fegyvere most nincs nála, de semmi szükség ilyen túlzott fegyverhasználatra, ez csak Kira túlfűtött szenvedélyének lenne beteges kivetülése. Nála a Remington pisztolya, az elég lesz… és hirtelen, még át sem gondolva, a tőle megszokott, alapos előkészítés helyett teljes erővel vetette be magát.

Gyorsan mozgott a ház rövidebbik oldala mentén, a terasz üvegajtajai felé haladva. Ám hirtelen megfagyott a vér az ereiben. Először ő maga sem tudta, miért. Bármi lehetett, ami ráijesztett: egy hang, egy mozdulat… valami veszélyforrás, aminek csak félig volt tudatában, s hirtelen felnézett a felette sötétlő ablakkeretre. De onnan, ahol állt, nem látott be a házba. Megtorpant, és egyre bizonytalanabbá vált. Lehet, hogy nem is ez a megfelelő ház?

Úgy döntött, a biztonság kedvéért beles, ezért közelebb ment, de a következő pillanatban már tudta is a választ: valaki kiszúrta őt a sötétben. Az a szempár, amely egyszer már szembenézett vele, most üvegesen bámult a férfi irányába odabentről, egy kerek asztal mellől – s neki erre lépnie kellett volna. Odarohanni a teraszhoz, villámgyorsan behatolni és lőni. Éreznie kellett volna magában a gyilkos ösztönt. Ám ő ismét tétovázott. Nem merte előhúzni a fegyverét.

Szinte elveszettnek érezte magát abban a pillanatban, és talán mozdulatlanná dermedve maradt volna még pár másodpercig, ha a fiú nem tesz valami olyat, amire Jan végképp nem számított.

A gyerek éles sikolyt hallatott, amelytől szinte meghasadtak az ablaküvegek, s Jan csak ekkor volt képes magához térni bénultságából. Odarohant a teraszhoz, egy pillanatig sem gondolkodott, áttörte az üvegajtót és lőtt. Úgy érezte, tökéletes pontossággal. De hogy talált-e, azt nem látta.

Ekkor egy árnyszerű, robbanékony alak mozdult felé olyan sebességgel, hogy alig maradt ideje megfordulni, nemhogy stabil pozíciót felvenni. Annyit tudott, hogy lőtt, valaki pedig viszonozta a tüzet. Ennél többet azonban nem ért rá töprengeni a dolgon, mert a következő pillanatban már teljes testsúlyával rávetődött egy nő, s a földön landoltak. A nő szemében olyan dühödt őrület csillogott, amilyet Jan még sohasem látott. Ösztönösen hasonló dühvel reagált. Megpróbált újra lőni, de a nő, mint valami vadállat, ott ült a mellkasán, és felemelte a fejét… Bumm. Jan elveszítette az eszméletét.

Amikor ismét magához tért, vér ízét érezte a szájában, a pólója alatt pedig valamit ragacsosat és nedveset. Biztos, hogy meglőtték… épp ebben a pillanatban futott el mellette a fiú és a nő, ő pedig megkísérelte elkapni a fiú lábát. Legalábbis így hitte. De újabb támadás érte. Hirtelen levegő után kezdett kapkodni.

Már nem bírta követni az eseményeket. Csak annyit tudott, hogy megsebesült és legyőzték, méghozzá kicsoda? Egy csaj! Ez talán jobban fájt neki, mint az, hogy ott feküdt a földön, üvegszilánkok közt, a saját vérében, behunyt szemmel, nehezen lélegezve, abban reménykedve, hogy az egész hamar véget ér. Ám ekkor ismét felfigyelt valamire, hangokat hallott, és amikor kinyitotta a szemét, legnagyobb meglepetésére ott látta maga mellett a nőt. Hát nem menekült el az előbb? Nem, ott állt a konyhaasztalnál, vékony, kisfiús lábain, és valamivel piszmogott. Jan próbált feltápászkodni. Nem találta a fegyverét, de sikerült felállnia, és ebben a pillanatban meglátta Orlov árnyékát az ablakban. Csak arra tudott gondolni, hogy le kell vadásznia a nőt. Ennél többre nem emlékezett.

A nő szinte robbant. Legalábbis ő így érezte. Magához vett néhány papírlapot, és tiszta erőből kirohant a házból, a teraszról egyenesen az erdőbe vetette magát. Rögtön ezután lövések dördültek a sötétben, Jan pedig magában dünnyögött: – Nyírjuk ki a rohadékokat! – Ám ő ehhez már nem tudott hozzájárulni. Lábra állni is alig bírt, nemhogy az odakint uralkodó káosszal foglalkozzon. Csak állt ott szédelegve, abban a tudatban, hogy Orlov és Wilton levadászta a nőt és a gyereket, és megpróbált örülni ennek, igazságszolgáltatásként felfogni. De leginkább azzal volt elfoglalva, hogy állva maradjon, és tompán bámult az előtte álló asztalra, amelyen egy csomó zsírkréta és papírlap hevert. Csak nézte, nézte a rajzokat, mégsem értette egészen. Azután úgy érezte, mintha egy karom mart volna a szívébe. Egyszerre kívülről látta önmagát. Egy gonosz embert látott, egy sápadt arcú démont, aki gyilkolásra emelte a kezét. Pár pillanat kellett, amíg ráeszmélt, hogy a démon nem más, mint ő maga. Pánikszerű reszketés fogta el.

Mégsem tudta levenni a szemét a rajzról, szinte hipnotikus erővel szippantotta magába. Végre észrevette, hogy nem csupán egy egyenlet-féleség állt a lap alján, hanem a tetejére is

odaírtak valamit.

Ez állt rajta:

Elküldve a rendőrségnek: 04.22-kor!

27. FEJEZET

November 24. reggel

Amikor Aram Barzani a svéd bevetési egységtől 04.52-kor belépett Gabriella Grane ingarői házába, egy testes, fekete ruhába öltözött férfit látott a padlón elterülve, a kerek ebédlőasztal mellett.

Aram éberen közelített felé. A ház elhagyatottnak tűnt, de nem akart felesleges kockázatot vállalni. Nem sokkal ezelőtt intenzív lövöldözést jelentettek idefentről, s odakint, a sziklák között kollégái izgatottan kiáltoztak:

– Ide, ide!

Aram nem tudta, mit találtak, s egy pillanatig tétovázott. Odaszaladjon hozzájuk? Úgy döntött, inkább marad, és megállapítja, milyen állapotban van a földön fekvő férfi, akit mindenfelől üvegszilánkok és vér vett körül. Az asztalon valaki széttépett egy papírlapot, és széttört néhány zsírkrétát. A férfi hanyatt feküdt, és bágyadt mozdulatokkal keresztet vetett. Most motyogott valamit… feltehetőleg egy imát. Mintha oroszul mondta volna. Aram az „Olga” szót értette meg belőle, és azt mondta a férfinak, hogy a mentők már úton vannak.

– They were sisters – felelte a férfi.

Zavartan viselkedett, így Aram nem is tulajdonított különösebb figyelmet a mondanivalójának. Inkább átvizsgálta a ruházatát, és megállapította, hogy a férfinél nincs fegyver, és alighanem hasbalőtték. Pólóját átitatta a vér, és nyugtalanítóan sápadt volt. Aram megkérdezte tőle, mi történt. Ám elsőre nem kapott választ. Utána a férfi egy újabb különös mondatot mondott angolul:

– My soul was captured in a drawing. – Úgy tűnt, mindjárt elveszíti az eszméletét.

Aram egy pár percig még őrizte, hogy megbizonyosodjék róla, nem fog problémát okozni nekik. De mikor megtudta, hogy a mentők már úton vannak, otthagyta a férfit, és kiment a sziklák közé. Kíváncsi volt, miért kiáltottak a kollégái. A hó még mindig hullott, minden fagyos és síkos volt. Odalentről, a völgyből emberi hangokat hallott, újabb és újabb érkező gépjárművek motorzaját. Továbbra is tartott a hajnali sötét, így a látási viszonyok nem voltak valami jók. Mindenütt kövekbe és göcsörtös fenyőfákba botlottak. Drámaian festett a táj, a hegyoldal pedig meredek volt. Nem lehetett könnyű ilyen körülmények közt harcolni, és Aramnak rossz sejtései támadtak. Úgy érezte, az őket körülvevő csend baljós, és nem értette, hová tűntek a kollégái.

Pedig nem álltak messze tőle, épp a lejtő tetején, egy rezgőnyárfa mögött. Amikor végre észrevette őket, beleremegett, pedig az ilyesmi nem vallott rá. De a frász törte ki, amikor

meglátta, hogy a földet bámulják meredten, komoly tekintettel. Vajon mi lehetett ott? Az autista kisfiú holttteste?

Csak lassan mert odamenni hozzájuk, s a saját gyerekeire gondolt. Hat és kilenc évesek voltak, nagy focirajongók mindketten. Mást sem csináltak, másról sem beszéltek. Björnnek és Andersnek hívták őket. Aram és a felesége, Dilvan svéd nevet adtak nekik, mert úgy gondolták, ebből később előnyük származhat az életben. Miféle emberek lehetnek, akik képesek ide kibumlizni, hogy megöljenek egy gyereket? Hirtelen úgy érezte, őrjöngeni tudna, és a kollégáira kiáltott. Ám a következő pillanatban megkönnyebbült.

Nem a kisfiú, hanem két férfi feküdt a földön, szemmel láthatólag őket is hasbalőtték. Egyikük, egy himlőhelyes bőrű és tompa, bokszoló-orrú, erős testfelépítésű, brutális fazon, megpróbált felkászálódni. Ám ők rögtön megakadályozták ebben. Arca pusztító dühöt tükrözött. Jobb keze remegett a fájdalomtól vagy a tehetetlenségtől. A másik férfi, aki bőrdzsekit viselt, és haját lófarokba fogta, úgy tűnt, rosszabb állapotban van. Mozdulatlanul feküdt, és bénultan nézett felfelé a sötét égboltra.

– A gyereknek semmi nyoma? – tudakolta Aram.

– Semmi – felelte a kollégája, Klas Lind.

– És a nőnek?

– Neki sem.

Aram nem volt biztos benne, hogy ez jó jel, és feltett nekik még néhány kérdést. Ám egyik kollégája sem tudta pontosan, mi történhetett. Egyedül abban voltak biztosak, hogy két Barrett REC7-es automata fegyvert találtak, úgy harminc-negyven méterrel lejjebb a hegyoldalon. A jelek szerint a fegyverek a férfiak tulajdonát képezték. Ám azt nem tudták, hogy kerültek oda, ahol megtalálták őket. A himlőhelyes férfi ugyanis csak valami érthetetlen választ bírt kinyögni a kérdésre.

Az ezt követő negyedórában Aram és munkatársai átvizsgálták a környéket, de semmi mást nem találtak, csak a közelharc újabb jeleit. Időközben egyre többen érkeztek a helyszínre: a mentősök, Sonja Modig bűnügyi felügyelő, két-három helyszínelő, egy csomó rendőr, valamint Mikael Blomkvist újságíró, meg egy amerikai, zömök alkatú, tüsihajú pacák, aki valahogy mindenkiben megmagyarázhatatlan tiszteletet ébresztett. 05.24-kor érkezett a hír, hogy odalent a parton, a parkolónál egy tanú vár kihallgatásra. A férfi csak K.G. Matzon néven mutatkozott be – a valódi neve Karl-Gustaf Matzon volt, és nemrég sikerült szert tennie egy újépítésű házra a túlsó parton. Klas Lind azonban óvatosságra intett mindenkit a férfi hitelességét illetően:

– Hetet-havat összehord.

Sonja Modig és Jerker Holmberg már ott álltak a parkolóban, és próbálták megérteni a történteket. Az a kép azonban, amelyet eddig sikerült összeállítaniuk, túlságosan töredezett volt, és most abban reménykedtek, hogy ez a K.G. Matzon nevű figura majd jobban megvilágítja az ügy menetét.

Ám amikor meglátták a feléjük közelítő férfit, elbizonytalanodtak. K.G. Matzon tiroli kalapot viselt, zöld kockás nadrágot, piros Canada Goose márkájú dzsekit és peckesen sodrott bajuszt.

Úgy nézett ki, mint önmaga paródiája.

– K. G. Matzon? – óvatoskodott Sonja Modig.

– Őfelsége, személyesen – vágta rá a férfi, és kéretlenül beszédbe fogott, talán mert úgy érezte, javítania kell a renoméján. Mint megtudták, a True Crimes Könyvkiadó tulajdonosához van szerencséjük: igaz történeteket dolgoz fel, olyan bűncselekményeket, amelyek nagy feltűnést keltettek.

– Ez nagyszerű. Nekünk azonban most egy tárgyilagos tanúvallomásra lenne szükségünk, nem pedig egy megjelenés előtt álló kötet reklámozására – magyarázta el Sonja Modig, arra az esetre, ha a tényállás esetleg nem lenne világos, K. G. Matzon azonban azt állította, tisztában van ezzel.

Hisz ő „komoly ember”. Iszonyú korán ébredt, elmondása szerint, s utána csak feküdt, és figyelte a csendet és a nyugalmat. Ám fél öt előtt nem sokkal valami olyasmit hallott, aminek hangjára azonnal ráismert: egy pisztolylövés volt, mire gyorsan magára kapta a ruháit, és kiment a teraszra, ahonnan jó kilátás nyílt a partra, a hegyre és arra a parkolóra is, ahol épp álltak.

– Na és, mit látott?

– Semmit. Ijesztő csend volt. Azután szinte felrobbant a levegő. Mintha háború tört volna ki.

– Lövés zaját hallotta?

– Az öböl túloldaláról valami nagy csattanást észleltem, és teljesen bénultan meredtem abba az irányba, azután… említettem már, hogy madármegfigyelő vagyok?

– Nem, nem említette.

– Tudják, ettől kiélesedik az ember látása. Olyan a szemem, mint a sólyomé. Már messziről észreveszem az apró részleteket is, és biztosan ezért lettem figyelmes egy aprócska pontra odafent a szikla peremén, látják? Az a perem szinte úgy nyúlik befelé, a hegy gyomrába, mint egy zseb.

Sonja felnézett a hegy tetejére, majd bólintott.

– Először nem tudtam, mi lehet – folytatta K.G. Matzon. – Azután láttam, hogy egy gyerek, egy kisfiú volt szerintem. Összekuporodva ült odafent, és reszketett, legalábbis én így hittem, és hirtelen… atyaisten, míg élek, nem felejtem el!

– Mit?

– Valaki odafentről rohant felé, egy fiatal nő. Leugrott, és a sziklaperemen landolt, de olyan lendülettel, hogy kis híján leesett róla, majd ott üldögéltek ketten a fiúval, és egyre csak várták az elkerülhetetlent, azután …

– Mi történt?

– Két férfi bukkant fel, automata fegyverekkel, és folyamatosan lőttek rájuk! Hát képzelhetik, még én is a földre vetettem magam. Attól féltem, hogy eltalálnak. De mégiscsak kénytelen voltam kukucskálni. Tudják, onnan, ahol én lapultam, nagyon jól ráláttam a gyerekre és a nőre. A férfiak azonban, akik odafent álltak, nem láthatták őket, legalábbis egy darabig. Mégis biztos voltam benne, hogy csak idő kérdése, és rájuk találnak, s tudtam, hogy nincs hová menniük. Abban a pillanatban, ahogy elhagyták volna a peremet, a két férfi meglátta és megölte volna őket. Reménytelen helyzet volt.

– Mégsem találtuk meg odafönt sem a gyereket, sem a nőt – magyarázta Sonja.

– Hát éppen ez az! A férfiak egyre közelebb értek hozzájuk, és végül talán már a lélegzésüket is hallották. Olyan közel jártak, hogy elég lett volna kihajolniuk, és észrevették volna a nőt és a gyereket. De akkor…

– Igen?

– Úgysem fogják elhinni nekem. Legalábbis az a tag a bevetési egységtől egy szavamat sem hitte.

– Azért csak mondja el, a valóságtartalmát majd később megvizsgáljuk.

– Amikor a férfiak megálltak hallgatózni, vagy nem tudom, talán mert úgy érezték, már közel járnak, a nő hirtelen felpattant, és lelőtte őket. Bumm, bumm! Azután odarohant hozzájuk, és a fegyvereiket lelökte a szikláról. Hihetetlenül ügyes volt, mint egy akciófilm hőse. Azután a fiúval együtt lerohant, mit rohant, legurult, szinte zuhant a hegyről egy idelent parkoló BMW-hez. Mielőtt beszálltak volna a kocsiba, még láttam, hogy a nő kezében volt valami, egy táska vagy egy laptop.

– És elhajtottak a BMW-vel?

– Igen, méghozzá szédítő sebességgel. Azt nem tudom, hová mentek.

– Rendben.

– De még nincs vége.

– Ezt meg hogy érti?

– Egy másik autó is állt ott, egy Range Rover, azt hiszem, jó nagy autó, fekete, valami új modell.

– És mi történt?

– Akkor tulajdonképpen nem is nagyon foglalkoztam vele, utána pedig azzal voltam elfoglalva, hogy felhívjam a segélyhívószámot. De épp amikor le akartam tenni a telefont, láttam, amint két ember jött lefelé, onnan a falépcsőről: egy vézna, magas férfi meg egy nő, de nem láttam őket annyira tisztán. Túl messze voltak. Mégis, két dolgot biztosan tudok állítani arról a nőről.

– És mi lenne az?

– Hogy egy főnyeremény volt, és irtó dühös.

– A főnyereményt úgy érti, hogy szép?

– Vagy legalábbis elegáns, különleges. Ez messziről is látszott. De közben őrjöngött. Mielőtt beszállt volna a Range Roverbe, még lekevert a férfinak egy pofont, és az volt a furcsa, hogy a férfi mintha észre sem vette volna. Csak bólintott, mintha tudomásul vette volna, hogy megérdemelte. Aztán elhajtottak. A férfi vezetett.

Sonja Modig jegyzetelt – körözést kellett kiadatnia a Range Rover és a BMW ellen is, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Villagatani lakásának konyhájában Gabriella Grane megivott egy cappuccinót, és úgy érezte, a történtek ellenére eléggé észnél van. Bár alighanem sokkos állapotba került.

Helena Kraft nyolc órakor akarta látni a Titkosszolgálatnál, az irodájában, és Gabriella úgy érezte, nemcsak kirúgja majd, hanem az ügynek jogi következményei is lesznek, s ezzel

gyakorlatilag a nullára csökkent annak az esélye, hogy másik állást találjon. Harminchárom éves korára vége a karrierjének.

De korántsem ez volt a legrosszabb. Törvényt szegett, és tudatos kockázatot vállalt. De azért tette, mert azt hitte, így védheti meg legjobban Frans Balder fiát. Most pedig heves lövöldözés zajlott le a birtokán, és úgy tűnt, senki sem tudja, hol a fiú. Talán súlyosan megsérült, vagy meg is halt. Gabriella úgy érezte, a bűntudat darabokra szaggatja. Előbb az apa, aztán a fia.

Felállt, és az órára pillantott. Negyed nyolc. Ideje, hogy nekiálljon kissé letakarítani az íróasztalát, mielőtt Helena megérkezik. Emelt fővel akart viselkedni, semmi magyarázkodás, semmi könyörgés, hogy hadd tartsa meg az állását. Erős akart maradni, vagy legalábbis erősnek akart látszani. Megcsörrent a Blackphone-ja. Képtelen volt felvenni. Inkább felhúzta a csizmáját, és felvette Prada kabátját, na meg egy elegáns, piros kendőt a nyakába. Ha már itt a vég, legalább stílusosan érje, ezért az előszobatükör elé állt, és megigazította a sminkjét. A tükörben magának a győzelem jelét mutatta, akárcsak Nixon a lemondásakor. Ismét csengett a Blackphone-ja, és ezúttal kedvetlenül bár, de felvette. Alona Casales kereste az NSA-tól.

– Hallottam, mi történt – mondta.

Még szép, hogy hallotta.

– És hogy vagy? – tudakolta.

– Szerinted?

– Úgy érzed, mintha te lennél a leghitványabb ember a világon.

– Hát, körülbelül.

– Akinek már soha többé nem lesz állása.

– Fején találtad a szöget, Alona.

– Akkor hadd közöljem veled, hogy nincs miért szégyenkezned. Helyesen cselekedtél.

– Most szórakozol velem?

– Nem ez a legjobb pillanat a szórakozásra, szívem. Egy kém épült be

közétek. Gabriella mélyet sóhajtott.

– És ki volna az?

– Mårten Nielsen.

Gabriella mozdulni sem bírt.

– Van rá bizonyítékotok?

– Ó igen, pár perc múlva mindent átküldök neked.

– Miért árulna el minket Mårten?

– Szerintem ő ezt nem tekintette árulásnak.

– Hanem minek?

– Talán együttműködésnek a Nagy Testvérrel, amolyan kötelességnek a szabad országok vezető népe iránt, mit tudom én.

– Tehát információkat küldött nektek.

– Inkább gondoskodott róla, hogy szerezni tudjunk magunknak. Adatokat továbbított nekünk a szervereitekről, és a titkosítási módszereitekről. És nem is lett volna ez rosszabb, mint az összes többi szarság, amivel foglalkozni szoktunk, elvégre mindenféle csevejt lehallgatunk a szomszéd pletykáitól kezdve a miniszterelnök telefonbeszélgetéseiig.

– De a hír ezúttal továbbszivárgott.

– Mintha tölcsérbe öntötték volna. Tudom, Gabriella, hogy nem egészen a szabálykönyv szerint cselekedtél. De erkölcsi értelemben helyesen tetted, amit tettél, ebben biztos vagyok, és gondoskodom róla, hogy a felettesed is megtudja. Érezted, hogy valami nem stimmel a cégnél, ezért nem akartál belső lépéseket tenni, de a felelősség alól sem szerettél volna kibújni.

– Mégis rosszul sült el a dolog.

– Olykor rosszul sül el, bármennyire óvatos is az ember.

– Köszönöm, Alona. Ez kedves tőled. De ha August Balderrel történt valami, azt sosem bocsátom meg magamnak.

– Gabriella, a gyerek jól van. Egy titkos helyen várakoznak Salander kisasszonnyal, és August játszik a kirakósaival. Elrejtőztek, arra az esetre, ha valaki még mindig üldözné őket.

Mintha Gabriella még mindig nem értette volna.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, drágám, hogy egy haja szála sem görbült, és hála neki, az apja gyilkosát sikerült azonosítani és elfogni.

– Azt mondod, August Balder életben van?

– Azt.

– Honnan tudod?

– Van egy „stratégiailag” jól elhelyezett forrásom, hogy úgy mondjam.

– Alona…

– Igen?

– Ha igaz, amit állítasz, akkor visszaadtad az életemet.

Miután befejezték a beszélgetést, Gabriella Grane felhívta Helena Kraftot, és rábeszélte, hogy Mårten Nielsen is részt vehessen a megbeszélésen. Helena vonakodva egyezett bele.

Reggel fél nyolc volt, amikor Ed Needham és Mikael Blomkvist lesétáltak Gabriella Grane parti házától, a parkolóban álló Audihoz. Hó lepte be a tájat, és egyikük sem szólt egy szót sem. Fél hatkor Mikael kapott egy sms-t Lisbethtől, aki szűkszavúan írt, mint mindig.

„August sértetlen. Egy darabig még rejtőzködünk.”

A saját egészségi állapotáról ezúttal sem írt semmit, mégis hihetetlenül megnyugtató volt a fiúról hallani. Ezt követően Sonja Modig és Jerker Holmberg hosszasan vallatta Mikaelt, aki szóról szóra elmesélte, hogyan reagált ő és a Millennium szerkesztősége az utóbbi napok történéseire. Nem mondhatni, hogy túlságosan kedvesen bántak volna vele, de úgy érezte, megértik őt. Most, egy órával később már ott sétált a kikötőmólónál, a hegy lábánál. Távolabb, az erdőben épp elinalt egy vad. Mikael beült az Audi vezetőülésébe, és bevárta Edet, aki pár méterrel mögötte csoszogott. Szemmel láthatólag fájt a háta.

Brunn felé haladva váratlanul dugóba kerültek. Pár percig teljes csendben ültek, és Mikael Andreire gondolt. Folyton ő járt az eszében. Még mindig nem kapott tőle semmi életjelt.

– Bekapcsolná valamelyik jó hangos rádióadót? – kérte Ed.

Mikael odatekert a 107.1-es frekvenciára, és rögtön meghallotta, hogyan üvölti az éterbe James Brown, hogy ő mekkora egy „Sexmachine”.

– Megkaphatnám a telefonjait? – folytatta Ed.

Megkapta őket, és odatette a hátsó hangszórók mellé.

Láthatóan valami kényes témáról akart beszélni, és Mikaelnek semmi ellenvetése nem volt ez ellen. Ő meg akarta írni a sztoriját, és ehhez annyi tényanyagra volt szüksége, amennyit csak össze tudott szedni. De azzal is tisztában volt, hogy egy oknyomozó újságíró mindig pengeélen táncol, azt kockáztatja, hogy bizonyos érdekeltségek eszközévé válik.

Senki nem ad információt ingyen, önös érdek nélkül. Olykor nemes az indíték, mint például az igazságérzet, vagy a korrupció és a túlkapás bizonyítása. De általában hatalmi harcról van szó: arról, hogy az ellenfelet lehúzzák, és a saját pozíciójukat megerősítsék. Ezért egy riporternek sosem szabad megfeledkeznie a kérdésről: vajon miért mondják is ezt el nekem?

Bizonyos értelemben nincs is azzal semmi baj, ha az ember egy társasjáték egyik bábuja. Hiszen minden egyes leleplezés elkerülhetetlenül meggyengíti az egyik, és megerősíti a másik befolyását. A bukott nagyhatalom helyét hamar betölti egy másik, aki lehet, hogy semmivel sem jobb. De ha az újságíró ki akarja venni ebből a részét, meg kell értenie az előzményeket, és tudnia kell, hogy az élet nem egy film, és végül nem ő lesz az a magányos harcos, aki egyedüli győztesként kerül ki a harcból.

A szólásszabadságnak és a demokráciának is győznie kell. Még ha merő rosszindulatból szivárogtatják is ki az információkat, féltékenységből vagy hatalomvágyból, akkor is kisülhet belőle valami jó: a szabálytalanságok ugyanis napvilágra kerülnek, és helyreigazítják őket. Az újságíró dolga csak annyi, hogy megértse a folyamatokat, amelyek a sorok között és mögött, a kérdésekben, vagy épp a tények ellenőrzésében rejlenek, és önálló életre akarnak kelni. Bár Mikael érzett némi szolidaritást Ed Needhammel, sőt, valahogy kedvelte a férfi mogorva sármját, azért egy pillanatra sem bízott meg benne.

– Ki vele – bátorította.

– Mondhatjuk úgy – kezdte Ed –, hogy van egy dolog, amely könnyebben vezet eredményre, mint a többi.

– A pénz?

– Pontosan. Köztudott, hogy a gazdasági világban a bennfentes információkkal szinte kivétel nélkül visszaélnek. Ha néhányan bele is buknak, a tőzsdei árfolyamok emelkedése mindig megelőzi egy céggel kapcsolatos pozitív bejelentés hírét. Valaki mindig résen van, és felvásárolja a részvényeket.

– Így igaz.

– Mi, akik a hírszerzés világában dolgozunk, sokáig kegyelmet kaptunk, ama egyszerű okból kifolyólag, hogy azok a titkok, amelyeket mi kezeltünk, más természetűek voltak. Nem ezekben rejlett a valódi bomba. Ám a hidegháború végeztével sok minden megváltozott. Az ipari kémkedés előtérbe került, a hagyományos kémkedés, az emberek és a vállalatok megfigyelése pláne. Napjainkra olyan információk is a birtokunkba kerültek, amelyekből meg lehet gazdagodni, olykor nagyon gyorsan.

– És ezt ki is használják, úgy érti?

– Az a dolog lényege, hogy kihasználjuk. Ipari kémkedéssel foglalkozunk, hogy a saját iparágunkat segítsük: a saját vállalatainknak nyújtunk előnyöket, informáljuk őket a

konkurencia erősségeiről és gyengeségeiről. Az ipari kémkedés számunkra egyfajta hazafias kötelesség. De ahogy minden hírszerző tevékenység, ez is a szürkegazdasághoz tartozik. Vajon mikortól számít a hazafias kötelességből elkövetett kémkedés bűncselekménynek?

– Na, mikortól?

– Hát ez a nagy kérdés, de a helyzet kétségtelenül normalizálódott valamennyire az utóbbi időben. Az, ami néhány évtizeddel ezelőtt még bűncselekménynek vagy erkölcstelenségnek számított, manapság már helyes, erkölcsös cselekedet. Az ügyvédek segítségével legitimizálható a lopás és a túlkapás, és azt kell mondjam, mi, az NSA-nál sem csináltuk másképp, sőt, talán…

– Még rosszabbak is voltak.

– Csak nyugalom, hadd mondjam végig – folytatta Ed. – Azért bizonyos erkölcsi tartás mégiscsak maradt bennünk. De hatalmas cég vagyunk, több tízezer alkalmazottal, és persze vannak köztünk fekete bárányok, ez elkerülhetetlen, sőt néhányan közülük egész magas beosztásban ülnek… én épp őket szándékozom kiadni magának.

– S ebben természetesen a puszta jószándék vezérli – felelte Mikael enyhe szarkazmussal a hangjában.

– Hahaha, hát nem teljesen. De figyeljen rám. Ha néhány magas rangú ember, aki nálunk dolgozik, átlépi az erkölcsi gát és a bűnözés közötti határvonalat, maga szerint mi történik?

– Nem túl kellemes dolgok.

– Komoly konkurenciát jelentenek a szervezett bűnözés számára.

– Az állam és a maffia mindig is egy hajóban evezett – tapogatózott Mikael.

– Persze, persze, hiszen mindkettő igazságot szolgáltat a maga módján, meg drogokat árusít, meg embereket védelmez, sőt még gyilkol is. De a valódi probléma akkor lép fel, ha valamilyen területen közösen próbálnak meg fellépni.

– És itt most ez történt?

– Sajnos igen. Amint tudja, a Solifonnak van egy minősített részlege, amelyet Zigmund Eckerwald vezet, és azzal foglalkoznak, hogy kiderítsék, milyen technológiákon dolgozik épp a konkurencia.

– És nem csak azzal.

– Nem, hanem lopnak is, és amit elloptak, azt áruba bocsátják, s ez persze nagyon rossz fényt vet a Solifonra, sőt talán az egész NASDAQ-tőzsdére is.

– Meg magukra.

– Pontosan, mivel kiderült, hogy a mi embereinknek, az ipari kémkedés két nagyfőnökének, Joacim Barclay-nek és Brian Abbotnak vaj van a füle mögött. Később majd minden részletet elmesélek magának. Szóval ezek a fickók és az ő alattvalóik igénybe veszik Eckerwald és a bandája segítségét, és cserébe nagyszabású lehallgatási akciókban asszisztálnak. A Solifon kiszúrja, hol készülnek a nagy fejlesztések, a mi nyavalyás idióta embereink meg előszedik hozzájuk a rajzokat és a technikai részleteket.

– A befolyó pénz pedig nem mindig az államkasszában landol.

– Ennél rosszabb a helyzet, barátocskám. Ha valaki közalkalmazottként ilyesmivel foglalkozik, nagyon kiszolgáltatottá teszi magát, főleg mivel Eckerwald és a bandája a

nehézsúlyú bűnözőket is segíti, bár kezdetben nem tudták, hogy ők nehézsúlyú bűnözők.

– De azok voltak?

– Igen, és még csak nem is a leghülyébb fajtából. Olyan hackereik voltak, amilyenekről én csak álmodozom, hogy egy nap sikerül hozzánk csábítani őket. Szóval a hackereiknek direkt az volt a feladata, hogy visszaéljenek az információkkal. Talán maga is ki tudja találni, mi történt: amikor rájöttek, hogy az embereink az NSA-nál mivel foglalkoznak, valóságos aranybányára leltek.

– Megzsarolták őket.

– Mondjuk inkább, hogy előnybe kerültek, és ezt maximálisan ki is használták. Hiszen az embereink nemcsak nagyvállalatoktól loptak: kis családi cégeket is kifosztottak, és magányos fejlesztőket is, akik a túlélésért küzdöttek. Nem vetett volna jó fényt ránk, ha mindez kiderül, ezért állt elő az a cseppet sem kívánatos helyzet, hogy az embereink nemcsak Eckerwaldnak és a bandájának, hanem a bűnözőknek is kénytelenek lettek segíteni.

– A Spidersre gondol?

– Rájuk. Mindezek ellenére egy ideig minden fél elégedett volt. Íme, egy nagy üzlet, amiben mindenki átkozottul megszedi magát. De egyszercsak felbukkan egy kis magányos zseni, egy bizonyos Balder professzor, aki éppolyan ügyesnek bizonyul a szimatolásban, mint minden másban, amivel valaha foglalkozott, így aztán tudomására jut ez a tevékenység, vagy legalábbis annak egy része, és erre persze mindenki halálosan berezel, és rájönnek, hogy valamit tenni kell. A dolog végkimenetelére nincs teljesen rálátásom. Az embereink valószínűleg abban reménykedtek, hogy az ügyvédek majd mindent elrendeznek, lármát csapnak meg fenyegetőznek. Ám ez mit sem segített, hiszen ugyanabban a hajóban eveztek, mint a bűnözők. A Spiders az erőszakot részesíti előnyben, és a kései stádiumban szándékosan bevonták az embereinket a terveikbe, hogy még szorosabban magukhoz köthessék őket.

– Te jó isten!

– Az, de ez még csak egy kis tályog a szervezetünkön. Viszont rátaláltunk az egyéb tevékenységükre is, és…

– Az bizonyára valóságos morális csoda – vágta rá élesen Mikael. – De én teszek rá. Olyan emberekről beszélünk, akik semmitől sem riadnak vissza.

– Az erőszaknak is megvan a maga logikája. Amit elkezd az ember, azt be is kell fejezni. De tudja, mi a vicces a történetben?

– Hát, én semmi vicceset nem látok benne.

– Akkor mi a paradox? Az, hogy minderről fogalmam sem lenne, ha nem érte volna hackertámadás a belső hálózatunkat.

– Egy újabb ok, amiért békén kellene hagynia a hackert.

– Úgy is lesz, csak mondja el, hogy csinálta.

– Miért olyan fontos ez magának?

– Mert nem akarok egy újabb átkozott hackert, aki feltöri a szerveremet. Tudnom kell, hogyan csinálta, hogy meg tudjam tenni a szükséges óvintézkedéseket. Azután békén hagyom.

– Nem tudhatom, mennyit ér a maga ígérete. De van valami más, ami érdekelne – folytatta Mikael.

– Ki vele!

– Két nevet említett: Barclay-ét és Abbotét. Így van? Biztos benne, hogy náluk van a szál vége? Ki az ipari kémkedés vezetője? Valamelyik nagyfejesük, nem így van?

– Sajnos az ő nevét nem árulhatom el. Szigorúan titkos.

– Akkor kénytelen leszek beérni ennyivel.

– Igen – felelte Ed hajthatatlanul. Mikael ebben a pillanatban észrevette, hogy a közlekedési dugó kezd alábbhagyni.

28. FEJEZET

November 24. délután

Charles Edelman professzor a Karolinska Intézet parkolójában állt, és azt találgatta, mi a fenébe cseppent bele. Nem nagyon értette, és ami azt illeti, nem is nagyon hagytak rá időt, hogy gondolkodjon rajta. Mindenesetre épp az imént mondott igent egy olyan megállapodásra, amelynek értelmében el kellett napoljon egy csomó megbeszélést, előadást és konferenciát.

Furcsamód felvillanyozva érezte magát. Nemcsak a fiú varázsolta el, hanem a fiatal nő is, aki úgy festett, mintha egy sikátorbeli verekedésből lépett volna ki, mégis egy vadiúj BMW-t vezetett, és rideg, tekintélyt parancsoló hangon beszélt. A professzor alig akart hinni a fülének, amikor meghallotta a saját hangját, amint a nő kérdésére azt feleli „Rendben, miért is ne…?” Nyilvánvalóan oktalan és elsietett lépés volt. Csak akkor tért valamelyest magához, amikor a felajánlott kárpótlást elhárította.

Ő maga fizeti az utat és a hotelszobáját – felelte. Alighanem bűntudatot érzett. Pedig jót akart a fiúnak, aki valóban megérdemelte a különleges bánásmódot, és a professzor tudományos érdeklődését a legnagyobb mértékben felkeltette. Egy savant-szindrómás, aki fotografikus pontossággal rajzol, és ért a prímfaktorizációhoz! Ez nagyon elbűvölte, s maga is meglepődött, amikor úgy határozott, hogy még a Nobel-díjkiosztót követő vacsoráról is lemond. A fiatal nő hatására teljesen elvesztette az eszét.

Hanna Balder torsgatani lakásának konyhájában szívta a cigarettáját. Úgy érezte, mást sem tesz, mint ott üldögél és pöfékel, gombóccal a gyomrában. Pedig szokatlanul sok segítséget és támogatást kapott, de ez nem változtatott semmin, mert mellé szokatlanul sok verés is járt. Lasse Westman nem osztotta az ő anyai aggodalmait. Vélhetően azért, mert minden gondolata önmaga körül forgott.

A férfi időről időre felpattant, és azt ordította: – Hát még a saját gyerekedre se tudsz vigyázni?! – És már ütött is hozzá, vagy keresztülrepítette a nőt a lakáson, mint valami rongybabát. Most biztos megint őrjöngeni fog. A nő egy óvatlan mozdulattal ráborította a kávéját a Dagens Nyheter kulturális rovatára, amelynek egyik színdarab-recenzióján Lasse épp az imént húzta fel magát, mert az túl jó véleménnyel volt néhány kollégájáról, akiket ki nem állhatott.

– Mi a francot művelsz?! – bömbölte a férfi.

– Bocsánat – szabadkozott Hanna. – Mindjárt feltörlöm.

De már látta Lasse arcvonásain, hogy az nem lesz elég. Tudta, hogy a férfi keze hamarabb

eljár, mint hogy egyáltalán végiggondolná a dolgot, ezért felkészült a pofonra, egy szót sem szólt, és a fejét sem fordította el. Érezte, amint a szeme könnybe lábad, a szíve pedig hevesen ver. De voltaképpen nem is az ütésről volt szó. Maga a pofon már mellékes. Aznap reggel Hanna olyan zavaros telefonhívást kapott, amelyet ő maga sem nagyon értett: Augustot megtalálták, azután újra eltűnt, de valószínűleg sértetlen. „Valószínűleg." Hanna még azt sem tudta, az üzenet hatására most jobban vagy kevésbé aggódjon-e, mint azelőtt.

Alig bírta végighallgatni, az idő pedig telt-múlt, és semmi nem történt, úgy tűnt, ennél többet senki sem tud. Hanna hirtelen felpattant, nem törődve azzal, hogy így még több verést kap-e vagy sem. Kiment a nappaliba, hallotta, hogy Lasse a nyomában liheg. A padlón még ott hevertek August rajzlapjai, odakint pedig egy mentőautó szirénázott. A lépcsőházból léptek zaja szűrődött be. Vajon épp hozzájuk tart valaki? Csengettek.

– Ki ne nyisd! Megint valami rohadék újságíró! – üvöltötte Lasse.

Hannának amúgy esze ágában sem lett volna kinyitni. Senkivel sem volt kedve találkozni. De mégsem tehet úgy, mintha nem hallaná, nem igaz? Lehet, hogy a rendőrség újból ki akarja hallgatni, vagy talán már többet tudnak Augustról, akár rosszat, akár jót. Odalépett az ajtóhoz, és ebben a pillanatban Frans jutott eszébe, ahogy ott állt, és magával akarta vinni Augustot.

Hanna maga előtt látta őt, a tekintetét, a frissen megborotvált arcát, és emlékezett a fájdalomra, ami belemart, a vágyódásra a régi élete után, a Lasse Westman előtti élete után, amikor még megcsörrentek a telefonok, meghívásokat kaptak, és a rettegés még nem mélyesztette belé a karmait. Kinyitotta az ajtót, úgy, hogy a biztonsági lánc még be volt akasztva. Semmit sem látott, csak a lifteket a lépcsőházban, és a vörösesbarna falakat. Azután mintha valami megbökte volna, s egy pillanatig nem hitt a szemének. August volt az! A haja, mint a szénakazal, a ruhái piszkosak, és a lábán egy pár túlméretezett tornacipő. És mégis: a fiú ugyanazzal a komoly, kifürkészhetetlen tekintettel nézett rá, mint mindig, mire Hanna szinte kitépte a biztonsági láncot, és beengedte. Nem számított ugyan arra, hogy August egyedül érkezik majd, mégis összerezzent, mikor meglátta a fia mellett álló vagány nőt bőrdzsekiben, karcolásnyomokkal az arcán, és földdel a hajában, amint a padlót bámulta. Kezében egy nagy utazótáskát szorongatott.

– Azért jöttem, hogy visszaadjam a fiát – mondta, anélkül, hogy felnézett volna.

– Úristen! – ennyit tudott kinyögni Hanna. – Úristen!

Egy pár másodpercig csak állt tehetetlenül az ajtóban. Azután a vállai rázkódni kezdtek. Térdre rogyott, és mit sem törődött azzal, hogy August utálta, ha megölelték. Átkarolta a fiát, és valami ilyesmit motyogott: kisfiam, kisfiam, majd eleredtek a könnyei. Az volt a különös, hogy August nemcsak hagyta, hogy ezt tegye, hanem mintha még mondani is akart volna valamit, mintha mindennek a tetejébe még beszélni is megtanult volna. De nem szólalt meg. Ugyanis Lasse Westman alakja bukkant fel az ajtóban.

– Mi a rosseb? Hát itt van? – fröcsögte, és úgy festett, mint aki azonnal folytatni fogja a verést.

De azután felderült a képe. Ami azt illeti, zseniális színészi alakítást nyújtott. Egy pillanat alatt elkezdett azzal a nagystílű mozdulattal parádézni, amivel a nőket szokta meghódítani.

– És ráadásul házhozszállították a gyermeket – szavalta. – Menny és pokol! Jól van?

– Semmi baja – felelte az ajtóban álló nő, furcsán monoton hangon, és se szó, se beszéd belépett a lakásba a hatalmas utazótáskájával, sáros fekete bakancsában.

– Persze, jöjjön csak be – mondta epésen Lasse. – Trappoljon be nyugodtan.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek magának csomagolni, Lasse – jegyezte meg a nő ugyanazon a rideg hangon.

Ez a válasz olyan hihetetlennek hangzott Hanna számára, hogy biztosra vette, félrehallotta a mondatot. Szemmel láthatóan Lasse sem fogta fel. Együgyű tekintettel tátotta a száját.

– Mit mondott?

– Azt, hogy maga elköltözik.

– Most tréfálkozni próbál?

– A legkevésbé sem. Azonnal eltűnik a házból, és soha többé nem megy August közelébe. Most látta őt utoljára.

– Hát magának teljesen elment az esze!

– Dehogy, sőt, ellenkezőleg. Szokatlanul nagyvonalú vagyok. Először úgy terveztem, lelököm magát ezen a lépcsőn, és alaposan megrugdosom. Mégis inkább hoztam magammal egy bőröndöt. Gondoltam, össze akar pakolni pár inget és gatyát.

– Maga meg miféle elcseszett torzszülött? – üvöltötte Lasse döbbenten, őrjöngve, és egész félelmetes valójában megindult a nő felé, úgy, hogy Hanna egy pillanatig azon töprengett, vajon őt is összevissza töri-e a férfi.

Ám valami megállásra késztette. Talán az, ahogy a nő ránézett, vagy egyszerűen az a tény, hogy ő másképp reagált, mint amit a férfi megszokott. Ahelyett, hogy hátrált és megijedt volna, csak jegesen mosolygott, és a belső zsebéből előhúzott néhány gyűrött papírlapot, majd átnyújtotta őket Lassének.

– Ha magának és a haverjának elkezdene hiányozni August, csak nézzenek rá ezekre, és észre fognak térni – magyarázta.

Ettől Lasse szemmel láthatólag teljesen paff lett. Zavartan lapozgatta a papírokat. Majd összeomlott, és ekkor már Hanna sem állhatta meg, hogy beléjük ne pillantson. Rajzok voltak, amelyek közül a legfelső… Lassét ábrázolta. Lassét, amint az ökleit lóbálja, és őrülten gonosznak látszik. Hanna ekkor jött rá, mi játszódott le olyankor, amikor August egyedül maradt Lasséval és Rogerrel. Kegyetlen tükör volt ez, amelyben a saját életét látta. Hosszú évek óta most először tisztábban, józanabbul látta, mint valaha.

Ugyanilyen eltorzult, dühöngő arccal nézett rá Lasse Westman már vagy ezer alkalommal. Legutóbb pár perccel azelőtt. Hirtelen azt érezte, ezt senkinek a világon nem kellene elviselnie, sem neki, sem Augustnak. Ettől visszahőkölt – valószínűleg, mert a nő figyelmesen nézte őt. Hanna óvatosan visszanézett rá. Túlzás lett volna ezt valamiféle szorosabb kapcsolat jelének tekinteni, mégis, mindketten tudták, hogy megértették a másikat. A nő így szólt:

– Ugye, Hanna, jobb lesz, ha elmegy?

Ez életveszélyes kérdés volt. Hanna inkább lefelé nézett, August hatalmas tornacipőjére.

– Milyen cipő van rajta?

– Az enyém.

– Miért?

– Reggel sietve indultunk útnak.
– És mit csináltak?
– Rejtőzködtünk.
– Ezt nem értem… – értetlenkedett, de nem folytathatta, mert Lasse erőteljesen megragadta.
– Elmagyaráznád már ennek a pszichopatának, hogy neki kéne elhúznia innen? – üvöltötte.
– Igen, persze – felelte Hanna.
– Akkor láss neki!

De aztán… maga sem értette, hogy történt. Bizonyára Lasse arckifejezése, vagy a nő rendíthetetlen testtartása és jeges tekintete miatt, de hirtelen a saját hangját hallotta:

– Neked kell elmenned, Lasse! És ne gyere vissza soha többet!

El sem hitte, hogy ilyet tett. Mintha valaki más beszélt volna belőle, s ezután már gyorsan peregtek az események. Lasse ütésre emelte a kezét. De nem ütött, nem ő ütött. A fiatal nő villámgyorsan reagált, és kétszer, háromszor arcba vágta Lassét, mint valami edzett bokszoló, egy jól irányzott rúgással pedig ártalmatlanná tette a férfit.

– Mi a franc! – csak ennyit sikerült Lassénak kinyögnie.

A padlóra zuhant, a nő pedig fölé állt. Hannának később gyakran eszébe jutott, mit mondott ekkor Lisbeth Salander. Mintha valamit sikerült volna helyretennie a kimondott szavak által, Hanna végre önmaga előtt is fel merte vállalni, hogy milyen régóta vágyott már arra, hogy Lasse Westman eltűnjön végre az életéből.

Bublanskinak hiányzott Goldman rabbi.

Meg Sonja Modig narancsos csokoládéja, meg a Dux ágya, és most már egy másik évszak után is erősen vágyott. Ehhez képest egy szövevényes nyomozáson dolgozik, amit feladatul szabtak ki rá. Igaz, bizonyos szempontból elégedett lehetett. August Balder állítólag egészséges, és már úton van az anyjához.

Az apja gyikosát elfogták, hála a fiúnak és Lisbeth Salandernek, még ha nem is biztos, hogy a férfi életben marad. Súlyosan megsérült, és a Danderyd Kórház intenzív osztályán ápolják. A neve Borisz Lebegyev, de már régóta Jan Holtser néven él, és Helsinkiben lakik. A szovjet hadsereg őrnagyi rangban szolgált veterán elit katonája, akinek korábban már több gyilkossági üggyel kapcsolatban felmerült a neve, de sosem tudták elkapni. Hivatalosan magánvállalkozóként dolgozik mint biztonságtechnikai szakember, finn és orosz kettős állampolgár. Feltehetőleg valaki belemászott a számítógépes nyilvántartásba, és átszerkesztette az adatait.

Ujjlenyomatok alapján az ingarői ház mellett talált másik két sebesült férfit is azonosították: egyikük Dennis Wilton, a Svavelsjöi Motoros Klub régi gengsztere, aki rablásért és súlyos testi sértésért ült már, másikuk Vlagyimir Orlov, egy orosz, akit Németországban korábban elítéltek üzletszerű kéjelgés elősegítéséért, s akinek két felesége is szerencsétlen és gyanús körülmények között hunyt el. Egyikük sem szólt egyetlen szót sem a történtekről, és Bublanski nem is fűzött túlzott reményeket ahhoz, hogy valaha is megteszik. Az efféle gonosztevők nem szoktak bőbeszédűek lenni a rendőrségi kihallgatásokon. Ez is a „játék” része.

Az viszont komolyan aggasztotta Bublanskit, hogy ezek a férfiak csupán katonák, akik

minden jel szerint összeköttetésben állnak az orosz és az amerikai társadalmi elittel is. De hol a parancsnokuk? Bublanski számára nem jelentett gondot az, hogy egy újságíró több információval rendelkezik az ügyéről, mint ő maga. Őt nem érdekelte a tekintély. Csak tovább akart haladni a nyomozásban, és hálás volt minden értesülésért, bárhonnan származott is. De Mikael Blomkvist mély rálátása az eseményekre és azok mozgatórugóira eszébe juttatta Bublanskinak saját hiányosságait, a nyomozás kiszivárogtatóit, és azt a veszélyt, aminek a kisfiú ki volt téve. Ezt sosem fogja megbocsátani. Talán épp emiatt érintette olyan rosszul, hogy a Titkosszolgálat vezetője, Helena Kraft sürgősen meg akarta őt találni, és ami azt illeti, nem csak ő. A rendőrség IT-s emberei szintén rá pályáztak, ahogy a főügyész, Richard Ekström is. Ráadásul volt még valami stanfordi professzor is, akit Steven Warburtonnek hívnak a Mesterséges Intelligencia Kutatócsoporttól, aki Amanda Flod szerint valami „komoly veszélyről” akart vele beszélni.

Bublanskit mindez zavarta, ezer más dologgal egyetemben. Ráadásul még kopogtattak is az ajtaján. Sonja Modig volt az, aki fáradtnak látszott, és semmi sminket nem viselt, amitől újszerűnek, mezítelennek tűnt az arca.

– Mindhárom elfogott férfit meg kell operálni – közölte a nő. – Eltart majd egy darabig, mire újból ki tudjuk hallgatni őket.

– Úgy érted, mire megpróbáljuk kihallgatni – javította ki Bublanski.

– Hát, talán igen. De Lebegyevvel sikerült pár szót váltanom. A műtét előtt egy kis ideig magánál volt.

– És mit mondott?

– Azt, hogy egy pappal szeretne beszélni.

– Mitől lett újabban az összes őrült gyilkos vallásos?

– Miközben minden értelmes, tapasztalt főfelügyelő kezd hitehagyottá válni?

– Hát igen.

– Lebegyev úgy nézett ki, mint aki már feladta, és ez szerintem jó jel – folytatta Sonja. – Amikor megmutattam neki a rajzot, csak bánatosan legyintett.

– Tehát meg sem próbált hárítani, azzal, hogy koholmány az egész?

– Csak behunyta a szemét, és a papjáról kezdett beszélni.

– Tudod, mit akar ez az amerikai professzor, aki egész nap hívogat?

– Hogy mi? Nem… Veled akar beszélni. Szerintem Balder kutatásairól lehet szó.

– És mi a helyzet azzal a fiatal újságíróval, Zanderrel?

– Épp róla akartam mesélni. Elég rossz előérzetem van.

– Mi az, amit tudunk?

– Hogy késő estig dolgozott, majd a Katarinahissennél veszett nyoma, egy szép, vörösesszőke vagy sötétszőke hajú nővel együtt, aki drága, márkás ruhát viselt.

– Erről még nem hallottam.

– Egy fiú látta őket, aki pékként dolgozik a Skanzenben, Ken Eklundnak hívják, és ugyanabban a házban lakik, amelyikben a Millennium szerkesztősége van. Ő úgy vélte, szerelmesek, legalábbis Zander annak látszott.

– Úgy érted, valamiféle csapdába csalták?

– Elképzelhető.

– És ki ez a nő? Lehetséges, hogy azonos azzal, akit Ingarőn láttak?

– Most épp ennek járunk utána. De engem eléggé aggaszt, hogy az Óváros felé tartottak.

– Azt meg tudom érteni.

– De nem azért, mert onnan sikerült Zander telefonjának a jeleit befogni, hanem mert Orlovnak, annak az undorító féregnek, aki utánam köp, valahányszor megpróbálom kihallgatni, van egy lakása a Mårten Trotzigs gränden.

– Jártak már nála az embereink?

– Még nem, épp úton vannak. Nemrég szereztünk róla tudomást. A lakást az egyik cége nevére íratta.

– Akkor csak reménykedhetünk benne, hogy nem valami nagyon kellemetlen látvány tárul ott elénk.

– Reménykedjünk.

Lasse Westman a torsgatani ház tornácán hevert, és nem értette, miért van úgy megijedve. Hisz ez csak egy csaj, egy piercinges kis punk tyúk, aki a mellkasáig is alig ér. Ki kéne hajítania, mint valami kis patkányt. Mégis szinte lebénult, és valójában úgy érezte, ennek semmi köze a lány harcmodorához, még kevésbé ahhoz, hogy épp az ő gyomrába tapos. Valami másról volt szó, valami megfoghatatlan érzésről, ami a lány pillantásából áradt, és az egész megjelenéséből. Lasse egy pár percig csak feküdt, mint aki képtelen magához térni, és hallgatta, amit mondott:

– Épp az imént emlékeztetett rá valaki, hogy a családomban komoly genetikai hiba öröklődik. Úgy tűnik, mi bármire kaphatók vagyunk. A legelképzelhetetlenebb gonoszságokra is. Nálam speciel akkor lép működésbe, ha valaki nőket és gyerekeket bántalmaz. Olyankor életveszélyessé válok. Amikor megláttam August rajzait magáról meg Rogerről, nagyon gonosz dolgokat akartam művelni magukkal, erről hosszan tudnék mesélni. De most úgy gondolom, Augustnak így is bőven elég, amit át kellett élnie, ezért maguk ketten kapnak egy kis esélyt a barátjával, hogy nálam enyhébb büntetéssel megúszák.

– Én… – hebegte Lasse.

– Kuss! – vágott közbe a nő. – Ez nem tárgyalás, de még csak nem is baráti csevej. Vázolom a feltételeket, ez minden. Jogi szempontból nincs semmi probléma. Fransnak volt annyi esze, hogy Augustra íratta a lakást, így a forgatókönyv a következő: pontosan négy perc alatt összepakolja a cuccait, és eltűnik innen. Ha maga vagy a barátja visszajön ide, vagy valami más módon kapcsolatba lép Augusttal, úgy megkínzom mindkettőjüket, hogy életük hátralevő részében képtelenek lesznek bármit csinálni. Én most rendőrségi feljelentést teszek, amiért bántalmazták Augustot, és higgye el, nem csak a rajzok szólnak maguk ellen. Pszichológusi és egyéb szakértői véleményekkel is rendelkezem. Kapcsolatba lépek továbbá az esti lapokkal is, és elmondom nekik, hogy olyan anyag van a birtokomban, amely megerősíti és tovább színesíti azt a képet, amely magáról rajzolódott ki Renata Kapusinski ügyével kapcsolatban. Mit is művelt vele, Lasse? Szétharapta az arcát, és fejberúgta?

– Szóval a nyilvánossághoz fordul?

– Így lesz. Minden elképzelhető módon ki fogok tolni magával és a barátjával. De talán – azt mondtam, talán – a legdurvább megalázástól megmenekülnek, ha többé nem kerülnek Hanna és August közelébe, és a továbbiakban nem bántalmaznak egyetlen nőt sem. Valójában szarok én magukra. Csak azt akarom, hogy Augustnak és nekünk, többieknek ne kelljen látnunk a képüket. Ezért kell eltűnnie, és ha meghúzza magát, mint egy szerzetes, az talán elegendő lesz. Kételyeim vannak ugyan, mert a nők bántalmazása esetében elég nagy a visszaesési ráta, és maga egy velejéig romlott, undorító seggfej, de egy kis szerencsével talán… Nos, megértette?

– Megértettem – felelte a férfi, bár gyűlölte magát érte.

Más lehetőséget nem látott, mint hogy egyetért és engedelmeskedik, ezért felállt, bement a hálószobába, és gyorsan összeszedett néhány ruhadarabot. Majd fogta a kabátját és a mobiltelefonját, és kilépett az ajtón. Fogalma sem volt, hová menjen.

Szánalmasabbnak érezte magát, mint bármikor az életében, s odakint oldalba verte a havas eső kellemetlen elegye.

Lisbeth hallotta a bejárati ajtó csapódását, és a lépcsőn elhalkuló léptek zaját. Augustra nézett. A fiú csendben állt, karjait szorosan a teste mellett tartva, és olyan elszántan nézett Lisbethre, hogy a nőnek nehezére esett elviselni. Ha az előbb még nála volt az irányítás, hát most elbizonytalanodott. Hanna Balderbe meg vajon mi a fene ütött?

Hanna úgy nézett ki, mint akiből rögtön kitör a zokogás, August pedig mindennek tetejébe rázni kezdte a fejét, és valamit érthetetlenül motyogott hozzá. Ezúttal nem prímszámokat, hanem valami egészen mást. Lisbethnek minden vágya az volt, hogy elhúzzon végre onnan, amilyen gyorsan csak lehet. Mégis maradt, mert még nem végezte el a küldetését. Előhúzott két repülőjegyet a zsebéből, egy szállodai voucher-t, és egy nagy köteg pénzt, svéd koronát és eurót vegyesen.

– Én szeretném a szívem mélyéből… – fogott bele Hanna a mondandójába.

– Fogja be – szakította félbe Lisbeth. – Itt van két repülőjegy Münchenbe. Este negyed nyolckor indul a gép, úgyhogy sietniük kell. Egy bérelt kocsi egyenesen elviszi magukat onnan a Schloss Elmauba. Az egy puccos hotel, nem messze Garmisch-Partenkierchentől. Ott fognak lakni a legfelső emeleten, Müller név alatt. Kezdetnek három hónapig. Kapcsolatba léptem Charles Edelman professzorral, és elmagyaráztam neki a teljes titoktartás nélkülözhetetlenségét. Ő rendszeresen meg fogja látogatni magukat, és gondoskodik arról, hogy August megfelelő ellátást és segítséget kapjon. Elintézi azt is, hogy színvonalas iskolai oktatásban részesüljön.

– Most tréfál?

– Mondtam, hogy fogja be! Ez véresen komoly. Mostanra a rendőrség kezében van August rajza, és a gyilkost már elkapták. Akik azonban kiadták neki ezt az utasítást, még szabadlábon vannak, és nem lehet tudni, milyen terveket szőnek. Azonnal el kell hagyniuk az országot! Nekem most más dolgom van, de már iderendeltem egy sofőrt, aki elviszi magukat az Arlanda Repülőtérre. Kissé furán néz ki, de a barátom. Hívja csak Plague-nak. Megértette?

– Igen, de…

– Semmi de! Figyeljen: az ott-tartózkodásuk ideje alatt nem használhatnak bankkártyát, és

nem telefonálhatnak a maga mobiljáról, Hanna. Rendeltem magának egy titkosított mobilt, egy Blackphone-t, arra az esetre, ha segítségre lenne szükségük. Az én számom már bele van programozva. A hotel minden költsége engem terhel. Kapnak százezer koronát készpénzben az előre nem látható kiadásokra. Kérdés?

– Ez hihetetlennek hangzik.

– Pedig nem az.

– De hogy engedheti meg magának?

– Megengedhetem.

– És hogy tudnám…?

Nem bírta befejezni a mondatot. Egészen összezavarodott, és úgy tűnt, azt sem tudja, mit gondoljon. Hirtelen sírva fakadt.

– Hogy tudnám megköszönni? – sikerült végre kinyögnie.

– Megköszönni?

Lisbeth úgy ismételte meg ezt a szót, mintha valami felfoghatatlan jelentéssel bírna, és amikor Hanna kitárt karokkal közeledett felé, ő hátrálni kezdett, és az előszoba padlójára meredve ennyit mondott:

– Úgy, hogy összeszedi magát! Hagyja abba a gyógyszerek szedését, vagy amivel mérgezi magát. Így köszönheti meg.

– Persze. Természetesen…

– És ha valaki a fejébe venné, hogy Augustot be kell adni valami otthonba vagy intézetbe, maga keményen és kíméletlenül visszautasítja. Célozzon mindig a leggyengébb pontjukra. Legyen olyan, mint egy harcos.

– Mint egy harcos?

– Pontosan. Senki sem…

Lisbeth meggondolta magát. Úgy érezte, mégsem lennének ezek a legszebb búcsúszavak. De mindegy, jó így. Azzal hátat fordított, és elindult az ajtó felé. De nem jutott messzire, mert August ismét motyogni kezdett, de ezúttal nagyon is érthetően.

– Ne menj, ne menj… – kérte.

Lisbethnek erre sem volt jó válasza, így visszafordulva csak ennyit mondott: – Megleszel nélkülem is. – Majd még hozzátette, mintha csak magában beszélne: – Köszi a reggeli sikolyt. – Egy pillanatra csend támadt, és Lisbeth azon gondolkodott, vajon kellene-e még mondania valamit. De fogalma sem volt, inkább hátat fordított, és kislisszolt az ajtón. A háta mögül Hanna így kiáltott:

– El sem tudom mondani, mit jelent mindez nekem!

De Lisbeth már rohant lefelé a lépcsőn a Torsgatanra, a kocsijához. Amikor kiért a Västerbro-hídhoz, Mikael Blomkvist felhívta a Redphone-alkalmazáson keresztül, hogy elmondja, az NSA a lány nyomára bukkant.

– Add át nekik, hogy én meg az ő nyomukra bukkantam – felelte Lisbeth válaszképp.

Majd felkereste Roger Wintert, és sikerült őt is halálra rémítenie. Ezután hazament, és leült a titkos NSA-fájl elé, de egy hajszálnyival sem került közelebb a megoldáshoz.

Ed és Mikael egész nap keményen dolgoztak a Grand szállodai szobájában. Ed egy fantasztikus sztorit mesélt el Mikaelnek, hogy meg tudja írni a címlapsztoriját, amire neki, Erikának és persze a Millenniumnak akkora szüksége volt. Legfőbb ideje. Mégsem múlt el az a bizonyos nyomasztó, kellemetlen érzése. És nemcsak azért, mert Andreit továbbra sem találták. Eddel nem stimmelt valami. Miért bukkant fel egyáltalán, és miért fektetett ennyi energiát abba, hogy segítsen egy kis svéd újságnak, távol az egyesült államokbeli nagyhatalmaktól?

Igaz, a hozzájárulását tekinthették akár úgy is, hogy egy szívesség ide, egy oda. Mikael a szavát adta, hogy nem teregeti ki a hackertámadás tényét, és legalább egy fél ígéretet tett arra, hogy megkísérli rávenni Lisbethet, beszéljen Eddel. De ez aligha bizonyult elegendő magyarázatnak. Ezért Mikael, miközben Edet hallgatta, legalább ugyanannyi energiát fektetett abba is, hogy megpróbáljon a sorok között olvasni.

Ed úgy viselkedett, mint aki fokozott kockázatot vállal. Összehúzta a függönyöket, a telefonokat pedig mind biztonságos távolságba helyezte. A szállodai szoba ágyán titkos dokumentumok sorakoztak, amelyeket Mikael elolvashatott ugyan, ám nem idézhetett belőlük, és még csak lemásolnia sem volt szabad. Ed időről időre félbeszakította mondandóját, hogy meggyőződjön az információforrás, azaz a saját biztonságáról. A szobát átjárta a paranoiája. Mániákusan ügyelt arra, nehogy egy spicli a nyomára bukkanhasson, időnként idegesen hallgatózott a folyosón elhaladó léptek után, s néhányszor kikukucskált a résnyire széthúzott függönyök közül, hogy megnézze, nem figyeli-e őket valaki odakintről. Mégis, Mikael képtelen volt elhessegetni a gyanúját, hogy ez az egész csak színjáték.

Egyre inkább úgy érezte, Ed tökéletesen uralja a helyzetet, és pontosan tudja, mit csinál, s valójában egyáltalán nem retteg attól, hogy lehallgatják. Cselekedetei feltehetőleg magasabb célt szolgáltak, és Mikael nem tartotta kizártnak, hogy a színjátékban neki is osztottak szerepet. Csak még nem jött rá, melyiket.

Ezért számára nemcsak az volt az érdekes, amit Ed elmondott, hanem az is, amit elhallgatott, és amit általa akart üzenni. Persze, valamennyire a düh is motiválta a férfit. Hiszen „néhány átkozott idióta” a Stratégiai Technológiákat Felügyelő Csoportnál megakadályozta őt abban, hogy a kezei közé kaparintsa azt a hackert, aki feltörte a szerverét, csak mert nem akartak vele együtt ők is lelepleződni. Ed ebbe, állítása szerint, beleőrült. Mikaelnek ebben a tekintetben nem volt oka kételkedni az igazmondásában, pláne azt illetően, hogy Ed valóban megsemmisítő csapást akart mérni ezekre az emberekre: „darabokra törni, összezúzni, eltaposni őket”.

Ugyanakkor elbeszélésének egyes részletei kínosan érintették Mikaelt. Olykor úgy tűnt, mintha Ed valamiféle öncenzúrával élne. Mikael időről időre félbeszakította, míg lement a recepcióhoz gondolkodni, vagy felhívni Erikát és Lisbethet. Erika mindig az első csengetésre felvette a telefont – őket, kettejüket felvillanyozta a történet, mégis egyre nyomasztóbb, búskomorabb hangulat nehezedett a beszélgetéseikre. Andrei továbbra sem került elő.

Lisbeth nem is válaszolt. Mikaelnek először 17.20-kor sikerült elérnie őt, s akkor is zord és elmélyült volt a hangja. Röviden közölte, hogy a fiú most már biztonságban van az anyjánál.

– Hogy vagy? – tudakolta Mikael.

– Megvagyok.
– Sértetlenül?
– Nagyjából.
Mikael mély lélegzetet vett.
– Lisbeth, te feltörted az NSA belső hálózatát?
– Beszéltél Ed the Neddel?
– Ezt nem árulhatom el.
Nem árulhatta el, még Lisbethnek sem. A névtelenség szent volt a számára.
– Tehát Ed mégsem annyira hülye – állapította meg a nő, figyelmen kívül hagyva Mikael semleges válaszát.
– Szóval feltörted.
– Meglehet.
Mikael úgy érezte, menten lekapja a lányt a tíz körméről, de előbb kifaggatja, mégis mi a fenét művel. Ennek ellenére higgadtan csak ennyit mondott:
– Hajlandóak futni hagyni téged, ha találkozol velük, és elmondod nekik, pontosan hogyan csináltad.
– Üzenem nekik, hogy én is a nyomukra bukkantam.
– Ezt meg hogy érted?
– Hogy többet tudok, mint gondolják.
– Oké – felelte elgondolkodva Mikael. – De hajlandó lennél találkozni…
– Eddel?
A francba, gondolta Mikael. Hiszen Ed maga akarta felfedni kilétét Lisbeth előtt.
– Eddel – ismételte megadóan.
– Azzal a nagyképű nyavalyással.
– Hát eléggé nagyképű. De el tudsz képzelni vele egy találkozót, ha garanciát vállalunk rá, hogy nem fognak el?
– Erre nincsenek garanciák.
– És, ha felhívom Annika húgomat, és megkérem, hogy megint képviseljen téged?
– Más dolgom is van – felelte Lisbeth, mint aki nem akar többet beszélni a dologról. Mikael nem állhatta meg, hogy hozzá ne fűzze:
– Ez a sztori, amin dolgozunk…
– Mi van vele?
– Nem tudom, sikerült-e teljes mértékig megértenem.
– Mi a gond? – kérdezte Lisbeth.
– Kezdjük azzal, hogy nem tudom felfogni, miért bukkant fel Camilla ilyen hirtelen, ennyi év után.
– Úgy látta, elérkezett az idő.
– Ezt hogy érted?
– Nyilván régóta tervezte már a visszatérést és a bosszúállást, Zaláért is, de főleg maga miatt. De ki akarta várni, amíg minden szempontból elég erős lesz. Camilla számára semmi sem fontosabb, mint az erő, és amikor meglátta a lehetőséget, hogy két legyet üssön egy csapásra,

támadásba lendült. Legalábbis szerintem. De majd kérdezd meg tőle legközelebb, amikor megint együtt sétálgattok, vagy esetleg beültök egy bárba meginni valamit.

– Beszéltél Holgerrel?

– Nem volt rá időm.

– Mégsem sikerült Camillának. Hál' istennek, megúsztad – folytatta Mikael.

– Megúsztam.

– És aggódsz, hogy visszajöhet?

– Megfordult a fejemben.

– Hát jó. De ugye tisztában vagy vele, hogy Camilla meg énköztem nem volt több egy rövid sétánál a Hornsgatanon?

Lisbeth nem felelt a kérdésre.

– Ismerlek, Mikael – felelte. – És most már Eddel is találkozgatsz. Azt hiszem, tőle is meg kell védenem magam.

Mikael kissé elmosolyodott magában.

– Igen – felelte. – És szerintem is igazad van, nem kellene megbíznunk benne. Én például aggódom, hogy épp hülyét akar csinálni belőlem, és csak kihasznál.

– Nem tűnik neked való szerepnek, Mikael.

– Hát nem, épp ezért szeretném megtudni, mit találtál, amikor behatoltál a szerverükbe.

– Egy csomó zavaros szarságot.

– Eckerwald és a Spiders kapcsolatáról az NSA-val?

– Arról és még egy s másról.

– Amit velem is meg akartál osztani.

– Ha jól viselkedtél volna, biztosan – felelte Lisbeth gúnyos hangon, mire Mikael nem bírta megállni, hogy magában ne mulasson.

Majd hangosan nevetni kezdett, mert ebben a pillanatban megértette, miben mesterkedik Ed Needham.

Olyan erővel hasított belé hirtelen a felismerés, hogy alig tudta leplezni, amikor visszatért a hotelszobába, ahol egészen este tízig továbbra is együttműködött az amerikaival.

29. FEJEZET

November 25. reggel

Semmiféle kellemetlen látvány nem tárult eléjük Vlagyimir Orlov lakásán, a Mårten Trotzigs gränden. Minden ki volt takarítva, rendbetéve, az ágy bevetve, és a lepedő lecserélve. A fürdőszobában kiürítették a szennyeskosarat. Mégis bizonyos jelek arra utaltak, hogy nincs minden rendben, a szomszédok például arról számoltak be, hogy aznap reggel költöztetők jártak ott. Az alaposabb vizsgálatot követően megállapították, hogy a padlón és az ágy fölött, a falon vérfoltok vannak. A vérnyomokat összehasonlították az Andrei lakásából gyűjtött nyálmintákkal, és bebizonyosodott, hogy az Orlov lakásában talált vér az ifjú újságíró vére.

Úgy tűnt, az őrizetbe vett elkövetők két beszédképes egyede mit sem tudott a vérnyomokról, vagy bármi másról, aminek Zanderhez lehetett köze, ezért Bublanski és csapata arra összpontosított, hogy több információt szerezzenek arról a nőről, akit Andrei Zanderrel együtt láttak. A média nemcsak az ingarői drámáról írt kilométeres cikkeket, hanem Andrei Zander eltűnéséről is. Az esti lapok, a Svenska Morgonposten és a Metro is hatalmas fotókat közölt róla. Bár még egyetlen újságíró sem rukkolt elő a két ügy közötti összefüggés-elmélettel, de arról már elkezdődtek a találgatások, hogy Andreit esetleg meggyilkolhatták. Az ilyesmi általában kitisztítja az emberek emlékezőképességét, vagy legalábbis eszükbe juttathat gyanúsnak tűnő dolgokat. Most azonban majdnem fordítva történt.

A fellelhető szemtanúk közül azok, akiket szavahihetőnek ítéltek, nagyon kevesen voltak, és a megszólalók valamennyien – kivéve Mikael Blomkvistet és a Skanzenből a péket – megragadták az alkalmat, hogy megjegyezzék, nem gondolták volna, hogy az a nő bármilyen bűncselekményt követett el. Mindenkiben, aki csak találkozott vele, lenyűgöző, pozitív benyomást keltett. Egy idősebb férfi – egy Sören Karlsten nevű pincér – szolgált fel a nőnek és Andrei Zandernek a Papagallo étteremben, a Götgatanon, aki még kérkedett is azzal, milyen jó emberismerő, és teljes bizonyossággal állította, hogy az a nő „senkinek sem akarhatott rosszat”.

– Az a nő maga volt a csoda.

Mindenféle értelemben egy csoda volt, ha lehet hinni a tanúknak, és amennyire Bublanski felfogta, elég idióta dolog lett volna előállni egy fantomképpel. Aki csak látta a nőt, mind különbözőképpen írta le, mintha a valóság helyett inkább a saját álomképüket vetítették volna rá a nőre. Az egész tanúkeresés emiatt már-már nevetségessé vált, és eddig még semmiféle térfigyelő kamerás fotót nem sikerült találni a nőről. Mikael Blomkvist állítása szerint minden bizonnyal Camilla Salandert, Lisbeth ikertestvérét keresik. Bár azt sikerült kideríteni, hogy az

illető személy valaha létezett, ám már évek óta semmiféle nyilvántartásban nem szerepelt a neve, mintha a föld nyelte volna el. Amennyiben Camilla Salander még élt, csakis új személyazonossággal tehette ezt. Bublanskinak ez megintcsak nem tetszett, főleg, mivel a lány nevelőszüleinek családjában, akiket otthagyott Svédországban, két felderítetlen haláleset is előfordult. A vizsgálatot akkor lefolytató rendőri nyomozás igen silánynak bizonyult, több fontos szálat nem göngyölítettek fel, és rengeteg kérdést egyszerűen megválaszolatlanul hagytak.

Bublanski átolvasta az aktákat, és a kollégái nevében is szégyellte magát. A nyomozók valamiféle, a családi tragédia iránti tiszteletből még azt a szembeötlő problémát sem merték alaposabban megvizsgálni, miért tűnt el mind az apa, mind a lánya pénze a bankból épp a haláluk előtt, valamint figyelmen kívül hagyták azt az igen fontos mozzanatot, hogy az apa, aki felakasztotta magát, a tettét megelőző héten egy levél megírásába kezdett a következő szavakkal:

„Camilla, miért olyan fontos neked, hogy tönkretedd az életem?”

Valami nyugtalanító homály lengte körül ezt a nőszemélyt, aki a jelek szerint mégis minden szemtanúra elbűvölő hatást tett.

Reggel nyolcat mutatott az óra, és Bublanski bent ült az irodájában, a rendőrségnél, a régi nyomozati anyagokba mélyedve, s remélte, hogy ezek majd új fénybe helyezik a jelenlegi eseményeket. Közben tisztában volt azzal, hogy még vagy száz másik dolog őrá vár, amihez eddig még hozzá sem fogott, így idegesen és bűntudattal rezzent össze, amikor meghallotta, hogy látogatója érkezett.

Egy nő volt az, akit Sonja Modig hallgatott ki, de most Bublanskival akart találkozni. Bublanski utólag azon töprengett, vajon elég szívélyesen fogadta-e a nőt, mert akkor épp nem számított másra, csak újabb problémákra és nehézségekre. Az ajtóban álló nő nem volt ugyan magas, megjelenése mégis királynői méltóságot sugárzott, és sötét, mélyreható tekintetével kissé szomorkásan nézett rá. Úgy tíz évvel lehetett fiatalabb Bublanskinál, szürke ballonkabátot viselt, és egy szárihoz hasonló vörös ruhát.

– Farah Sharif vagyok – szólalt meg. – Informatikaprofesszor, és Frans Balder közeli barátja… voltam.

– Ja igen, igen – szólalt meg Bublanski zavartan. – Legyen kedves, üljön le. Bocsásson meg a rendetlenség miatt.

– Láttam már sokkal rosszabbat is.

– Na igen, alighanem. Nem zsidó véletlenül?

Ezt a hülye kérdést! Persze, hogy nem zsidó, és különben is, mit számít, hogy az vagy nem az? Egyszerűen csak kicsúszott a száján. Borzasztó kínos.

– Tessék…? Nem, iráni vagyok és muszlim, ha van még vallásom egyáltalán. 1979-ben érkeztem ide.

– Értem. Csak beszélek itt mindenféle ostobaságot. Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Túlságosan naiv voltam, amikor a kollégájával, Sonja Modiggal beszéltem.

– Miért mondja ezt?

– Mert most már több információ van a birtokomban. Hosszas beszélgetést folytattam Steven Warburton professzorral.

– Vagy úgy. Engem is keresett. De itt minden a feje tetején áll. Még nem volt időm visszahívni.

– Steven kibernetikaprofesszor a Stanfordi Egyetemről, és a technológiai szingularitás kutatásainak vezetője. Mostanság a Mesterséges Intelligencia Kutatócsoport dolgozik azért, hogy a mesterséges intelligencia a javunkat szolgálja, ne pedig ellenkezőleg.

– Ez jól hangzik – felelte Bublanski, akit kellemetlenül érintett a téma, valahányszor előkerült.

– Steven egy kicsit magának való ember. Csak tegnap tudta meg, mi történt Fransszal, ezért nem telefonált hamarabb. De elmondta, hogy utoljára hétfőn beszélt vele.

– Miről?

– A kutatásairól. Tudja, amióta Frans elindult Amerikába, olyan titokzatosan viselkedett. Még én, aki közel álltam hozzá, sem tudtam, mivel foglalkozik, még ha voltam is olyan elbizakodott, hogy úgy éreztem, valamicskét konyítok a dologhoz. De kiderült, hogy tévedtem.

– Hogy érti ezt?

– Megpróbálom nem túlságosan szakszerűen kifejezni magam: úgy tűnik, Frans nemcsak továbbfejlesztette régebbi mesterségesintelligencia-programját, hanem újabb algoritmusokat és topológiai anyagokat állított elő a kvantumszámítógépek részére.

– Nekem ez máris túl szakszerű.

– A kvantumszámítógépek olyan gépek, amelyek működése a kvantummechanikán alapszik. Ez egy eléggé új dolog. A Google és az NSA hatalmas összegeket fektetett egy olyan gépbe, amely bizonyos területeken már több mint harmincötezerszer gyorsabban teljesít, mint bármelyik hagyományos számítógép. A Solifon nevű cégnek, amelynek Frans is dolgozott, szintén van egy hasonló programja, de a sors iróniája, hogy ők nem jutottak ilyen messzire – már amennyiben az értesüléseink megfelelnek a valóságnak.

– Értem – szólt közbe Bublanski bizonytalanul.

– A kvantumszámítógépek nagy előnye az, hogy kvantumbit alapú egységei, azaz qubitjei szuperpozícióra képesek.

– Mire képesek?

– Nemcsak egyes vagy nullás állapotot vehetnek fel, mint a hagyományos számítógépek hagyományos bitjei, hanem lehetnek ezek szuperpozíciói, vagyis keverékei. A gond az, hogy különleges számítási módszerek és mélyebb fizikai ismeretek – különösen abban a fogalomkörben, amit mi úgy nevezünk: kvantum dekoherencia, azaz a kvantumrendszerek összeegyeztethetőségének sérülése – szükségesek hozzá, hogy az ilyen gépek zavartalanul működhessenek. Ezen a területen nem jutottunk valami messzire. A jelenlegi kvantumszámítógépek még nagyon speciálisak és nehézkesek ehhez. De Frans, hát hogy is mondjam? A jelek szerint olyan módszereket talált, amelyekkel rugalmasabbakká, fürgébbekké és öntanítóvá válhatnak. Bizonyára kapcsolatban állt egy csomó experimentalistával, vagyis olyan emberekkel, akik tesztelték és jóváhagyták az eredményeit. Komoly eredményeket ért el, feltehetőleg. Mégsem a büszkeség volt az egyetlen, amit érzett, s bizonyára ezért hívta fel

Steven Warburtont. Eléggé elkedvetlenedett.

– De miért?

– Hosszú távon azért, mert azt gyanította, hogy a felfedezése veszélyt hozhat a világra, szerintem. Rövid távon azonban azért, mert megtudott bizonyos dolgokat az NSA-ról.

– Miféle dolgokat?

– Egyfelől, betekintést nyert az ipari kémkedéseik legmocskosabb zugaiba. Másfelől, ma már köztudott, hogy a szervezet keményen dolgozik a kvantumszámítógépek előállításán. Az NSA számára ez a mennyországot jelentené. Egy hatékony kvantumszámítógép segítségével belátható időn belül képesek lehetnek feltörni az összes létező titkosítást, és mindenféle digitális biztonsági rendszert. Ebben az esetben senki sem tudna elbújni fürkésző tekintetük elől.

– Ez borzasztó kellemetlen lenne – felelte Bublanski, olyan nyomatékkal, hogy az még őt magát is meglepte.

– De persze létezik még ennél rosszabb forgatókönyv is. Amennyiben egy ilyen horderejű dolog a nehézsúlyú bűnözők kezébe kerül – folytatta Farah Sharif.

– Értem, hová akar kilyukadni.

– Ezért mindenféleképpen tudnom kell, hogy mit találtak az elfogott férfiaknál.

– Attól tartok, semmi ilyesmit – felelte Bublanski. – De ezek a fickók nem valami szuperintelligens egyedek. Még abban is kételkedem, hogy a középiskolás matekórákra bejártak.

– Tehát a számítástechnikai zseni még szabadlábon van?

– Sajnos igen. Ő és egy női gyanúsított nyomtalanul eltűnt. Valószínűleg több személyazonossággal is rendelkeznek.

– Ez aggasztó.

Bublanski bólintott, majd Farah sötét szemébe nézett, ő pedig kérlelőn nézett vissza a férfira, akinek talán épp emiatt, ahelyett, hogy mély kétségbeesésbe zuhant volna, reményteli gondolata támadt.

– Nem tudom, mit jelent… – kezdte.

– Micsoda?

– Van pár szakértőnk, akik átvizsgálták Balder számítógépeit. Gondolhatja, hogy nem volt egyszerű feladat, tekintettel arra, mennyire ügyelt a biztonságra. Mégis sikerült. Mondhatjuk, hogy valamennyire a szerencse is közrejátszott, és végül megállapítottuk, hogy alighanem elloptak egy számítógépet.

– Sejtettem – felelte a nő. – A rohadt életbe!

– Várjon, várjon, még nem fejeztem be. Rájöttünk, hogy több számítógép állt egymással összeköttetésben, s ezek sorban, újra meg újra hozzácsatlakoztak egy tokiói szuperszámítógéphez.

– Ez logikusan hangzik.

– Igen, és azt láttuk, hogy egy hatalmas fájlt, vagy legalábbis valamilyen óriási dolgot nemrég letöröltek róla. Visszaállítanunk nem sikerült ugyan, de a tényt megállapítottuk.

– Úgy érti, hogy Frans megsemmisítette volna a saját kutatásai eredményét?

– Én nem szeretnék következtetéseket levonni. De most, hogy ezt elmesélte, ez jutott eszembe.

– Nem lehet, hogy a tolvaj törölte le?

– Úgy gondolja, hogy először lemásolta, azután törölte le Balder számítógépeiről?

– Igen.

– Azt nem hinném. A gyilkos csak nagyon rövid ideig tartózkodott a házban, nem lett volna ideje rá, és még kevésbé elegendő szaktudása.

– Rendben… a történtek ellenére ez azért elég ígéretesen hangzik – folytatta tétován Farah Sharif. – Csak éppen …

– Mi az?

– Nem tudom ezt összeegyeztetni Frans személyiségével. Tényleg képes lett volna rá, hogy kitörölje élete fő művét? Ez olyan, mintha… nem is tudom… mintha levágta volna a karját, vagy annál is rosszabb, mintha megölte volna egy barátját, egy valódi emberéletet oltott volna ki.

– Olykor az embernek nagy áldozatokat kell hoznia – felelte Bublanski elgondolkodva. – Végezni azzal, amit szeretett, ami az élete volt.

– Vagy van valahol egy másolat.

– Vagy van valahol egy másolat – ismételte meg a férfi, és hirtelen furamód széttárta a karját.

Farah Sharif szemmel láthatólag nem értette. Csak nézte Bublanski kezét, mintha azt várná, hogy ad neki valamit. De Bublanski úgy döntött, nem hagyja magát.

– Tudja, mit szokott mondani a rabbim?

– Fogalmam sincs – felelte a nő.

– Azt, hogy egy embert legjobban a saját ellentmondásai által lehet megismerni. Például egyszerre vágyódunk el, és mégis vissza, az otthonunkba. Én nem ismertem Frans Baldert személyesen, és ha ismertem volna, talán azt gondolta volna rólam, hogy csak egy vén bolond vagyok. De egy dolgot biztosan tudok: imádhatjuk és gyűlölhetjük egyszerre a munkánkat, éppúgy, ahogy Frans Balder a jelek szerint szerette a fiát, mégis menekült előle. Sharif professzor, az ember nem egységes egész. Mindannyian sokszínűek vagyunk, és arra gondolok, talán a barátja épp válsághelyzetben volt.Talán tényleg tönkretette élete fő művét. Talán végül előtűnt minden belső ellentéte, és igaz emberré vált, a szó legnemesebb értelmében.

– Komolyan gondolja?

– Nem tudom. Hisz megváltozott, nem igaz? Úgy ítélték meg, hogy nem viselheti gondját a saját fiának. Mégis ezt tette, s ráadásul épp az ő hatására nyílt meg a gyerek, és kezdett el rajzolni.

– Ez igaz, főfelügyelő úr.

– Hívjon csak Jannak.

– Rendben.

– Tudja, hogy az emberek néha egyszerűen Bubblának szólítanak?

– Miért, olyan jól tud buborékot fújni?

– Hát, azt nem hiszem. De egy dolgot biztosan tudok.

– És mi volna az?

– Azt, hogy maga…

Képtelen volt folytatni, de nem is kellett. Farah Sharif ugyanis egy olyan mosolyt küldött felé, amely a maga egyszerűségével és szépségével visszaadta Bublanskinak az életben és Istenben való hitét.

Lisbeth Salander reggel nyolckor kelt fel hatalmas ágyából fiskargatani lakásában. Megint nem sokat aludt, és nemcsak azért, mert ismét azzal a titkosított NSA-fájllal vesződött teljesen feleslegesen. Léptek zaja után is hallgatózott, és időről időre ellenőrizte a riasztóját és a térfigyelő kameráját a lépcsőházban. Ahogy senki más sem, úgy ő sem tudhatta, vajon a húga elhagyta-e az országot.

Az Ingarőn elszenvedett megaláztatás után nem kizárt, hogy Camilla újabb támadást készít elő ellene, még nagyobb erőkkel. De ugyanennyi esélye van annak is, hogy az NSA ront be a lakásába. Lisbeth ezzel kapcsolatban nem táplált hiú reményeket. Ám most reggel minderről megfeledkezve, határozott léptekkel a fürdőszoba felé vette az irányt. Deréktól felfelé levetkőzött, és megvizsgálta lőtt sebét.

Úgy vélte, valamivel jobban néz ki, bár ez persze relatív megállapítás volt. Mégis, egy őrült ötlet hatására úgy döntött, leugrik a hornsgatani bokszklubba és lenyom egy rundot.

A fájdalom legjobb ellenszere a fájdalom.

Az edzés végeztével kipurcanva ült az öltözőben, és még gondolkodni is alig bírt. Ekkor rezegni kezdett a mobilja, de nem törődött vele. Bement zuhanyozni, és hagyta, hogy a meleg víz végigfolyjon a testén. Csak lassanként tisztultak ki a gondolatai. Újra felbukkant a tudatából August rajza. Ám ezúttal nem a gyilkos arca ragadta magával, hanem a lap alja.

Lisbeth mindössze pár másodpercre látta a kész művet az ingarői nyaralóban, s akkor is teljességgel arra összpontosított, hogy beszkennelje és továbbítsa Bublanskinak és Modignak, és ha egyáltalán bármit is megállapított a képről, az az volt, hogy mindenki máshoz hasonlóan őt is elbűvölte, mennyire hitelesen adta vissza August a látottakat. Ám most, amikor fotografikus memóriájával visszaidézte a rajzot, sokkal jobban érdekelte a kép alatt szereplő egyenlet, és gondolataiba mélyedve lépett ki a zuhanyzóból. De nehezen tudott koncentrálni, mert Obinze ordítani kezdett vele az öltöző előtt.

– Pofa be! Gondolkodom! – üvöltött vissza Lisbeth.

De nem sokat használt. Obinze teljesen bepörgött, és ezt bárki más megértette volna. Kivéve Lisbethet. A férfi először azon képedt el, mennyire fáradtan, erőtlenül ütötte a lány a homokzsákot, nem sokkal azután pedig aggódni kezdett, amikor a lány lehajtotta a fejét, és elfintorodott a fájdalomtól. A férfi végül egy meglepő mozdulattal odalépett Lisbethhez, és felhajtotta a pólójának ujját. Amikor felfedezte a sebet, na az volt az a pillanat, amikor teljesen elszállt az agya. Láthatólag még most sem tette túl magát az eseten.

– Mekkora egy marha vagy! Tudsz róla?! Egy idióta barom! – üvöltötte Obinze.

De Lisbethnek nem maradt ereje válaszolni. Teljesen kifulladt, még a rajz alján látott sor is elhalványult a gondolataiban, és halálosan kimerülve leült az öltöző előtti padra. Mellette ült Jamila Achebe, egy vagány csaj, akivel bunyózni szokott, meg lefeküdni, ebben a sorrendben, mert harcolni ellene olyan érzés volt, mint valami vad előjáték. Néhányszor nem túl illendően

viselkedtek a zuhanyzóban. Egyiküket sem érdekelték túlzottan az etikett szabályai.

– Lényegében egyetértek azzal a nagypofájúval odakint. Te nem vagy normális – állapította meg Jamila.

– Lehetséges – hagyta jóvá Lisbeth.

– Az a seb szörnyen néz ki.

– Majd begyógyul.

– És mégis muszáj volt bokszolnod?

– Úgy tűnik.

– Feljössz hozzám?

Lisbeth nem felelt. Ismét rezgett a telefonja, mire elővette a fekete sporttáskájából, hogy megnézze, ki az. Három egyforma sms-t kapott egy rejtett számról. Amikor elolvasta az üzenetet, ökölbe szorult a keze, és egészen életveszélyes külsőt öltött, úgyhogy Jamila arra a megállapításra jutott, jobb lesz, ha egy másik napon fekszik le Lisbeth Salanderrel.

Mikael már reggel hatkor, ragyogóan megfogalmazott mondatokkal ébredt, és út közben a szerkesztőség felé magától összeállt a cikk a fejében. Beérve elmélyülten dolgozott, mindent kizáró összpontosítással, így alig vette észre, mi történik körülötte. Olykor elkalandozott, mert Andreire gondolt közben.

Bár még mindig reménykedett, sejtette, hogy Andrei az életét áldozta a sztoriért, és minden sorával, amit leírt, megpróbált tisztelegni kollégája előtt. A cikk alapvetően Frans Balder meggyilkolásáról és a fiáról szólt, egy nyolcéves, autista kisfiúról, aki végignézi, ahogy megölik az apját, és aki fogyatékossága ellenére megtalálja a módját, hogy igazságot szolgáltasson. De Mikael egy népnevelő történetet is akart írni egy új világról, térfigyelő kamerákról, kémkedésről, a legális és az illegális, az erkölcsös és a bűnös tettek közötti határ elmosódásáról. Ezt valójában könnyű volt megírni. Gyakran csak úgy kibuktak belőle a szavak. De ettől még nem ment problémamentesen.

Egy régi ismerősétől, aki a rendőrségnél dolgozott, sikerült megszereznie Kajsa Falk Brommában történt meggyilkolásának és felderítetlen ügyének aktáját, azét a fiatal lányét, aki a Svavelsjöi Motoros Klub egyik vezetőjének barátnője volt. Igaz, a tettest nem találták meg, és a nyomozás során kihallgatott személyek egyike sem volt túlságosan bőbeszédű, Mikael mégis talált utalásokat arra, hogy a motorosklub brutális körülmények hatására oszlott fel. A banda tagjai elbizonytalanodtak, elhatalmasodott rajtuk a félelem, amelynek oka, az egyik tanú szerint egy „Lady Zala” nevű nő volt.

Bár a rendőrség komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy rájöjjenek, kire utalhat a név, mégsem sikerült. Mikaelnek azonban semmi kétsége nem volt afelől, hogy az illető nem más, mint Camilla, és hogy egy nagy halom bűncselekmény hátterében ő állt, Svédországban és külföldön egyaránt. Bizonyítékokat azonban nehezen tudott szerezni, és ez bosszantotta. Ezért egyelőre csak Thanos néven szerepeltette a nőt a cikkben.

Mégsem Camilla és az ő tisztázatlan kapcsolata az orosz dumával volt a legnagyobb probléma. Mikaelt elsősorban az aggasztotta, hogy Ed Needham sosem utazott volna Svédországba és szivárogtatott volna ki neki szupertitkos információkat, ha nem akarta volna

valami még jelentősebb dologról elvonni ezzel a figyelmét. Ed nem volt hülye, és tudta, hogy Mikael sem az. Ezért nem tupírozta fel a mondandóját.

Sőt, ellenkezőleg. Elég szörnyű képet festett le az NSA-ról. És mégis… amikor Mikael alaposabban megvizsgálta a férfi által megadott információkat, látta, hogy Ed ügyesen jellemezte a jól működő és intelligensen viselkedő kémszervezetet, eltekintve a Stratégiai Technológiákat Felügyelő Csoportban tátongó tályogtól, amely valószínűleg azonos azzal a részleggel, amely megakadályozta Edet abban, hogy elkapja a hackerét.

Az amerikai fickó bizonyára szívesen komolyabban ellátta volna a baját egyik-másik munkatársának, de ahelyett, hogy tönkretette volna a saját munkahelyét, inkább finoman terelte bele egy amúgy is elkerülhetetlen összeomlásba. Mikael nem is nagyon lepődött meg, és nem is haragudott, amikor Erika felbukkant a háta mögül, és aggodalmas arccal átnyújtott neki egy TT-híranyagot.

– Ez mi, lenyúlták a sztorinkat? – kérdezte a nő.

Az anyag, amely az amerikai AP Hírügynökség svéd nyelvre fordított szövegét tartalmazta, így kezdődött:

„Az NSA két magasrangú vezetőjét, Joacim Barclay-t és Brian Abbotot őrizetbe vették súlyos gazdasági bűncselekmény elkövetésének gyanújával, és azonnali hatállyal felfüggesztették őket állásukból a tárgyalások megkezdéséig.

»Hatalmas szégyenfolt esett a szervezetünkön. Minden erőnket latba vetve helyrehozzuk a hibát, és a bűnösöket felelősségre vonjuk. Az NSA dolgozóinak makulátlan erkölcsi tartást kell tanúsítaniuk. Ígérjük, hogy a bírósági eljárás ideje alatt olyan mértékben tesszük átláthatóvá cégünk működését, amennyire azt államunk biztonsági érdekei megengedik« – jelentette ki az NSA vezetője, Charles O’Connor admirális az AP Hírügynökségnek.”

A távirat, az O’Connor admirálistól idézett hosszú bekezdést leszámítva nem volt különösebben tartalmas, és szót sem ejtett Balderről, vagy bármi olyasmiről, aminek köze lehetett a stockholmi eseményekhez. Mikael persze ennek ellenére értette, miről beszélt Erika. Most, hogy a hír napvilágot látott, a Washington Post, a New York Times és az amerikai újságírás valamennyi keménymagja ráveti majd magát a sztorira, így aztán nem lehet tudni, mire bukkannak.

– Ez nem jó hír – felelte Mikael. – De várható volt.

– Valóban?

– Igen. Ez is része a stratégiának, akárcsak az, hogy engem megkörnyékeztek. Kárenyhítés. Vissza akarják szerezni az irányítást.

– Ezt meg hogy érted?

– Megvan az oka, hogy miért avattak be engem. Rögtön tudtam, hogy itt valami bűzlik. Ugyan miért akart volna Ed hirtelen beszélni velem, itt Stockholmban, ráadásul hajnali ötkor?

Erika szokás szerint tájékozott volt Mikael információs forrásait és az értesülések tartalmát illetően, természetesen a legnagyobb titokban.

– Szóval úgy gondolod, hogy felsőbb utasításra tette?

– Az első perctől fogva gyanakodtam, de eleinte nem értettem, mit csinál. Csak azt éreztem,

hogy valami nem stimmel. De azután beszéltem Lisbethtel.

– És ettől megértetted?

– Rájöttem, hogy Ed, aki pontosan tudta, mi mindenre bukkant rá Lisbeth a hackertámadás során, attól tartott, én majd minden egyes szaváról értesülök. Ezért a legjobb képességei szerint próbálta enyhíteni a kárt.

– Akkor miért nem valami dicsfénnyel övezett történetet adott elő neked?

– Tudta, hogy nem hinnék el egy agyonpolírozott sztorit. Szerintem pont annyit akart elmondani, hogy elégedett legyek a beavatottságommal, meglegyen a címlapsztorim, és ne kutassak tovább.

– Hát úgy tűnik, ezt elbukta.

– Legalábbis reménykedem benne. De nem tudom, hogyan tovább. Az NSA-nál zárt ajtókba ütköztem.

– Egy olyan öreg vadászkopó, mint Blomkvist?

– Úgy bizony.

30. FEJEZET

November 25.

Az üzenet a következőképpen szólt: „Majd legközelebb, tesó, csak várd ki!” Az sms-t Lisbeth háromszor is megkapta, de nem tudta eldönteni, vajon technikai hiba folytán, vagy azért, hogy ilyen nevetséges módon hangsúlyozza mondanivalóját az üzenet küldője. De mit számít?

A jelek szerint Camilla volt az üzenet küldője, de semmi olyat nem írt, ami őt váratlanul érné. Az Ingarőn történtek csak megerősítették és elmélyítették húga iránta érzett gyűlöletét, tehát igen, minden bizonnyal lesz „legközelebb”. Camilla nem fogja feladni, amikor már ilyen közel járt, arra semmi esély.

Épp ezért nem az üzenet tartalma volt az, ami felbosszantotta Lisbethet annyira, hogy ökölbe szorult a keze a bokszklubban. Hanem mindaz, amit eszébe juttatott: az a bizonyos hajnal, amelyet Augusttal élt át a sziklaperemen gubbasztva, miközben hullott a hó, a golyók pedig valósággal záporoztak a fejük felett. Auguston nem volt kabát, sem cipő a lábán, és erősen reszketett, Lisbeth pedig percről percre rosszabbnak érezte a kilátásaikat.

Egy gyereket kellett megvédenie, mindössze egyetlen árva pisztollyal felszerelkezve, miközben azok a rohadékok odakint többen voltak, gépfegyverekkel. Kénytelen volt meglepni őket, máskülönben őt és Augustot úgy lemészárolták volna, mint a vágóhídi állatokat szokás. Figyelte a férfiak lépteit, a lövéseik irányát, végül már a lélegzetvételüket is hallotta, és a ruháik surrogását.

Ám a sors fintora, hogy mikor végül esélyt látott, mégis tétovázott, és fontos másodperceket veszített, ráadásul szinte az orruk előtt tört el egy apró ágat. Végül hirtelen felpattant, és egyszer csak ott állt a két férfi előtt – ekkor már nem totojázhatott tovább. Ki kellett használnia a másodpercnek azt a törtrészét, amikor előnyben volt, így aztán rögtön lőtt, kétszer-háromszor is. Régóta tudta, hogy ezek a pillanatok különös jelentőséggel bírnak: ilyenkor nemcsak az ember teste, az izmai feszülnek meg, hanem a megfigyelőképessége is kiélesedik.

Minden apró részletet különös élességgel látott, a táj árnyalatait is, mintha egy kamera lencséjén át fókuszált volna rájuk. Szinte felnagyítva látta a meglepetést és a félelmet a férfiak szemében, észrevette arcuk minden szokatlan részletét, a ráncaikat, megfigyelte a ruhájukat is, valamint a fegyvereiket, amelyekkel találomra lövöldöztek, de nem találták el.

Mégsem ezek a dolgok hagytak igazán mély nyomot Lisbethben, hanem egy alak, távol a hegyen, akit csak a szeme sarkából vett észre, és aki nem jelenthetett számára veszélyt. Mélyebb benyomást tett rá, mint a lövöldöző férfiak. A húga körvonalait látta. Lisbeth akár egy kilométeres távolságból is felismerte volna őt, pedig már évek óta nem látta. Mintha még a

levegőt is megmérgezte volna a jelenlétével. Lisbeth utólag azon töprengett, vajon nem kellett volna-e lelőnie őt is.

Camilla kissé túl sokáig álldogált ott, és ez alighanem könnyelműség volt a részéről. Valószínűleg képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy lássa nővére kivégzését. Lisbethnek eszébe jutott, hogy markolta a ravaszt, és valami ősi, szent dühöt érzett dübörögni a mellkasában – mégis, egy fél másodpercig habozott. Camillának több se kellett, beugrott egy szikla mögé, majd egy vézna alak bukkant fel a verandán, és tüzet nyitott rá, mire Lisbeth visszavetődött a sziklaperemre, és lerohant, vagy inkább lezúdult Augusttal együtt az autóhoz.

Most, mikor hazafelé tartott a bokszklubból, és mindez eszébe jutott, Lisbeth teste megfeszült, mintha újabb harcra számítana. Azt gondolta, talán jobb lenne, ha most nem menne haza, inkább elhagyná az országot egy időre. Egy másik erő azonban ugyanígy vonzotta őt a számítógép és az íróasztal elé. Még mielőtt elolvasta volna Camilla üzenetét, és mielőtt az ingarői emlékek hatására dühbe gurult volna, látott valamit a zuhanyzóban állva, maga elé, a semmibe meredve, ami egyre jobban betöltötte a gondolatait.

Egy egyenlet volt – egy elliptikus görbéé –, amelyet August ugyanarra a lapra írt, amelyikre lerajzolta a gyilkost, s amely már első pillantásra különösnek tűnt Lisbeth számára. Most, hogy sikerült felidéznie, egyre jobban kezdte szedni a lábát, és Camilláról szinte meg is feledkezett. Az egyenlet a következőképp nézett ki:

N = 3034267

E: $y^2 = x^3 – x – 20$; P = (3;2)

Matematikai szempontból semmi különös vagy egyedülálló nem volt ebben. De nem is ez keltette fel az érdeklődését. A fantasztikus az volt, hogy August abból a számból indult ki, amelyiket Lisbeth találomra választotta ki neki Ingarö szigetén, de továbbgondolta, és egy sokkal jobb elliptikus görbét készített belőle, mint amilyet Lisbeth lefirkantott neki az éjjeliszekrényen, amikor a fiú nem akart elaludni. Akkor nem kapott választ, sőt semmiféle reakciót, és azzal a meggyőződéssel feküdt le aznap, hogy Augustnak, éppúgy, mint azoknak az ikreknek, akikről olvasott, gőze sincs a matematikai fogalmakról, csak amolyan prímfaktorizáló számológép.

De a fenébe is… tévedett. Később, amikor August éberen üldögélt az éjszaka, és rajzolt, nemcsak megértette a dolgot, hanem rá is koppintott a nő kezére: tökéletesítette az ő matematikai tudását! Lisbeth még a bakancsát és a bőrdzsekijét sem vette le, csak betrappolt a lakásába, és előkereste számítógépében a titkos NSA-fájlt, és az elliptikus görbékhez írt programját.

Majd felhívta Hanna Baldert.

Hanna Balder aznap éjjel alig aludt, mivel nem vette be a tablettáit, mégis úgy érezte, a hotel és a környezet új életet lehelt belé. A szédítő hegyvidéki táj rádöbbentette, mennyire elzárva élt addig. Még a testébe gyökerezett félelem is alábbhagyott kissé, bár többször rátört egy szorongató érzés, hogy mindjárt elnyeli egy örvény. Talán mert elveszettnek érezte magát ebben a fantasztikus környezetben.

Valamikor magától értetődő természetességgel forgolódott az ehhez hasonló közegben,

boldogan mutatta meg magát a világnak. Most azonban gátlásos volt, reszketett, alig bírt enni valamicskét, habár pazar reggelit kapott. August ott ült mellette, és kényszeresen írogatta a számsorozatait. Ő sem evett semmit, de legalább eszméletlenül sok frissen facsart narancslét hajtott fel.

Ekkor megcsörrent Hanna új, titkos telefonja. Először megijedt, de aztán rájött, hogy biztos az a nő hívja, aki odaküldte őket. Hiszen senki más nem ismerte ezt a számot, és bizonyára arra kíváncsi, szerencsésen odaértek-e. Ezért kezdetnek Hanna áradozni kezdett, milyen elbűvölő és fantasztikus ott minden, de meglepetésére nyersen félbeszakították:

– Hol vannak most?

– Reggelizünk.

– Akkor fejezzék be, és menjenek fel a szobájukba. Augusttal dolgunk van.

– Dolguk?

– Átküldök pár egyenletet, azt akarom, hogy nézze meg őket. Világos?

– Én ezt nem értem.

– Csak mutassa meg őket Augustnak, aztán hívjon vissza, és mondja el, mit írt.

– Rendben – felelte Hanna zavartan.

Majd magához vett két croissant-t és egy fahéjas csigát, és Augusttal elindult a liftek irányába.

Tulajdonképpen August csak a megoldás kezdeténél segített neki. De ennyi elég is volt. Utána már ő is látta, hol hibázott, és ki tudta javítani a saját programját. Elmélyülten, koncentrálva dolgozott órákon keresztül, egészen addig, míg odakint besötétedett, és ismét esni kezdett a hó. Ám ekkor hirtelen – ez is azok közé a pillanatok közé tartozik, amelyeket sosem felejt majd el –, valami különös dolog történt az előtte levő fájllal: szétesett, alakot változtatott, és ő úgy érezte, mintha a levegőből arcul csapta volna egy ököl.

Megfejtette a privát kulcsot, feltörte a dokumentumot, s ez egy rövid időre olyan büszkeséggel töltötte el, hogy még olvasni is alig bírt. Aztán nekiállt tanulmányozni a fájl tartalmát, és pillanatról pillanatra egyre jobban elképedt. Lehetséges lenne? Ez nagyobbat szólt, mint bármi, amit el tudott képzelni! A dokumentumban mégis itt állt előtte fehéren-feketén leírva minden, és mindez a cég az RSA-algoritmusba vetett túlzott hitének volt köszönhető. Itt hevert előtte az egész szennyesük. Persze nem volt könnyű megérteni a szöveget, teletűzdelték szakkifejezésekkel, meg furcsa rövidítésekkel, és rejtélyes utalásokkal. Lisbeth viszont, aki értett a témához, ennek ellenére megértette. A szöveg négyötödénél járhatott, amikor csengettek az ajtón. Nem törődött vele.

Nyilván csak a postás az, akinek nem sikerült valami könyvet bepréselni a levélbedobó nyíláson, vagy valami hasonló, lényegtelen ügy. De azután eszébe jutott Camilla sms-e, és a számítógépére nézett, vajon mit mutat a lépcsőházban felszerelt kamerája, mire a vér is megfagyott az ereiben.

Nem Camilla volt az, hanem a másik ember, akitől tartott, és akiről az egész kavarodásban már-már megfeledkezett. Az az átkozott Ed the Ned, akinek valahogyan sikerült kinyomoznia, hol lakik. Nem mintha a legkevésbé is hasonlított volna a neten róla szereplő fényképek

bármelyikére. Ám mégis félreismerhetetlen volt savanyú, elszánt ábrázatával, és Lisbeth szíve hevesebben kezdett dobogni. Most mit tegyen? Jobb nem jutott eszébe, elküldte Mikaelnek az NSA-fájlt a PGP-kapcsolatukon keresztül.

Majd kikapcsolta a gépet, és odacsoszogott, hogy ajtót nyisson.

Mi történhetett Bublanskival? Sonja Modig képtelen volt felfogni. Azt az elkínzott arckifejezést, amellyel a férfi az utóbbi hetekben járkált, mintha hirtelen elfújták volna. Most mosolyra görbült a szája, és magában dudorászott. Persze minden oka megvolt rá, hogy örüljön. A gyilkost elkapták. August Balder mindkét gyilkossági kísérletet túlélte, nekik pedig sikerült rájönniük a Solifon Kutatóvállalat néhány indítékára és kapcsolatára.

Ugyanakkor számtalan kérdés maradt még nyitva, és az a Bublanski, akit ő ismert, nem szokott túl korán örülni. Általában még a győzelem óráiban is kétségeivel küszködik, ezért nem értette Sonja, hogy mi lelte. Fel-alá járkált, és vigyorgott a folyosón. Még most is, amikor a szobájában ült, és azt a semmitmondó kihallgatási jegyzőkönyvet olvasta, amelyet a San Franciscó-i rendőrség készített Zigmund Eckerwalddal, mosolygott.

– Sonja, drága kollégám, hát itt vagy?

A nő úgy döntött, nem fűz kommentárt Bublanski túlfűtött lelkesedéséhez. Inkább rögtön a tárgyra tért.

– Jan Holtser halott.

– Hoppá.

– Úgyhogy az utolsó reményünk is elszállt, hogy beleláthassunk a Spiders működésébe – folytatta Sonja.

– Te hittél benne, hogy meg fog nyílni?

– Hát, mindenesetre nem tartottam kizártnak.

– Ezt mire alapoztad?

– Teljesen összeomlott, amikor megjelent a lánya.

– Erről nem tudtam. Mi történt?

– A lányát Olgának hívják – magyarázta Sonja. – Helsinkiből utazott ide, amikor megtudta, hogy az apja megsérült. De amikor kihallgattam, és ő rájött, hogy az apja megpróbált megölni egy gyereket, teljesen kifordult önmagából.

– Hogyan?

– Berohant hozzá, és valami nagyon durva dolgot mondott neki oroszul.

– Értetted, miről volt szó?

– Alighanem arról, hogy a fickó dögöljön meg egyedül, mert ő gyűlöli.

– Hát ezek nem épp kedves szavak.

– Nem bizony. Azután azt mondta, megtesz minden tőle telhetőt, hogy segítsen nekünk a nyomozásban.

– És Holtser hogyan reagált minderre?

– Épp ez az, amire céloztam. Egy pillanatig úgy éreztem: most megfogtuk. Teljesen maga alatt volt, a szeme megtelt könnyekkel. Én mondjuk nem nagyon hiszek abban a katolikus szövegben, hogy a halálunk előtt megmérettetünk. De mégis, szinte megrázó látvány volt: a

férfi, aki annyi szenvedést okozott másoknak, romjaiban hevert.

– A rabbim… – kezdte Bublanski.

– Ne, Jan, ne gyere nekem megint a rabbiddal! Hadd folytassam! Holtser arról kezdett papolni, hogy mennyire rossz ember volt, én meg azt mondtam neki, hogy mint kereszténynek, meg kellene gyónnia a bűnét, és elmondani, kinek dolgozott, és ebben a pillanatban, esküszöm, közel jártunk. Tétovázott, és ide-oda forgott a szeme, de beismerő vallomás helyett Sztálinról kezdett beszélni.

– Sztálinról?

– Arról, hogy Sztálin sem elégedett meg a bűnösök megbüntetésével, hanem a gyerekeiket, az unokáikat és az egész rokonságukat is megbüntette. Azt hiszem, azt akarta mondani ezzel, hogy az ő főnöke is ilyen.

– Tehát a lánya miatt aggódott.

– Igen, akármennyire is gyűlölte a lánya. Próbáltam neki elmagyarázni, hogy a lányát tanúvédelmi programba helyezzük, de ekkor Holtserrel már egyre nehezebb volt kapcsolatot teremteni. Öntudatlan, apatikus állapotba került. Egy jó órával később meg is halt.

– Ezen kívül?

– Csak annyi, hogy egy szuperintelligens gyanúsítottat a föld nyelt el, és továbbra sem találjuk Andrei Zandert sem.

– Tudom, tudom.

– És mindenki, aki tudhat valamit, hallgat, mint a sír.

– Észrevettem. Semmit nem adnak ingyen.

– Nem, vagyis de, egy dolgot mégis kaptunk – folytatta Sonja. – Tudod, az a férfi, akit Amanda Flod felismert August Balder rajzán, amit a közlekedési lámpáról készített…

– Az az öreg színész.

– Igen, ő. Roger Winternek hívják. Amanda tájékozódó jelleggel kihallgatta, hogy ellenőrizze, kapcsolatban áll-e a fiúval vagy Balderrel, és bár nem fűzött komoly várakozásokat az egészhez, Roger Wintert elfogta a reszketés, és még mielőtt Amanda megszorongathatta volna, önként felsorolta az egész bűnlajstromát.

– Valóban?

– Igen, és ami azt illeti, nem egy ártatlan bárány. Mint tudod, Lasse Westman és Roger régi barátok, a Forradalmi Színházban együtt töltött ifjúkoruk óta, és gyakran találkozgattak Lassééknél, amikor Hanna nem volt otthon. Mindenféle hüyeségekről beszélgettek, és ittak. August ilyenkor gyakran a mellettük lévő szobában ült, és a kirakójátékaival játszott, egyikük sem törődött vele különösebben. De az egyik alkalommal a fiú kapott az anyjától egy vaskos matematika-tankönyvet, amely jó néhány évvel idősebb gyerekeknek szólt. Ő mégis mániákusan lapozgatta, és közben különféle hangokat adott ki, ami arra utalt, hogy izgatott lett. Lassét azonban ez idegesítette, kitépte a könyvet a fiú kezéből, és a kukába hajította. Ettől August szemmel láthatólag kiakadt. Valamiféle rohama támadt, és Lasse vagy háromszor-négyszer belerúgott.

– Ez szörnyű.

– Pedig ez még csak a kezdet. Roger elmondása szerint a fiú ezek után teljesen elborult. Attól

fogva rejtélyesen kezdte bámulni őket, és egy nap Roger apró darabokra vágva találta a farmerdzsekijét, egy másik alkalommal valaki kidöntötte az összes sört a hűtőszekrényből, és összetörte az üvegeket, és nem is tudom…

Sonja elgondolkodott.

– Mi az?

– Mintha egyfajta állóháború alakult volna ki köztük, és azt gyanítom, Roger és Lasse delíriumos állapotukban mindenféle fura dolgot kezdtek feltételezni a fiúról, talán még féltek is tőle. Nehéz megérteni a dolog mögött álló pszichológiai indítékokat. Szívből kezdték gyűlölni a fiút, és olykor közösen támadtak rá. Roger elmondása szerint ő rosszul érezte magát ettől, és utólag sosem beszéltek ezekről a verésekről Lasséval. Ő nem akarta bántani a fiút, de nem bírta megállni. Úgy érezte, mintha ettől visszakapta volna a gyerekkorát.

– És ezt vajon hogy értette?

– Hát, nem könnyű felfogni. De kiderült, hogy Roger Winternek van egy fogyatékos öccse, akiről a szüleik gyerekkorukban mindig azt mondták, milyen ügyes, tehetséges gyerek. Miközben Roger folyton csak csalódást okozott nekik, öccsét örökké megdicsérték, csodálták, kitüntették a figyelmükkel. Szerintem ez táplálta benne a keserűséget. Talán tudat alatt az öccsén állt bosszút. Nem tudom, vagy az is lehet…

– Igen?

– Olyan különösen fogalmazta meg. Azt mondta, olyan érzés volt, mintha megpróbált volna „szabadulni a szégyentől”.

– Ez elég beteg dolog!

– Igen, de a legkülönösebb az, hogy hirtelen mindent beismert. Amanda szerint halálosan rettegett. Nemrég elcsúszhatott, és két monoklit szerzett a szeme alá. Szinte úgy tűnt, mintha azt akarta volna, hogy elkapjuk.

– Ez furcsa.

– Ugye? De… ami azt illeti, van itt valami, ami engem még jobban meglep – folytatta Sonja Modig.

– Éspedig?

– Az, hogy az én főnököm, az a mindig morgó savanyújóska, mitől lett hirtelen ennyire vidám?

Bublanski zavartan nézte.

– Tehát látszik?

– Látszik.

– Hmm, hát igen – hebegte Bublanski. – Mindössze annyi, hogy egy nő igent mondott, amikor megkérdeztem, velem vacsorázna-e.

– Csak nem lettél szerelmes?

– Ez csak egy vacsora, mint már említettem – magyarázta a férfi elvörösödve.

Ednek nem tetszett a játék, bár ismerte a szabályokat. Egy kicsit úgy érezte, mintha visszakerült volna Dorchesterbe. „Bármit tegyél, de ne add meg magad! Csapj le keményen az ellenfélre, vagy törd meg a lelkét, csendes, kíméletlen hatalmi harcban.” És Ed úgy gondolta:

miért ne?

Ha Lisbeth játszani akarja a kemény csajt, akkor ő is kemény lesz vele, ezért aztán úgy bámult a lányra, mint egy nehézsúlyú bokszoló a ringben. Bár nem szerette az ilyesmit.

A lány acélszürke, rideg tekintettel bámult vissza rá, és egy szót sem szólt. Olyan volt, mint egy párbaj, egy néma, dacos viadal. A végére Ed elkedvetlenedett, úgy érezte, az egész helyzet annyira nevetséges. Hisz a lány már lelepleződött – ő megfejtette, milyen álnév alatt rejtőzik, és a nyomára akadt, a lány meg örülhet, hogy nem a különleges alakulattal ütött rajta.

– Azt hiszed, vagány vagy? – kérdezte.

– Nem kedvelem a váratlan vendégeket – felelte Lisbeth.

– Én meg nem kedvelem a hívatlan vendégeket, akik behatolnak a szerveremre, úgyhogy egy-egy. Akarod tudni, hogy bukkantam rád?

– Nem érdekel.

– A gibraltári cégeden keresztül. Nem volt túl okos ötlet a „Wasp Enterprises” nevet adni neki.

– A jelek szerint nem.

– Ahhoz képest, hogy okos lány vagy, szokatlanul sok hibát követsz el.

– Ahhoz képest, hogy okos srác vagy, elég rohadt egy melóhelyen kötöttél ki.

– Hát lehet. De szükség van ránk. Kegyetlen a világ odakint.

– Főleg az olyan srácok mellett, mint Jonny Ingram.

Ez mélyütés volt, Ed nem számított rá. De nem vetette le az álarcát. Ebben is gyakorlott volt.

– Jó a humorérzéked – jegyezte meg.

– Tényleg? És vicces dolog bérgyilkosokat felfogadni? Vicces az orosz duma bűnözőivel együttműködni, és általuk sok pénzhez jutni? Aztán menteni, ami menthető? Ez tényleg poénos, nem igaz? – replikázott a nő, és Ed ekkor már képtelen volt tartani magán az álarcot, sőt egy pillanatig még gondolkodni is alig bírt.

Ezt meg honnan a fenéből vette? Forgott vele a világ. De azután rájött – és ettől valamicskét csökkent a pulzusa –, hogy a lány nyilván blöfföl. Ed egy pillanatig hitt neki, de csak azért, mert a legrosszabb pillanataiban maga is feltételezte, hogy Jonny Ingram sáros lehet valami hasonló ügyben. De miután már a belét is kidolgozta, Ed bárki másnál jobban tudta, hogy semmilyen bizonyítékuk nincs, ami ebbe az irányba mutatna.

– Ne próbálj nekem hülyeségeket bemagyarázni! Én is tudok mindent, amit te, sőt még többet is.

– Én ebben nem lennék annyira biztos Ed, hacsak nincs meg neked is Ingram RSA-algoritmusának titkos kulcsa.

Ed Needham ránézett, és úgy érezte, ez nem a valóság. Csak nem törte fel ez a nő a titkosítást? Ez lehetetlen. Hiszen még ő maga, a rendelkezésére álló források és szakértők segítségével sem tartotta érdemesnek még csak megpróbálni sem.

Pedig ez a nő azt állítja… Nem, ezt nem hiheti el neki. Biztosan valami más módon szerzett tudomást erről, talán Ingram legszűkebb ismeretségi köréből szivárogtatta ki valaki az információkat. Nem, ez sem túl hihető. De nem jutott több ideje gondolkodásra.

– Pedig ez a helyzet, Ed – felelte Lisbeth, addig ismeretlen, kioktató hangon. – Azt állítottad

Mikael Blomkvistnek, hogy békén hagysz, ha elmondom, hogyan hatoltam be a rendszerbe. Talán igazat is mondtál. Talán csak blöfföltél. Talán nem szólhatsz egy szót sem, ha a helyzet megváltozott, mert kirúgnak. Semmi okot nem látok arra, miért bíznék meg benned és azokban, akiknek dolgozol.

Ed mély lélegzetet véve próbált meg visszavágni.

– Tiszteletben tartom a hozzáállásodat – válaszolta. – De bármilyen különösen hangozzék is, én mindig tartom a szavam, és nem azért, mintha olyan nagyon nyugis ember lennék. Sőt, ellenkezőleg. Egy vérszomjas őrült vagyok, akárcsak te, kiscicám. De ha valaha is becsaptam volna bárkit komoly helyzetben, már nem élnék. Vagy elhiszed, vagy nem. De abban nem kételkedhetsz, hogy ha hallgatsz, pokollá teszem az életed. Akkor azt is megbánod, hogy megszülettél, ezt garantálom!

– Remek. Nagyon belevaló srác vagy! De közben büszke is, nem igaz? Biztos akarsz lenni benne, hogy nem derül ki, mit sikerült megtudnom. De sajnos közölnöm kell veled, hogy erről már lekéstél. Minden egyes szó napvilágra kerül, még mielőtt egy ujjal is hozzám érnél, s bár nem szívesen teszem, de megalázó lesz számodra. Csak próbáld meg elképzelni, hogy rajtad röhög az egész világháló.

– Összehordasz itt hetet-havat.

– Ha hazudoznék, már nem élnék – tette hozzá a lány. – Gyűlölöm ezt a megfigyelősdit. Elegem volt már a Nagy Testvérből és a hatóságokból! Mégis kész vagyok megtenni valamit érted, Ed. Ha tartod a pofád, olyan információkat kapsz tőlem, amelyek segítségével megerősítheted a pozíciódat, és kisöpörheted a szarjankókat Fort Meade-ből. Én egy szót sem szólok a hackertámadásomról. Ez alapelv számomra. De adok egy esélyt, hogy bosszút állhass azon a rohadékon, aki megakadályozott téged abban, hogy elkaphass.

Ed csak bámulta a vele szemben ülő, furcsa nőt. Majd olyasmit tett, amin ő maga is alaposan elcsodálkozott.

Röhögőgörcsöt kapott.

31. FEJEZET

December 2–3.

Ove Levin jókedvűen ébredt a häringei kastélyban, egy hosszúra nyúlt konferencia után, amelynek témája a média digitalizálása volt, és egy nagy bulival végződött, ahol valósággal folyt a pezsgő és mindenféle szesz. Egy besavanyodott, elfuserált szakmai előadó a norvég Kveldsbladettől azt találta mondani, hogy a Serner bulijai „egyre drágábbak és előkelőbbek lesznek, minél több embert rúgnak ki”, s ebből sikerült is egy kis jelenetet rendezniük, ami azzal végződött, hogy Ove saját méretre szabatott, egyedi zakója vörösborfoltos lett.

Mégsem bánta, különösen, mivel éjjel felvihette a szállodai szobájába Natalie Fosst. Natalie főkönyvelő volt, huszonhét éves és állati szexi, s részegsége ellenére Ovénak sikerült éjjel is és reggel is megdöntenie. Most kilencre járhatott már, a mobilja egyre csak csörgött, ő pedig kegyetlenül másnapos volt – főleg, ha arra gondolt, mi minden vár még rá aznap. Másrészt viszont harcias típus volt: „Work hard, play hard!” ez volt a vezérelve. Na és ez a Natalie? Jézus Mária!

Hány ötvenévesnek jut ilyen nő? Nem soknak, az biztos. Most mégis muszáj felkelnie. Szédült, hányinger gyötörte, és kóválygva bement a fürdőszobába vizelni. Utána ellenőrizte a részvényei értékét. Ez általában megadta számára a kellő lökést a másnapos reggeleken, ezért előkereste a mobilját, belépett az internetbankjába. Először nem értett semmit. Bizonyára valami hiba történt, valami technikai baki.

A részvényei összeomlottak, s mikor remegve szemrevételezte a Solifon-beli tulajdonrészét, teljesen megsemmisült. Egy szót sem értett, magánkívül volt. Felment a tőzsdeoldalakra, s mindenütt ugyanezzel a szöveggel találkozott:

> „Az NSA és a Solifon rendelte meg Frans Balder professzor meggyilkolását. A Millennium magazin leleplezése megrázza az egész világot.”

Hogy közvetlenül ezután mit tett, arra nem emlékezett. Feltehetőleg üvöltözött, káromkodott, és öklével verte a falat. Halványan derengett neki, hogy Natalie erre felébredt, és kérdezősködni kezdett. De ő csak annyit tudott bizonyosan, hogy hosszan görnyedt a vécécsésze fölé, és annyit rókázott, mintha soha nem akarna vége szakadni.

Gabriella Grane alaposan letakarította íróasztalát a Titkosszolgálatnál. Úgysem tér ide vissza soha többé. Most még üldögélt egy kicsit a székében hátradőlve, és a Millenniumot olvasta. A címlap nem úgy nézett ki, mint amilyet egy olyan újságtól várt volna, amely épp most vitte véghez az évszázad leleplezését. Az oldal elegáns volt, fekete, nyugtalanító. Képet nem látott

rajta, s legfelül csak ennyi állt:

„Andrei Zander emlékére.”

Lejjebb pedig a következő szöveg:

„Frans Balder meggyilkolása – az orosz maffia együttműködésének igaz története az NSA-val és az ismert amerikai számítástechnikai céggel.”

A második oldalon egy közeli fotó Andreit ábrázolta, s még ha Gabriella soha nem is találkozott vele személyesen, mélyen megérintette. A férfi jóképű volt, és érzékenynek tűnt. Bátortalanul mosolygott. Alakja egyszerre sugallt mély érzelmeket és bizonytalanságot. A kép mellett álló cikkben, amit Erika Berger jegyzett, az állt, hogy Andrei szülei bombarobbantás áldozatai lettek Szarajevóban. Továbbá, hogy Andrei mennyire rajongott a Millenniumért, valamint Leonard Cohen zenéjéért, és Antonio Tabucchi regényéért az Állítja Pereiráért. A nagy szerelemről és a nagy címlapsztoriról ábrándozott. A kedvenc filmjei voltak Nyikita Mihalkovtól a Fekete szemek és Richard Curtistől az Igazából szerelem. Andrei gyűlölte az olyan embereket, akik másoknak ártottak, és nehezére esett bárkiről is rosszat mondani. A stockholmi hajléktalanokról írt tudósítását Erika az újságírás klasszikusai közé sorolta. Ezt írta róla:

„Most, mikor e sorokat írom, reszket a kezem. Barátunkat és munkatársunkat, Andrei Zandert tegnap holtan találták egy teherhajón a hammarbyi kikötőben. Megkínozták. Sokat szenvedett. Ezzel a fájdalommal együtt fogok élni egész életemben. De büszke is vagyok. Büszke, amiért megadta nekem a sors, hogy együtt dolgozhattam vele. Sosem találkoztam még ilyen elkötelezett újságíróval, és ilyen szívből jövően kedves emberrel. Andrei huszonhat évet élt. Imádta az életet és az újságírást. Le akarta rántani a leplet az igazságtalanságokról, segíteni akart a kitaszítottakon és száműzötteken. Azért gyilkolták meg, mert egy kisfiút védett, akit August Baldernek hívnak. E lapszámunkban felfedjük napjaink egyik legnagyobb botrányát, és minden mondatunkkal Andreit dicsőítjük. Mikael Blomkvist a következőket írta róla:

»Andrei hitt a szerelemben. Hitt egy jobb világban, és egy igazságosabb társadalomban. Ő volt a legjobb közülünk!«”

Az ezt követő, több mint harmincoldalas írás talán a legjobb újságírói remekmű volt, amit Gabriella Grane valaha is olvasott. Olvasás közben időről és térről egyaránt megfeledkezett, s néha könnyek szöktek a szemébe, mégis mosolygott, amikor a következő szavakhoz ért:

„A Titkosszolgálat elemzője, Gabriella Grane egyedülálló civil hősiességről tett tanúbizonyságot.”

Az alaptörténet egészen egyszerű volt. Egy csoport, Jonny Ingram parancsnok vezetésével – akit közvetlenül az NSA vezetője, Charles O’Connor alá osztottak be, s akinek közeli kapcsolatai voltak a Fehér Házzal és az amerikai kongresszus tagjaival is – nekiállt kiaknázni azt a rengeteg cégtitkot, amelyeken a szervezet csücsült. A segítségére volt ebben egy csapat környezeti elemző, a Solifon Y-kutatórészlegéről. Ha a történet itt véget ért volna, az még elfogadható méretű botrányt kavart volna.

Ám a sztori durvábbik része még csak ekkor kezdődött: a Spiders nevű bűnbanda is kivette a részét az üzletből. Mikael Blomkvist bizonyítékokkal is alá tudta támasztani, hogyan kezdeményezte Jonny Ingram az együttműködést az orosz duma hírhedt tagjával, Ivan Gribanovval, és a Spiders vezetőjével, Thanosszal, és miként fosztották meg közösen a nagy high-tech cégeket az ötleteiktől és fejlesztéseiktől, és adták tovább elképesztő összegekért cserébe. Mégis, a felek akkor süllyedtek igazán mélyre, amikor Frans Balder professzor a nyomukra akadt, és ők úgy döntöttek, el kell takarítani az útból. S ha ez még nem lenne elég, kiderült, hogy az NSA egyik legfőbb vezetője tudomást szerzett a svéd tudós elleni merényletről, s bár lehetősége lett volna rá, a kisujját sem mozdította, hogy megakadályozza.

Ugyanekkor – és ebben mutatkozott meg Mikael Blomkvist nagysága – Gabriellát nem elsősorban a történet politikai és gazdasági vonulata ragadta magával, hanem az emberi tragédiák sorozata és a sorok közül kiolvasható, finoman elrejtett mondanivaló, miszerint abnormális világban élünk, ahol mindent és mindenkit megfigyelnek, kicsiben és nagyban egyaránt, és mindig kihasználják azt, aki által pénzhez juthatnak.

Gabriella épp végzett az olvasással, amikor észrevette, hogy valaki áll az ajtóban. Helena Kraft volt az, elegánsan, mint mindig.

– Szervusz – szólította meg.

Gabriella majdnem elpirult, amikor eszébe jutott, hogy még Helenát is meggyanúsította a kiszivárogtatással, pedig csak a saját démonai üldözték. Amit ő az árulót leleplező magatartásnak gondolt, nem volt más, mint Helena bűntudatának megnyilvánulása, amiért a nyomozás nem úgy zajlott, ahogy kellett volna – Helena mindezt akkor mondta el neki, amikor hosszú beszélgetést folytattak, miután Mårten Nielsen beismerő vallomást tett, és őrizetbe vették.

– Helló – felelte Gabriella.

– El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, hogy itthagysz minket – folytatta Helena.

– Egyszer mindennek elérkezik az ideje.

– És tudod már, mihez fogsz kezdeni?

– New Yorkba költözöm, emberi jogokkal szeretnék foglalkozni… és tudod, az ENSZ már régóta hív.

– Ez számunkra rossz hír, Gabriella. De neked annál jobb, igaz? Hidd el, igazán megérdemled, hogy a saját utad járd.

– Akkor az árulásom el van felejtve?

– Nem állítom, hogy ebben mindenki egyetért velem, de én a történteket a jó szíved számlájára írom.

– Köszönöm, Helena.

– Van még valami munkád az irodában, mielőtt elmész?

– Mára már nincs. A Sajtóklub megemlékezésést tart Andrei Zanderről, oda készülök.

– Jól teszed. Én pedig előadom a kormánynak ezt az egész történetet. De ma este én is az ifjú Andrei Zanderre emelem majd a poharam, és rád, Gabriella.

Alona Casales tisztes távolságban ült, és leplezett mosollyal figyelte a pánikhangulatot. Főleg

Charles O'Connor admirálist, aki úgy járkált ide-oda, mintha nem a világ egyik leghatalmasabb hírszerző szolgálatának vezetője lenne, hanem egy ijedt kisfiú, akinek a fejére koppintottak. Mindenki, aki valamilyen vezető szerepet töltött be az NSA-nál, aznap elég nyomorultul érezte magát. Kivéve természetesen Edet.

Bár ami azt illeti, ő sem volt éppen boldog. Csapkodott jobbra-balra, izzadtan, dühösen, ugyanakkor tekintélyének teljes tudatában ragyogott, és észrevehetően még O'Connor is megijedt tőle. De voltaképpen nem is volt ebben semmi különös. Ed olyan hírekkel tért vissza stockholmi útjáról, ami valóban nagyot szólt. A feje tetejére állított mindent, és jóvátételt követelt – az NSA vezetője meg persze nem volt neki hálás ezért. A legszívesebben azonnal a Holdra küldette volna Edet.

De nem tehetett semmit. Kicsire összehúzta magát, valahányszor Edhez közelített, aki rá jellemző módon ilyenkor még csak fel sem nézett. Ed éppúgy átnézett a szervezet vezetőjén, ahogy minden más nyavalyáson, akire éppen nem volt ideje, és mikor végre szóba álltak egymással, O'Connornak egy kicsivel sem állt jobban a szénája.

Ed csak nevetgélt, s bár Alona egy szót sem hallott, nagyon is sejtette, miről lehet szó, jobban mondva, miről nem lehet szó. Ő maga hosszas beszélgetéseket folytatott Eddel, így tudta, hogy a férfi egy árva szót sem árul el arról, honnan és hogyan szerezte az értesüléseit, sőt igazából semmiféle részletet nem közölt. Ez tetszett Alonának.

Ed továbbra is játszotta a nagymenőt, Alona pedig szentül megfogadta, hogy harcolni fog az iroda tisztességes működéséért, és ha Ednek bármikor szüksége lesz a segítségére, ő megad neki minden támogatást, amit csak tud. Ígéretet tett önmagának arra is, hogy felhívja Gabriella Granét, és még egyszer utoljára megpróbálja meghívni valahová, különösen most, mikor – állítólag – útban van hozzájuk.

Ed valójában nem szándékosan nézett át a főnökén. Egyszerűen nem akarta félbeszakítani azt, amivel foglalatoskodott – hogy leüvöltse két főkönyvelő fejét –, csak azért, mert a tengernagy épp ott állt vele szemben. Pár percbe is beletelt, mire odafordult, s ekkor tulajdonképpen egész barátságosan szólt hozzá, nem azért, hogy hízelegjen neki, vagy mentegetőzzön, amiért semmibe vette, hanem őszintén.

– Jól szerepelt a sajtótájékoztatón – jegyezte meg.

– Igen – felelte az admirális. – De attól az még maga volt a pokol.

– Akkor örüljön neki, hogy hagytam időt a felkészülésre.

– Örüljek? Normális maga? Nem látta az újságok címlapját? Vagy a honlapját? Mindegyik rólam és Ingramről készült közös fotókat jelentetett meg! Porig alázva érzem magam.

– Akkor a jövőben figyeljen oda jobban a közvetlen beosztottaira, a francba is!

– Hogy mer velem így beszélni?!

– Úgy beszélek, ahogy akarok, a rosseb egye meg! A cég válságban van, és én vagyok a biztonsági főnök, nekem pedig sem időm nincs rá, sem zsíros fizetésem, hogy mindig finom és udvarias legyek.

– Vigyázzon a nyelvére… – figyelmeztette volna az NSA vezetője, ám egy pillanatra elnémult, amikor Ed hirtelen felpattant medveszerű testével, vagy azért, hogy nyújtózzon egyet, vagy

hogy a tekintélyét fitogtassa.

– Azért küldtem magát Svédországba, hogy járjon ennek az ügynek a végére! – folytatta a tengernagy. – De amikor visszajött, minden a feje tetejére állt. Valóságos katasztrófahelyzetet idézett elő!

– A katasztrófa akkor már rég megtörtént! – ordította vissza Ed. – Ezt maga is éppolyan jól tudja, mint én. És ha nem utazom Stockholmba, és nem töröm magam, akkor arra sem maradt volna időnk, hogy valami épkézláb stratégiát kidolgozzunk, és legyünk őszinték, ezért van még meg a maga állása.

– Úgy érti, magának kéne megköszönnöm?

– Tulajdonképpen igen! Így volt ideje kirúgni azokat a seggfejeket, még mielőtt cikkezni kezdtek volna róluk.

– De hogyan jutott mindez a svéd média tudomására?

– Ezt már ezerszer elmagyaráztam magának.

– Valamit hadovált nekem arról a hackerről. De mindez csak találgatás és üres locsogás.

Ed megígérte, hogy Waspot kihagyja ebből a cirkuszból, és az ígéretét be is akarta tartani.

– Hát, ha az, akkor elég megbízható locsogás – válaszolta. – Akárki is az a hacker, feltörte Ingram fájljait, és a tartalmát kiszivárogtatta a Millenniumnak. Abban egyetértek, hogy ez elég kínos. De tudja, mi a legrosszabb?

– Nem.

– A legrosszabb az, hogy megvolt az esélyünk, elkaphattuk volna azt a hackert, és megszorongattuk volna a golyóit, és megakadályozhattuk volna, hogy az egész kiderüljön, de valaki úgy döntött, hogy fejezzük be a nyomozást! És nem mondhatnám, hogy akkor maga hű de nagyon kiállt volna mellettem.

– De elküldtem magát Stockholmba.

– A beosztottaimat viszont szabadságra küldte, így dugába dőlt az egész hajtóvadászat. Most már kihűltek a nyomok. Persze újrakezdhetjük a nyomozást, de vajon a hasznunkra válna a jelen helyzetben, ha kiderülne, hogy valami kis suttyó hacker átvágott minket, mint szart a palánkon?

– Talán nem. De komoly csapást tervezek a Millennium és a riporterük, Blomström ellen, arra mérget vehet!

– Blomkvist, hogy pontosak legyünk. Mikael Blomkvist, és persze, tegye csak. Sok szerencsét, ennyit mondhatok. Valóban növelné a népszerűségi indexét, ha berobogna svédföldre, és lecsapna a legnagyobb sztárként tisztelt újságírójukra – felelte Ed, mire az NSA vezetője érthetetlenül motyogott valamit, majd elsomfordált.

Ed éppolyan jól tudta, mint bárki más, hogy az admirális nem fog lecsapni semmiféle svéd riporterre. Charles O'Connor a politikai túléléséért küzdött, és nem engedhetett meg magának semmilyen vakmerőséget. Ed úgy döntött, inkább átmegy Alonához egy kis csevejre, mert már elege lett abból, hogy a belét is kidolgozza, miközben idiótákkal van körülvéve. Szüksége volt rá, hogy egy kicsit felelőtlenül cselekedhesen, és úgy határozott, indítványoz egy kocsmatúrát.

– Menjünk, és igyunk erre az egész istenverte helyzetre – mondta vigyorogva.

Hanna Balder a Schloss Elmau Hotel mögötti kis dombon álldogált, és meglökte August hátát, majd nézte, ahogy a fiú lesuhan a dombon egy régimódi faszánkón, amit a szállodában kapott kölcsön. Majd, mikor August megállt odalent, egy barnára festett tárolóhelyiség mellett, odasétált hozzá fűzős bakancsában. Bár előbukkant a nap, finom hótakaró borította a tájat. Szinte teljes szélcsend volt. Távolabb az Alpok csúcsai az egeket ostromolták, Hanna szeme előtt azonban végtelennek tűnt a táj.

Még soha életében nem lakott ilyen előkelő helyen, August pedig szépen javult, Charles Edelman közbenjárásának hála. De Hanna pocsékul érezte magát. Most, a dombon kétszer is meg kellett állnia, és a mellkasához kapott. A gyógyszereitől – valamennyien benzodiazepinek – való megvonás tünetei rosszabbak voltak, mint képzelte. Éjszakánként összekuporodott, mint egy apró rák, és a lehető legkegyetlenebb megvilágításban látta az életét. Olykor felkelt, öklével a falat verte, és sírt. Ezerszer elátkozta Lasse Westmant és saját magát is.

Mégis, már voltak hosszabb-rövidebb időszakok, amikor különös megtisztultságérzés tört rá. Olyankor pedig, amikor August az egyenletei és számsorozatai mellett üldögélt, és néha válaszolt a kérdéseire, egyenesen úszott a boldogságban, még ha egyszavas és fura válaszok voltak is ezek. Ilyenkor úgy érezte, a dolgok valóban változófélben vannak.

A fiát még mindig képtelen volt megérteni. Továbbra is rejtély maradt a számára, amikor számokban beszélt – ráadásul úgy tűnt, August azt hiszi, hogy az anyja érti minden szavát. Hanna sosem fogja elfelejteni az első nap reggelét, amikor August ott ült a szobájukban, az íróasztal mellett, és szédítő egyenleteket írt, hatalmas, hömpölygő hullámokban, mint a vízfolyás, amiket Hanna lefotózott és elküldött annak a nőnek Stockholmba. Aznap késő este egy sms érkezett Hanna Blackphone-jára:

„Mondja meg Augustnak, hogy megfejtettük a kódot!”

Sosem látta még olyan boldognak és büszkének a fiát, mint akkor, és bár ő nem jött rá, miről van szó, és nem is szólt egy szót sem az esetről Charles Edelmannak, számára is nagy jelentőséggel bírt ez a mozzanat. Kezdte büszkének érezni magát, sőt határtalanul büszkének.

Attól kezdve szenvedélyesen érdeklődött a savant-szindróma iránt, és amíg Charles Edelman ott maradt velük a hotelban, gyakran üldögéltek kettesben, miután August elaludt, és hajnalig beszélgettek a fia képességeiről… és ami azt illeti, egyéb dolgokról is. Ezzel szemben nem tudta, vajon jó ötlet volt-e ágyba bújni Charlesszal.

Még ha nem is gondolta, hogy rossz ötlet volt Charles Fransra emlékeztette őt, és úgy érezte, ők hárman kezdik megismerni egymást, mint egy kis család. Ő, Charles és August… valamint a kissé szigorú, ám mégis elbűvölő tanárnő, Charlotte Greber, továbbá a dán matematikus, Jens Nyrup, aki ellátogatott hozzájuk, és megállapította, hogy August valamilyen okból az elliptikus görbék és a prímfaktorizáció megszállottja.

Az egész itt-tartózkodásuk kezdett valamiféle rejtélyes utazásra hasonlítani a fia különleges világába, és most, hogy Hanna a lágy hóesésben lefelé kaptatott a lejtőn, August pedig felkelt a szánkóról, egy örökkévalóság óta először úgy érezte, jobb anya lesz, és helyrehozza kettőjük életét.

Mikael nem tudta, miért érzi olyan nehéznek a testét, mintha egy mocsár húzná le. Odakint állt

a bál, egyfajta győzelmi mámor uralkodott el az embereken. Szinte minden újság, honlap, rádióállomás és tévécsatorna vele akart interjút készíteni. Ő nem vállalta egyiket sem, és nem is volt rá szüksége. Amikor régebben a Millennium ütős híreket közölt, Erikával időnként nem lehettek biztosak abban, hogy más médiatársaságok is rácuppannak-e az ügyre, ilyenkor stratégiai szempontból felléptek a megfelelő fórumokon, olykor pedig a címlapsztori egy-egy részletét megosztották másokkal. Ezúttal azonban egyikre sem volt szükség.

A hír magától robbant, és amikor az NSA vezetője, Charles O'Connor és az Egyesült Államok gazdasági minisztere, Stella Parker közös sajtótájékoztatót tartott, és sűrű bocsánatkérésbe bonyolódott a történtek miatt, Mikaeléknek az utolsó szikrányi kételyük is eloszlott azzal kapcsolatban, hogy a sztori esetleg nem stimmel, vagy túlságosan felfújták volna. Jelenleg épp mélyreható tárgyalásokat folytattak a leleplezés következményeiről és a média szerepéről.

Ám a nagy balhé és az örökké csengő telefonok ellenére Erika úgy döntött, gyorsan összeránt egy bulit, vagy amolyan fogadásfélét a szerkesztőségben. Úgy érezte, valamennyien megérdemlik, hogy egy kis időre elszabadulhassanak a botrány elől, és koccintsanak egy-két pohárkával. Előző nap délelőtt a lap első kiadásából ötvenezer példány kelt el, a honlapjuk látogatottsága pedig, amelynek angol nyelvű változata is volt, már több millióra rúgott. Egyre-másra özönlöttek a felkérések könyvírásra, az előfizetők száma percről percre nőtt, a hirdetők pedig sorban álltak, hogy benne lehessenek az újságban.

Ráadásul kivásárolták a Serner Mediát. A hihetetlen mennyiségű rázúduló munka mellett Erikának pár nappal korábban sikerült elintéznie az ügyet, ami nem volt épp gyerekjáték. A Serner képviselői tudták, mennyire kétségbe van esve, és ezt maximálisan ki is használták. Egy ideig ő és Mikael úgy hitték, nem fog sikerülni. Az utolsó pillanatban azonban egy jelentős összeg érkezett egy gyanús gibraltári cégtől – mire Mikael elmosolyodott –, így ki tudták vásárolni a norvégokat. Az akkori helyzetükhöz képest pimaszul magas árat kértek a lapért – ám egy nappal később ez már csupán aprópénznek tűnt. Amikor a címlapsztori megjelent, a Millennium márkanév értéke az egekbe szökött. Így aztán ismét szabadok és függetlenek voltak, még ha nem is maradt sok idejük élvezni.

Az Andrei emlékére rendezett megemlékezés ideje alatt is nyaggatták őket az újságírók és fotósok. Bár kivétel nélkül valamennyien gratulálni akartak, Mikael úgy érezte, bekerítették, és nem kap levegőt, ezért korántsem viselkedett olyan nagyvonalúan, mint tervezte. Ráadásul továbbra is rémesen rosszul aludt, és fejfájás gyötörte.

Most, a délutáni szerkesztőségi bulira a kiadó berendezését átrendezték, az összetolt asztalokra pezsgő, bor, sör és japán vegyestál került. Az emberek kezdtek beáramlani, elsőként természetesen a belsős és külsős munkatársak, valamint a lap barátai, többek közt Holger Palmgren, akinek Mikael segített ki- és beszállni a liftbe, és akit kétszer vagy háromszor is átölelt.

– A mi kislányunk megúszta – jelentette ki Holger könnyes szemmel.

– Mint mindig – felelte Mikael mosolyogva, és Holgert tiszteletbeli helyre ültette, a szerkesztőségi fotelba, s kiadta a parancsot, hogy a férfi poharát mindig töltsék tele, ha kiürülni látszik.

Jólesett ott látnia őt. Meg az összes régi és új barátjukat, például Gabriella Granét és

Bublanski főfelügyelőt – akit minden bizonnyal nem lett volna szabad meghívniuk, tekintettel a köztük levő szakmai kapcsolatra, valamint a Millennium mindennemű hatóságtól és intézménytől független voltának megőrzése miatt. Mikael azonban meggyőzte, hogy jöjjön el, és a férfi meglepő módon végigülte az egész ünnepséget, közben Farah Sharif professzorral beszélgetett.

Mikael koccintott velük, és mindenki mással is. Farmert viselt, a legjobb zakóját, és szokatlanul sokat ivott. De ez sem segített sokat. Az üresség és a ránehezedő súly nyomasztó érzését így sem tudta feledni – Andrei miatt. Minden pillanatban ő járt a fejében. Az a teljességgel hétköznapi, ugyanakkor egy egész életet eldöntő jelenet, amikor Andrei a munkájára hivatkozva visszautasította őt, és nem akart elmenni vele sörözni egyet, örök időkre beleégett az agyába. Andrei emléke újra meg újra kísértette, Mikael alig tudott a beszélgetésekre összpontosítani.

Belefáradt már a sok dicsérő, hízelgő szóba, csak Pernilla üzenete – „Tényleg valódi író vagy, apa” – dobta fel igazából, s az ajtó felé tekintgetett. Természetes, hogy Lisbethet is meghívta, és persze díszvendégként bántak volna vele, ha felbukkan. Persze nem látta sehol, és ezen még csak nem is csodálkozhatott, mégis szerette volna legalább megköszönni neki a nagyvonalú hozzájárulást, amely a Sernerrel való konfliktusuk megoldásához vezetett. De hát nem várhatott el tőle ilyesmit.

A lány szenzációs leleplezése Ingramről, a Solifonról és Gribanovról hozzásegítette Mikaelt ahhoz, hogy felgombolyíthassa az egész történetet, sőt még Ed the Nedet és magát Nicolas Grantet is rávette a Solifontól, hogy újabb részletekkel szolgáljanak. Ám Lisbethtel azóta mindössze egyetlenegyszer beszélt, amikor kutyafuttában kikérdezte őt a Redphone-alkalmazáson keresztül, az ingarői nyaralóban történtekről.

Azóta eltelt egy hét, és Mikaelnek fogalma sem volt, vajon mit gondolt a lány a cikkről. Talán haragudott rá, amiért túldramatizálta a dolgot… bár mi mást tehetett volna, amikor olyan szűkszavú válaszokat kapott? Vagy az is lehet, hogy dühöngött, mert Mikael nem nevezte néven Camillát, csak úgy emlegette, mint a svéd-orosz származású nő, aki Thanosnak vagy Alkhemának nevezteti magát? Vagy talán csalódott volt, amiért Mikael nem írt még keményebb hangvételben, és nem húzta rájuk még jobban a vizes lepedőt?

Ki tudja? És persze az sem könnyítette meg a helyzetét, hogy Richard Ekström főügyész komolyan mérlegelte Lisbeth vád alá helyezését a személyi szabadság megfosztása és önkényesség miatt. De ami történt, megtörtént. Mikael végül már fütyült az egészre, és köszönés nélkül távozott az ünnepségről, majd kilépett a Götgatanra.

Csak állt kint abban a cudar időben, és jobb híján végignézte a telefonjába érkező új sms-eket – már képtelenség volt átlátni mindegyiket. Gratulációk, interjúra való felkérések, de néhányan elküldték melegebb éghajlatra. Lisbethtől persze semmi, s emiatt Mikael dohogott magában egy sort, majd összecsukta a mobilját, és meglepően súlyos léptekkel indult hazafelé, főleg egy olyan férfihoz képest, aki épp az imént jelentette meg az évtized címlapsztoriját.

Lisbeth eközben fiskargatani lakásának foteljában ült, és üres tekintettel bámult az Óváros és a Riddarfjärden irányába. Jó egy évvel korábban kezdett el vadászni a húgára és az apja bűnös

hagyatékára, és számos ponton kétségtelenül eredményre jutott.

Megtalálta Camillát, és komoly csapást mért a Spidersre, valamint felgombolyította a Solifon és az NSA közti kapcsolatot. Neki köszönhetően Ivan Gribanovra, a duma tagjára Oroszországban nagy nyomás nehezedett. Camilla legközelebbi embereit, Jurij Bogdanovot és a többi informatikust is körözték, így valósággal a föld alá kellett bújniuk. Mégis, hiába verte vissza a támadást, Camilla életben maradt, és feltehetőleg elhagyta az országot, s majd ha kellően felmérte a terepet, kitalál valami újat.

Semmi nem ért véget. Lisbeth csak megsebesítette a prédát, és ez nem volt elegendő, korántsem. Csalódottan a dohányzóasztalt kezdte bámulni maga előtt. Az asztalon ott hevert egy csomag cigaretta, és a Millennium legújabb száma, amit még ki sem olvasott. Kezébe vette az újságot. Majd visszatette. Újból a kezébe vette, és elolvasta benne Mikael hosszú írását. Amikor az utolsó mondathoz ért, egy pillanatra ránézett a cikk szerzőjéről frissen készült fényképre – majd hirtelen felpattant, berontott a fürdőszobába és kisminkelte magát. Felvett egy szűk pólót és egy bőrdzsekit, és kiment a decemberi éjszakába.

Fázott. Őrültség volt ennyire lengén öltözni, de nem érdekelte különösebben. Gyors léptekkel sietett lefelé, a Mariatorget irányába, balra lefordult a Swedenborgsgatan felé, s belépett a Süd nevű bisztróba. Leült a bárban, majd megivott egy whiskyt és egy sört egymás után. Mivel a vendégek zömmel kultúremberek és újságírók voltak, nem meglepő módon sokan felismerték, megbámulták és pusmogni kezdtek róla egymás közt. Johan Norberg gitáros, aki a Vi nevű lapban közölt szemléivel vált híressé, mert mindig észrevette az apró, ám annál fontosabb részleteket, megállapította magában Lisbethről, hogy nem úgy néz ki, mint aki azért iszik, mert örömét lelné benne, inkább mintha az ivás amolyan elvégzendő munka lenne számára.

Mozgásán hihetetlen céltudatosság látszott, emiatt senki sem mert odalépni hozzá. Regine Richter, aki kognitív viselkedésterápiával foglalkozott, s egy asztallal mögötte ült a helyiségben, még azt a kérdést is feltette magának, vajon Lisbeth Salander észrevette-e, hogy mások is vannak az étteremben rajta kívül. Nem emlékezett rá ugyanis, hogy látta volna Lisbethet akár csak egy pillantást is vetni a teremben levőkre, vagy a legkisebb érdeklődést tanúsítani bármi iránt odabent. Steffe Mild, a pincér úgy gondolta, valamiféle bevetésre vagy rajtaütésre készül.

21 óra 15 perckor készpénzes fizetést követően távozott az éjszakába, egyetlen szó vagy akár csak egy biccentés nélkül. Egy középkorú, baseballsapkát viselő férfi, akit Kenneth Hööknek hívtak – és aki nem volt épp színjózan, sem megbízható, ha lehet hinni a volt nejeinek, és gyakorlatilag az egész baráti körének –, látta őt áthaladni a Mariatorgeten, és úgy gondolta, mintha a nő „párbajra indult volna”.

A hideg ellenére Mikael Blomkvist lassan bandukolt hazafelé, szomorú gondolataiba merülve. Megpróbált kicsikarni magából egy kis mosolyt, amikor a Bishop’s Arms előtt a hely törzsvendégeivel találkozott.

– Hát mégsincs vége magának? – süvöltötte Arne, vagy hogy is hívták.

– Talán még nem egészen – felelte Mikael, és egy pillanatig tétovázott, talán megiszik még egy sört lezárásképp a kocsmában, és fecserésznek kicsit Amirral.

De túlságosan nyomorultul érezte magát ehhez. Egyedül akart lenni, így a saját lakása felé indult. A lépcsőn felfelé valami megmagyarázhatatlan, kellemetlen érzése támadt, talán az átélt napok hatására. Megpróbálta elűzni, de az érzés nem múlt el, főleg mikor rájött, hogy kiégett az egyik emeleti lámpa.

Odafent teljes sötétség fogadta. Lassított a léptein, s hirtelen figyelmes lett valamire, talán mozgásra. A következő pillanatban megcsillant előtte egy halvány fénypászma, mintha egy mobiltelefonból jönne, és halványan, mint egy kísértet, kirajzolódott egy vézna figura, egy sötét, csillogó szemű alak a lépcsőfeljárónál.

– Ki az? – kérdezte riadtan a férfi.

De azután meglátta: Lisbeth volt, s még ha hirtelen fel is lélegzett Mikael, és kitárta a karját, nem könnyebbült meg annyira, mint várta.

Lisbeth dühösnek látszott. Feketére festette a szemét, és teste megfeszült, mintha támadásra készülne.

– Haragszol? – kérdezte Mikael.

– Eléggé.

– Aztán miért, barátocskám?

Lisbeth lépett egyet előre a folyosón, ragyogó, sápadt arccal, mire Mikael egy röpke pillanatra a lány lőtt sebére gondolt.

– Mert vendégségbe jövök, és senki sincs itthon – válaszolta a lány, mire Mikael odalépett elé.

– Botrányos, mi?

– Szerintem az.

– És ha most meghívlak?

– Akkor sajnos muszáj lesz igent mondanom.

– Ez esetben isten hozott – felelte a férfi, és hosszú idő óta először széles, szívből jövő mosoly terült szét az arcán. Odakint az éjjeli égboltról lehullt egy csillag.

A szerző köszönetet mond

Nagyon köszönöm az ügynökömnek, Magdalena Hedlundnak, Stieg Larsson édesapjának és bátyjának: Erland és Joakim Larssonnak, a kiadóimnak: Eva Gedinnek és Susanna Romanusnak, Ingemar Karlsson szerkesztőnek, valamint Linda Altrov Bergnek és Catherine Mörknek a Norstedts Agencytől.

Köszönöm továbbá David Jacobynak, a Kaspersky Lab biztonságért felelős kutatójának, Andreas Strömbergssonnak, az Uppsalai Egyetem matematikaprofesszorának, Fredrik Laurinnak, az Ekot kutatásvezetőjének, Mikael Lagströmnek, aki a hálózatok sérülékenységét jelző szolgaltatásokért felel az Outpost24-nél, Daniel Goldberg és Linus Larsson szerzőknek, továbbá Menachem Hararinak.

Na és persze neked, Anne.